

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ТОМ КЕЙН

СПЕЦИАЛИСТ
ПО ЗЛОПОЛУКИТЕ

"С един дързък скок Том Кейн прехвърли Арчър и Гришам
и вече диша във Врата на Фреду Форсайта

Уилбър Смит

**ТОМ КЕЙН
СПЕЦИАЛИСТ ПО
ЗЛОПОЛУКИТЕ**

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Самюъл Карвър е специалист по лошите неща, които се случват на още по-лоши хора. Бил е в кралската морска пехота, сега работи на свободна практика и е най-доброто оръжие на Консорциума. Една толкова потайна група, че дори той не знае истинската самоличност на хората, които го наемат.

Обаче сега Карвър иска да напусне. Дошло му е до гуша от смърт. И тогава го изпращат да изпълни една последна мокра поръчка, планирана съвсем набързо.

Казват му, че мишената е високопоставен терорист. Трябва да го свитне чрез автомобилна катастрофа в един от многото парижки подлези.

Но цялата задача е измама.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Специалист по злополуките“ беше вдъхновена от действителни събития, световната реакция на случилото се и продължаващите спекулации около него. Където се налагаше, съм се съобразявал с действителните факти, така, както са известни. Въпреки това романът несъмнено е плод на моята фантазия. Категорично заявявам, че не разкривам никаква предполагаема действителна конспирация, която някак си е останала неразкрита до момента. Разследващите журналисти и детективите са хората, които се опитват да открият отговора на въпроса: „Какво се случи?“. А аз се опитах да използвам фантазията си, за да отговоря на един различен, хипотетичен въпрос: „Ами ако...“.

ВСТЪПЛЕНИЕ

Нощният въздух бе натезал от горещина и морето мързеливо облизваше камъчетата на плажа.

На дървения пристан стоеше пазач, но вече минаваше десет и на небето нямаше луна, така че мъжът, въоръжен с АК-47, не видя Самюъл Карвър, докато плуваше под водите на Адриатическо море, не го чу, когато излезе на повърхността под пристана, не усети присъствието му точно под краката си.

Карвър бавно и тихо се насочи към брега, където водата беше най-плитка. Там свали очилата, плавниците и надуваемата жилетка, към която бе закрепена кислородната бутилка. После закачи очилата и плавниците на халката отстрани на жилетката, внимателно пусна екипировката за гмуркане във водата и я остави да потъне на дъното.

Изчака, докато не чу звука от хеликоптера в далечината. После се премести на изходната си позиция в подножието на стълбата към морето в тъмния край на пристана, защото разчиташе на човешката природа. Когато хеликоптерът минеше над тях, човекът щеше да погледне нагоре. Всеки би го направил, особено ако на борда е началникът му.

Към бедрото на Карвър бяха закрепени две непромокаеми торбички. Когато шумът на витлата се превърна в оглушително кресчендо, той отвори едната и извади от нея стандартен ветеринарен въздушен пистолет. Изчака светлината на фаровете за кацане на хеликоптера да го отмине, хвана се за стълбата и се набра нагоре.

Прехвърли се и се отпусна на дървените греди, после вдигна очи и видя, че пазачът още гледа към хеликоптера „Бел 206 Джет рейнджър“, който се рееше на около четиристотин метра от тях, готвейки се да се спусне върху частната хеликоптерна площадка. Гърбът на мъжа представляваше отлична мишена за приспивателната стреличка, която Карвър изстреля. После той се хвърли напред и подхвана постовия, преди да се строполи на гредите и да вдигне шум.

Извади стреличката и я хвърли във водата. След това тръгна към имението, готов за задачата, която трябваше да изпълни.

Самюъл Карвър беше специалист по гадни злополуки, които се случваха на още по-гадни хора. Настоящата му мишена беше един четиридесет и три годишен етнически албанец на име Скендер Визар. Официалното наименование на бизнеса на Визар беше трафик на хора, но Карвър предпочиташе по-традиционното описание. Според него албанецът беше търговец на роби.

Визар пренасяше човешки същества в контейнери от Китай, Африка и бившите комунистически държави в Източна Европа. Пращаше мъжете като наемни работници на полето и в невзрачни фабрички, за да вършат работа, която беше под достойнството на западните. Купуваше жени от семейства, които бяха толкова бедни, че продаваха собствените си роднини. После ги сломяваше с бой, пристрастяваше ги към наркотици и безмилостно ги изстискваше в бардаците, баровете и салоните за масаж, които притежаваше из цяла Европа и в Съединените щати. Малцина от робите изкарваха повече от две-три години, но на Визар не му пукаше. Дотогава те вече бяха върнали в стократен размер разходите по купуването, транспорта и скромната им издръжка. Освен това там, откъдето идваха, имаше още много, още стотици хиляди.

Робството бе възходяща индустрия в престъпния свят, печалбите от него бързо настигаха тези от търговията с незаконни оръжия и наркотици.

В доста отношения този бизнес беше много по-хитър: можеш да продадеш пистолет или грам кокаин само веднъж, а сексробинята шиткаш десет пъти на вечер. Обаче лесните пари породиха силна конкуренция. Визар живееше в състояние на непрекъсната параноя, постоянно внимаваше за врагове и възможни заплахи, независимо дали са въображаеми, или истински.

Беше на почивка със семейството си на своята 54-метрова яхта, плавайки по далматинското крайбрежие на Хърватска, когато научи, че един от старшите му помощници, Ергон Али, се опитва да сключи сделка с друг от босовете. Информацията беше лъжлива, пусната за заблуда, но предизвика желаното въздействие.

Визар изпрати екип от четирима в стриптийз клуба в Берлин, който служеше за главна квартира на Али. Те го повалиха в безсъзнание с приклада на пушка помпа „Мосбърг“, натикаха го като вързоп в багажника на „Мерцедес“ Ес класа, вкараха му голяма доза хероин и подкараха по магистралата на юг. Четиринадесет часа покъсно пристигнаха в Сплит, хърватския крайморски град, който някога бил любим курорт на римските императори. Момчетата на Визар увеличиха дозата на Али, за да го накарат да мълчи. После качиха своя „Мерцедес“ на ферибота за остров Хвар и го паркираха до автокаравана, пълна с австралийски студенти, тръгнаха да обикалят Европа. Прекараха тричасовото пътуване в бара, мерейки сили с австралийците, като поглъщаха бира след бира. Единственият друг посетител беше брадат мъж с омачкана панамена шапка, на чийто врат висеше бинокъл. Докато отпиваше от голяма чаша чай, той непрекъснато ровеше в някаква книга за наблюдаване на птици.

Когато хората на Визар пристигнаха във вилата, те захвърлиха Ергон Али в мазето, вързан и със запушена уста. Не искаха да губят времето на шефа си, затова прекараха остатъка от нощта и следващия ден като биеха, изтезаваха с електричество и давеха мъжа, който доскоро беше техен приятел. Едва когато усетиха, че Али е готов да се пропука, се обадиха на Скендер Визар, за да му съобщят, че всичко е подготвено за неговото пристигане. В мига, когато Визар остави слушалката, витлата на хеликоптера му вече започваха да се въртят. Той тръгна, за да положи довършителните щрихи в разпита на Ергон Али. А Самюъл Карвър, сега напълно забравил наблюдението на птичия свят, го очакваше.

Той се присви в сенките в края на хеликоптерната площадка. Визар и неговите телохранители вече бяха тръгнали нагоре към господарската къща, където Ергон Али очакваше съдбата си. Пилотът остана няколко минути, за да изгаси двигателя, и също тръгна нагоре по алеята. Карвър изчака, за да се увери, че няма никого, и се промъкна по алеята до утихналата машина.

„Бел 206“ е известен като работното добиче на небесата. Въведен е в експлоатация през 1967 г. и оттогава почти не е променян. Задната част на апарата се състои от дълга опашка, в чийто край са разположени опашното витло и вертикалният стабилизатор, който стърчи над и под опашката като скосените перки на акула.

Стабилизаторът е захванат към фюзелажа на хеликоптера с четири болта, разположени в правоъгълник.

Карвър нахлузи ръкавици, бръкна във втората торба на бедрото си, извади оттам френски ключ и отви двата болта от долната страна. След това използва малка ножовка и ги срязва наполовина, за да ги отслаби. После зави отново гайките на местата им, затегна ги, като внимаваше много да не ги скъса. Отви и двата горни болта, както бе направил с долните, но този път ги срязва напълно близо до главите. Пъхна отрязаните части в торбичката и използва малки капчици бързо съхнещо лепило, за да залепи главите на болтовете по местата им върху вертикалния стабилизатор. Ако някой провереше хеликоптера сантиметър по сантиметър, щеше да открие какво е направил, но повредата със сигурност щеше да остане незабелязана от уморения пилот при огледа преди излитане.

Той прекара наново цялата процедура през главата си, за да се увери за последен път, че е направил всичко, което трябва, и се върна обратно при пристана. Когато пазачът се събуди от дрямката си, Самюъл Карвър отдавна беше изчезнал.

На Ергон Али му трябваше дълго време, за да умре, като до последно се кълнеше в своята невинност и вярност. Когато Скендер Визар се качи отново на борда на хеликоптера, вече се съмваше. Уморен и погълнат от страховете си, че между бандите ще избухне опасна и скъпоструваща война, той се питаше кой ли ще бъде следващият предател. Искаше да се върне отново на яхтата си. Пилотът му нямаше желание да го ядосва допълнително, така че претупа процедурите преди излитане и вдигна машината от земята колкото може по-бързо.

Бяха вече пет мили навътре в морето, когато започнаха вибрациите. Инстинктът на пилота му нашепваше да се върне обратно, но знаеше, че Визар няма да позволи, така че увеличи скоростта с надеждата да свърши с това пътуване възможно най-бързо.

Когато хеликоптерът ускори, въздухът започна да протича още по-бързо около вертикалния стабилизатор и го заблъска насам-натам. Ако и четирите монтажни болта си бяха на мястото, те щяха да задържат тази част изправена неподвижно на мястото ѝ. Но тъй като

горните изобщо ги нямаше, долните два се извиха и стабилизаторът започна да се люлее. И колкото повече газ даваше пилотът, толкова повече се люшкаше стабилизаторът.

Когато хеликоптерът излетя, между стабилизатора и опашното витло имаше просвет от около тридесет сантиметра. Но с всяко полюшване това разстояние намаляваше. Двадесет сантиметра... десет... пет... все по-близо и по-близо... Тогава стабилизаторът се сблъска с перките на витлото в оглушителен писък от удара на метал в метал, който на мига спря двигателя, сякаш някой бе запратил прът между спиците на велосипедно колело. Внезапната, почти пълна загуба на скорост откъсна перките на витлата, двата болта на стабилизатора се счупиха като солети и цялата опашна част бе запратена надолу към водите на Адриатическо море, излъскани от лъчите на изгряващото слънце в златистомедни отблясъци.

Сега хеликоптерът започна да се върти около оста си все по-бързо и по-бързо. Скендер Визар, който спокойно бе наблюдавал смъртта и унижението на толкова много човешки същества, реагира на собствената си предстояща гибел с животински вой от ужас. Пилотът просто изключи двигателя и остави главното витло да се върти от само себе си като перките на вятърна мелница. За един кратък миг това възстанови спокойствието. Кабината престана да се върти. Визар се усмихна слабо в отчаян опит да прикрие страха си. Пилотът изпращаше сигнала за бедствие, молейки за помощ.

Хеликоптер „Бел 206 Джет рейнджър“, който се върти около оста си, пада с около 27 километра в час. С опитен пилот пред пулта шансовете за оцеляване са добри дори когато машината се приводнява. Но Карвър разчиташе на нещо друго. Задното витло на хеликоптера се задвижва от вал между двигателя и опашката, но силата му не може да бъде предадена без скоростна кутия. Тя представлява тежък къс метал, монтиран в края на опашката, който действа и като противовтежест на кабината и двигателя в другия край. Когато задното витло се откъсна, то изтръгна скоростната кутия от монтажните ѝ гнезда и тя се люшна увиснала на вала. Благодарение на земното притегляне тя остана на мястото си десетина-петнадесет секунди, като се полюшваше на вятъра. После връзката със задвижващия вал се скъса и скоростната кутия се присъедини към отломките, които вече бяха паднали в морето.

Без нейната тежест хеликоптерът изгуби всякакъв баланс. В един момент пилотът гледаше към небето, а в следващия носът сочеше право надолу към морето. Машината вече не беше летателен апарат, превърна се в ковчег от метал и стъкло, който се носеше към пенестите вълни. Единственото, което пилотът чу, бе страховитото свистене на въздуха и предсмъртният вой на Скендер Визар.

Самюъл Карвър спеше дълбоко, когато трафикантът на хора умря. Няколко часа по-рано бе доплувал обратно до наетата моторница, вързана от другата страна на носа зад вилата на албанеца. Свали неопрена, подсуши се и обу чифт дънки в комбинация със свободна памучна риза. После се върна в курорта Хвар, където беше отседнал, завърза лодката на мястото ѝ и се почерпи с късна вечеря в един ресторант на брега. Поръча си печени морски дарове и бутилка охладено „Посип гара“, младо бяло вино от съседния остров Корчула. Нахрани се на маса отвън, докато гледаше преминаващите момичета. После се върна пеша в хотела си и точно както всеки друг турист, каза лека нощ на нощния портиер, преди да поеме към леглото си.

На следващата сутрин закуси с пресни кифлички и сладко черно кафе, а после напусна хотела, като плати в брой. Качи се на ферибота за италианския град Пескара от другата страна на Адриатическо море — още един анонимен турист без кола в разгара на летния сезон. Щом пристигна в Италия, си купи билет за влака, с който щеше да се прибере у дома. Така нямаше да има следи, не се искаше лична карта, за неговото пътуване нямаше да останат никакви сведения, а парите в брой се приемаха без въпроси.

Карвър пътува в първа класа. Чете книга, но не за наблюдението на птици. Включваше се в разговора, когато спътниците му проявяваха желание да си поговорят, и хапна добре няколко пъти. Изобщо правеше всичко възможно, за да не мисли за онова, което току-що беше направил.

ДЕСЕТ ДНИ ПО-КЪСНО

1.

Мъжът се усмихна сам на себе си, когато влезе в помещението с орехова ламперия и изпита насладата от климатика след августовския пек навън. Бутна слънчевите очила над оредяващата черна коса, която подстригваше късо. Полумракът му подежда успокоително. Хората от мрачния, студен север може и да обичат да прекарват летата, като изпичат млечнобелите си кожи до кървавочервено, но той беше дете на слънцето, затова изпитваше страхопочитание към неговата сила и по обед търсеше закрилата на сянката.

Имаше едва няколко минути за себе си. Очакваха го скоро да излезе отново навън, където слугите подреждаха масата за обяд под бялата тента, която плющеше на средиземноморския бриз. Той прекоси помещението, усещайки с босите си мургави крака дебелината и мекотата на изтъквания по поръчка килим. Джинсите и тениската му бяха семпли, но много скъпи. По-скоро „Армани“, не „Ливайс“. Часовникът му беше „Картие Паша“. Той приемаше подобни неща за даденост. Целия си живот бе прекарал в пашкула, който парите осигуряваха за децата на богатшите.

Но въпреки всички привилегии наследеното богатство му изглеждаше незаслужено. За външните хора беше просто един плейбой, паразит, който се храни от постиженията на своя баща. Той планираше да промени това. Скоро целият свят щеше да говори за онова, което е направил. На устните му се появи усмивка, предвкушваше това, което предстои. После натисна бутона за бързо набиране на някакъв номер в Лондон.

— Трябва да говорим — каза той на човека от другата страна на линията. — Имай готовност за понеделник. Имам важни новини, добри новини за... — Той се поколеба, опитвайки се да намери най-подходящите думи, защото знаеше, че може би ги подслушват. — Нека кажем, за нашия общ приятел.

Опитът му да бъде дискретен остана безплоден. Разговорът бе засечен от огромните куполи на радиолокационните станции, разхвърляни из неприветливия пейзаж на Йоркшир около Менуит Хил,

където „Ешелон“, световната система за наблюдение на американската Агенция за национална сигурност, всеки ден прихващаше безброй телефонни разговори и имейли. Оттам чрез сателит в орбита на 30 километра над земята се изпращаше сигнал до главната квартира на АНС във Форт Мид, Мериленд. Суперкомпютрите „Крей Игрек-МП“ извършваха почти три милиарда операции в секунда и пресяваха несекващото многоезично бръцоловене. Подобно на златотърсачи, които промиват пясъка, те подбираха късчета самородно злато от леещата се словесна река. Внимаваха за важни личности, ключови думи и фрази, подчертаваха ги и ги изпращаха за по-нататъшно проучване.

Данните, събрани с „Ешелон“, постъпваха и в Комуникационния център на британското правителство в Челтънхам, Глостършир, известен повече като КЦБП. Тук други компютри извличаха още информация от човешкия поток. Тя се предаваше на Министерството на отбраната, външното министерство, на правоохранителните органи и разузнавателните агенции.

Фиона Тоуторп, привлекателна четиридесетгодишна жена с луничаво лице, работеше като старши анализатор в КЦБП. Тя току-що бе забелязала нещо, което нейните началници с положителност щяха да оценят. Но когато вдигна телефона, Фиона набра номер, който нямаше нищо общо с правителството на Нейно Величество. Линията беше защитена до равнище, което и „Ешелон“ не можеше да разшифрова. Това обаждане никога нямаше да бъде подслушано.

— Консорциумът — обади се мъжки глас.

— Имам съобщение от отдела за корпоративни комуникации — каза Тоуторп. — Получи се нещо, което председателят трябва да научи. Свързаха я веднага.

2.

Сутринта дойдоха за Карвър. Бяха му се обадили предишната нощ точно докато гасеше газовия фенер, единственото осветително тяло в оскъдно обзаведената му планинска колиба.

— Карвър — каза той, без да опита да прикрие раздразнението си от бръмчащия мобилен телефон, който настояваше да му обърне внимание.

Гласът от другата страна на линията заговори без никакви любезности или въведения. Беше равен, но оцветен от акцента на жителите при устието на Темза.

— Къде си?

— В отпуска съм, Макс. Не работя. Мислех, че знаеш това.

— Карвър, зная какво правиш. Просто не знаех къде го правиш.

— Не се ли сецаш, че е имало причина да не ти кажа?

— Е, добре, но може би имам задача за теб.

— Не.

Макс не му обърна внимание.

— Слушай, ще науча със сигурност следващите дванадесет часа. Ако стане, ще се погрижим това, че си прекъснал отпуската си, да си заслужава. Три милиона щатски долара, преведени на обичайната сметка. След това можеш да си позволиш хубава, дълга пауза.

— Разбирам — равно отговори Карвър. — А ако откажа?

— Бих те посъветвал да си останеш във ваканция и да не се връщаш. Изборът е твой.

Карвър не се разтревожи от намека за физическа заплаха, но не искаше да губи големия си клиент. Такава му беше работата. Това вършеше най-добре и независимо колко често обмисляше да сложи край, все още не му се щеше някой конкурент да заеме неговото място. Някой ден, може би дори скоро, щеше да е готов да напусне, но това щеше да стане според неговите условия и когато той реши.

— Нова Зеландия — каза в слушалката.

Псуваше приглушено, когато изключи телефона и го остави отново на голата дървена маса до леглото от стоманена рамка и

брезент, върху който беше навит спалният му чувал.

Самюъл Карвър имаше външния вид на строен, слаб професионален боец. Тъмнокестенявата му коса беше късо подстригана. След дванайсетте години в Кралската морска пехота и Специалните флотски части лицето му беше обветрено и кораво. По високото му мургаво чело, разполовено от една-единствена дълбока бръчка, резултат от усилено съсредоточаване, бе изписана яростна решителност. Ясните му зелени очи обаче внушаваха, че физическата му сила винаги се управлява от спокойна, хладна интелигентност.

Той се опитваше да осмисли това, с което се занимава, като един вид борба със селскостопанските вредители. Нещо неприятно, но необходимо. След работата с Визар, както винаги, той потърси място, където да се отпусне, да прочисти съзнанието си от това, което съзнаваше, но не искаше да признае: всяко следващо убийство, независимо колко живота спасяваше, без значение колко логично можеше да бъде оправдано, добавяше още малко ръжда върху душата му.

Той отиде чак в другия край на света, в планините Ту Тъмб на новозеландския Саут Айлънд. Преди цяла вечност, когато всички континенти на земята са били едно цяло, Ту Тъмб били част от перуанските Анди и калифорнийските Сиерас. Оттогава се бяха преместили няколко хиляди километра, но това бе почти единствената промяна. Нямаше нощни клубове, ресторанти или туристки, никакви вестници или телевизия, липсваха лифтове и детски писти. За Карвър това беше важното.

Бе дошъл тук да търси пълната самота и съществуване, сведено до най-простите си съставки. Искаше да прочисти сянката на смъртта от съзнанието си с груба скорост, пот, празни небеса, ослепително слънце, въздух и сняг, студени и чисти като извадена от фризера водка. От седмица не се беше бръснал. И не се беше мил. Вероятно смърдеше на пор. Но защо да се тревожи? Отдавна нямаше за кого да мирише на хубаво.

Хеликоптерът дойде от изток заедно с първите лъчи на изгряващото слънце и преди да изгаснат последните звезди. Карвър го видя в далечината, заклещен между тъмносиньото небе и снега, който приличаше на захарна глазура. Нямахше нужда да си приготвя багажа. Под скиорското яке носеше черен найлонов колан за пари. В джобовете му имаше четири различни паспорта, а към всеки — съответстващите му кредитни карти. Разполагаше и с резервен телефон и 20 000 американски долара в брой. Златните карти бяха нещо хубаво, но Карвър още не беше попадал на място, където да не приемат зелените гущери.

Приземяващият се на около петдесет метра от хижата хеликоптер предизвика малка виелица. Карвър наблюдаваше как той се спуска на земята. Божичко, и този беше „Бел“. В съзнанието му проблесна силуетът на падащ „Джет реинджър“, чу писъците и почти физически усети ужаса на хората вътре. Затвори очи за миг и прошепна: „Стегни се!“. После свали ципа на якето и тръгна натам с размекнати крайници, но нащрек за всеки възможен знак, че са му скроили номер.

— Добър ден — изкрещя новозеландският втори пилот, надвиквайки равномерното плющение на витлата. Той протегна ръка и издърпа Карвър на борда. — Казаха или да те вземем, или да те убием. Радвам се, че избра първото.

Усмивката на втория пилот беше широка, но очите му бяха студени и безизразни.

Карвър се ухили в отговор и се включи в играта.

— И аз се радвам — изкрещя той, — защото можеше да пострадаш.

После се тръшна на седалката, затегна колана, нахлузи шлемофона и въздъхна. Ваканцията свърши. Вече беше до колене в лайната, а дори не му остана време да изпие чаша прилично кафе. Потърка с пръсти челото си. Цяла седмица не бе правил нищо, освен да кара ски и да спи. Би трябвало да се чувства отпочинал и освежен, но усещаше смъртна умора.

След по-малко от два часа Карвър се намираше в един чисто нов „Гълфстрийм V“, който се изкачваше на височина 12 000 метра, за да

поеме от Крайстчърч към Лос Анджелис, на около 5800 морски мили от тях. От всички частни самолети в света „Гълфстрийм V“ имаше най-голяма дължина на полета, но когато стигнеше Калифорния, щеше да му се наложи известно време да лети безмоторно. След кацането престоят щеше да бъде достатъчно дълъг, за да зареди и да се качи нов екипаж, а после трябваше да поеме обратно за Европа.

На борда имаше душ. Карвър се изкъпа, обръсна се и облече мек, безформен анцуг, който му даде стюардесата.

— Надявам се да ви стане. Дадоха ми вашите мерки... — Тя замълча. — Но човек никога не знае дали нещо ще му е по мярка, докато не го облече.

Беше хубава брюнетка с големи очи, меки пълни устни и лъскава конска опашка. Говореше като момичетата в Нова Зеландия, повишавайки леко интонацията си в края на всяко изречение, и така превръщаше всяко изказване в предразполагащ въпрос. Сега стоеше пред Карвър, отпуснала цялата си тежест на единия крак. Хълбоците ѝ стърчаха предизвикателно под тъмносиния плат на опънатата по бедрата ѝ къса пола. Гледаше го преценяващо с усмивка, която подсказваше, че онова, което вижда, ѝ харесва. Или наистина го харесваше, или длъжностната ѝ характеристика включваше по-дълъг списък ВИП услуги, отколкото на обикновените куклички, бутаци количките с храна. Карвър реши, че става дума за второто. И двамата работеха за хора, които вярваха, че за всичко може да се плати. Него го бяха купили. Вероятно и нея.

— Как се казваш? — попита той.

— Кенди — отговори тя.

Карвър не можа да се сдържи и се изсмя. Дори името ѝ на стриптийзърка подходеше на рутинното и професионално прелъстяване. Но тогава тя го изненада, защото се изчерви.

— Наистина. Това е съкратено от Кендис.

Той осъзна, че е пропуснал една трета възможност. Може би Кенди бе просто мило девойче, което се опитва да разнообрази работния си ден с невинен флирт. Както правят нормалните хора. Боже, беше станал толкова цинично копеле. Кога се бе случило това? Глупав въпрос! Знаеше отговора много добре. Можеше да разчлени времето до последната минутка. Изведнъж усети, че стиска силно зъби от напрежение, което не можеше да обясни. Твърде рано беше, за да е от

нервността, която предхожда всяка смъртоносна акция. Това беше нещо друго. Може би съобщение от подсъзнанието, което не можеше да разшифрова. Или просто не искаше.

През последните няколко години Карвър много внимаваше да не наднича твърде дълбоко в душата си. Каза си, че това е основата на военния прагматизъм. Съсредоточи се върху онова, което ти предстои, тревожи се за това, което можеш да контролираш, и забрави всичко останало. Е, сега пред него имаше момиче и той можеше да контролира лошото си отношение. Двамата с Кенди щяха да бъдат заедно в тази херметизирана тръба през следващите двадесет и четири часа. Най-малкото можеха да бъдат учтиви един към друг.

Той рязко поклати глава, за да прогони неканените мисли.

— Извинявай — каза Карвър. — Бях се отнесъл.

— Няма значение. Мога ли да ви донеса нещо? Закуска, кафе?

— Да, би било чудесно. Много благодаря.

Десет минути по-късно в самолета се получи факс с подробности за мишената.

Обект: Рамзи Хаким Наруаз.

Националност: пакистанец (майка францужойка).

Възраст: 41 г.

Височина: 182 см.

Тегло: 86,4 кг.

Обектът произхожда от една от най-богатите пакистански фамилии. Получил е образованието си в училище Ла Роуз, Швейцария, живее в Париж и се чувства напълно у дома си във висшите кръгове на европейското общество. Женен (съпругата му Ясмينا произхожда от богато ливанско семейство), има един син, Юсуф. Пие алкохол, но рядко стига до ексцесии. Употребява някои социални наркотици. Дискретни и редовни извънбрачни връзки, типични за богат поевропейчен мюсюлманин.

Този начин на живот е просто прикритие. Обектът е високоинтелигентен, в лоши отношения с баща си и е радикализиран от молли в различни джамии в Северен и Източен Лондон, докато е следвал в Лондонското училище

по икономика. Обектът се е превърнал в деен и влиятелен член на нарастваща мрежа от ислямски терористични клетки.

Наблюдение на телефонните връзки от страна на американското разузнаване, координирано от съвместната антитерористична част на ЦРУ и ФБР с кодово наименование „Алекс“, показва редовни контакти между обекта и заподозрени членове на терористични групи. Сред тях са основателите на „Консоля“^[1] Уали Хан Амин Шах и Ридуан Изамудин (по прякор Хамбали), живеещият в Найроби, Кения, заподозрян Уади ел Хаге и неколцина заподозрени от заговора „Боинка“ (Големия взрив)^[2] в Манила, който имаше за цел да взриви дванадесет летящи за САЩ самолети.

Скорошни банкови преводи от и към сметките на обекта показват по-голяма от обичайната активност. Уверени сме, че обектът планира голямо терористично нападение в Европа и почти сигурно в Обединеното кралство. Предполага се, че нападението е предстоящо. Поскоро става дума за дни, а не за седмици. Прихванати телефонни разговори показват, че той ще остави семейството си да почива в Южна Франция и ще се върне в Париж през следващите двадесет и четири часа.

Съществува голяма и очевидна опасност за живота на военни и цивилни лица, ако се позволи на обекта да продължи своята дейност. *Заради това беше избран за незабавни действия.*

Скоро след това дойде и втори факс. Той съобщаваше на Карвър, че в анонимната му сметка в женевската банка „Вертмюлер & Майер“ са преведени 1,5 милиона долара. Които и да бяха работодателите му — Карвър не изпитваше голямо желание да научи, нито пък те да знаят прекалено много за него — винаги плащаха навреме и наведнъж.

Макс се обади отново, когато самолетът летеше над западната част на САЩ.

— Къде си сега?

— На около половин час от Лос Анджелис — отговори Карвър. — Пилотът натиска газта до дупка. Сигурно след малко повече от десет часа ще съм кацнал.

— Добре, това означава деветнадесет и тридесет, Централно европейско време. Не очакваме особени действия преди полунощ, така че това е добре. Но има нещо друго, с което искаме да се оправиш най-напред.

Карвър се намираше на няколко хиляди мили от него и говореше по сателитен телефон. Но гневът му можеше да се долови ясно.

— Ти да не се шегуваш? Две задачи? И двете импровизирани? Да не мислиш, че ми е писнало да живея?

— Не се тревожи, втората е проста работа — опита се да го успокои Макс. — Оказване на помощ, в случай че първият удар не се получи. Нашият приятел има още един имот, който използва за частни срещи. Лични и професионални, ако разбираш какво искам да кажа. Ако се почувства застрашен, ще го използва като безопасно жилище. Освен ако ти вече не си го направил опасно, нали? Не се притеснявай, разполагаме с паролата на алармата. Фасулска работа.

Карвър въздъхна. Нямаше значение по какъв начин човек си изкарва хляба. Накрая всички търпят едни и същи лайна от хората, които им плащат заплатата. Той се заслуша в описанието на малкото любовно гнездо, където Рамзи Хаким Наруаз обичал да провежда частните си срещи. Този ислямски терорист приемаше наистина сериозно прикритието си на декадент вероотстъпник. Играеше ролята си толкова добре, че заслужаваше „Оскар“.

Няколко минути по-късно по самолетния факс пристигна чертежът на апартамента на Наруаз заедно със схемата на алармата. На Карвър му трябваше половин час, за да реши какво ще направи. Когато Макс се обади отново, той вече беше готов със списъка на нужната екипировка. Той започваше с транспорта, оръжията, експлозивите, часовниковите механизми, детонаторите и тактическите средства, които щяха да му трябват. След това идваха подробностите.

— Ще ми трябва кутийка смазка. Нещо като „3 в 1“. Намери ми и половин дузина самозалепващи се найлонови торбички за фризер.

Обикновена черна торба за боклук, един челник, седемсантиметрови керамични промишлени пинсети, отвертка, клещи за тел, ролка тиксо, флакон освежител за въздух, бутилка препарат за почистване „Дзиф“, няколко чифта латексови ръкавици и блокче „Марс“.

— За какво, по дяволите, ти е блокче „Марс“?

— За да ям. Обичам сладко. А като стана дума, защо не ми вземеш и една пица за вкъщи?

Макс не си направи труда да прикрие сарказма в гласа си.

— Всичко, което поискаш, друже. Предпочитан пълнеж?

— Не ми пука — отговори Карвър, — интересува ме кутията. Хрумна ми нещо. Ти не се притеснявай, аз сам ще си купя. Така или иначе ще трябва да хапна както трябва.

---

[1] Действителна търговска фирма, основана с цел да служи като фасада за прехвърляне на пари за терористични нападения. — Б.пр. ↑

[2] Терористична атака, планирана от Рамзи Юсеф и Халид Шейх Мохамед. — Б.пр. ↑

3.

Гълфстриймът на Карвър кацна на летище Бурже на няколко мили североизточно от Париж, Франция, и започна да рулира към един от частните самолетни хангари. Когато Карвър слезе по стълбата, един от инженерите по поддръжката му подаде плик и голям сак. В плика имаше билетче за паркиране с изписан на него номер, ключ за мотоциклет „Хонда“ и ключ за гардеробче в сградата на терминала. Сакът беше пълен с дрехи. Карвър го качи обратно в самолета и се преоблече.

Макс му беше изпратил черни брезентови панталони с много джобове, черна тениска, черно шушляково яке, черни маратонки и черна каска. Останалата част от екипировката, която беше поискал, се намираще в раницата, заключена в гардеробчето в терминала. Тя също беше черна, както всичко останало.

Мотоциклетът, който го очакваше на паркинга, беше „Хонда ХР 400“ със свалени надписи. Кросов мотоциклет, конструиран за набраздени селски пътища, а не за градските улици. Тесен и висок като състезателна хрътка, той беше идеален за целта на Карвър. Ако операцията се провалеше и му се наложеше да се измъкне бързо, той искаше да разполага с машина, която може да мине там, където автомобилите и тежките мотоциклети на полицията нямаше да могат да го последват.

Пет минути след като излезе от района на летището, Карвър спря пред една пицария и си поръча за вкъщи. Докато му приготвяха храната, той влезе в тоалетната с раницата си. Вътре имаше две кабинки, всяка с тоалетна чиния и мивка. Карвър влезе в по-близката. Извади от раницата пистолета, който беше поръчал — „Зиг Зауер“ П226 с къс откат на затвора а ла „Колт“/„Браунинг“ и без лостче за предпазител. В пълнителя имаше дванадесет 9-милиметрови патрони марка „Кор-Бон“ от по 115 грана, с метална ризница и кух връх. Този пистолет бе избран от британските специални части за антитерористични и операции под прикритие. Карвър го беше използвал в безброй военни операции и му остана верен. И сега, както

винаги, разглоби пистолета, провери го и го сглоби отново. Целият процес му отне по-малко от минута. От една страна, това беше основна предпазна мярка, за да се увери, че оръжието работи. Но същевременно и ритуал, който му помагаше да се съсредоточи върху това, което му предстоеше. Като загряването на състезателите, преди да излязат на игрището и да застанат с лице срещу противника.

Карвър запуши мивката. После бръкна в раницата, взе кутийката „3 в 1“ и изля съдържанието ѝ. След това извади калъпчето пластичен експлозив d4, което приличаше на пластилин. Постави го в мивката и започна да го меси, смесвайки маслото и експлозива така, както хлебарят меси тестото. Когато свърши, разполагаше с лепкав гъвкав маджун, който сам по себе си беше напълно безопасен. Можеше да бъде скулптиран във всякаква форма и залепен за каквато и да е повърхност. Човек можеше да го пъхне в найлонови торбички, както направи и Карвър, като раздели цялото количество на четири равни части. Можеше да го удря, пали или да го напълни с куршуми, но нямаше да се случи нищо. Ако пъхнеше в него фитил или капсул-детонатор обаче, щеше да разполага с бомба.

Щом пликчетата с приличния на маджун експлозив потънаха в раницата на Карвър, той извади препарат за почистване и поля мивката, за да премахне всички следи от маслото и d4. Пусна и двата крана, за да отмие нечистотиите, и изхвърли бутилката в кошчето. Във въздуха все още се носеше слаба миризма на масло и пластичен взрив, затова Карвър пръсна няколко пъти с освежителя за въздух в малкото помещение, а после хвърли и него в кошчето. Когато излезе, отвън чакаше някакъв човек. Карвър вдигна рамене извинително, стисна многозначително носа си с пръсти и промърмори:

— Извинявайте.

Взе пицата си и изяде половината на паркинга отвън, а остатъка хвърли в кофата за боклук. Задържа кутията, качи се на хондата и потегли на юг към Париж.

Апартаментът се намираше на Ил Сен Луи, един от двата острова в средата на река Сена, точно в центъра на града. Улицата отвън беше пълна с туристи, които се наслаждаваха на спокойната провинциална атмосфера на острова и топлата вечер в края на лятото. Хората се разхождаха, без да бързат, спираха се да разглеждат

витрините или менютата на ресторантите и кафенетата, разположени нагъсто покрай тротоарите.

Карвър паркира мотоциклета и слезе, но не свали каската и продължаваше да стиска кутията от пица. Всеки, който му хвърлеше мимолетен поглед, щеше да си помисли, че е доставчик на пици. Само внимателното око би забелязало, че докато се изкачваше към входната врата на сградата от осемнадесети век, където Рамзи Наруаз посрещаше любовниците си, Карвър носеше латексови ръкавици. След няколко секунди комплект шперцове му отвори вратата и той влезе.

Огледа приземното фойе, запомни разположението му и отиде до задната врата към голия двор, до стената на който бяха наредени няколко кофи за боклук. Точно срещу него сводест проход водеше към улицата зад сградата. Облекчен, че има и друг изход, Карвър изхвърли кутията от пица и влезе отново в кооперацията.

Апартаментът беше на последния етаж, той се качи горе и ключалките отново не оказаха съпротива. Карвър влезе в централния коридор с панорамен прозорец от пода до тавана. Отвън беше почти тъмно, но светлината от улицата беше достатъчна, за да вижда къде стъпва.

В мига, в който отвори вратата, алармата срещу крадци започна да писука предупредително, задействана от стандартния магнитен контакт. Карвър разполагаше с тридесет секунди, преди алармата да започне да вие. Според плановете, които му бяха изпратени, малкият контролен панел бе закрепен на касата на вратата вляво от него. Паролата съвпадна с тази, която Макс му съобщи. Писукането спря.

Къс проход пред него водеше встрани от коридора, чиито стени бяха покрити с шкафове. Една врата вляво водеше към малък кухненски бокс. Карвър отвори шкафа откъм дясната страна на прохода. Вътре висяха няколко зимни палта. Зад тях имаше бяла метална кутия — сърцето и мозъкът на алармената система.

Голямата всекидневна в другия край на прохода беше отворена. Мястото беше по-изискано, отколкото Карвър очакваше, като знаеше какъв човек го притежава и за какво го използва. Нямаше проблясащи маси от хромиран метал и стъкло, нито огледала на таваните или полупорнографски голотии. Помещението имаше светли стени, а в единия му край стоеше дървена антикварна маса за хранене, украсена с ваза свежи цветя. Малко по-нататък около персийски килими бяха

разположени три кремави дивана. Подът беше от голи дъски, от същото дърво като масивните черни греди, които подпираха тавана. В противоположната стена близо до лавиците с книги имаше вградена камина. Между лавиците бяха подредени мини аудиосистема и малка колекция от кристални вази, гърненца и миниатюрни скулптури. Два инфрачервени детектора за движение примигваха срещу него от срещуположните ъгли на помещението. Бяха разположени така, че да улавят нарушители, влезли през прозореца.

Карвър остави раницата си в средата на помещението, измъкна челника и го нагласи на главата, за да освободи двете си ръце за подробния оглед на аудиоуредбата. Той потупа с ръка стената зад нея, за да се увери, че е здрава носеща структура. Удовлетворен от резултата, се върна при раницата. Извади отвертката, клещите за рязане на тел и три продълговати пластмасови кутийки с размерите на книга с меки корици с леко извити дълги страни. Това бяха противопехотни мини М-18 „Клеймор“, нагласени за взривяване от разстояние. Всяка от тях съдържаше еднокилограмова плочка експлозив d4, около който бяха завити седемстотин малки стоманени топчета, обвити в стиропор и фибростъкло.

Карвър свали миниуредбата, отвинти задните капаци на тонколониите, отвори ги и махна високоговорителите. Сложи по една мина във всяка от изпразнените колони, завинти отново задните капаци и ги постави на същото място заедно с кабелите от усилвателя. Когато избухнеха, смъртоносните топчета щяха да се изстрелят дъговидно през помещението и да пробият слабите стени, които го отделяха от кухненския бокс и преддверието. Всички по пътя им щяха да бъдат нарязани на хапки. Карвър прибра отвертката и клещите за рязане на тел в единия от многото външни джобове на панталона си и огледа повторно свършената работа. Прекъсвачът беше неоткриваем. Ако Наруаз пуснеше уредбата си минутка след като е влязъл в апартамента, може би щеше да заподозре нещо, когато говорителите останеха безмълвни. Обаче върнеше ли се в апартамента тази нощ, той щеше да е току-що оцелял при опит за убийство и вероятно щеше да бъде настроен за малко музика.

Карвър работеше без излишно бързане, влизайки в ритъм, който щеше да го изведе от апартамента бързо, но без да допуска грешки поради невнимание. Вдигна раницата си, влезе в прохода и пое надолу

през преддверието към спалнята. И тук стените бяха светли, подът дървен, прозорецът панорамен, но закрит с пердета със същата дължина. Тук сензорът за движение беше само един. Леглото беше огромно, прекрасен месингов викториански екземпляр, чиито табли завършваха с чудати метални извивки.

Карвър се готвеше да продължи, но нещо в края на леглото привлече погледа му. Завъртя челника натам и видя, че това е пътнически несесер. Шарката на материята подсказваше, че е „Луи Вюитон“. Беше отворен и наполовина пълен с женски дрехи. Наблизо лежеше малка лъскава торбичка за покупки с надпис „Шанел“. Чифт бели джинси бяха захвърлени върху покривката на леглото близо до късо яке от същата материя. На пода лежаха подходящи бели маратонки „Кедс“ без връзки. Карвър заобиколи леглото и тръгна към банята. На етажерката над мивката имаше две чантички. Едната беше пълна с гримове, а по-голямата с шампоан, душ гел и други бански принадлежности.

Това откритие рязко изхвърли Карвър от безучастната му рутина. Макс не му беше казал, че Наруаз има приятелка в града. Тя очевидно беше пристигнала, преоблякла и излязла отново. Ако сега беше с Наруаз, тази нощ щеше да умре. Карвър измъкна телефона си и набра номер на оператор в Обединеното кралство.

— Не ми каза за жената.

— А защо да го правя? Това няма значение за мисията.

— За мен има значение. Дойдох тук, за да елиминирам сериозен терорист. Приятелката му е цивилно лице. Макс, знаеш, че не премахвам цивилни.

— Разбира се, че го правиш — чу се смях от другата страна. — Само че не искаш да го признаеш. Онзи албанец... да не мислиш, че хеликоптерът му е летял сам? Той имаше пилот, Карвър!

— Пилотът знаеше какво прави. Плащали са му за това.

— О, а мацката го прави без пари? Виж, няма никакво значение дали мишената има гадже, шофьор, телохранилел или цялото му семейство е при него. И дагенхамските^[1] мажоретки с барабани да е поканил у тях на купон, не ми пука, че ще ги взривим на късчета. Това откачено копеле иска свещена война. Милиони хора са изложени на опасност. Така че тя трябва да го отнесе. Съпътстващите щети не са наш проблем.

Карвър не каза нищо. Беше прекарал военната си служба в борба с кървави диктатори, които губеха войни, но си оставаха на власт. Беше преследвал терористи психопати, които се превръщаха в миролюбиви политици, посрещани с ръкостискания на Даунинг стрийт №10 и на ливадата пред Белия дом. Той и неговите хора бяха залавяли безброй стари товарни кораби и траулери, пълни с наркотици или оръжия. Но това никога не оказваше и най-малкото влияние. Никой никога не си плащаше за стореното. И най-важното беше, че никое правителство не ги спираше да го правят. Сега имаше възможност да плати на лошите с техните средства. Той вярваше, че е направил света по-добро и по-сигурно място. Понякога хората попадаха в кръстосания огън. Това беше цената, за да си свършиш работата. Прогони насила съмненията от съзнанието си, заключвайки ги в същия подсъзнателен затвор, където бе прибрал толкова скрупули, страхове и чувства.

Макс наруши настъпилото мълчание:

— Още ли си на телефона, приятел? Ако не си готов за тази задача, просто ми кажи, но сега. Не мога да си позволя някой да прецака работата.

— Макс, ще ти кажа нещо. Защо не дойдеш тук? Влез през входната врата и изчакай шестдесет секунди. И ще разбереш лично дали съм готов.

— Това звучи по-добре. За миг си помислих, че си откачил. Карвър, нали няма да превъртиш? Започвам да се тревожа за теб.

— Разкарай се, Макс.

Тонът на Карвър беше нападателен и самоуверен, но вътрешно се питаше дали Макс не е прав. Дали не се побъркваше? По отношение на целеустремеността и способностите си той вярваше, че отговорът е не. Поддържаше се в добра форма. Не си пилееше парите по наркотици и разводи. Не беше от военните реликви, които висяха из кръчмите в Хърфърд и Поул и разказваха патетично преувеличени военни истории на други бивши военни, безпомощни и празни като тях самите. Така че не, не беше изгубил способността да си върши работата. По-скоро може би вече не я харесваше. Много отдавна бе стигнал до заключението, че силата му няма нищо общо с мускули, оръжия или експлозиви. Тя се криеше в мозъка и очите му, в мощта на волята и увереността в своето предназначение. В него кипяха неохотно признат

гняв и усещане за загуба, които винаги го бяха тласкали напред. Но ако те пресъхнеха, ако силата на волята някога намалееше? Тогава какво?

В края на краищата това може би наистина беше последната му задача. Така че по-добре беше да я изпълни както трябва. И да се измъкне от това жив.

Намери място на третата мина в спалнята, закрепил я с тиксо за стената в горния край на леглото и я скрил с възглавници. Докато работеше близо до несесера на жената, той долови слабия аромат на нейните дрехи. Запита се дали тя знаеше истината за своя любовник? Дали и тя не вярваше в същата кауза? Или беше просто красиво момиче, което щеше да умре, защото бе позволило на някакъв богаташ да го прелъсти.

— За бога — измърмори той на себе си, — съсредоточи се!

Имаше да монтира още три взривни устройства: пликите за фризер, пълни с пластичен експлозив. Той залепи единия в казанчето на тоалетната и прикрепил към него мъничък радиодетонатор. Втория плик с другия детонатор оставил в кухненския шкаф. Противопехотните мини щяха да се разлетят из всички помещения, но той не разчиташе само на тях. Прекалено много мишени оцеляваха, защото бомбите се оказваха не толкова смъртоносни, колкото се очакваше от тях. Човек трябваше да убие мишената два пъти, за да бъде сигурен. Последното пликче и детонатора залепил под малка сгъваема маса, монтирана на стената. Всяко помещение в апартамента бе превърнато в смъртоносен капан. Сега оставаше да се погрижи всички бомби да избухнат.

Върнал се при раницата и извадил от нея малка пластмасова кутия с размерите на портативно радио. От дъното ѝ се подаваха два кабела, а от горната страна — разтегателна антена, малко ключове за включване и изключване и червена контролна лампичка. Той отиде при шкафа с палтата, отвори кутията на алармената система и свързал подобната на транзистор кутия с клемите на сензора за входната врата. После я включил. Червената лампичка в горния край запримигвала. Устройството беше готово за действие.

Когато алармената система на апартамента бъдеше задействана, то щеше да се включи. Всяко прекъсване на веригата, например при отварянето на вратата, щеше да задейства прекъсвача, който щеше да включи часовников механизъм, настроен на шейсет секунди. Но за разлика от алармата той не можеше да бъде изключен. Набирането на

паролата с контролния панел нямаше да промени нищо. Часовниковият механизъм щеше да продължи да отброява секундите до нулата и тогава щеше да изпрати смъртоносния сигнал до експлозивите, скрити из апартамента.

Капанът беше заложен. Карвър свали челника и го прибра в раницата заедно с останалата екипировка. Обиколи отново апартамента, за да се увери, че всичко е точно така, както го беше намерил на влизане, и пак включи алармата, преди да излезе. Следващият, който влезеше през входната врата, щеше да хвъркне във въздуха.

Карвър стигна до края на стълбището и излезе през задната врата на двора. Свали раницата си и извади всичко, което щеше да му трябва за останалата част от операцията заедно с черната торбичка за боклук. Отвори я, пхна раницата в торбичката, слезе надолу по улицата и я метна в големия метален бобър зад едно кафене. Торбата потъна сред боклуците, изхвърлени от ресторанта.

Докато се връщаше при мотоциклета си, Карвър звънна на Макс.
— Апартаментът е готов. Къде искаш да отида сега?

Получи указанията и се увери, че е наясно с всички етапи на операцията. Поне засега моментът на слабост беше отминал.

---

[1] Предградие в източен Лондон. ↑

4.

На по-малко от два километра от апартамента, който Карвър беше превърнал в капан, двама мъже с фалшифицирани документи за самоличност си вършеха работата в сграда с фалшиви нотариални актове за собственост. Единият беше познат на Карвър като Макс. Набръчканото му лице имаше изражението на умиращ от глад жокей или на музикант от „Ролинг Стоунс“. Твърдата му коса беше остригана до черепа. Носеше очила без рамки, тъмносиво сако и кремава плетена вратовръзка.

Модерният му вид изглеждаше не на място в това обкръжение. Той току-що бе влязъл в гостната на господарска градска къща от осемнадесети век, декорирана с пищна разточителност. Таваните ѝ се издигаха на четири метра, в нея имаше мраморна камина, антикварни мебели, портрети на предци в тежки позлатени рамки, грамадни книги с илюстрации и лъскави списания, изкусно струпани върху инкрустирани масички за кафе. Който и да беше аранжирал интериора, явно се бе опитал да събуди великолепието на една отминала епоха. Нямаше нито едно перде, абажур или калъф на стол в цялата къща, от които да не висят пискюли или ресни.

Макс се огледа с отвращение. Мястото имаше вид на някакъв шибан музей. Той насочи вниманието си към мъжа на средна възраст в бежови кадифени панталони, зелен пуловер и закопчана догоре светлосиня риза, който стоеше пред незапалената камина с чаша уиски в ръка. Ниското му, набито тяло бе започнало да тлъстее, защото земното притегляне и липсата на физически упражнения взимаха своето.

— Сър, имам новини от Карвър.

Служебната титла на другия беше директор по операциите. Някои от служителите го наричаха ДО. Когато искаше да създаде впечатление за приятелско отношение, той казваше на хората:

— Наричайте ме Чарли. — Но Макс предпочиташе „сър“. Не обичаше да се сближава с началниците си, защото тогава те започваха

да си позволяват волности. Държеше се с тях мило, но официално, така че всеки да си знае мястото.

— Как се справя? — попита директорът по операциите.

Гласът му прозвуча уморено. Той плъзна ръка по косата си надолу по тила. През последните два дена не беше спал повече от три часа. Работеха бързо и под натиск, често пренебрегвайки предпазливостта. Макс се запита дали старият човек още има сили за това.

— Добре — отговори той. — Обаче изглежда е получил пристъп на угризения на съвестта.

— Наистина?

— Разтревожи се, че могат да загинат невинни хора.

Директорът по операциите се засмя, но се стегна, когато видя неодобрителното изражение на Макс.

— Съжалявам — извини се той. — Изглежда напрежението си казва думата. Но ти вероятно схващаш иронията.

— О, да, разбира се.

— Добре. Руснаците на позиция ли са? — Той въздъхна силно и ядно. — Не обичам да използвам нови хора за такива задачи. Все пак председателят ме увери, че са първокласни. Той сигурно знае какво говори.

— На позиция са — отговори Макс. — Екипите за наблюдение също са на място. Готови сме да действваме веднага щом бъде установен контакт.

— Отлично — каза директорът по операциите. — Значи трябва просто да почакаме, докато шоуто започне.

31 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

5.

Петнадесет минути след полунощ Самюъл Карвър стоеше до хондата в очакване да изпълни задачата. Погледна черната метална тръба, закачена към мотоциклета зад десния му крак. Приличаше на обикновено удължено фенерче като онези, които използват полицаите и пазачите. Всъщност представляваше преносим напомпващ диоден лазер, известен още като „заслепител“. Разработен като несмъртоносно оръжие за полицията в САЩ, той беше убийствено ентузиазиран приятел на специалните части в цял свят. Оръжието излъчва лъч зелена светлина с честота 532 нанометра, но прякорът му заблуждава. Когато светлината попадне в очите на някого, не просто го заслепява. Порази ли зрението на човека, зеленият лазерен лъч го оставя дезориентиран, объркан и временно неподвижен. Човешкият мозък не може да обработи количеството светлинни данни, които нахлуват в мозъка през зрителните нерви, така че реагира като претоварен компютър и „забива“.

Нощем или денем, в дъжд, сняг или посред бял ден „заслепителят“ е най-добрият приятел на специалистите по произшествията.

Сега всичко беше въпрос на секунди. Карвър бе заел позиция при изхода на един подлез под крайбрежната улица на северния бряг на Сена. Ако завъртеше глава малко вдясно, можеше да види проблясването на Айфеловата кула, извисяваща се към нощното небе от другата страна на реката. Полунощ минаваше, но няколко корабчета за разходки все още се носеха по водата. Ако Карвър изпитваше и най-малък интерес, можеше да види прегърнати влюбени, облепени на перилата на палубите, вперили погледи в Града на светлината. Но той имаше други грижи. Наблюдаваше далечния край на подлеза. Единственото, което го интересуваше, беше уличното движение.

Моментът беше настъпил. Пое си дълбоко дъх, издиша бавно, отпусна рамене, разхлаби мускулите си, завъртя глава наляво-надясно, за да отпусне вратните жили и горния край на гръбначния си стълб, и отново насочи поглед към улицата.

Тогава на неколкостотин метра от подлеза видя черен „Мерцедес“, който се движеше много бързо. Прекалено бързо.

Причината за тази отчаяна скорост се криеше зад лимузината. Преследваше я мотоциклет, който бръмчеше около големия черен автомобил като оса около бизон. На задната му седалка, очевидно нехаещ за своята безопасност, седеше пътник с фотоапарат, който се беше наклонил доста встрани, за да снима в синхрон с проблясването на светкавицата. По всичко приличаше на папарак, който рискува живота си за единствена по рода си снимка.

Добра работа, помисли си Карвър, запали своя мотоциклет и се приготви да потегли.

За секунда си представи пътниците в колата, които се надяваха шофьорът им да се отскубне от неумолимия преследвач.

Всичко вървеше по план. Карвър се спусна по надолницето към улицата, която излизаше от подлеза. Когато стигна до кръстовището с главния път, един сив „Ситроен БХ“ хечбек се показа от подлеза. Карвър го пусна да мине, забелязвайки двамата араби на предните седалки. После мина още една кола. Един „Форд Ка“. Щом фордът отмина, Карвър подкара мотоциклета си и се озова по средата на улицата.

Той прекоси далечния край на платното, обърна хондата, включи се в потока от насрещно движение и се стрелна напред на около стотина метра до изхода на подлеза. В средата на пътя се издигаше редица колони. Те опираха в тавана на тунела и разделяха движещите се в противоположни посоки автомобили. Той се спря при последната колона и се наведе, за да откопчее „заслепителя“.

Тогава нещо привлече погледа му. При входа на подлеза видя един очукан „Фиат Уно“, който идваше към него. Движеше се с разрешената скорост от 50 км/ч, затова беше наполовина по-бавен от колата и мотоциклета, които се носеха след него.

Очите на Карвър се присвиха, когато измъкна лазера. Устата му се сви в гримаса на мълчаливо раздражение. Това не беше част от плана.

С главоломна скорост мерцедесът и мотоциклетът настигаха малката бяла кола. Между тях имаше сто метра. Петдесет. Двадесет.

Мерцедесът бучеше в дясното платно зад фиата и изведнъж се стрелна наляво, опитвайки се да го надмине. Мотоциклетистът нямаше

друг избор, освен да мине покрай фиатчето от другата страна, като се промъкне между колата и стената на тунела. Успя някак да се промуши без драскотина и излетя пред фиата от дясната му страна. Мерцедесът нямаше толкова късмет. Предната му част закачи задницата на фиата, разби стоповете и изкриви тънката ламарина на задницата му.

Стените на тунела отразиха какофонията от вой на двигатели, чупеща се пластмаса и скърцане на метал. Но в каската си Карвър се чувстваше изолиран от хаоса, който се носеше към него. Той видя как шофьорът на мерцедеса се мъчи да си върне контрола върху колата, която се носеше напъряно на улицата. Явно го биваше, защото успя да я изправи. Сега се понесе право към Карвър.

Карвър замръзна неподвижен като матадор, изправен срещу летящия срещу него черен бик. Вдигна лазера, прицели се в предното стъкло на колата и натисна бутона.

Светлината изригна на мига. Лъч чиста енергия се стрелна през все по-стесняващия се отвор между Карвър и летящия срещу него мерцедес. Това продължи само частица от секундата, после лъчът изчезна.

Мерцедесът се стрелна наляво. Някъде дълбоко в подсъзнанието на шофьора явно звънна сигнал за тревога. Той натисна рязко спирачките в отчаян опит да спре колата, но нямаше никакъв шанс. Двухтонният мерцедес се стовари върху една от централните колони и спря. Предницата му се смачка точно както се очакваше, поглъщайки известна част от силата на удара. Но скоростта беше твърде висока, теглото на колата много голямо, а инерцията огромна. Разбитата кола отскочи от колоната и се плъзна през платната, въртейки се около оста си. Най-накрая спря по средата на пътя, обърната в посоката, от която току-що беше дошла.

Предницата на мерцедеса приличаше на детска количка, ударена с гигантска бейзболна бухалка. На мястото, където преди се намираха предният капак и отсеъкът на двигателя, имаше само гигантска вдлъбнатина. Предното стъкло беше разбито, всички останали също. Колелото откъм шофьора бе изскочило и висеше навън, а това откъм страната на пътника се беше забило в каросерията. Откъм пътника покривът беше откъснат, а силата на удара го бе запратила вътре в кабината и изместила половин метър наляво. Натискът отпред и отгоре беше насиллил четирите врати и те зееха отворени.

В пътническия салон не се забелязваше никакво движение. Карвър знаеше, че вероятността някой да оцелее след подобен удар е много малка. С ъгълчето на окото си видя една кола, която мина покрай него от другата страна на улицата и навлезе в тунела, минавайки покрай мерцедеса.

Междувременно фиатът излезе от подлеза. Карвър зърна шокираното лице на шофьора. Забеляза и още нещо. На предната седалка до него имаше куче. То бе провесило език и без да осъзнава разрушението зад гърба си, щастливо махаше с опашка.

Карвър закачи лазера обратно на рамата на мотоциклета. Изкуши се да се спусне надолу и да провери отломките на колата, за да се увери, че мишената е мъртва, но нямаше смисъл. Ако се беше случило невероятното и някой бе преживял този унищожителен удар, Карвър не можеше да направи нищо, без да остави следи. Дори Рамзи Хаким Наруаз да беше все още жив, скоро нямаше да се занимава с тероризъм.

Време беше да тръгва. В далечния край на тунела забеляза няколко пешеходци, които се бяха спрели и гледаха, неспособни да решат дали да се приближат още към местопроизшествието. В далечината се чу воят на мотоциклетни двигатели, който му напомни жуженето на комари. Идваха хора, а те имаха фотоапарати и камери. Щяха да ги последват ченгетата, линейките и пожарните коли.

Карвър не искаше да се навърта наоколо, когато пристигнеха те. Трябваше да се махне, преди някой да се сети, че това не е нещастен случай. Той завъртя мотоциклета си на 180 градуса и се насочи обратно към изхода на тунела под площад „Алма“.

6.

Другият мотоциклет беше паркиран на двеста метра нагоре по улицата на авеню Ню Йорк точно под огромната неокласическа фасада на Пале Токио, дома на парижкия Музей на модерното изкуство.

Григори Курск стъпи на земята до своето „Дукати М900 Монстър“, изправи гръб и вдигна визьора на каската си. По лицето му играеше хищническа самодоволна усмивка, а очите му пламтяха като на човек, за когото убиването не е просто работа, а натрапчиво желание. Желание, което щеше да задоволява, независимо дали му плащат, или не. Той се обърна да погледне към своя спътник, който прибираще фотоапарата в куфара отстрани на мотора.

— Видя ли това? — излорадства той на руски. — Видя ли изражението на шофьора? Бедният копелдак не знаеше какво да прави. Е, сега вече е на пихтия! — Той млъкна за секунда, след това продължи по-спокойно и делово: — Окей, това беше лесно, точно както бях обещал. А сега давай да приберем и другата половина от парите.

— Да ги прибираме по-бързо, че тук отзад се измъчих — отговори пътникът. — С колене си запушвам ушите.

Курск се изсмя.

— Хей, а аз си мислех, че тази поза ти харесва!

Той кара още няколко метра, преди да намери пролука за мотора между паркираните автомобили. Зае позиция с лице към завоя, така че да има достатъчно място да вижда изхода от подлеза. После извади далекоглед за нощно виждане от джоба на мотористкото яке и го доближи до дясното си око. Търсеше мотоциклетиста в далечния край на тунела.

Курск знаеше две неща за този човек. Първо, че е бивш британски морски пехотинец. И второ, че той е тяхната следваща мишена.

7.

Маршрутът на Карвър за излизане от града беше прост. Щеше да следва реката, докато стигне до околоръстното шосе на Париж, да заобиколи града в посока обратна на часовниковата стрелка и да излезе на шосе А5, водещо на югоизток. Щеше да прекоси швейцарската граница преди разсъмване.

Готвеше се да даде газ, но някакво проблясване привлече вниманието му. Източникът му беше на не повече от сто метра пред него и вероятно бе отражение от стъклена леща. Проблясването продължи не повече от част от секундата, но и това бе достатъчно да привлече вниманието на Карвър и да го накара да забележи извивката на мотоциклетна гума иззад една паркирала кола.

Карвър караше право натам.

Трябваше да се махне от пътя. Погледна надясно. Там имаше пресечка, но тя не му вършеше работа, защото беше задънена. Сега му оставаше само една възможност. Той зави с мотора по широкия павиран тротоар и полетя покрай редицата дървета и ниския, боядисан в черно железен парапет, издигащ се между него и хората, които го чакаха.

От дясната му страна започна да се извисява мръснобялата маса на Пале Токио, чиито крила заграждаха просторен, открит площад на четири равнища, свързани от стълбища покрай цялата ширина на сградата. В задния край се издигаха две редици високи класически колони, източени до фронтоната между двете крила на сградата. Зад тях минаваше авеню Президент Уилсън, което щеше да му открие друг маршрут за напускане на града.

Карвър свърна около голямото здание и насочи мотоциклета към колоните. Караше в периферията на площада и профуча край групичка скейтъри, скупчени около димяща цигара с марихуана, които го загледаха с безмълвно удивление. Когато стигна до първите пет стъпала, той се изправи на стъпенките, ръцете и краката му поеха ролята на амортизтори и хондата се затресе нагоре.

Заради каската на главата и шума от форсирания двигател Карвър не чу изстрелите. Само с крайчеца на очите си видя проблясването на пламък и усети удари от куршуми, които пробиха дупки в задния калник и ауспуха. Зад него скейтърите се пробудиха от своя транс. Двама от тях направо се хвърлиха на земята, а останалите с виковете се разбягаха панически по просторния павиран площад.

Карвър се присви над кормилото с колкото може по-ниско наведена глава. Стената до него се пръсна в редица малки експлозии, миниатюрни облачета, избухващи в каменни отломки и прах. Нямаше къде да ходи, освен да продължи право напред. Накланяйки мотоциклета насам-натам, той стигна до следващите стъпала.

Облян в лепкава пот, с чисто физическо усилие върху ръкохватките и жестока решителност той почти вдигна мотоциклета под себе си. Докато тялото му подскачаше върху седалката, мозъкът му работеше върху друг проблем. Кой беше стрелял по него? Някой, който работеше със или за Рамзи Наруаз, беше очевидният отговор. Но ако арабинът имаше охрана, защо тя не бе защитила колата му? Трябваше да е някой друг. Ако убийството не беше видно от случайни свидетели, оставаше само една възможност.

— Мамка му!

Курск поклати глава с отвращение и прибра автомата „Мини Узи“ обратно под якето. Беше принуден да стреля извит върху седалката на мотоциклета, насочен в погрешна посока — настрани от площада, където англичанинът отчаяно опитваше да избяга. Пред огневата му линия се изпречваха дървета, а мишената беше подвижна. Така просто хабеше мунициите.

Отново погледна натам. Изглежда англичанинът бе попаднал в задънена улица. В далечния край на изкуствения подковообразен площад, под стена, висока най-малко четири метра, той бе влязъл в капан. Курск забеляза, че пред него имаше още стъпала за изкачване, но тези бяха много по-стръмни и следваха извитата форма на сградата. Майчице божия, нима щеше да се опита да подкара мотора нагоре по тези стълби?

Ако го направеше, Курск нямаше да може да го последва. Неговият мотоциклет не ставаше за подобни каскадърски изпълнения.

Не и с пътник на задната седалка. Разбира се, щеше да има достатъчно време да слезе от мотора, да превключи автомата на единична стрелба и да се прицели спокойно, докато мишената му се бори със стъпалата. Но разстоянието щеше да е доста над сто метра. На подобна дистанция конструираното му за близка стрелба оръжие имаше малка възпираща сила.

Беше възникнал и друг проблем. Дори и да успееше да убие англичанина, Курск трябваше да се оправя с труп на стъпалата на обществена сграда. Да не говорим за свидетелите на убийството, извършено на по-малко от сто метра от станалата преди малко катастрофа. Дори типовете, които го бяха наели, трудно щяха да се справят с подобно усложнение.

Той изпсува под нос. Всичко се оплеска. Трябваше да изпревари противника си поне с един ход.

— Дръж се — подвикна той на своя партньор.

Дукатито изрева пробудено за живот, когато Курск го изкара обратно на авеню Ню Йорк. Той мина още стотина метра надолу по булеварда, след това зави надясно в една странична улица и подкара бързо нагоре по възвишението, върху което се издигаше Пале Токио. Сега се движеше успоредно на Карвър. Двамата бяха разделени единствено от сградата, докато той се отдалечаваше от реката. Но скоро щеше да се приближи до плячката си.

В другия край на площада Карвър беше стигнал до подножието на стълбите към колонадата под фронтоната. Той форсира двигателя и се помоли ниските му предавки да са толкова добри, колкото твърдеше рекламата, след това се стрелна към стъпалата, повдигайки машината с ръкохватките и бедрата, сякаш караше изтощен кон да прескочи поредица прегради. Двигателят изрева в знак на протест срещу това малтретиране, но продължи да работи. Най-накрая с последен протестен вой той стигна до върха, задната гума за миг забуксува върху хлъзгавата мраморна повърхност и се стрелна напред между колоните и навън от малкия полукръг на Плас Токио, който излизаше право на авеню Президент Уилсън и...

— Проклятие!

Карвър трябваше да завие наляво и да пресече пътя на насрещното движение, за да стигне далечната крайна дясна лента на булеварда. Това беше пътят към околоръстното. Но между него и

желаната лента стояха две плътни редици паркирали коли, а отвъд тях редица дървета се извисяваше по средата на булеварда и запушваше пътя му.

После на около петдесет метра вляво видя от някаква странична улица да изскача същият мотоциклет, който беше преследвал мерцедеса. Това беше голяма и мощна машина, но изглеждаше като мотопед под внушителните телеса на моториста, заради които пътникът на задната седалка приличаше на джудже. Двамата се заоглеждаха на всички страни, а после по-дребничкият мъж потупа водача по рамото и кимна по посока на Карвър. Онзи реагира на секундата, зави надясно и даде газ надолу по хълма.

Но Карвър вече летеше по улицата. Беше си отговорил на въпроса. Макс е изпратил тези хора по дирите му. Но защо ще иска да го убие? Карвър прехвърли различните възможности в главата си, а оборотомерът на хондата навлизаше в червената зона, докато той пренебрегваше светофарите и лавираше между колите, излизаци от преките по пътя му.

Парите ли бяха причината? Три милиона са доста голяма сума за една-едничка задача. Ако Макс го премахнеше, можеше да задържи неизплатената половина за себе си.

На парижките шофьори по принцип не им пука много-много, но дори те удряха спирачки, когато виждаха мотоциклет да профучава на косъм от предните им брони. Карвър криволичеше между колите, които спираха аварийно, заобикаляйки ги отпред и отзад сред какофония от скърцане на спирачки, свирене на гуми и яростни френски псувни. Това му вършеше добра работа. Всяка спряла кола беше допълнително препятствие и забавяше мъжете, които го следваха.

Дали вече не беше станал безполезен? От разговора им стана пределно ясно, че засега това беше последната задача, която той щеше да изпълни. Може би Макс просто искаше да се отърве от ненужни свидетели.

В долния край на пътя авенюто се разширяваше в площад „Алма“. Той от своя страна водеше към спирката на метрото „Алма-Марсо“ под Пон Алма или моста Алма. Тунелът Алма минаваше точно под него. В Париж, когато намерят име, което да заобичат, повече не го сменят.

Може би Макс имаше някаква друга причина, за да иска да се отърве от него. Нещо свързано с днешната акция? Но какво можеше да направи тази операция толкова по-различна от останалите?

Той се стрелна направо през площад „Алма“, минавайки точно над катастрофата, която беше предизвикал само няколко минути по-рано. Но все още нямаше линейки, нито патрулки със святкащи сигнални лампи. Долу нямаше никакви признаци, че изобщо е станала катастрофа. Карвър стъпи на моста с преднина от стотина метра пред дукатито и започна да пресича река Сена. Щеше да завие надясно, да излезе на алеята, която минаваше по левия бряг на реката, и да се насочи към околоръстното точно както беше решил първоначално. Но после осъзна, че това би било лудост. Дукатито беше много по-голям и мощен мотоциклет. Дори с двама души отгоре, на шосето скоро щеше да го настигне. Имаше нужда от полесражение, където можеше да победи своите нападатели.

И тогава го съзря.

В далечния край на моста от другата страна на пътя стоеше малка бяла будка, заобиколена от нисък жив плет. Приличаше на гигантска геометрична гъба: къса дебела кула, завършваща с бял, леко наклонен осмоъгълен покрив. Точно пред нея стоеше синя табела с надпис: „Посетете парижките клоаки“.

Карвър се ухили. Той знаеше за какво става дума. И това щеше да свърши работа.

Забеляза пред себе си дълъг съчленен автобус, чиито две половинки бяха свързани с каучукова хармоника. Той се готвеше да завие наляво, слизайки от главната улица, която продължаваше покрай левия бряг до моста Алма и обратно до мястото, откъдето Карвър току-що беше дошъл. Трябваше да прекоси платното, а автобусът щеше да пресече пътя му. Реши да играе за последен път на руска рулетка, зави рязко наляво и пресече с приплъзване пътя на идващия срещу него автобус. Усети над себе си надвисващата му маса и видя изпълнените с ужас очи на шофьора. Автобусът спря със скърцане, преди да е довършил завоя си. Или поне предната му част спря. Задницата продължи движението си, поднасяйки, защото връзката между двете половини влезе в ролята на панта, която запрати машината надясно. Шофьорът някак си успя да овладее автобуса, преди инерцията на плъзгането да го обърне настрани. Но сега машината застана направо

на улицата, а в двете посоки започнаха да се трупат коли. Съвършената пътна преграда.

Карвър спря мотора си до будката. Свали каската и грабна лазера за заслепяване.

До будката имаше ниска бяла метална врата. Тя затваряше входа към каменните стъпала, които се виеха надолу под земята. На вратата висеше табелка с надпис „Вход забранен!“. Той я разби с ритник и тръгна надолу по стълбите.

8.

Първата подземна клоака е изкопана под парижките улици през 1370 година. Сега под града вече има 2000 километра тунели. Известни като les égouts, или червата, ежедневно те пренасят 1,2 милиона кубически метра вода и отпадъци и следват посоките на улиците отгоре. Всеки тунел има табела с името на булеварда, улицата или площада, чиято мръсотия отнася.

Ако искате да организирате престрелка в сърцето на града, без никой да забележи, мястото, където може да го направите, са клоаките. Но Париж е направил една стъпка напред. Градът не само има клоаки, но и техен музей — лабиринт от бетон и стомана, гъмжило от тунели и помещения точно под южния край на моста Алма.

Карвър хукна надолу по тесните стъпала, оградени от голи бетонни стени. Когато стигна дъното, проходът зави рязко наляво. Пред него изникна здрава стоманена врата. На бяла табелка пишеше с червени букви: „Внимание, опасност!“. Вратата беше затворена с резе и тежък катинар.

Карвър пусна един куршум в катинара, разби го, бутна вратата навътре и пред него се откри непрогледен мрак, пълен с хлад, влажен въздух и миризма на канал.

Той включи лазера, разшири лъча и изпълни черния мрак с призрачна радиоактивно зелена светлина. Изглежда проходът пред него стигаше до ниско, широко помещение.

От вътрешната страна на вратата имаше друга ключалка, която се задействаше с помощта на метално колело. Карвър затвори вратата и завъртя колелото. Вероятността типовете, които го преследваха, да влязат оттук, беше малка. Само идиот би се хвърлил слепешката надолу по тесния тъмен коридор срещу мъж със заслепител, а вероятно и с пистолет. Щяха да намерят друг вход. Дори да беше така, нямаше да му навреди, ако си подсигури гърба.

Карвър продължи напред в клоаката с лазер в лявата и „Зиг Зауер“ в дясната ръка и се опита да отгатне посоката, от която щяха да дойдат враговете му.

Първото помещение завършваше в два стари тунела, които вървяха успоредно. Клоаката бе напълнена с бетон, за да се изравни подът. Стената между тунелите бе накъсана от поредица ниски яйцевидни арки, за да се получи едно цяло пространство. Карвър мина под една арка, хвърли се на земята с вдигнат за стрелба пистолет и се претърколи по бетона. Отляво, на зелената светлина от лазера, беше забелязал групичка хора с работни комбинезони и каски. Трябваше му половин секунда, за да разбере, че това са восъчни фигури, част от музейната експозиция.

Той се изправи смутено и изтупа праха от дрехите си. Отдясно видя друг, по-малък тунел. Табелката над него гласеше: „Маршрут на обиколката“. Карвър тръгна по него и навлезе още по-дълбоко в градската канализация.

Григори Курск стигна до другия край на моста Алма само няколко секунди след Карвър. Той беше следвал англичанина, докато онзи не изигра щурия си каскадъорски номер пред завиващия автобус. Докато автобусът се махнеше от пътя, щеше да го изгуби.

За секунда си помисли, че Карвър е успял да се измъкне. После видя от другата страна на моста зарязания до будката мотоциклет. Подкара дукатито по паважа в края на моста и го паркира до металната клетка, която се издигаше над една отворена шахта. Спираловидно разположените в нея метални стъпала се спускаха надолу.

Курск нареди със знаци на спътника си да се приближи отдясно до мотоциклета на англичанина, а той пое наляво. Двамата пресякоха бегом моста. Курск изтича пред муцуната на закъсалия автобус, а партньорът му се втурна между рейса и струпаните в очакване коли. Приблжиха мотоциклета, но не видяха следи от моториста. Тогава Курск забеляза избитата брава на вратата и бетонното стълбище зад нея.

Той се вторачи в многоезичните надписи и символи по будката, опитвайки се да разбере какво означават. Добре, това очевидно беше вход. Което означаваше, че трябва да има и изход или може би пожарен изход, а той имаше нужда от шахта. Курск се ухили под каската. Сега вече знаеше как да победи англичанина.

Даде нареждания на другата облечена в черни кожени мотористки дрехи фигура и затича обратно през моста към металната клетка, където беше паркирал мотоциклета си. Горната част на клетката беше захваната с панти. Можеше да се вдига и да освобождава достъпа до шахтата, но сега бе заключена с верига и катинар. Курск свали каската, бръкна в единия куфар на мотоциклета и извади комплект инструменти в найлонова калъфка. Взе малки ножици за рязане на вериги, наведе се небрежно над клетката и срязва една от брънките. После вдигна капака, прекрачи страничните перила и се спусна по металните стъпала. Когато стигна дъното, извади пистолет от джоба на якето и закрепил върху монтажната скоба в горната част на цевта малко черно фенерче.

В дъното на шахтата имаше двойна врата, която изглеждаше аленочервена на светлината от фенерчето. Това беше аварияен изход, който се отваряше навътре. Курск изстреля къс откос в бравата. Шумът от стрелбата отекна и се изгуби в мрака. Англичанинът щеше да го чуе със сигурност, но това беше хубаво. Курск не искаше да се върти из парижките клоаки и да си играе на сляпа баба. Предпочиташе да се заеме с противника, изкушавайки го да попадне в засада. Но все още не беше измислил начин да я организира.

Отвори сцепената врата и прекрачи в нещо като пещера, изградена от човешка ръка, дълга около петнадесет и висока пет метра. Чуваше шума на течаща вода под себе си. Фенерчето се плъзна по бетонния под и спря до вградена метална решетка по цялата ширина на пещерата. Под нея течеше гъста супа от канални и отпадни води, която изпълваше въздуха с тежка миризма на фекалии. Хората наистина ли плащат, за да слязат тук долу?

Курск се огледа за прикритие. Голямото пространство беше почти напълно голо. Единственият начин да се влезе в пещерата беше по двата тунела. Единият тесен и застлан с бетон, а другият по-широк, с решетъчен под, който се издигаше право над открития канал. Те бяха само на метър — метър и нещо един от друг и продължаваха наляво.

От дясната страна имаше ниша. В задната ѝ стена беше изрязан кръг с диаметър около три метра. В средата му, закрепена върху ниска дървена рампа, лежеше огромна черна сфера, която приличаше на гигантско оръдейно гюлле. То беше толкова високо, че Курск не би могъл да стигне върха му. На пода имаше умален модел на топката,

който показваше, че тя е изработена от дъски, а вътрешността ѝ е куха. Бележка с илюстрации показваше как някога са теглили сферата из основните клоаки, като са я удряли в стените, за да смъкнат боклуците от тях. Курск проучи бележката. Огледа топката и видя как е захваната върху рампата. Добре, вече имаше план.

Карвър чу приглушеното ехо от стрелбата далеч пред него точно докато излизаше от нисък, тесен тунел наред някакъв подземен площад. Той плъзна лъча на лазера наоколо, за да се ориентира. Това тук приличаше на кръстовище — лабиринт от подземни тунели, които се съединяваха в една точка. От всички страни на площада се издигаха арки. Зад тях не можеше да види нищо друго освен мрака на проходите, които се губеха в дълбините. Отворът на единствения тунел, който интересуваше Карвър, лежеше точно пред него. Беше сигурен, че шумът от изстрелите бе долетял от далечния му край.

Той тръгна напред, приемайки загатнатата покана. Който и да беше стрелял, бе пожелал да бъде чул. Карвър напълно го разбираше. И той искаше това да свърши. Имаше нещо много успокоително в безусловната природа на играта, която двамата играеха. Всички „защо“ и „за какво“ бяха забравени. Просто трябваше да убие другия, преди той да убие него. Елементарна, недвусмислена задача. Това му харесваше.

Вляво, на десетина крачки надолу, имаше отвор. От него се разнасяше шум от течаща вода, много по-силен от всичко, което беше чул досега. Той се спря при отвора, притиснат до стената. Пое дълбоко дъх, за да успокои пулса си и постави лявата си ръка, с която държеше лазера, под дясната, стиснала пистолета, така че всяка подкрепяше другата. После излезе на открито с разкрачени, леко присвити в коленете, крака.

Там нямаше никого. Пред Карвър се простираше друг, много по-голям тунел. От тавана висяха плакати и табла. Цялата история на парижките клоаки беше описана и окачена за разглеждане. Точно под плакатите и таблата гъста телена мрежа покриваше един действащ канал. Значи оттам идваше шумът на водата. Бетонни тротоари покрай стените пазеха краката на посетителите сухи. Карвър се върна обратно в другия тунел и продължи нататък. Около него продължаваше да тече

вода, но сега беше много по-бавна. Миризмата изведнъж стана по-силна — гадна воня на човешки отпадъци.

От тавана пред него висеше масивна тръба, обвита с шарени предупредителни ленти, за да не си удрят хората главите. Зад нея следваше друго кръстовище, където тунелът се разделяше на две. Лявото разклонение представляваше тясна бетонна тръба. Дясното беше по-широко, а отстрани, покрай леко издигната метална решетка имаше тротоарче. Карвър тръгна наляво. В това не вложи никаква дълбока стратегическа мисъл. Просто реши, че бетонният тунел няма да мирише толкова гадно.

Докато крачеше, вслушвайки се напрегнато за шум от човешко движение, той въртеше лазера наляво и надясно. Едва не падна в широкото открито пространство в края на тунела, но успя да спре миг преди да се строполи долу. Дръпна се няколко крачки назад и се зачуди защо още не са стреляли. Сега враговете трябваше да са наблизко. Защо не стреляха? Да не би да са тръгнали в обратната посока, без той да забележи? Да не са го заобиколили?

Той светна с лазера в посоката, откъдето беше дошъл. Нямахше никого. Обърна се, подпря ръце една в друга, излезе в откритото пространство и... нищо, просто безмълвна празнота. Пристъпи няколко крачки напред. Лъчът на заслепителя попадна върху голяма черна топка в една ниша и разцепената червена врата, през която Карвър видя стълбище. Враговете му бяха влезли оттук, но къде, по дяволите, бяха сега?

Той пристъпи напред, спря и бавно се завъртя, осветявайки цялото пространство, а пистолетът му следваше плътно лазера. Почти беше привършил огледа, когато чу зад гърба си сумтене, човешки шум, сякаш щангист се опитва да вдигне голяма тежест. Последва го скърцане на дърво. Карвър рязко се завъртя точно в мига, когато масивната сфера се освободи от платформата си и се затъркала към него. Той стреля четири пъти право в огромната черна топка, но куршумите отскочиха от дървото, оставяйки само драскотини по твърдата като скала повърхност. Ехото от изстрелите се смеси с трополенето на сферата по бетона.

Карвър се обърна, за да се втурне към входа на тесния тунел, който беше само на няколко крачки от него, но се подхлъзна в една локва и се препъна. Топката почти го затисна. Той успя да се изправи,

но изпусна лазера, който беше смазан като празна кутийка от бира под парен чук. Пещерата потъна в мрак и Карвър се хвърли назад в тунела. Чу как гигантската сфера се блъсва страховито във входа, но беше прекалено голяма, за да влезе навътре.

Той се хвърли като обезумял напред в пълния мрак. Прехвърли пистолета в лявата ръка и опря пръстите на дясната в стената. Те щяха да му служат като водач. Беше напълно сляп, но се насили да спринтира в нищото, въпреки че инстинктите му направо виеха да върви бавно.

Спомни си, че тунелът беше дълъг около двадесет крачки. После идваше кръстовището. Другият щеше да дойде оттам. Карвър се заслуша. Чуваше шум от бавни, равномерни, внимателни стъпки. Стъпките на човек, който иска да пипне врага си, без той самият да се превърне в плячка.

Карвър погледна наляво и забеляза в мрака едва загатната светлина от фенерче. Лъчът се плъзгаше насам-натам, мъжът зад него го търсеше. Карвър се обърна с лице към отвора на другия тунел и даде три бързи изстрела. Не се надяваше да улучи, просто имаше нужда другият тип да се прикрие дори само за няколко секунди.

Все още можеше да се получи. Той се обърна отново, протегна се към стената и хукна напред в мрака.

Курск нападаше. Бе принудил врага да отстъпи и смаза най-важното му оръжие. Без лазера, с който да освети мишената си, пистолетът на англичанина не беше кой знае каква заплаха. Сега Курск трябваше да извлече полза от своето предимство.

Не беше направил и шест крачки надолу по тунела, успореден на онзи, по който англичанинът побягна, когато видя проблясването на цевта му в лъча на фенерчето. Курск се хвърли на земята, а три куршума рикошираха над главата му. В мига, когато се стовари на пода, той изключи фенерчето и отново стана невидим.

Чу бързите стъпки на англичанина, отдалечаваше се от него. Курск отново запали фенерчето и продължи напред до края на тунела. Видя тръбата с шарената предупредителна лента, но освен нея — нищо друго. Англичанинът сигурно беше свърнал нанякъде и бе продължил по друг път надолу.

Отдясно Курск видя арката на още един тунел, от който се носеше шум на бързотечаща вода. Той затича към нея и без да спира, се хвърли на пода, претърколи се пред арката и стреля в нея. Когато стигна другия край, два куршума се забиха в стената, поръсвайки го с прах и парченца бетон. Е, това беше отговорът на единия въпрос. Англичанинът беше намерил нов аварийен изход.

Когато ехото на изстрелите заглъхна, Курск сякаш чу нещо въпреки шума на водата: тътрене в мрака, след това трясък, придружен от приглушени псувни. Едва се удържа да не се засмее. Бедното копеле се беше блъснало в нещо, докато се опитваше да избяга в мрака.

Добре, време беше да види къде се крие англичанинът. Курск се изправи на крака и спринтира покрай отворената арка, протегнал светещия пистолет пред себе си, така че този, който би стрелял по фенерчето, да не улучи него самия. Погледна надолу в тунела и видя плакатите и таблата, увиснали от метална решетка между тавана и пода. Може би англичанинът смяташе, че може да се скрие зад тях. Е, щеше да провери тази работа.

Изгаси фенерчето. Всичко потъна в пълен мрак. Сега и двамата бяха слепи. Той се отпусна на земята и запълзя по корем към центъра на арката. Продължи напред, докато не почувства как бетонът под него се смени с метал. От бързото течение на отпадните води отдолу го лъхна облак влажен зловонен въздух. Той се протегна напред и опипом почувства първото стоманено въже, опънато като въже на палатка, на която висеше витрина от плексиглас. Бавно и тихо се промъкна под нея, като внимателно избираше пътя си покрай другия кабел, с който витрината беше закрепена към пода.

Излезе от другата страна в празното пространство между витрините, спря и се послуша за някакъв звук от англичанина. Къде беше изчезнало копелето? Курск завъртя глава на една страна, после на друга, наострил уши и внезапно разтревожен, че англичанинът вероятно е наблизо. Двамата можеха да са само на сантиметри един от друг. В мрака, заради шума и вонята на водата те нямаше как да се усетят. Насили се да чака и да бъде търпелив. Въпросът вече беше в това кой пръв ще си изпусне нервите и ще направи някакво движение, което да го издаде.

Англичанинът пръв се пропука. Някъде отпред се чу кратко изтопуркване на крака. Курск хвана пистолета с две ръце и се наклони

напред, за да заеме позиция за стрелба. Точно се готвеше да дръпне спусъка, когато мракът в тунела се освети от нажежена до бяло огнена топка, разнесе се оглушителният трясък на експлозия, съпроводен от неочаквана въздушна вълна. Тя повдигна Курск, блъсна го в тавана на тунела, запрати го сред лавина от отломки надолу през зиналия отвор и го блъсна в течението на отходните води.

9.

Два къси тунела водеха от изложбения район в Галери Белгран до Галери Брунесо, която се простираше успоредно до нея. Карвър бе нагласил часовниковия механизъм на детонатора в пликчето с d4 на пет секунди, а после хукна по един от пресечните тунели, известен като Авалоар. Пламъкът от взрива лумна надолу по прохода, подгони го и обгори гърба му с лакомия си език.

Сега просто трябваше да се върне отново на повърхността. Но през кой изход? На мотоциклета, който го беше преследвал, имаше двама души. Значи единият беше все още горе. Карвър го искаше жив. Ако беше възможно. Опита да се постави на мястото на този човек. Къде щеше да заеме позиция той самият, ако беше на повърхността? Умният ход би бил да застане на място, откъдето да покрива и двата изхода. От тази гледна точка нямаше никакво значение откъде щеше да излезе. Рискът щеше да е еднакъв.

Обаче имаше още един факт, който трябваше да вземе предвид. Районът около будката за билети беше рай за засади. Навсякъде имаше прикрития, нямаше минувачи, които да станат свидетели на случващото се. Но ако Карвър не грешеше, другият изход трябваше да бъде близо до южния край на моста Алма. Там беше доста по-открито и имаше много повече автомобили и хора.

Това беше мястото, където щеше да опита късмета си. Отне му няколко минути да намери пътя в мрака до изкуствената пещера, с великанската топка. Най-сетне видя мъждукаща светлина. Втурна се натам с облекчение, засили се към стълбите, мина през отворената червена врата и едва не изтича право нагоре по спираловидното стълбище, преди да се насили да спре. Надникна в шахтата, после погледна нагоре с насочен пистолет, готов да стреля и при най-малкото движение над него. На горния край на шахтата имаше някаква решетка. Не можа да види катинар или верига, които да я заключват. Изкачи се равномерно по спираловидното стълбище, като спираше на всеки няколко крачки, за да се послуша и огледа.

Стълбите завършиха с малка площадка на половин метър от повърхността. Карвър изпъзля до горе по корем, като внимаваше да не се покаже от отвора на шахтата. Издърпа се колкото може по-близо до края на дупката, след това сложи ръце на земята, лявата длан разтворена, а дясната стиснала ръкохватката на пистолета. Премести тежестта върху ръцете си, наклони горната част на тялото си напред и започна да изтегля краката си нагоре, така че коленете му се притиснаха към гърдите.

Скочи трупешката, прехвърли стената на шахтата, като се опита траекторията му да е колкото може по-ниска, и се стовари по лице върху паветата. Щом докосна земята, се претърколи наляво и събра ръце пред гърдите, стиснал здраво оръжието. Държеше главата си изправена, а очите вперени напред по правата линия, образувана от ръцете му и цевта на пистолета.

Не видя нищо. Само няколко коли пресичаха моста Алма. Не чу стрелба, нито плясък на куршуми от пистолет със заглушител по настилката.

Карвър се претърколи през дясното си рамо на 270 градуса и краката му се удариха в нещо твърдо. Той направи гримаса, когато усети, че е ударил глезена си в метал. Видя, че се е опрял в дукатито на мъртвия мъж. Каската му все още висеше на ръкохватката. Болката, толкова остра, че едва не му прилоша, беше причинена от стъпенката.

Той се изправи леко, седна, облегна се на мотоциклета и отново огледа околността. Все още нямаше никакви следи от врага. Погледна надолу към глезена и раздвижи крака си. Значи костите и сухожилията му бяха здрави и нямаше да има проблеми с ходенето. Със сигурност на сутринта щеше да има гадно натъртване, но ако поживееше достатъчно, за да го види, нямаше да се оплаква.

Докато си седеше на паважа, минаха двама млади парижани, момче и момиче, хванати за ръце. Карвър се опита да изглежда спокоен и равнодушен, сякаш беше напълно обичайно да седиш на земята, облегнат на мотор, целият в бетонен прах и с обгорели дрехи. Но нямаше за какво да се притеснява. Младите влюбени бяха прекалено заети да се гледат нежно в очите, за да обърнат внимание на нещо друго.

Той се изправи, за да използва младежите като прикритие, последва ги, когато пресякоха платното в края на моста на път към

крайбрежната улица и будката при входа към клоаките. Хондата все още беше там, където я беше оставил. Той тръгна към нея, отпуснал ръката с пистолета, все още скрит зад двете влюбени птички пред него.

Нямаше и следа от другия мъж. Карвър погледна към дърветата по алеята край реката. Нищо. Огледа храсталаците — пак нищо. От дясната страна на будката минаваше Ке д'Орсе, главната улица покрай левия бряг на Сена. Тя водеше до Националното събрание и музея на изкуствата Д'Орсе. Карвър тръгна надолу по нея.

На не повече от двадесет метра видя автобусна спирка. Беше оформена като правоъгълна кутия с три стени, а четвъртата беше отворена към кея. Руса жена се беше облегла на спирката и гледаше към Карвър. Носеше тясна фланелка без сутиен и миниатюрна джинсова поличка. Черната найлонова дръжка на чантата ѝ пресичаше гръдния ѝ кош по диагонал, разделяйки и подчертавайки издутината на гърдите.

Карвър задържа погледа си само секунда по-дълго, отколкото би трябвало. Тя почувства оценяващия му поглед, свали чантата от гърба си, притисна я към гърдите и отвърна с непреклонен взор, който говореше толкова недвусмислено, колкото ако беше казала на глас:

— Разкарай се, загубеняко.

Той сведе очи, както би направил всеки друг мъж, хванат да зяпа. Сега обаче видя ботушите на жената. Те бяха тежки, черни, високи до средата на прасеца, със закопчалки на глезена и в горната част. Мотористки ботуши. Беше ги виждал преди. Черната найлонова чанта също. И защо блондинката гледаше в неговата посока? Всеки автобус от тази страна на реката щеше да пътува в обратната посока.

Боже, колко глупав е бил. Той вдигна очи, а едновременно с това и пистолета. Насочи го напред и хукна към нея. Тя бръкна в чантата, измъкна едно „Узи“ със заглушител и го насочи. Карвър се блъсна в нея, преди да успее да стреля, сграбчи автомата и го изтръгна от ръцете ѝ. Завъртя я и блъсна главата ѝ в спирката с лицето напред. После изрита автомата встрани и я прегърна през гърдите, приковавайки ръцете ѝ към торса. Притисна я здраво между своето тяло и стената на спирката и ѝ отне всякаква възможност да се изплъзне.

После почувства мекото ѝ тяло до своето и долови следа от богат, дълбок аромат. За секунда го разсея чувството, че мирисът му е познат.

По дяволите. Той притисна пистолета си в слепоочието ѝ.

— Слушай внимателно — изсъска той. — Твоят приятел е мъртъв. И ти ще го последваш, ако не правиш точно каквото ти казвам.

Тя не реагира.

Той опита отново:

— Говориш ли английски?

Никакъв отговор.

Карвър направи крачка назад, а пистолетът му сочеше право напред. Без да изпуска русокосата от очи, той сгъна колене, вдигна автомата и го пхна под якето си.

— Обърни се.

Тя не помръдна.

Карвър я ритна по крака, улучвайки пищяла ѝ странично. Тя рухна от лявата страна на автобусната спирка. Щом коленете ѝ се удариха в паважа, той стовари левия си крак между плешките ѝ и я прикова за земята. Изкара ѝ въздуха и тя изстена. Сега лежеше зад спирката и не се виждаше откъм пътя.

Карвър стреля веднъж в паважа, на десетина сантиметра от главата ѝ. Тя трепна, прахолякът и камъчетата я удариха по лицето.

— Следващият ще мине през тила ти, така че край на номерата. Говориш ли английски?

Този път тя отговори с кимване.

— Прекрасно. Сега много бавно отпусни ръце край тялото си с длани към мен.

Тя направи, каквото ѝ нареди.

— Благодаря. А сега не мърдай.

Карвър смени позата си и плъзна крак между горната част на бедрата ѝ. Прегъна лявото си коляно, докато не опря в основата на нейния гръбнак. Десният му крак беше на земята. Сега цялата му тежест лежеше върху долния край на гърба ѝ. Тя изстена от болка.

Той дръпна ципа на един от джобовете на бедрата си и измъкна тънки пластмасови белезници.

— Сложи си ръцете на гърба.

Карвър пхна китките ѝ в халките и щракна белезниците.

— Обърни се по гръб.

Изчака, докато тя изпълни заповедта. За миг в очите ѝ се видя истински гняв, който пролича и по стиснатите зъби и издадените

напред устни. После тя отмести поглед и си пое дълбоко и рязко дъх през носа. Когато отново срещна погледа на Карвър, вече се владееше. Лицето ѝ беше безизразно, сякаш знаеше, че ще има още. Тя нямаше да му достави удоволствието да я види как избухва в ярост, още по-малко да плаче или да моли за милост.

— Седни и се облегни на спирката.

Тя се надигна и се примъкна заднишком, докато гърбът ѝ не опря в стената. Краката ѝ лежах на плочника. Карвър се беше отпуснал на колене срещу нея. Всеки минувач щеше да сметне, че се опитва да помогне на болната си или надрусана приятелка. Никой нямаше да спре, защото хората не искаха да се замесват. Щяха просто да отминат, както правят гражданите на всеки град по цял свят.

— Защо Макс иска да ме убие?

Тя пак не каза нищо. Но сега очите ѝ бяха по-внимателни, по-пресметливи, сякаш искаше да разбере какво знае, преди тя самата да направи първия си ход.

Карвър искаше да я предизвика, за да провокира някаква реакция.

— Виж, не те обвинявам, че си ядосана. И аз щях да бъда, ако ме бяха прецакали. Не трябваше да се опитваш да вадиш автомата от чантата. Нали? Можеше да стреляш направо през нея. Както изглежда, не те бива много в тоя занаят, а? Да не си изгубила тренинга си? Може би това не е основното ти занятие.

Тя реагира, но не така, както очакваше той. Просто го загледа с дълбоко презрение, сякаш нищичко не беше разбрал и дори не беше близо до истината.

Той се върна на план А.

— Ти не отговори на въпроса ми. Защо Макс иска да ме убие?

Най-сетне жената проговори:

— Не познавам никакъв Макс. — Гласът ѝ беше равен и твърд. Звучеше като заподозрян при полицейски разпит, който знае, че ченгетата не могат да докажат нищо. Английският ѝ беше с американски акцент, но си личеше, че е чужденка. Карвър предположи, че е от Източна Европа.

— Добре.

Той се изправи и отиде до черната чанта на земята. Наведе се, без да отмества пистолета и очите си от жената, вдигна чантата и се

върна на първоначалното си място до нея.

— Да видим какво има тук...

Бръкна със свободната си ръка, извади едно портмоне и го отвори. Вътре имаше половин дузина кредитни карти, подредени в малки джобчета едно над друго. Карвър измъкна няколко с палеца си. Всички бяха на името на А. Петрова. Той огледа външната част на портмонето, проверявайки шарката, щампована в кожата. Беше „Луи Вюитон“. Започваше да сглобява пъзела, но му трябваша още малко сведения, за да е сигурен.

— Какво се крие зад „а“?

Тя вдигна рамене:

— Какво „а“?

— На кредитните ти карти. А. Петрова.

— Искаш да кажеш „а“ като в анус? — Този път тя пусна малка подигравателна усмивчица с крайчеца на устата си. Беше отбелязала още една точка.

Карвър продължи да бърка из чантата. Намери мобилен телефон. Отвори го и влезе в адресника, като държеше жената под око. Там имаше множество руски имена. Някои бяха на хора, за други предположи, че са на магазини, клубове или ресторанти. Но нямаше Макс. Той затвори телефона и го прибра в джоба си.

Следващото, което опипаха пръстите му, беше парче тънък картон. То беше пъхнато в малко, твърдо калъфче: самолетен билет и паспорт. Карвър извади и двете неща от чантата. Билетът беше на „Аерофлот“ от Москва за Париж. Външната му част вече бе откъсната и използвана. Сега знаеше откъде беше дошла. Вече знаеше и пълното ѝ име. Паспортът беше руски. Посочваше я като Александра Петрова. Според рождената ѝ дата беше почти на тридесет, но младееше. Може би наистина беше по-малка. Може просто да е приела самоличността на по-възрастна от нея жена. А може би преди три часа беше организирала смъртта си.

— Имаш чанта „Луи Вюитон“. Вътре има бельо, няколко тениски, чифт обувки с високи токчета и копринена рокля. И какво, беше решила да се повеселиш, когато свършите работа?

Този път разбра, че беше улучил. Тя нищо не каза, но се намръщи. За първи път предизвикателството в очите ѝ бе разводнено от несигурност.

Карвър продължи натиска.

— Оставила си чантата в апартамент с една спалня на Рю Сент Луи ен Ил. Чантата лежи на леглото. До нея има бяло найлоново пликче с надпис „Шанел“, което съдържа парфюм, червила и малка черна кутийка. Предполагам, че вътре има часовник. Купила си ги от безмитната зона, нали? Добавила си към убийствата и малко пазаруване. Това ми харесва. Така наречената женска нотка.

Тя не се впечатли.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Да не си от ония типове, които следят жени?

— Не, казвам ти, че са планирали да убият и теб. Трябва да призная, че е много елегантно. Да накарат двата екипа убийци да се унищожат взаимно. Нали разбираш, Макс ми каза, че апартаментът принадлежи на мишената. Аз трябваше да го минирам, в случай че оцелееше след нападението. Но апартаментът не е на мишената, нали?

Тя не отговори. Карвър остави мълчанието между тях да продължи и я наблюдаваше. Тя вече не го гледаше. Беше се вторачила в земята, мислеше и се опитваше да реши каква ще е следващата ѝ стъпка. Мина минута или повече, преди да повдигне отново очи към Карвър. Враждебният поглед бе сменен с изпитателно проучване на лицето му, сякаш търсеше някакви следи, които да ѝ помогнат да вземе решение. После реши, кимна си сама и заговори.

— Заповедите, когато пристигнахме в Париж, бяха дадени на Курск, мъжа, когото казваш, че си убил. Някой му се обади. Не знам дали е бил този, когото ти наричаш Макс. Каза да идем в апартамента и да чакаме инструкции. Там имаше нови дрехи, каски и ботуши. Два комплекта. Оръжия и един ключ. Също и фотоапарат с голяма светкавица.

— Ти се преоблече?

— Да.

— Защо в апартамента бяха само твоите дрехи? А тези на Курск?

— Той ги изхвърли, когато излязохме.

— Защо?

— Откъде да зная? Може би обича да пътува с малко багаж. Както и да е. Около двадесет и тридесет те отново се обади. Казаха ни да отидем на Рю Дюфо. Това е встрани от Рю Риволи, близо до Плас Вандом. Когато стигнахме там точно преди двадесет и един часа, се

обадиха отново на Курск. Казаха ни, че мишената ни е черен „Мерцедес“. Трябваше да го следваме и да използваме фотоапарата със светкавицата, за да сплашим хората в колата и да ги накараме да карат по-бързо. След това трябваше да се върнем в апартамента, да преспим там и на сутринта да вземем обратния полет. Час по-късно звъннаха отново на Курск. Това го изпълни с голямо задоволство.

Карвър кимна:

— Пасва. Изкарали са ви от апартамента, преди да пристигна аз. Изчакали са да видят, че съм свършил работата си там. Щом са се уверили, че ще бъдете убити, са се обадили на Курск да се оправи с мен. Както казах, спретната работа. Сега обаче възниква нов въпрос: защо са искали да умрем?

— Не знам. Честна дума.

— Трябва да е свързано със задачата. Успя ли да погледнеш в колата?

— Не съвсем. Бях със спуснат визьор, а светкавицата, както знаеш, се отразява в стъклата. Мисля, че вътре имаше четирима души. Двама на предната седалка и двама отзад. Една от тях май беше жена. Не съм сигурна.

— Къде е фотоапаратът сега?

— На мотоциклета. В страничния куфар.

— Вътре имаше ли филм?

Тя се замисли за малко.

— Не мисля. Само светкавицата проблясваше.

— Има смисъл. Така няма снимки за доказателство.

Тя го погледна.

— И сега какво?

Карвър я беше наблюдавал, докато говореше. Имаше широка уста, пълни устни и хладни сини очи. Единият ѝ клепач беше малко по-тежък от другия, едната зеница съвсем малко встрани от центъра. Тези дребни несъразмерности би трябвало да развалят външния ѝ вид, но асиметричността беше интересна и го привличаше. Към средностатистическото хубаво момиче, дори да беше красавица, щеше да погледне само веднъж. А от тази жена му беше трудно да откъсне очи.

— Сега ще вземем решение — каза той на глас. — Бих могъл да те застрелям на място и да изчезна в нощта. Това решение има

предимството на простотата. Но аз не искам да те убивам, освен ако нямам никакъв друг изход. Чувала ли си приказката: „Врагът на моя враг е мой приятел?“.

— Да, разбирам.

— Мисля, че би трябвало да действаме на тази основа. И двамата сме били излъгани от едни и същи хора. Нашата най-голяма надежда е да стигнем до тях, преди те да стигнат до нас. Те са нашите врагове. Предполагам, че това ще ни направи приятели.

Тя повдигна вежди, нацупи се леко и вдигна рамене.

— Добре, щом казваш, нека поговорим за това. Но първо ми докажи, че си приятел и ми дай цигара. В чантата има пакет бяло „Марлборо“.

Той заопипва из торбата, като все още не я изпускаше от поглед, и напипа пакета. Извади го от чантата, отвори кутийката и я тръсна така, че няколко цигари излязоха по-напред от останалите. Протегна се и доближи кутийката до устата ѝ.

Тя се наведе напред и с устни пое една цигара, отделяйки я от останалите с език. След това се тръсна върху стената на автобусната спирка.

— Имаш ли запалка?

В чантата имаше и запалка. Той доближи пламъка до връхчето на цигарата и когато тя дръпна, очите им се срещнаха на не повече от две педи разстояние. Тя не каза нищо, просто го остави да усети напрежението, докато непримигващите ѝ обърквачи очи не пускаха неговите.

Минаха няколко секунди, преди Карвър да осъзнае, че бе нарушил едно основно правило. Главите им бяха толкова близо, че жената с лекота би могла да разбие с чело носа му. Той отскочи назад, сякаш избягваше удар, който така и не последва. Тя не помръдна, просто продължаваше да го гледа.

— Имаш ли каска? — попита той.

— В храстите, заедно с кожения екип — отговори тя и кимна към храстите между автобусната спирка и будката за билети на Музея на канализацията.

— Ето какво ще направим. Ще ги накараме да помислят, че са спечелили. Това означава да се убием. Колкото по-показно, толкова по-добре. Значи...

Карвър обясни какво възнамерява да прави и каква ще бъде ролята на Петрова. От време на време жената кимаше. Не много често задаваше по някой въпрос или предлагаше алтернативен начин на действие. От гласа ѝ личеше, че враждебността ѝ е изчезнала поне временно. Тонът ѝ бе практичен и делови, изпълнен с желание да действа.

Накрая той попита:

— Какво мислиш за това?

— Смятам, че имаме общ враг и че планът ти има шансове за успех. Извън това не си правя труда да мисля. Има само още един въпрос.

— Да?

— Как се казваш?

— Самюъл Карвър. Повечето хора ми казват просто Карвър.

— Повечето хора ми викат Алекс. А сега, след като се запознахме, ще развържеш ли ръцете ми?

Карвър кимна, после извади ножици от същия джоб, където преди бяха пластмасовите белезници. След това мина зад Алекс, а тя се придърпа напред, за да отвори място между гърба си и спирката. Той клекна и вкара едното острие между пластмасата и лявата китка на Алекс. Тя изстена, когато металът и пластмасата се впиха още по-дълбоко в плътта ѝ. Той срязва едната халка и повтори операцията и с другата. Щом свърши и отново мина срещу нея, тя започна да търка китките си, за да възстанови кръвообращението.

После с изненадваща изисканост протегна ръка към Карвър. В смайването си той се здрависа с нея.

— Не, глупако — каза тя. — Помогни ми да стана.

Карвър се изкиска нервно, а Алекс се усмихна в отговор. За първи път зад пресметливата ѝ фасада проблесна топлина и намек за женственост. Той я издърпа да се изправи на краката си, след това вдигна чантата ѝ и я преметна през своето рамо. Тя въздъхна с болезнена гримаса, докато протягаше измъчения си гръбнак и опипваше с ръце кръста си.

— Съжалявам за това — каза той. — Нищо лично.

Съжали веднага щом произнесе това тъпо оправдание. В краткото ѝ невесело изсмиване долови горчивина и когато отново го

погледна, в погледа ѝ се четеше уязвимостта на жена, която знае какво е насилие.

— Винаги е лично — каза тя.

После вдигна каската си и двамата тръгнаха заедно към моста Алма.

10.

Ноби Коулкълф беше работил петнадесет години като детектив в Столичната полиция, преди да се реши да предложи уменията си на частния сектор. Беше свикнал да проследява и сега седеше в едно цивилно „Рено Меган“ на Рю Лиуз-ен-Лил, гледаше минаващите хора и чакаше.

Стана почти един през нощта, когато Макс му се обади, че руснаците идват. Видя ги да се появяват няколко минути по-късно на лъскав черен мотоциклет. Боже мили! Макс не спомена, че единият от тях е мадама. Носеше полата си вдигната до талията, за да може да обкрачи седалката и беше изложила всеки сантиметър от бедрата си на втренчения му поглед. Тя слезе, показвайки му за кратко бикините си, после издърпа полата надолу от дупето, като го размърда насам-натам. Коулкълф преглътна. Искеше да види дали лицето ѝ беше също толкова хубаво като тялото. Жалко, че тъпата джуфка все още беше с каска.

Сега и мъжът слезе от мотора, хвана момичето за ръка и го задърпа към вратата. Развратните малки маймуняци нямаха търпение да се изчукат. Майната им. Готвеха се да се чукаат, и какво от това? Той изчака да влязат, после се обади в базата.

— Пристигнаха.

— Задръж така — се чу глас отсреща. — Обзалагам се, че Карвър е нагласил часовниковите механизми за около минута забавяне, защото иска да влязат в апартамента преди взрива. Няма да отнеме много време. Светнаха ли лампите в жилището?

Коулкълф погледна нагоре.

— Не. Мръсните гадове сигурно са се спрели на стълбището, за да се изклатят набързо. Не, почакай, току-що светнаха. Няма да отнеме много време.

Коулкълф беше прав само наполовина. Жилището щеше да избухне, но Карвър и Алекс не се бавиха на стълбището, а на бегом се

изкачиха до горе. Точно преди да влязат в апартамента, Карвър спря. Свали черната чанта от рамото си, опипа вътрешността за оръжия, а после доволен от резултата ѝ я подаде.

— Може да ти потрябва. Не забравяй, че имаме точно шейсет секунди и че трябва да изглеждаш различна, когато излезем. Отиди право в банята, преоблечи се, вземи каквото ти трябва и излизай. Готова ли си?

Карвър отвори вратата, влезе, изключи алармата и запали всички лампи. Докато Алекс тичаше към банята, той влезе във всекидневната, дръпна пердетата, свали каската си и я остави в средата на помещението.

Вече бяха минали дванадесет секунди.

Отиде до лавиците с книги, срязва кабелите на тонколоните и ги постави в камината. Оставаха мините, които щяха да се взривят и да предизвикат исканата от него експлозия, но здравата зидария на комина на камината щеше да погълне ударната вълна и да ограничи полета на стоманените топчета. Съседите не биваше да пострадат.

Двадесет и шест секунди.

Той се върна по стъпките си обратно в коридора и се затича към спалнята. Алекс точно навличаше роклята, която носеше в чантата. Беше гола, като се изключат белите бикини, обгръщащи ниско долу един гладък плосък и светлошоколадов корем. Гърдите ѝ бяха малки и спретнати със свършени розовокафеникави зърна. Те се вдигнаха нагоре заедно с гърдите ѝ, когато жената повдигна ръце над главата и светлосинята рокля се плъзна като живак по формите ѝ.

Карвър не я погледна втори път, а заобиколи леглото от другата страна, свали мината от стената и я пъкна между леглото и матрака, насочена със задната част към матрака, за да погълне част от енергията.

Тридесет и девет секунди.

Отне му още три секунди да влезе в банята и да откъсне бомбата от казанчето, да извади детонатора и да пъкне и двете в различни джобове. По пътя грабна чантичката с гримове на Алекс и тоалетната ѝ чанта. Когато влезе отново в спалнята, ги подхвърли към нея.

Алекс точно обуваше белите си маратонки.

— Помислих си, че може да ти дотрябват — каза той с неловка усмивка, когато тя го погледна изненадано над леглото.

Тя напъха козметиката и тоалетните принадлежности в черната чанта, вдигна я от леглото и изхвърча от стаята, а леката ѝ рокля се увиваше около бедрата. Оставаха още десет секунди, когато Карвър последва Алекс навън от спалнята, надолу по коридора, а след това и през входната врата. Карвър я затвори и двамата хукнаха към стълбището.

Пет, четири, три...

Коулкълф беше видял как светват лампите. Известно време нищо не се случи и той започна да се чуди дали нещо не е наред. В мълчанието от другата страна на линията можеше да почувства нетърпението на Макс. Тогава прозорците на апартамента на последния етаж бяха избити от взривната вълна, която посипа улицата с отломки от дърво и парчета стъкло. По покрива и стъклата на автомобила на Коулкълф се чу остро потракване: малките стоманени топчета заваляха като метален град.

Улицата беше почти пуста. Ресторантите вече бяха затворили, а туристите се бяха напъхали в своите хотелски легла. Имаше само двама души, които се прибираха вкъщи, когато апартаментът избухна. Жената изпищя, мъжът я сграбчи и се опита да я прикрие с тяло, когато около тях започнаха да падат отломки. Изглежда не получиха сериозни рани, но жената плачеше безпомощно, докато мъжът просто се оглеждаше замаяно и неразбиращо.

— Мамка му — провикна се Коулкълф. — Онзи, когото си накарал да свърши тази работа, не си поплюва!

Макс не прозвуча много развълнуван:

— Така-а, значи имаше експлозия?

— Да, мамка му. Почакай малко. Имаме си компания.

От предната врата на кооперацията изскочи една блондинка в синя рокля. Тя затича към колата с разширени от паника очи и притисна лице към стъклото.

— Помогнете! За бога, трябва да помогнете! — изпищя тя. Говореше английски. Звучеше като янки.

Коулкълф можеше да чуе гласа на Макс по конференцията телефон.

— Какво става?

— Някаква мадама, попаднала във взрива. Нищо сериозно. Малко е истерична и това е всичко.

Той натисна бутона и отвори прозореца. Момичето си пхна вътре главата и започна да го дърпа за ръкава.

— Моля, елате бързо. Майка ми! Тя... О, боже, мисля, че е мъртва! — изкрещя тя.

Коулкълф не чу как се отваря вратата на пътника. За присъствието на Карвър разбра едва когато почувства студения метал на пистолета да се притиска зад ухото му и чу шепнещия глас, който му нареди:

— Продължавай да говориш! Аз не съм тук. Разбрано?

Оплешивяващата глава на полицаия кимна.

— Сега кажи на момичето да се разкара. Ясно и силно!

— Тъъ, съжалявам, скъпа — заекна Коулкълф. — С удоволствие бих ти помогнал, но нали виждаш, че съм зает. Имам работа.

Гласът на Макс се чу от високоговорителя:

— Ей, Коулкълф, уреди този въпрос!

— Разбрано, началство — отговори експолицаят. — Нали чу човека, скъпа? Изчезвай.

Алекс се усмихна и го потупа по бузата.

— Добро момче — измърмори тя и се качи в колата, сядайки зад него.

Карвър потупа бившия полицаи по рамото, за да привлече вниманието му. Със свободната си ръка посочи към телефона, закрепен на арматурното табло. След това прекара пръсти по гърлото си. Значението беше ясно: прекъсни разговора.

Коулкълф се обърна към микрофона.

— Тръгна си — каза той. — Връщам се в базата. Край.

— Точно така — обади се Карвър. — Седни на дясната си ръка. Пъхни я хубаво под задника. Добре. Сега сложи лявата на волана. Не мърдай.

— Или какво?

Преди англичанинът да успее да отговори, Алекс се наведе напред и прехвърли ръка през облегалката на шофьорската седалка със стиснат юмрук. Натисна леко с пръсти и между палеца и показалеца ѝ изскочи острие от неръждаема високовъглеродна стомана^[1]. Тя притисна върха на острието към врата на бившия полицаи.

— Или ще те науча да уважаваш жените.

След като изказа гледната си точка, Алекс се отпусна назад и прибра острието в дръжката. Карвър я погледна объркано, неспособен да скрие изненадата си. Той забеляза подигравателното изражение по лицето на Коулкълф и усети как изненадата се измества от яд, и то главно заради собствената му глупост.

Той бръкна в джоба си, извади още едни пластмасови белезници и ги подаде на Коулкълф.

— Заклучи едната халка за волана и прекарай другата половина под него.

Коулкълф направи каквото му нареди. Сега едната халка беше заключена за волана, а другата се полюшваше свободно.

— Сега вкарай лявата си ръка в халката — заповяда Карвър и посочи с пистолета към празната халка. — Заклучи я с дясната. Добро момче.

Сега бившият полицай беше закопчан за волана. Не можеше да излезе от автомобила, докато Карвър не срежеше белезниците. Карвър отупа тялото му, търсейки оръжие.

— Може би трябваше да претърсиш мадамата. Поне щеше да се позабавляваш — изръмжа презрително Коулкълф.

Той оплешивяваше и тежеше десетина килограма повече, отколкото би трябвало. Бялата му риза беше найлонова. Носеше сиви панталони, едно сако в подходящ цвят висеше на закачалката зад пътническата седалка. Обувките му бяха черни и с връзки. Не носеше нито пистолет, нито нож. В сакото също нямаше нищо.

Карвър го погледна с кисела замислена усмивка, след това отпрати очи надолу към пистолета си. После без предупреждение замахна, удари Коулкълф в лицето с пистолета, спуска скулата и му пусна кръв. Коулкълф се килна напред, притиснал свободната си ръка към бузата. Той опипа разбитата си скула с връхчето на пръста и изстена от болка.

— За какво, по дяволите, направи това?

— Нали чу дамата — обясни Карвър. — Покажи малко уважение.

— Моят герой — закачливо се обади Алекс. Тя подхвърляше сгънатия нож в ръка. — Беше в ботуша — обясни тя, — а после в ръката ми. От мига, когато ме освободи, можех да те убия, когато си поискам.

— Защо не го направи?

— Все още мога.

Карвър не реагира на тази забележка и насочи отново вниманието си към Коулкълф. Той извади парчето маджун от d4 от джоба си и го протегна към него.

— Знаеш ли какво е това?

— Мога да предположа.

— Добре — зарадва се Карвър, — а сега гледай.

Той се наведе напред и закачи маджуна за долната страна на пътническата седалка извън обсега на бившия полицай. След това зарови из другия джоб и извади оттам часовниковия механизъм с детонатор.

— Макс е тук в града, нали?

Коулкълф кимна.

— Така си и мислех. Такава операция трябва да се контролира на място. Предполагам, че не е далеч от тук?

Повторно кимване.

Карвър тикна взривателя под лицето на Коулкълф.

— Ще наглася часовниковия механизъм на петнадесет минути. Имаш толкова време, за да ни закараш при Макс. Ако стигнем навреме, ще извадя детонатора и нищо няма да се случи. Ако не стигнем, ще отворя вратата и ще слеза. Дамата ще слезе от задната врата. А ти ще останеш заключен за волана.

Той нагласи механизма и напъха детонатора в маджуна. В далечината се чуха сирените на пожарната.

— Алтернативата е да променя времето на тридесет секунди и да слезем сега. Какво избираш?

Коулкълф не отговори. Нямаше и нужда. Тежкото му дишане и потта, която изби на челото му, казваха всичко. Той завъртя ключа, запали двигателя и изкара колата на платното.

— Добро момче — обади се Карвър. — А сега е време да си побъбрим малко. Да не започнеш да го увърташ. Кажи ми къде отиваме. Опиши мястото. Колко души има при Макс? Остават още четиринадесет минути и половина. Говори!

---

[1] Сплав със съдържание на въглерод от 0,6-0,99%, която се отличава с голяма здравина — Б.пр. ↑

11.

Карвър повтори въпроса.

— Колко души?

— Не знам, по дяволите! — изстена Коулклъф. — Нали в това е смисълът. Знаеш само онова, което трябва да знаеш. Виждаш само онова, което трябва да видиш.

— Добре, какво видя?

— Голяма господарска къща. Стара. Истински блясък. Сградата стига чак до уличното платно. Прилича на стена без прозорци, обърната към улицата. Има арка с проход... Така се влиза.

— Охрана?

— Врати. Метални врати.

Бяха се върнали отново при реката. От другата ѝ страна Карвър можеше да види осветените от прожектори кули на Нотър Дам. Той не им обърна внимание, съсредоточавайки се изцяло върху Коулклъф.

— Влизаш и отляво има малко караулно. Вътре в прохода. Там стои човек, който проверява влизащите и излизащите.

— Камери?

— Няколко отпред. Не видях други, но може и да има.

— Добре, а после какво следва?

Коулклъф се замисли за малко.

— Двор. От едната страна има нещо като стар обор, който се използва за паркиране на колите. Входната врата е срещу прохода под арката. Тя е покрита, така че можеш да спреш колата и да влезеш, без да се намокриш. Като влезеш, следва голям празен коридор и мраморно стълбище точно в средата на сградата.

— Това е нормално. Става дума за hotel particulier — намеси се Алекс.

Карвър се обърна.

— Моля?

Момичето обясни, сякаш рецитира от туристически гид:

— Отел партикюлер е класическа парижка господарска къща, построена вероятно през седемнадесети или осемнадесети век.

— Откъде знаеш това? — попита Карвър.

— Защото съм обучена да разговарям за подобни неща.

— В Русия?

Алекс кимна.

— Естествено. Беше важно за работата ми.

— Която беше?

Тя пусна една от своите необвързващи усмивки.

— Да разговарям. Значи, ако това е типична господарска къща, всички главни приемни зали са на първия етаж. Там ли е Макс?

Коулкълф кимна.

— Да, в нещо като трапезария. Началникът му беше зад вратата до неговата в някакво друго помещение.

Карвър се смръщи.

— Какво искаш да кажеш с това „началник“? Твърдиш, че Макс има началник? Кой е той?

— Откъде да знам? Никога не съм го виждал.

— Тогава откъде знаеш, че е там?

— Защото повикаха Макс в съседната стая. Изприпка веднага, без да спори. Така че този тип трябва да му е началник. Смятам, че е логично, нали? — Той погледна към Карвър с умолителен поглед, отчаяно желаещ да му кажат, че се справя добре и че всичко ще завърши добре. Гласът му се пречупи: — Божичко, правя всичко възможно. Имам жена и дъщеря. Не искам да умирам. Искам да кажа, какво съм ти направил, за бога!

— Добре — продължи Карвър, без да обръща внимание на воплите на Коулкълф. — Един при вратата. Макс. Неговият началник. Други?

— Казах ти, че не знам. Не може да са много. Наредиха ми да чакам долу в нещо като сервизно помещение. Вътре имаше храна и кафе. Няколко мъже влизаха и излизаха.

— Въръжени?

— Възможно е. Всъщност пред стаята, в която беше Макс, имаше двама души като охрана. Те определено имаха оръжия. Както и да е, аз пих кафе и решавах кръстословици, докато стана единадесет. След това получих заповед да заема позиция. Останалото знаеш.

— Не съвсем — възрази Карвър. — Къде се намира сервизното помещение по отношение на трапезарията, в която е Макс? Как стигна

до него?

— Имаше стълбище, което беше отзад. Нали разбираш, като за слугите.

Карвър се замисли. Четирима души, за да водят качествено наблюдение на мишените в часовете преди удара. Щяха да им трябват двама, за да останат на местопроизшествието да наблюдават случващото се и да последват линейката. Оставаха двама плюс вратаря, Макс, неговата охрана и тайнственият му шеф. Седем срещу един. Не беше голям дисбаланс.

Той се обърна, за да погледне отново Алекс. На спирката я беше разоръжил доста лесно. Това не беше кой знае колко обнадяващо.

— Колко бойно обучение си изкарала?

Тя вдигна рамене и направи муцунка.

— Малко. Основи на самоотбраната, стрелба. Нищо особено.

— И бой с нож — напомни Карвър.

— Не. Това го научих сама. Всяко момиче има нужда от средство, за да прогонва влечугите.

— Малко е крайно, не мислиш ли?

— Такива са и влечугите.

Коулкълф каза:

— Мога ли да попитам нещо?

— Какво?

— Защо просто не се махнете? Повярвайте ми, ще остана ням. Кълна се пред Бог в живота на момичето ми, дума няма да кажа. Вземете тази кола. Отидете до най-близкото летище. Заминете колкото може по-далеч.

Алекс кимна.

— Бихме могли да заминем на различни места. Поотделно.

— Да, можеш да го направиш — каза Карвър, — ако си съгласна да те боли врата от оглеждане до края на късия ти живот или си падаш по тръпката да чакаш куршум в гърба. Хората, които ни изпратиха, искат да сме мъртви. Те няма да променят мнението си по този въпрос. Така че разполагаме най-много с час, преди полицията да открие, че в апартамента не е имало никого, и да извади трупа от канализацията. Трябва да предположим, че Макс и неговият началник или подслушват полицейските комуникации, или имат хора в полицията. Скоро ще разберат, че сме живи. Трябва да ги ударим преди това. И да научим

каква е тяхната организация. Предполагам, че Макс има някакви компютри и комуникации?

— Предполагам. На масата имаше дисплеи, но той не ме пусна да ги доближа, затова не ме питай какво е правил.

— Няма нужда да питам. Ръководили са представлението. А компютърът, който е ръководил тях, съдържа всичко, което трябва да знаем. Ако не можем да измъкнем това от Макс, ще го извлечем от компютъра. Алекс, ти ще участваш ли?

Тя вдигна рамене.

— Предполагам, но трябва да знаеш, че не съм войник. Да атакуваме къща? Не съм обучавана за това.

— Тогава просто ме следвай, прави точно каквото ти кажа и ми пази гърба. И гледай на нещата от хубавата им страна. Тези копелета се опитаха да ни убият, а ние ще им върнем любезността.

12.

Коулкълф спря автомобила. Намираха се в Маре, точно от другата страна на реката срещу остров Сен Луи. Някога аристократи и придворни издигали господарските си къщи тук, за да бъдат колкото може по-близо до френските крале в техния дворец Лувър. С изискан вкус те пълнели домовете си с картини, скулптури и мебели. Обличали се в коприна и дантели. Обаче зад безупречните фасади на дворцовия етикет бушувала безспирна война за влияние, богатство и достъп до трона.

Когато в революционната лудост на 1789 г. старият ред изчезва, Маре си отива заедно с него. Районът е занемарен в течение на почти две столетия и едва през последните десетилетия е възкресен в парижко подобие на нийоркския Сохо и лондонския Нотинг Хил. Сега богатите и известните се смесваха с етническото и екзотичното. Скъпи бутици съжителстваха с еврейски бакалници, барове за обратни и алжирски ресторанти. Но много от господарските къщи бяха оцелели и поне една от тях отново беше дом на заговори и интриги.

— Там е — каза той и със свободната си ръка посочи към вход на около петдесет метра пред тях. След това се свлече на седалката и промърмори: — За какво ли си направих труда. Вие така или иначе ще ме убиеете.

Карвър се пресегна, сграбчи рамото на пропитата от пот риза на Коулкълф и го разтърси.

— Не, няма. Не и ако правиш точно каквото ти казвам. Ако ние останем живи, и ти ще живееш.

— Не се ли страхуваш, че ще се разприказвам?

— Пред кого? Не те виждам да си се разбързал да идеш в полицията. Ако ние останем живи, Макс вече няма да го има, така че и с него няма да можеш да говориш. Освен това, както вече ни каза, нямаш никаква представа кой е неговият шеф. Така че не се тревожи. Повярвах ти, когато се закле, че няма да се раздрънкаш. Но този малък разговор пропиля тридесет секунди. Затова подкарай бавно и спокойно към вратата. Остави пазача да отвори и си дръж устата затворена.

Когато Коулкълф потегли отново, Карвър извади трети чифт пластмасови белезници от джоба.

— Последните — каза той с кисела усмивка, докато ги подаваше на Алекс. — За мъжа в караулното. Ще ти кажа кога.

Колата спря пред желязната врата. Коулкълф присветна с фаровете. Двете крила се отвориха и един мъж в далечния край на прохода им махна да влизат. В едната ръка успоредно на крака си в опит да го скрие от минувачите държеше автомат, вероятно също „Узи“.

Мъжът се приближи към колата и с жест подкани Коулкълф да свали прозореца. Карвър разчиташе, че той ще направи това, което правят всички портиери: ще се наведе и ще надникне в купето. Тогава щеше да види пистолета на Карвър, насочен срещу него. Алекс щеше да слезе и да му сложи белезниците. Проста работа, стига Коулкълф да си беше държал устата затворена.

Но бившето ченге си изпусна нервите. Когато металните криле на вратата се затвориха зад автомобила и мъжът се наведе към отворения прозорец, той се развика:

— Пази се! Тоя има пистолет! — Пазачът отстъпи назад и се опита да насочи узито си за стрелба, но Карвър беше по-бърз. Той вдигна зиг зауера, стреля два пъти през полуотворения прозорец на шофьора и вкара два спретнато групирани куршума в гърдите на пазача. Тяхната сила го запрати върху тухлената стена на входната арка.

— Голяма грешка — промълви Карвър сякаш на себе си.

Коулкълф започна да стене.

— О, боже, съжалявам, моля не ме убивайте...

Карвър не му обърна внимание. Вместо това подхвърли на Алекс автомата и ѝ изкрещя:

— Следвай ме! Бързо!

Основните принципи на градския бой са изненадата, бързината и контролираното насилие. В този миг всяка надежда за изненада беше разбита. Оставаха бързината и насилието. Карвър се затича.

От другата страна на павирания двор главната сграда се издигаше като стена от сиво-бели камъни. Докато презареждаше пистолета си, Карвър стрелна поглед надясно, където под бившия навес за карети проблясваше черният преден капак на БМВ седмица.

Макс пътуваше със стил. Ако Карвър успееше да се измъкне жив, това щеше да е колата им за бягство. Пред входната врата той се спря за секунда и махна на Алекс да спре от другата страна. Пое си дълбоко дъх, успокои дишането си, преброи до три и с ритник отвори вратата. Влезе бързо с пистолет, сочещ право пред него. С периферното си зрение видя, че Алекс го последва.

Коридорът беше покрит с бели мраморни плочки, а в ъглите им, подобно на диаманти, имаше по една малка черна мраморна плочка. Тежък стъклен полилей, в който светеха електрически крушки вместо свещи, висеше в средата на стълбищната шахта. Преди да стигне до първия етаж, стълбището правеше извивка. Карвър чу внезапен висок предупредителен вик зад гърба си, а после видя от дясната страна на стълбите да се отваря врата и от нея да изскача мъж. Реакцията му беше подсъзнателна и автоматична. Той стреля в мъжа и в другия, който изтича като подкрепление през вратата след него. И двамата рухнаха. Карвър трябваше да се качи бързо по стълбите, но той никога не обръщаше гръб на ранен мъж. Направи десет крачки по мраморния под и довърши започнатото. Два изстрела в главите, които пръснаха кръв, кости и мозък по мраморните плочки.

Алекс изскимтя от ужас.

— Хайде! — изкрещя Карвър, обърна се и хукна към стълбището.

Минус трима души досега, помисли си той, като взимаше стъпалата по две наведнъж. Оставаха колко? Още трима или може би четирима? Трябваше да стигне до първия етаж преди...

Стъпалата пред него се разхвърчаха от тракането на автоматен откос. Той се хвърли на пода и трескаво запълзя към прикритието на каменните перила, които следваха извивките на стълбището, докато ехото от изстрелите затихваше. След това въпреки звъntenето в ушите си чу познат равен глас:

— Карвър, това е достатъчно. Стани и хвърли пистолета.

Той изви глава и вдигна очи към върха на стълбището. Там видя трима души. Двама от тях бяха едри типове, с могъщо телосложение, но вече започнали да затлъстяват. Вратовете им бяха по-широки от черепите. Късове говеждо от главата до краката. Третият мъж стоеше между тях. Слаба, висока фигура, тъмносиви панталони от костюм, бяла риза с навити до лактите ръкави и бутикови очила без рамки.

— Маккол, доведи този човек — изляя той към единия от мъжете. След това се обърна към другия тип: — Харисън, ти го прикривай. Ако се опита да направи нещо, застреляй го. Ако се наложи, застреляй и Маккол.

Слабият мъж погледна надолу, оглеждайки неодобрително Карвър, сякаш беше разочарован от онова, което виждаше.

— Пак ти казвам, хвърли пистолета.

Карвър остави пистолета да падне от ръката му. Той изтрака върху каменните стъпала. Изведнъж осъзна, че е сам на стълбището. Алекс беше изчезнала. Е, трудно можеше да я обвинява за това. Момичето беше наред. Искаше му се тя да успее да се измъкне. А това означаваше, че трябва да й спечели време.

— Ти трябва да си Макс — каза той, докато се изправяше.

— Щом казваш. А сега може би ще ми кажеш какво правиш тук.

Маккол стигна до Карвър, насочи оръжието си към него и махна с цевта нагоре.

— Тръгвай! — нареди той.

— За бога, Макс — попита Карвър, докато бавно се качваше нагоре. — Това ли е единственото, което можеш да предложиш на служителите си? Нека ти дам съвет. Ако искаш първокласни хора, най-добре е да не убиваш онези, които ги бива. Кажи ми какво те накара да поискаш смъртта ми? Щом ще ме екзекутират, поне ми кажи защо.

Макс го гледаше с презрение, което знаещите хора пазят за невежите. Той отвори уста, за да каже нещо, но се спря и килна главата си леко встрани.

— Какъв е този шум?

От двора се чува виковете на човек, изпаднал в крайна паника и ужас, виещ от отчаяние за помощ.

— Помогнете ми! В името на Христа, някой да ми помогне! Моля ви!

Макс се смръщи на Карвър. Сега помежду им нямаше повече от метър и половина — два.

— Кой е този? — Когато не получи отговор, той се обърна към Харисън. — Върви да видиш какво става.

Харисън хукна надолу по стълбите. Те го гледаха, докато излезе през вратата.

Макс отново насочи вниманието си към Карвър.

— Очевидно си се измъкнал...

В двора се чу силен взрив. Ударната му вълна изби входната врата на сградата и забуча в облицованата с камък стълбищна шахта. Маккол се приведе и направи крачка към шума с насочен за стрелба автомат, готов да открие огън. За миг оръжието му вече не сочеше към Карвър, което му предостави малък прозорец. Той се хвърли към гърлото на Макс, стисна го с всички сили, без да обръща внимание на юмруците, с които Макс отчаяно се опитваше да го отблъсне, както и на шума от стъпките на тичащия нагоре Маккол. Стовареният в бърбеците автоматен приклад предизвика вълна от болка и гадене, която заля тялото му. Той пусна гърлото на Макс, падна и започна да повръща.

— Доведи го в трапезарията — заповяда Макс.

Маккол повдигна Карвър за врата и ръгна в гърба му вече не приклада, а цевта на оръжието.

— Нали го чу, тръгвай.

Той не можеше да върви и влезе приведен като шимпанзе и залитайки през междинната врата в трапезарията. Очевидно Макс се беше приготвял за заминаване. По масата бяха разхвърляни отворена чанта за мобилен компютър, отделен високоскоростен модем и плосък екран с диагонал 50 сантиметра, разкачени и навити кабели, готови за прибиране. Сакото на Макс беше закачено върху облегалката на единия от столовете. Карвър се опита да пренебрегне убийствената болка в гърба. Искаше да се изправи, да си върне достойнството и да създаде илюзията, или поне да опита, че той и Макс разговарят като равни.

Макс не се впечатли.

— Смятай се за мъртъв — каза той, заобиколи масата и започна да откача кабели от компютъра. — Карвър, моля те, направи ми услуга. Нека всичко мине леко. Отговори на въпросите ми. Какво стана с Курск?

— Кой, по дяволите, е Курск?

— Руснакът.

— Мъртъв е.

— А партньорката му? Жената?

— А ти какво мислиш? Аз съм тук, а тя не е. И тя е мъртва.

— Как?

— Дръпнах водата и ги пуснах да плуват в канализацията. Ей така. Смятам, че знаеш това.

Известно време Макс не каза нищо, защото прибираше компютъра в чантата, а после попита:

— Коулкълф каза, че видял двама души да се връщат в апартамента. Кой са били?

— Нямам представа. Не познавам никого, който се казва Коулкълф. И повече няма да отговоря на нито един твой въпрос, докато ти не отговориш на моя. Защо искаш да ме убиеш?

Макс въздъхна, докато дърпаше ципа на чантата.

— Моля те, не се дръж с мен като с идиот. Ти се върна в апартамента. Защо? Нямахте причина да правиш това. Освен ако не си искал да си мисля, че жената е мъртва. А единствената причина за тези усилия би била, ако...

— Съм жива?

Алекс стоеше в рамката на друга врата в далечния край на помещението, стиснала узито, което местеше непрекъснато наляво-надясно, опитвайки се да покрие едновременно Макс и Маккол. Тя държеше оръжието правилно, високо на рамото, и гледаше по линията на цевта. То леко потрепваше в ръцете ѝ, издавайки напрежението, което изпитваше. Алекс приличаше на малко момиченце, което си играе с играчките на батко си.

За половин секунда всички просто замръзнаха по местата си. Ако Маккол не беше действал, за да принуди Алекс да поеме инициативата, предизвиквайки я хладнокръвно да го застреля, може би тя щеше да изгуби смелост. Но той стана самонадеян и заложи живота си на нейната неспособност наистина да използва оръжието, което държеше. Маккол сграбчи Карвър с лявата си ръка и го запрати встрани, разчиствайки място да насочи своя автомат. Но Алекс стреля първа.

Направи го като трябва, сякаш беше на стрелбището. Не покри с куршуми цялото помещение, а отправи къс откос право в Маккол. Сега в нея нямаше нищо момичешко, а само яростно, почти маниакално съсредоточаване в очите, когато се обърна към Макс, който отчаяно отстъпваше към стената. Друг откос го улучи в гърдите, рамото и врата — попаденията се изкачваха нагоре, защото откатът от изстрелите повдигаше цевта в ръцете на Алекс. Той се завъртя, а кръвта от

разкъсаната артерия пръсна във висока дъга към стената. После падна на земята. Вече беше мъртъв.

Карвър се изправи на крака със стенание и тръгна през помещението. Въздухът вонеше на бездимен барут и кръв. Алекс стоеше неподвижна от шока, а очите ѝ бяха широко разтворени. После внезапно се обърна с гръб към Карвър, наведе се и започна да трепери. Опитваше се да повърне, плюейки сълзи, жлъчка и сополи. Карвър застана до нея, отпусна ръка на нейното рамо и ѝ подаде носна кърпа.

— За първи път ли ти е?

Алекс кимна.

— Добре се справи — похвали я той. — Ти ми спаси живота. Благодаря ти.

Обзе го дълбоко и познато чувство, приятелството, което съществува между онези, които заедно са участвали в сражение и са оцелели. Карвър беше изпитвал подобни чувства на Фолкландските острови, в Ирак и бандитското графство Саут Арма^[1]. Знаеше какво означава подобна връзка между воюващи мъже. Но да ги изпитва към русокоса руския в къса копринена рокля... Е, първо ще трябва да свикне с това.

Постепенно тялото ѝ престана да трепери, а дишането се успокои. Алекс се изправи и избърса лицето си. В продължение на секунда или две се загледа в двата трупа. После погледна към Карвър и сякаш видя отражението си в очите му, защото възкликна:

— Боже мили, сигурно изглеждам ужасно.

Карвър се изсмя кратко и сухо.

— Но не толкова зле, колкото тези двамата. Слушай, ще се оправиш. Трябва да се махаме от тук. Избърши отпечатъците си от автомата. Пъхни го в ръката на Макс... сивокосия мъж. Нека да изглежда, сякаш са се изпозастреляли.

На полицейската криминалогична лаборатория щеше да ѝ трябва поне един ден, докато установи, че всички куршуми са от един и същ автомат. Той планираше дотогава отдавна да е изчезнал.

Карвър насочи вниманието си към компютъра в чантата на масата. Някъде вътре се намираше всичко за хората, които го бяха наели и всичко, което те знаеха за него. Поради тези две причини щеше да го вземе.

Също и сивото сако на Макс. Карвър трябваше да смени дрехите, които бе носил цяла вечер. Беше нужно да направи нещо, за да промени външния си вид. Той погледна към мъртъвците на пода. Дори панталоните им бяха изпръскани с кръв.

После късметът му проработи. Встрани до масата беше оставена кафява кожена пътническа чанта. Сигурно Макс я беше държал до себе си, готов за заминаване. Вътре имаше чиста бяла риза все още в плика на пералнята. Той я облече, после си сложи сакото отгоре. Не му беше съвсем по мярка, но щеше да свърши работа.

Вдигна черната найлонова чанта с компютъра.

— Време е да тръгваме — подкани той Алекс. Докато излизаше от помещението, размишляваше. Ако Алекс Петрова никога преди не беше стреляла в пристъп на ярост, тогава какво, по дяволите, беше участието ѝ в мисията?

---

[1] Област в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

13.

Болничният комплекс на Питие Салпетриер в Югоизточен Париж води началото си от 1656 г. и времето на Краля Слънце Луи XV. През миналия век той беше модернизиран и значително разширен, докато не се превърна в цял град, принадлежащ на болните и на онези, които се грижат за тях. Тази вечер спешното отделение представляваше смесица между бойно поле и дипломатически прием. Там се намираха френският министър на вътрешните работи, префектът на парижката полиция и посланикът на Великобритания. Вече минаваше два през нощта, когато пристигна почетният гост. Тя закъсна по светски, както се полагаше на най-известната жена в света. Но пристигна с линейка, а не с обичайната лимузина.

Директорът по операциите чакаше в болницата. Усети, че започва да се ядосва на забавянето. Това беше нелогично, защото колкото по-неефикасна беше парижката служба „Бърза помощ“, толкова по-добре щеше да бъде за него. В края на краищата нали искаше жената да е мъртва. Той се обърна към стегнатия, загорял мъж до него, облечен в късо кожено палто.

— За бога, Пиер, защо отне толкова време?

Пиер Папин работеше във френското разузнаване. Службата му нямаше име. Официално той изобщо не заемаше никаква длъжност. Това му осигуряваше известна свобода. Например понякога работеше по проекти, за които неговите началници, каквито официално нямаше, не знаеха нищо.

— Отпусни се, *mon ami* — каза Пиер и извади пакет „Житан“ от джоба на лепеното си сако. Носеше чисто бяла тениска и прилепнали черни джинси. Изглеждаше така, сякаш току-що е изскочил от нощния живот на Сен Тропе. — Ние във Франция не обичаме да бързаме. Вие, англосаксонците, мятате жертвите на наранявания в линейки, подкарвате със сто и двадесет километра в час, а след това се чудите защо пациентите ви пристигат мъртви. Ние предпочитаме да ги стабилизираме на местопроизшествието, а след това да ги закараме *très doucement*, което ще рече — много внимателно, в болницата.

— Е, надявам се да успееш да обясниш това на медиите. Те ще надушат заговор в това забавяне, повярвай ми.

Французинът се усмихна.

— Може би защото наистина има заговор, а?

— Не и за тъпата линейка.

Настроението на директора по операциите не се подобри от невъзможността да се свърже с Макс. Не бяха говорили вече цял час. Не и откакто Макс се беше обадил да докладва, че руснаците са премахнати точно според плана. За Макс не беше необичайно да изчезва от време на време от радарите. Причината се криеше в неговата натрапчива загриженост за безопасността, секретността и личното му оцеляване. Но не беше характерно да изчезне преди края на операцията.

Директорът по операциите отново натисна бутона за бързо избиране. Пак никакъв отговор. Той се обърна към Папин:

— Какви са последните новини от лекарите?

Французинът дръпна продължително от цигарата си.

— Коронарната артерия е откъсната от лявата камера на сърцето. Бедната жена е помпала кръв в гръдния си кош. — Папин гледаше към директора по операциите. — Това не може да се нарече чиста операция. Принцесата няма да оцелее, но един куршум щеше да е помилостив.

— Да, но тази възможност не съществуваше, нали? Какво правите по въпроса за аутопсията?

— Патологът чака пред помещението заедно с всички останали лешояди.

— А формалдехидът?

— Ще бъда вкаран в тялото веднага след аутопсията. Но защо това е толкова важно за вас?

— Ще даде лъжлив положителен резултат при всеки следващ тест за бременност.

— Значи светът ще си мисли, че е била бременна?

— Светът никога няма да знае със сигурност.

Папин се намръщи.

— Кажи ми тогава защо трябваше да умре?

Директорът по операциите се усмихна, но не отговори на въпроса му.

— Извини ме за минутка. — Той се обърна с гръб към Папин и отново се опита да избере номера. Все още никакъв отговор от Макс. Какво ставаше, по дяволите?

14.

По това време на денонощието нямаше измъкване от Париж. Метрото не работеше и Карвър не можеше да стигне до летището. Човек не можеше да наеме и кола. Разбира се, лесно можеше да открадне някоя, но той не обичаше да върши дребни престъпления, когато беше на работа. Бяха пипнали Ал Капоне за това, че пропуснал да си плаща данъците, но него нямаше да го приберат заради някаква открадната кола.

Затова бяха заседнали. Дори под фалшиви имена не можеха да рискуват да си вземат стая в хотел. Трябваше им място, където могат да прекарат няколко часа, място, което не затваряше и където можеха да останат незабелязани. Не смяташе, че ще им е много трудно да намерят нещо такова. Особено в събота вечерта.

Те започнаха да слизат по главното стълбище. Карвър носеше лаптопа и се спря, за да вдигне своя „Зиг Зауер“. След това излязоха от къщата, минаха през симетрично подредената градина и стигнаха до вратичката в задната стена, където Алекс беше оставила чантата си. След това тръгнаха надолу към Рю де Риволи. По пътя Карвър изхвърли в кофа за боклук старата тениска и якето. Действията му бяха методични и обмислени. Нищо в поведението му не издаваше напрежението, което беше преживял тази нощ. И тогава, без предупреждение, изведнъж спря. Стоеше пред магазин за електрически уреди. На витрината половин дузина телевизори бяха включени на един и същ канал. Някакъв репортер се беше изправил по средата на една улица и говореше в камерите, но думите му не се чуваха. Всички телевизори бяха неми зад дебелото слоесто стъкло. Мъжът стоеше пред полицейска лента, заобиколен от тълпа други журналисти, фотографи и телевизионни камери. Репортерът се отмести леко встрани, така че операторът да може да снима онова, което се намираще зад гърба му.

— Почакай малко — каза Карвър и протегна ръка, за да задържи Алекс.

Шест изображения на тунела Алма изпълваха витрината на магазина. Камерата увеличи картината с тунела, където до сплесканите останки на черен „Мерцедес“ беше паркирана линейка.

Алекс беше застанала до Карвър, гледаше същите картини с неразбиращо изражение, което прерасна в шок, когато осъзна значението им.

— Мили боже! Това ли е колата? Онази, която ние...

— Да. Аз го направих, когато Курск и ти я подгонихте към мен. Но какво, по дяволите, прави тя там?

— Какво искаш да кажеш?

— Линейката. Не мога да повярвам, че някой е останал жив. Ако е така, досега трябваше да е в болницата. Имам предвид, че катастрофата стана — той погледна часовника си — преди час. Какво се мотаят още там?

— Един час? — измърмори тя под носа си. — Само толкова?

Картината се смени. Предаването продължи от студиото. Зад бюрото седеше водещата, а снимка на Уелската принцеса се виждаше в горния край на екрана. Водещата каза няколко думи, след това се появиха кадри на принцесата, изтегната на някаква голяма яхта, заобиколена от малки лодки, пълни с хора, които се опитваха да я снимат. Карвър поклати глава. Нямаше нищо против принцесата. Веднъж тя посети неговата част и очарова всички мъже в базата. Когато служеше под клетва за вярност към короната, приемаше клетвата много сериозно. Никога не бе проявявал някакъв интерес към вестникарските колонки с клюки за известни хора или жълтата преса.

— Хайде, от това няма да научим нищо, което ни трябва — каза той и тръгна надолу по тротоара.

Вървеше по бордюра и оглеждаше среднощното автомобилно движение надолу по Рю де Риволи.

— Трябва ни такси — обяви той.

Немирната дръзка усмивка, която пропълзя по лицето на Алекс, неочаквано накара очите ѝ да грейнат.

— Остави това на мен — каза тя.

15.

Джек Грентъм отпиваше от пластмасовата чашка с отвратително кафе и се чудеше колко още би могъл да се скапе уикендът му. Едва на тридесетина години, той беше един от най-способните в тайната разузнавателна служба МИ6, както беше известна на външния свят. В един сутринта го бяха завлекли в Уайтхол за кризисно заседание, което само по себе си беше достатъчно кофти. Но имаше и друго. Много повече. Кризата включваше ужасна катастрофа, красива принцеса и всички световни медии. И разбира се, неговите колеги държавни служители.

Като огледа заседателната маса, Грентъм видя някои типични, започващи да дебелеят заместник-секретари от Форийн офис, които излъчваха мазно итънско самодоволство. А до него седеше безмилостната мълчалива и с остър поглед дейм^[1] Агата Бюли от МИ6. Значи трябваше да очаква вътрешна борба. Всеки отдел щеше да положи най-големите възможни усилия да избегне кацата с говна, която скоро щеше да се излее върху тях веднага щом британската общественост разбереше какво се бе случило на тяхната любима Кралица на сърцата, като хвърли колкото може повече боклуци върху всички останали. Очертаваше се голяма забава! И за да направи нещата още по-весели, шибаният Роналд Трод беше решил и той да си напъха гагата.

Грентъм имаше повече вяра на неоспоримите факти, отколкото на фройдистката психология. Затова не можеше да престане да гледа на Рон Трод като на сквернословното и невъздържано подсъзнателно, което надничаше изпод яркото и бляскаво его на министър-председателя. Той беше главният му довереник и винаги готов да направи всичко, независимо колко безвкусно, за да запази неговият господар белите си като лилии ръце чисти.

Първи заговори представителят на Форийн офис:

— Сигурно знаете, че нашият посланик е вече в болницата. Както може да си представите, французите са ужасно объркани. Това не е от нещата, които човек би искал да се случат в дома му.

Естествено, изяснихме, че не ги смятаме за отговорни. Междувременно правим нужното, за да заведем Негово Кралско Височество колкото може по-бързо в Париж. Той е в Балморал. На младите принцове вече е съобщено, че майка им е претърпяла катастрофа.

— Благодаря, сър Клод — каза Трод с такова презрение, че рицарската титла прозвуча повече като обида, отколкото като почит. — Джек, какво научи разузнавателната служба?

— Пълна бъркотия — отговори Грентъм, опитвайки се да реши колко да разкрие и кога. — Някой е превърнал Париж в бойно поле. Получиха се доклади за приглушени експлозии под земята точно от другата страна на Сена срещу мястото на катастрофата. На юг от реката един апартамент е взривен на късчета. Полицията е казала на местните жители, че става дума за изтичане на газ, но очевидци са видели автомобил да потегля с висока скорост. Петнадесет минути по-късно същата кола избухнала в двора на господарска къща в квартал Маре. Преди няколко минути отряд въоръжени полицаи влезе вътре. Навсякъде са открили трупове. Изглежда няколко от тях са на англичани.

— Мамка му! — Трод яростно стовари дланта си върху плота на масата. — Хайде кажи ми сега, че те не са от вашите момчета и не участват в някаква частна мисия. Да не би да въртите частен бизнес?

— Не, не въртим. Разбира се, имахме хора в Париж, но само за чисто наблюдение. Никой от тях не е участвал в някаква мръсна операция. Мога да ви уверя в това.

— Разбира се, възможно е да познаваме онези, които са го направили. — Гласът на Агата Бюли беше сух като външността ѝ.

Трод ѝ се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ами от време на време всички използваме външна помощ. Хора, които вършат черната работа. Тези хора може да са нападнали принцесата за своя собствена сметка. Може да са били наети да го направят от някой друг клиент. Може гаджето ѝ да е било главната мишена. Баща му има предостатъчно врагове. А може и да е било просто ужасен нещастен случай.

— Със сигурност всички приемаме, че е така — обади се сър Клод. — Да не би някой наистина да намеква, че е било опит за

убийство?

— Не знаем, нали така? — каза Трод. — За пред обществеността, било е нещастен случай. Това е историята и мамка му, аз действително се надявам да излезе така, защото иначе последствията ще прецакат всички ни. Но ако някакъв копелдак е очистил майката на бъдещия английски крал, не искам някоя сутрин да се събудя и да прочета всичко за него в „Сън“. Искам първи да науча.

— А министър-председателят? — попита сър Клод.

— Остави на мен да се тревожа за него. Засега искам Форийн офис да се придържа към вече оповестената линия: ужасна катастрофа, съболезнования към всички. Дръжте се мило с жабарите.

Дипломатът изстена.

— Разбира се, разбира се... но трябва наистина да почакаме, докато секретарят по външните работи реши как да действа.

— Секретарят по външните работи ще действа точно така, както аз ще му кажа. Така. Докъде бях стигнал? А, да. Джек, искам МИБ да разбере какво наистина се е случило в Париж. Агата, а от теб очаквам списък с всички в тази страна, които може да са имали мотив да премахнат най-популярната жена на света и кого може да са използвали, за да го направи. Между другото — Трод се наведе напред и огледа присъстващите около масата, — ако намерите копелетата, които са направили това, оправете се с тях. Окончателно. И дръжте номер 10 настрана.

Той стана от масата, без да каже дума повече, и излезе от помещението. Сър Клод го последва веднага.

Грентъм се опита да си намери занимание, като започна да прибира бележника и химикалката в чантата си, но въпреки това чувстваше ястребовия поглед на Агата впит в него.

— Ти имаш представа кой стои зад това. Така ли е?

— Хайде, Агата, много добре знаеш, че не е толкова просто. Има екипи из цяла Европа, на половината седалището им е тук в Лондон, които биха могли да са извършителите на операцията. Освен това, както ти предположи, много хора са могли да ги наемат.

Тя го гледа известно време втренчено, после заговори по-тихо и почти доверително:

— Мисля, че имаш предвид конкретни хора и не искам да бъда държана на тъмно. Съжалявам, Джек, но не съм готова да мълча

прекалено дълго, защото доброто име на моята служба е заложено на карта.

— Сега не е моментът да се боричкаме помежду си — напомни Грентъм, опитвайки се да я успокои. — Между другото, ако хипотетично имам представа кой може да го е направил, нямам нищо, което дори малко да прилича на улики, да не говорим за доказателства.

Дейм Агата го загледа мълчаливо, издавайки устни напред по начин, който внушаваше едновременно недоверие и неодобрение.

— Добре — отстъпи Грентъм, — признавам, че има една или две възможности, които ми идват на ум. Ще си поговоря на спокойствие с Пърси Уейк. В доброто старо време преди да падне Стената, той помогна на службата да реши няколко трудни проблеми. Всичко се разви над моето равнище на заплащане и аз никога не съм участвал в нещо подобно. Обаче легендата разказва, че Уейк е гениален в намирането на начин да се свърши работата. Знае кого да използва и как ще се развият събитията. Той, естествено, ще го отрече, но ако е имало заговорническа шмекерия, скъпият стар Пърси ще има някаква представа кой носи отговорността.

— Да, много добре знам с какво име се ползва — хладно каза дейм Агата. — Аз самата съм имала вземане-даване с Уейк. Никога не съм познавала някого друго с по-голямо влияние в Уайтхол, независимо какво правителство е на власт. И не само там. Той има връзки във Вашингтон, Москва и Пекин — човекът разполага с удивителен инстинкт кого да подкрепи в подходящия момент. Но не забравяй и за миг, че въпреки големия патриотизъм и принципност, които сър Пърси манифестира толкова гордо, неговата най-голяма лоялност е към него самия. А Трод? Какво ще му кажем? — попита тя, смекчавайки тона си съвсем малко.

За първи път, откакто беше влязъл в помещението, Грентъм почувства, че на лицето му се появява усмивка.

— Нищо. Мисля, че е време някой да покаже на този паркетен грубиян кой управлява в действителност страната. Не си ли съгласна?

Дейм Агата кимна.

— Да, мисля, че си прав.

---

[1] Титлата на носителка на Ордена на Британската империя. — Б.пр. ↑

16.

Последния път, когато Карвър погледна, наоколо не се виждаше и следа от такси. Обаче веднага щом Алекс застана на бордюра, пред нея със скърцащи спирачки спря бяло „Пежо“ 406 с табелка TAXI PARISIEN на покрива. Тя отново се усмихна, но този път на шофьора, който засия в отговор. Приличаше на северноафриканец. Главата му се поклащаше наляво-надясно под звуците на арабска танцова музика, която кънтеше от максимално усилената мъничка стереоуредба.

— Раи^[1] — обясни той, посочвайки към стереото. — Добра музика.

Карвър точно се готвеше да го помоли да я намали, но промени намерението си. Шумът щеше да попречи на шофьора да чуе какво си говорят с Алекс.

— Разбира се — съгласи се той, — добра музика. До Лионската гара, моля.

Голямата стара гара с часовникова кула, която приличаше на смалена френска разновидност на Биг Бен, беше начална спирка на влаковете за Алпите, Швейцария и Италия.

— Почакайте за момент — каза Карвър на шофьора, когато пристигнаха. Той грабна чантата с компютъра, отвори наполовина вратата, после се обърна отново към Алекс. — Дай ми чантата си. Ще дам и нея на гардероб. Няма да отнеме повече от минутка.

Тя зарови из нея, извади цигарите, блясъка за устни, малка пудриера и спиралата за мигли.

— Насъщни припаси — обясни тя. — Трябва да си оправя лицето. И знаеш ли, ти трябва да направиш същото. Използвай тоалетната, докато си вътре.

Карвър я погледна учудено, вдигна рамене и после слезе от колата.

— Стой тук — каза той, преди да влезе в гарата и да се отправи към шкафчетата за съхранение на багаж.

Когато се погледна в огледалото на мъжката тоалетна под рязката неонова светлина, разбра какво е имала предвид Алекс. Лицето му

беше покрито с мръсотия и пот, а косата му — пълна с прах от мазилка. Не беше за чудене, че Макс така се подигра с външния му вид. Наистина изглеждаше много зле. Наплиска се със студена вода, прекара мокри пръсти през скалпа си и отново погледна в огледалото. Подобриенето беше значително.

Когато се върна отново в таксито, Алекс точно си червеше устните. Тя огледа блестящата си аленочервена уста в огледалцето на пудриерата и подаде всички гримове на Карвър с фалшива подмазваческа усмивка. Той забеляза, че някак си беше успяла да накара шофьора да намали малко арабската музика.

— Добре — каза тя, когато той прибра гримове по джобовите си. — Къде отиваме?

Той се ухили.

— Добър въпрос. Да видим дали нашият приятел отпред няма някакви идеи. — Той се наведе напред и заговори шофьора. За изненада на Алекс Карвър говореше френски свободно. Той побъбри с шофьора и дори пусна няколко шеги. Изглежда двамата стигнаха до задоволително решение. Карвър потупа северноафриканеца окуражително по рамото и се облегна назад в седалката. — Казва, че знае подходящо място.

— И така — продължи той, обръщайки лицето си към нея, за да я погледне право в очите, — защо се върна? Имам предвид там, в къщата. Защо просто не избяга?

— Къде?

Тя хвърли поглед към шофьора, после се наведе към Карвър, така че да не може да бъде подслушвана. Гласът ѝ беше нисък и настоятелен. Карвър улови погледа на арабина в огледалото за обратно виждане, който вероятно предполагаше, че това е поредният разговор между влюбени, натискащи се на задната седалка.

— Когато хукна нагоре по стълбите, беше толкова бърз, че не можах да те следвам — обясни тя. — После чух изстрелите и видях, че горе има хора. Помислих си, добре, може би ще успее да се върна през вратата, но там беше колата, която щеше да се взриви. Не знаех какво да правя. Предполагам, че се бях паникьосала. Чувах виковете отвън, после някакъв мъж се втурна надолу по стълбите. Трябваше да се скрия, така че просто минах през вратата, откъдето бяха излезли онези хора. Хората, които застреля...

Тя направи кратка пауза.

— Както и да е. Минах оттам и пред себе си видях стълби. Тогава се сетих, че къщата има задно стълбище. Помислих си, че ако се кача по него, ще разбера какво се е случило с теб. Ако можех да ти помогна да избягаш, може би щяхме да имаме някакъв шанс. Останалото знаеш.

— Радвам се, че го направи.

— И аз. Искам да кажа... звучи ужасно. Умряха хора, но аз въпреки това се радвам. Това прави ли ме лош човек?

— Не си по-лоша от нас, останалите — успокой я той.

Движеха се по Булвар де Себастопол, когато Карвър съзря зеления неонов знак на денонощна аптека и помоли шофьора да спре.

— Извинявай — обърна се той към Алекс, — едно последно прекъсване.

Влезе в аптеката и купи очила с най-ниските диоптри, които можа да намери, ножица и три пакета боя за коса: черна, кестенява и червена. Алекс щеше да изгуби дългата си руса грива. Жалко, но това можеше да ѝ спаси живота.

— Какво купи? — полюбопитства тя, когато се качи отново в колата. — Може би малко предпазни средства? В случай че тази нощ ти излезе късметът?

— Да, предпазни средства за теб. — Той ѝ показа съдържанието на хартиения плик за покупки. — Можеш да бъдеш каквато искаш, но не и руса.

Каза го като мъж, който очаква възражения. Но Алекс не започна да спори.

— Добре. Аз не съм същата жена, която бях преди час. Не нося същите дрехи. Защо тогава косата ми да е същата?

Скоро стигнаха до мястото, което Карвър беше обсъдил с шофьора на таксито — някакъв клуб малко встрани от Себастопол. Входът беше под издигаща се високо арка, но никъде не се виждаше табела с наименованието.

---

[1] Стил в алжирската попмузика, съчетаващ арабския начин на пеене с различни елементи на западната музика. — Б. пр. ↑

17.

Женската тоалетна сякаш беше излязла от някой филм за последните дни на Рим. В една от клетките се чукаше млада двойка. Две момичета се целуваха страстно, облежнати на стената. Друга клетка беше превърната в лавка от магребски арабин с тениска на „Айрън Мейдън“, който продаваше амфетамини, кокаин и хероин на дози. Няколко жени изравняваха линии кокаин по первазите на мивките, смъркаха ги, а след това с пръсти обираха пращинките, полепнали по ноздрите им, и ги облизваха. Няколко други по-традиционни мадами пишкаха, оправяха си грима или одумваха мъжете, които ги чакаха в клуба.

Алекс намери свободна мивка, огледа отражението си в огледалото, което се проточваше по цялата стена, и започна да си реже косата. Няколко жени я загледаха. Една от тях я заговори на френски. Алекс с мимики показва, че не разбира.

— Да не си луда? — продължи жената на английски. — Щом отрежеш тази хубава коса, мъжът, с когото си, няма да те познае.

— Това е целта — усмихна се Алекс.

Жената се засмя.

— *Cherie*, сигурно има по-лесен начин да му избягаш. Не мислиш ли?

— Може би не от него искам да избягам...

— Добре, тайнствена жено.

Алекс се залови отново да реже косата си. Спря едва когато от нея беше останало значително по-малко и покриваше врата ѝ само наполовина. Тя прекара пръсти през новата си прическа и разтърси глава насам-натам, за да усети как косата се движи и пада по страните ѝ.

— Не — измърмори тя под нос. — Прекалено скучна. — После отново се залови с ножицата. Няколко минути по-късно се оказа с къса, почти момчешка прическа. Отново се огледа, но сега беше по-доволна от резултата.

След това вдигна всеки от трите пакета до лицето си, оглеждайки критично резултата, преди да вземе окончателно решение. Напълни мивката с топла вода, наведе се и потопи главата си. След това я натри с черната боя. Сега идваше досадната част. Трябваше да изчака двадесет минути, за да подейства боята както трябва. Затова се отпусна на перваза на мивката и изпуши едно бяло боро, докато зяпаше наоколо.

Двойката, която се беше изучкала, излезе от клетката на тоалетната. Жената се втурна към огледалото, за да провери лицето и косата си, а мъжът я гледаше смръщен от нетърпение. Май и двамата не си падаха по романтичните връзки. Алекс се запита дали това не беше професионална размяна. Тя реши, че вероятно не е. Добрата проститутка непременно щеше да се престори, че ѝ е харесало. Така клиентът може би щеше да плати за втори сеанс.

Търговията на дилъра замря за няколко минути. Той се опита да убеди Алекс да си купи, но накрая се задоволи с разговор на развален английски за трудностите да се върти бизнес с клиенти, които по определение са измамници. Алекс говореше като човек, който разбира нещата. Дилърът беше впечатлен.

— И ти ли продаваш прахчета?

— Не — отговори тя, — нещо друго.

В този миг влязоха две блондинки, олюляващи се на десетсантиметрови токчета, и за секунда в женската тоалетна настъпи тишина. Двете новодошли бяха еднакви и доста зловещи в своето неестествено кукленско съвършенство. Имаха големи тюркоазни очи, съвършени малки носленца и напompани нацупени устни. Те се огледаха с пълно безразличие, сякаш от векове са отегчени от въздействието на своя външен вид върху заобикалящия ги свят. Или, помисли си Алекс, лицата им са натъпкани с толкова много силикон, че вече са неспособни да имат някакво изражение.

Кукличките застанаха пред огледалото до Алекс и започнаха да роптаят срещу мъжа, с когото бяха. Роптаеха на руски. Една от тях погледна към Алекс и се смръщи в опит да изобрази учудване.

— Я знаю вас?

Питаше я дали са се виждали някъде.

— Съжالياвам — отговори Алекс с широко отворени безизразни очи и с възможно най-американския акцент, който можеше да докара,

— но не зная руски. Обаче ми допада този близнашки номер, който разигравате.

Двете кукли се заеха отново със своите отражения и размениха няколко зловни забележки за това колко тъпи са янките. Фиксираха прическите си, издърпаха надолу миниатюрните си рокли и се върнаха в клуба.

— Страхотна двойка са, нали?

Алекс вдигна очи и видя свежото усмихнато лице на момиче, което едва ли имаше повече от осемнадесет. Беше по джинси и бюстие.

— Американка ли си? — попита Алекс.

— Не, канадка. От Уинипег. Казвам се Тифани.

— Здравсти, Тифани. Аз съм Александра. Можеш ли да ми направиш една малка услуга? Моля те, погледни през вратата дали типът на ъгловата маса е още там.

— Разбира се. — Тифани отиде до вратата и надникна. — Имаш предвид тъмнокосия сладур със сиво сако и бяла риза?

Алекс се ухили.

„Сладък“ не беше думата, която тя би употребила за Карвър.

— Да — потвърди тя на глас. — За него става дума.

— След минутка се връщам — каза канадката и изчезна през полуотворената врата.

След около двадесет секунди се появи отново.

— Знаеш ли какво? Той наистина е сладък. Малко грубоват, но това ми харесва. Със сигурност е по-готин от онзи, с когото излизам. Както и да е, попитах го дали иска компания, но ми отговори, че чака някого. Мисля, че наистина те харесва.

Най-сетне времето мина и Алекс изплакна главата си, след това се наведе до електрическия сешоар за ръце и продуха косата с горещ въздух. Отне ѝ само секунди. Това беше голямото предимство на късата коса. Трябваше ѝ само един последен нюанс. Тя огледа жените наоколо. Няколко мивки по-нататък стоеше маце с вид на пънкарка, което държеше в ръка тубичка с безцветен гел за коса. Това щеше да свърши работа. Алекс се наведе напред и посочи тубичката.

— Моля? — Момичето кимна.

Алекс изстиска малко на дясната си ръка, потърка длани и започна да прекарва пръстите напред-назад през косата си, за да я направи по-обемна и неравна. Отстъпи назад от огледалото и обърна

главата си първо наляво, а после надясно, за да изследва резултата от всички страни, преди да излезе от тоалетната.

— Заслужаваше си чакането — каза Карвър, когато Алекс се върна отново на масата. — Изглеждаш прекрасно.

— Така ли мислиш? — попита Алекс. — Чувствам се малко странно, сякаш съм с гола глава. Но ако на теб ти харесва, да прием за новия ми стил. — Тя махна на келнера. — Моля, бутилка „Кристал“.

Минута по-късно на масата им имаше две високи чаши, пълни с шампанско, а от сребърната кофа с лед стърчеше прозрачна бутилка.

— Наздаровье! — каза Алекс и вдигна чашата си. За секунда се загледа в златистата, пускаща мехурчета течност, усети ледения хлад на стъклото между пръстите си и вдъхна острия мирис на напитката. Никога не се беше чувствала по-жива и в по-голяма хармония със сетивата си. Съзнанието за онова, което беше сторила тази вечер, все още я ужасяваше, но не можеше да отрече истината. Беше погледнала смъртта в очите и бе оцеляла. Обхвана я силно усещане за крехкостта на съществуването. Искеше да изстиска всяка капка живот от миговете, които ѝ бяха отредени. И смяташе да започне още сега.

Карвър гледеше жената, седнала срещу него. Черната коса я правеше да изглежда по-силна и сложна. Сините ѝ очи грееха още по-ярко на фона на тази черна рамка, а костната ѝ структура се разкриваше в цялото си елегантно съвършенство. Запита се какво ли би могло да се случи, ако се бяха срещнали при малко по-нормални обстоятелства. След това се изкиска вътрешно. Такова момиче? Тя не би го погледнала.

Опита се да успокои топката.

— Искаш ли да хапнеш?

Алекс пресуши чашата си.

— Да ям? В никакъв случай. Искам да танцувам. Хайде, ставай!

Тя се изправи и задърпа ръкава на Карвър.

Той се смръщи нервно.

— Да танцуваш ли каза? — Тази възможност не му беше хрумвала. Що се отнасяше до него, клубът беше просто място, където да се скрият от преследвачите.

Алекс се засмя.

— Разбира се, че ще танцувам. И ако ти не искаш да танцуваш с мен, господин Плахи англичанино, ще намеря някой, който иска. Той

ще ме вземе в обятията си. Телата ни ще се докосват. Ние ще...

— Разбрах за какво става дума — прекъсна я Карвър. После погледна към дансинга. Там гъмжеше от тела. Ако не друго, поне щяха да се набиват по-малко на очи, отколкото ако останеха на масата.

— Добре, хайде да танцуваме.

18.

Капакът на шахтата помръдна само около сантиметър, но това беше достатъчно, за да се измести леко от мястото си. Минаха няколко секунди, през които не се случи нищо. След това помръдна отново, изскочи от рамката и се плъзна с дрънчене по паважа.

Григори Курск изстена, когато усети болката в строшените си ребра. Дишаше тежко и това също болеше. Набра се, излезе от шахтата и се оказа отново на парижките улици. Изплю се на тротоара, опитвайки се да прогони от устата си вкуса на лайна. Беше погълнал половината канализация на Париж. Имаше нужда от инжекции срещу холера, дизентерия, тетанус — всичко, за което лекарят можеше да се сети.

Какво друго? Беше изгубил слуха си. Взривът временно го беше оглушил, оставяйки тъпанчетата му да звънят в гневен писклив протест. Носеше лека бронежилетка, но въпреки това експлозията беше облъскала гръдния кош и черепа му. Не беше имал такова главоболие от последните си дни в Кабул, когато се беше опитал да измие срама от поражението с домашна водка от картофи. Повдигаше му се, чувстваше се замаян, изтърбушен и здраво раздрусан. Добре де, майната му. Той беше раняван много по-тежко и бе продължавал да се сражава. Но едно беше да смърдиш, когато си се сврял в миша дупка някъде на гъза на географията в Афганистан, където всички воняха еднакво, а съвсем друго нещо — в центъра на Париж. Не беше много умно.

Курск се огледа. Стоеше на широко авеню. Напред можеше да види рампи, водещи към някаква магистрала, но по нея почти нямаше движение. Зад него се намираше някаква разпределителна гара, залята в оранжеви светлини и потънала в сиви сенки. Между товарните вагони се мяркаха фигури на железничари. Никой от тях нямаше вид да се преработва.

Курск знаеше какво трябва да направи. Отпусна се на земята с гръб към стълба за уличното осветление, който стърчеше до автобусната спирка. Зачака.

Заприиждаха хора. Трима железничари, смяната на които беше свършила, радостни, че са на път за вкъщи, му подвикнаха да си намери работа и да вземе да се изкъпе. Единият от тях точно се готвеше да му тегли един шут, когато другарят му го хвана за ръка.

— Ей, Пако, да не си мръднал? Никога няма да можеш да си помиришеш обувката! — Мъжете си тръгнаха, заливайки се от смях.

Курск продължаваше да чака.

Минаха двадесет минути, преди да се случи онова, което искаше. Сам мъж, горе-долу с неговия ръст, малко отпуснат. Нямаше да знае как да се защити. Курск го разбра от пръв поглед.

Когато мъжът мина покрай него, Курск се изправи и залитна подире му — още един пияница, който се готви да изпроси няколко су. Очите на мъжа се разшириха тревожно и той се опита да се престори на корав мъжага.

— Разкарай се, скитнико!

Курск се ухили и направи още две крачки към него. Мъжът се обърна и закрачи бързо, но не се затича, защото искаше да запази достойнство. Курск го настигна с няколко крачки, сграбчи го за главата, завъртя я рязко и счупи шийните му прешлени. После подхвана тялото, когато то започна да пада.

Руснакът почувства отново силна болка, която прониза торса му. Тя се превърна в непрестанно дълбаещо шило, докато влачеше тялото на мъжа към оградата на разпределителната гара, където го заряза. Отново изстена, докато сваляше сакото, панталоните и ризата на човека. Болеше го, докато смъкваше подгизналите си смрадливи и окъсани дрехи. Болеше го и докато се обличаше. Каквото и да правеше, болката не стихваше.

Той пребърка джобовете и портфейла на мъжа. Тридесет и пет франка в банкноти и девет или десет на монети. Беше достатъчно.

Курск остави мъжа свлечен до оградата, облечен надве-натри в неговите стари подгизнали дрехи. Щеше да мине време, преди някой да се сети, че е мъртъв. Никой нямаше да иска да се приближи твърде много до тип като този.

Той тръгна по авенюто, което минаваше под магистралата. След нея улиците се стесняваха и всички си приличаха. Безкрайни редици кооперации на четири или пет етажа, от време на време кафенета, барове и магазини. На ъгъла имаше обществена тоалетна. Курск пусна

няколко франка в цепката за монети, изчака металната врата да се плъзне встрани и влезе вътре. Изми се колкото може на мивката, насапуниса лицето и косата си и отми браздите мръсотия, които покриваха бръснатата му глава, докато се наслаждаваше на боцкането на наболата коса по дланта.

Когато свърши, се погледна в огледалото. Не беше толкова зле. Приличаше на корав пич, който се е бил, без да се предава. Курск се ухили при мисълта за парижките буржоа, които щяха да усетят тръпки от страх при вида му. Той приемаше за даденост способността си да плаши, точно както красавицата е уверена, че ще накара мъжете да обръщат глави след нея. Ходенето по улицата беше манифестация на неговата сила.

Курск излезе от тоалетната и се огледа за телефонна будка. Пъхна всички монети, които имаше, в цепката и набра чуждестранен номер. Мина известно време, преди някой да вдигне.

— Курск се обажда. Дай ми Юри. Да, знам кое време е. Просто млъкни и ми дай Юри.

19.

— Ще ми дадеш ли една от гадните си цигари?

Папин се ухили.

— Смятах, че не пушиш.

Директорът по операциите направи гримаса.

— Обикновено не пуша, но тази нощ мисля да направя изключение.

Папин бръкна в джоба за пакета „Житан“, но ръката му замръзна, преди да докосне телефонната слушалка в ухото му. Намръщи се от усилието да се съсредоточи, докато слуша, после отговори късо в микрофона, който висеше на врата му. Отново кимна и се сбогува, после изключи телефона си.

— Страхувам се, че имам още лоши новини — каза Папин, подаде на англичанина цигара и услужливо щракна запалката си. — В Маре е извършено убийство. Една от най-хубавите господарски къщи в Париж е превърната в кланица. Взривена кола. Труп при входа. Още две тела в коридора. И още две на стълбищната площадка. Човешки останки, разхвърляни от взрива като конфети по двора. Мъртвите мъже са били въоръжени с автомати. Професионални убийци, ликвидирани на свой ред. И си задавам въпроса какво правят тази нощ в Париж професионални убийци?

— Добре, изказа гладната си точка.

— Последвай ме.

Те поеха с колата към господарския дом в първата сумрачна светлина на приближаващото разсъмване. Папин показва значката си на полицаите, които пазеха входа и задържаха растящата тълпа зяпачи, привлечени от проблясващите светлини на патрулните и полицейските камионетки, струпани безразборно пред входа на сградата. Вътре Папин проведе кратък яден разговор с дебеловрат мъж в костюм, който не му беше по мярка, и следи от потни петна под мишниците.

— Това е детективът, на когото са възложили случая — обясни Папин на директора по операциите.

— Разбрах. Какъв е проблемът?

— Иска да отнесе телата, за да може по-бързо да бъдат аутопсирани. Каза му, че ще ги получи след пет минути. Хайде да не губим повече време. Разкажи ми всичко.

Двамата стигнаха до първия труп.

— Познаваш ли го? — попита Папин.

— Да. Казва се Уелън. Бивш парашутист. Съвсем ясно е какво се е случило. Някой пристига пред вратата, Уелън отива да види кой е и го гръмват.

Те продължиха нататък и влязоха навътре, където видяха изгорялата коруба на взривената кола. Детективът стоеше край разкъсаните останки от шофьорската врата.

— Вижте — подкани ги той и посочи вътре. Двамата мъже надникнаха и видяха овъгления волан. На него висяха останки от пластмасови белезници. Парче от откъсната ръка беше още в халката. Останалата част от тялото беше разпръсната на късове из целия двор. Един фотограф от следствената служба снимаше всяко парченце.

Папин посегна за цигарите си. Той предложи пакета и на англичанина.

— Не, благодаря, добре съм. Виждам съм и по-лоши неща.

След това влязоха в сградата и видяха двамата мъже, проснати на пода на фойето. Яркочервената им кръв изпъкваше живо на фона на черно-белите плочки.

— Никъл Джарет. Също парашутист — каза директорът по операциите. — Беше в екип с Уелън и още двама други.

— Може би трябва да преразгледате политиката си на наемане — подхвърли Папин.

— Не се тревожи, ние наемаме само най-добрите. Затова тези двамата са мъртви.

— Знаеш ли кой е направил това?

— Почти съм сигурен. Ще се уверя, когато видя кои са горе.

Мъжете влязоха в трапезарията. Директорът по операциите изстена, щом видя Макс.

— Онзи с джинсите е четвъртият в екипа, Маккол. Предполагам, че ще намерите онова, което е останало от петия, Харисън, долу в градината.

— А другият, когото съм сигурен, че добре познаваш?

— Казва се Макс. Или поне така го наричах. Не бих могъл да ти кажа какво пише в кръщелното му. Не бяхме толкова близки, че да се обръщаме един към друг с истинските си имена.

— Хайде де, прави ли го изобщо някой? Каж ми, видя ли интересната разлика между мъртвите в тази стая и онези долу?

— Разбира се. Макс и Маккол са убити с откоси от три автоматни изстрела, а другите — с единични. Моето предположение е, че единичният огън е воден със „Зиг Зауер“ П226. Ако е така, стрелецът ми е познат като Карвър. Той е единственият човек, който би могъл да направи това. Като изключим една малка подробност. Предполагаше се, че е мъртъв.

— Приеми, че не е. Можеш ли да го опишеш, моля?

— Не мога да ви дам физическо описание, но е носил черно яке, тениска и джинси, също черни, и е карал мотоциклет „Хонда“ ХР 400. И той беше черен.

— Знаеш това, защото...

— Защото ги платих.

— Разбирам. И за съучастника му ли плати?

— Не. Карвър винаги работи сам.

— Тогава защо оръжията са били две?

— Нямам представа.

— Моля те, не ми губи времето! Или този човек, Карвър, е дошъл с любимото си оръжие, пистолет, както знаеш, с дванадесет патрона в пълнителя, дава четири изстрела, след това по някаква причина решава да вдигне едно напълно различно оръжие. Или просто са били двама души, стрелящи с различни оръжия. Alors, Чарли, ти какво мислиш?

— Честна дума, Пиер, не зная какво се е случило тук. Дори не съм сигурен, че е бил Карвър. Беше решено да бъде премахнат веднага след края на операцията. Що се отнася до мен, така е станало.

— Но ако е оцелял...

— Тогава в момента би бил един много ядосан човек.

— И ще потърси отмъщение?

— Да, това бих предположил.

— Идвал ли е тук и друг път?

— Не.

— Знаел ли е за съществуването на това място?

— Не.

— Но въпреки това господин Карвър очевидно успява да намери тази къща сред всички останали сгради в Париж и да убие всички хора вътре, като използва две различни оръжия. А после да изчезне безследно. Чарли, ти си прав. Вие наемате най-добрите. Може би затова не сте успели да се отървете от него толкова лесно, колкото от...

— По дяволите, компютърът!

— Pardon?

— Макс имаше компютър. Лаптоп.

— И...

— Ами виж масата. Няма го там. Това копеле Карвър е взел нашия преносим компютър!

Папин замълча, за да събере мислите си. Тогава заговори с насиленото покровителствено спокойствие на човек, който се опитва да успокои положението.

— Може би правим прибързано предположение. Кажете ми, как смятахте да убие този Карвър?

Когато директорът по операциите отговори, вече беше успял да постави чувствата си под контрол.

— Двама руснаци, мъж и жена. Казват се Курск и Петрова. От Москва. Но и те са мъртви. Ние взривихме апартамента им на парчета.

— Онзи на остров Сен Луи?

— Да.

— Да, действително е избухнал, но вътре не е имало никого. Нито мъртви, нито ранени. Що се отнася до обществеността и медиите, това е нещастен случай, изтичане на газ, значи нищо тревожно.

— Това не може да е истина. Бяхме сложили човек да наблюдава апартамента. Той докладва, че мъж и жена са влезли. След това стана експлозията. Сигурен ли си, че хората вътре не са просто изпарени?

— Да. Когато е станала експлозията, в жилището не е имало хора. И така, кои са били мъжът и жената? Как са излезли? И най-важното, къде са сега?

20.

Те танцуваха, пиха шампанско и дори хапнаха тайландска храна от ресторанта на клуба. Откъснати от всичко в свят, който се простираше от масата им до бара и дансинга, изпитваха усещането, че не са преживели онзи час, изпълнен с безумно насилие. Докато имаше музика и питиетата следваха едно след друго, те бяха просто двама обикновени хора, цивилни, излезли да се позабавляват в събота вечер. Докато Карвър не усети, че са забелязани.

— Там има един мъж, който не престава да те гледа — каза той на Алекс, опитвайки се да надвика бумтежа на дискомузиката.

Тя завъртя очи презрително и викна в отговор:

— Разбира се, че ще ме гледат.

— Не. Този те гледа истински. Дебелият, с мадамите в ъгъла. Мисля, че те познава.

Карвър проследи погледа ѝ, когато тя погледна през дансинга към ъгъла. На една от масите седеше едър мъж на средна възраст с къса войнишка подстрижка, грубо лице с двойна гуша, свински очички и лъскав златистокафеникав костюм. Съчетанието между бруталност, вулгарност и самодоволство не можеше да бъде сбъркано. Сигурно е руснак, помисли си Карвър. Вероятно някой ден щеше да срещне богат московчанин, който да не прилича на бандит. Но засега не се беше случвало. Ръцете на руснака бяха заети с две еднакви руси купонджийки в бляскави оскъдни рокли, които едва прикриваха прелестите им. Той разсеяно опипваше бедрата и циците им, а момичетата се кикотеха и извиваха, преструвайки се, че им харесва. Това им беше работата. Но каквото и да правеше дебелакът с ръцете си, мислите му не бяха посветени на двете държанки. Той не отместваше очи от дансинга.

Руснакът заби лакът в ребрата на момичето от лявата му страна. Това предизвика пълното ѝ внимание. Той излая няколко думи в ухото ѝ и кимна по посока на Алекс. Момичето избърбори нещо в отговор, но той я блъсна в гърдите, за да я накара да млъкне. Тя кимна

намусено и вдигна рамене. Преструвката за сексуалната му привлекателност се беше изпарила напълно.

Алекс наблюдаваше пантомимата и после поклати глава.

— Не го познавам.

Карвър я притегли плътно до себе си и прошепна в нейното ухо:

— Не ме баламосвай. Той е руснак. Личи си по външния му вид. Не можеш да го сбъркаш. Защо те гледа?

— Не знам, разбрано?

Карвър не отговори. Алекс въздъхна тежко.

— Добре де, момичетата бяха в женската тоалетна, когато бях там. Може би са му разказали за лудата мацка, която си е отрязала косата. Можех ли да зная?

Карвър прие това и хвърли поглед към руснака, който сега в едната си ръка държеше чаша, а в другата момичето. Изглежда беше изгубил интерес към Алекс, но дори да беше така, Карвър искаше да се махнат. Въпросът беше как да го направят, без да привлекат вниманието на дебелака?

Точно се готвеше да тръгнат, когато лампите светнаха и той разбра защо Макс беше искал да го убие и защо залогът се оказа много по-висок, отколкото си беше представял. Случи се без предупреждение. В единия момент ритъмът на диското блъскаше в колоните, а в следващия настъпи пълна тишина, лампите светнаха и диджеят започна да чете съобщение на френски, което в момента се изговаряше по цял свят на безброй други езици.

— Дами и господа, не зная как да кажа това — започна диджеят с колеблив и напрегнат глас. — Не мога да го повярвам. Уелската принцеса е мъртва. Била е ранена при ужасна катастрофа. Тук, в Париж, в тунела Алма. Закарали я в болницата Салпетриер, но лекарите не успели да направят нищо. Мъртва е. — Диджеят замълча за секунда или две и после добави: — Съжалявам. Не зная какво да пусна точно сега.

Хората стояха на дансинга и се оглеждаха, сякаш търсеха някакво указание как да реагират. Бавно мърморенето започна да се усилва. Хората се втурнаха към пулта на диджея за повече информация, чуваха се подвиквания с молба да престане да се шегува, да каже, че това е номер. И постепенно започна да се чува хлипане,

жените се вкопчваха в кавалерите си или просто се отпускаха на пода в израз на дълбока тъга.

Посред бъркотията Карвър стоеше неподвижен и смяян, сякаш го бяха заслепили с неговия собствен лазер, неспособен да схване важността на случилото се. Почувства се зле, лепкав от пот, главата му натежа и кръвта започна да блъска в ушите му. Зрението му се влоши, виждаше светли точки, които прелитаха пред очите му и стесняваха света около него. Почувства, че може да изгуби съзнание. И тогава инстинктът му за самосъхранение заработи и щом отново започна да контролира мозъка си, пулсът му се забави и дишането му стана нормално.

Той се наведе почти до земята, постави ръце на коленете си и отпусна глава надолу. После издиша бавно и се изправи отново, готов да застане лице в лице с истината. Това наистина се беше случило и той бе човекът, който го направи. Доказателствата бяха неопровержими. Картината на телевизионните екрани, която смени опустошението в тунела Алма с кадри на принцесата на борда на яхта по време на ваканция, сега придоби смисъл.

Той се върна назад до мига, в който беше намерил чантата на Алекс в апартамента. Разговорът му с Макс, опитът му да оправдае това, че премахва онези, които заслужават съдбата си, и същевременно се опитва да запази живота на хората, които нямат нищо общо. Тези принципи го бяха довели до катастрофален край. Нали така?

В някакво далечно ъгълче на съзнанието си знаеше, че Алекс стои до него. Лицето ѝ беше пепеляво, а погледът ѝ бе на хиляди километри от тук. Тя стенеше безмълвно, също като него неспособна да изкаже бурята от мисли и чувства, които я разкъсваха.

Карвър имаше усещането, че всички погледи в клуба са насочени към него, че знакът на Каин гори на челото му. Каза си, че това е лудост, че всички са прекалено заети да се справят с чутото, за да обръщат внимание на останалите. И в този момент осъзна, че инстинктът му не го е подвел. Наблюдаваха го. Както и Алекс. И лудостта щеше да започне отново.

В безмилостната рязка светлина на многото лампи той видя руснака. Беше свалил ръце от момичетата и питието. В момента говореше по телефона и често-често поглеждаше към тях.

— По дяволите — изсъска тихо Карвър. — Тръгваме си. Веднага!

Той не изчака отговора на Алекс, просто я сграбчи за ръката и я издърпа от дансинга. Близко до тяхната маса стоеше една келнерка. Той извади пет банкноти по сто франка и ги пъхна в ръката ѝ.

— Pour l'addition. Tenez la monnaie. Alors, ou est la cuisine?

Жената не отговори, едва ли беше забелязала и парите в ръката си. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Карвър я побутна и попита отново къде е кухнята. Настойчивостта му я накара да чуе въпроса.

— Ето там — промълви тя, махвайки с ръка към летящата врата зад масите.

— Има ли вход за персонала?

— Да, но... — Тя стоеше там, без да помръдва и запелтечи неясни възражения, когато Карвър и Алекс се промъкнаха край нея.

Точно когато стигнаха до летящата врата към кухнята, Карвър хвърли един поглед към масата, където седеше дебелакът. В момента онзи се изправяше, махайки с ръце към двама други, които се бяха появили изневиделица пред масата му. Карвър се промъкна през вратата в шума, горещината и миризмите на кухнята, остра смес от риба, месо, подправки и пот.

Той се обърна, за да погледне през кръглото прозорчета на вратата. Едната от горилите на дебелака слизаше по стълбите, а другата се беше насочила към района на ресторанта. Беше слаб и здраво сложен мъж, с белези от шарка по лицето и конска опашка. Костюмът му беше лъскаво син, а обувките светлосиви. Сред гъстите черни косми на гърдите се виждаше златен медальон. На китката и по пръстите проблясваше още злато.

Алекс направи няколко крачки напред, пробивайки си път покрай лекьосаните кухненски работници и техните маси. Неколцина от тях започнаха да подсвиркват и да подмятат мръснишки думички подире ѝ. После забелязаха погледа на Карвър и решиха, че щом тя е с него, по-добре е да млъкнат.

В другия край на кухнята още една летяща врата даваше път към някакъв коридор. Вляво той водеше до стълбище, което се спускаше надолу към приземния етаж. В другия край на коридора имаше две врати. За склада и кабинета на управителя. Лампите вътре не светеха. Там нямаше хора.

— Продължавай да вървиш — каза Картър, — слез по стълбите и вдигай колкото може повече шум. Хайде, върви!

Той я чу как се затича по голата мозайка на коридора, затропа по стълбите, а после се промъкна в кабинета. Вратата се отваряше навътре. Карвър застана зад нея, а с ръка я придържаше почти затворена, но без да позволи на езичето да щракне.

Няколко секунди по-късно той чу вратата на кухнята рязко да се отваря. Видя мъжа с конската опашка да излиза в коридора с пистолет в протегнатата напред ръка и да оглежда пространството пред себе си. След това изглежда чу шума от стъпките на Алекс по стълбите.

Карвър долови тихи стъпки, мъжът мина покрай кабинета. Той отвори безшумно вратата и излезе в коридора. Направи три бързи крачки и тогава мъжът го чу, но беше твърде късно. Той успя да спре, да се обърне и да насочи пистолета към Карвър. Но Карвър вдигна лявата си ръка и отблъсна оръжието му встрани, а едновременно с това мълниеносно му бръкна в очите.

Руснакът зави от болка, изпусна пистолета и вдигна ръце към очите си. Карвър премести тежестта на десния си крак, завъртя рамене и стовари ръба на дясната си длан върху ченето на мъжа. Друго завъртане на раменете и прехвърляне на тежестта изведе лакътя му нагоре и той се стовари в скулата на руснака. Същевременно коляното му се заби в беззащитните слабини на противника. Когато онзи се сви от болката, Карвър му нанесе каратистки удар във врата. Мъжът се стовари в безсъзнание на пода. Това беше простият нокаут за пет секунди, урок номер едно в наръчника по ръкопашен бой на специалните части. Винаги проработваше. Стига другият да не е чел същия наръчник.

Карвър си помисли дали да не издърпа мъжа надолу по коридора за тъпата му конска опашка, но се отказа и вместо това го хвана под мишниците. Завлече го в празния кабинет и излезе отново в слабо осветения коридор.

Сега идваше най-интересното. Той излезе на най-горната стълбищна площадка и надникна надолу. В сумрачната светлина от коридора можеше да види стълбите, след това една малка площадка, после още стълби и друга площадка, която продължаваше в обратната на него посока и изчезваше под него.

— Алекс? — тихичко повика той.

Запита се дали тя е още там. Ако беше побягнала, той щеше да знае със сигурност, че е съвсем сам. Ако бе останала, нещата нямаше

да бъдат толкова прости. Може би беше на негова страна, а можеше и да се върти около него, за да помогне при удобен случай на някого друго.

Алекс се показва на площадката и погледна нагоре към него.

— Е, а сега какво ще правим?

— Единственото, което можем. Изчезваме.

21.

Директорът по операциите се опита да прогони умората, като разтърка зачервените си очи. Задачата се разпаднаше. Той стоеше заедно с Папин на улицата пред господарската къща. Вече започваше да се съмва. Градът скоро щеше да се събуди и да открие ужасите, които се бяха случили, докато е спал.

— Добре — каза Папин, — хайде да повторим всичко отначало. Забрави за момент онова, което се е случило в Алма. Съсредоточи се върху станалото тук. Няма пострадали френски граждани. Ние ще направим всичко възможно, за да потулим станалото. Но за да ти помогна, трябва да знам какво се е случило. А ти ще трябва да се справиш с, как го казвахте, несвършените дела. Така че започвай. На кого принадлежи къщата?

— Не зная. Предполагам, че когато твоите хора опитат да установят собствеността, ще попаднат на множество фирми — пощенски кутии в някой данъчен рай. Но аз нямам представа чия собственост са. А дори и да знаех, нямаше да мога да ти кажа.

— Как мога да ти помогна, ако ти си играеш игрички с мен?

— Не си „играя игрички“. Честна дума, не знам. И гарантирам, че каквито и имена да ти кажа, те няма да се появят в документи за собственост никъде по света.

— Добре, разбирам. Следващият проблем: кой е направил това?

За миг директорът по операциите се замисли. След това издуха облаче дим в ранния утринен въздух и отговори:

— Карвър. Той трябва да е. Знаеше за експлозивите в онзи апартамент, защото той ги сложи там. Курск нямаше представа. Ако беше влязъл, щеше да бъде убит заедно с жената, която беше с него.

Папин кимна.

— Добре, знаем, че мъж и жена са влезли в апартамента. На едно мнение сме, че мъжът трябва да е Карвър. Може ли жената да е Петрова? Сега заедно ли работят? Ако това е така, трябва да са излезли заедно, защото никой от тях не е умрял при взрива. Следващият въпрос е: тук ли са дошли? Имаме доказателства за две оръжия. Най-простото

обяснение на този факт е, че стрелците са били двама. Имаме ли други заподозрени? Не. Имаше ли Карвър друга жена за съучастник?

— Не.

— Eh bien, да предположим, че Карвър и Петрова носят отговорност за убийствата тук. Очевидно е, че трябва да бъдат премахнати, преди да предизвикат още неприятности. Нужни са ни описания. Затова, Чарли, кажи ми, още ли си сигурен, че не знаеш как изглежда Карвър?

Директорът по операциите стъпка фаса от цигарата с тока на обувката си.

— Сложихме го под наблюдение по време на няколко негови пораншни задачи. Разбираема предпазна мярка. Висок е около метър и осемдесет, може би сантиметър или два повече, тежи приблизително седемдесет и пет килограма. Черна коса, слабо лице, изглежда силен. Като изключим това, не зная да има някакви отличителни белези. Всъщност има още нещо...

— Какво?

— Макс не е бил със сакото си, когато е умрял. И то не беше там, където го беше закачил последния път, когато го видях. На облегалката на стола. Карвър може да е изхвърлил черното яке и да е взел сакото на Макс. Сиво, от същия плат като панталоните.

— Добре. А жената?

— Единственото, което знам, е с какво име се ползва. Говори се, че била истинска блондинка.

Папин вдигна многозначително вежди.

— Сега вече знаем защо Карвър иска да е с Петрова. Но ако е била партньорка на Курск, какво прави на задната седалка на мотоциклета на този, който го е убил? Защо влиза и излиза от апартамента заедно с Карвър? Защо участва заедно с него в престрелка?

— Откъде, по дяволите, да знам? Тя е просто една шибана жена. Може да го е харесала. Може би си е променила мнението.

— А може и да не е — усмихна се Папин. — Какво казвате вие англичаните за жените и другите видове?

— Имаш предвид Киплинг? „При видовете женската е много по-смъртоносна от мъжкия.“

— Ето един англичанин, който разбира жените. Направо невероятно!

22.

Седяха в едно денонощно бистро, скътано между сексшоповете и капаните за туристи на Шатле Лезал. Беше пет и четвърт. Дори местните проститутки вече бяха отписали нощта и седяха в бистрото на по чашка за лека нощ.

Алекс имаше изтощен вид, приливът на адреналин отдавна беше отшумял. Карвър й взе едно капучино с двойно еспreso и хлебче с шоколад, за да си го топи. Не можеше да се каже, че това е здравословна храна, но тя имаше нужда от енергията, която мазнините и захарта щяха да й дадат. Алекс не обърна внимание на сладкиша, а отпи глътка кафе и си запали цигара.

Карвър се наведе през масата, сякаш бяха любовници.

— Кой беше онзи мъж в клуба, който прати горилите си след нас? Как се казва? Защо се интересува от теб?

Тя дръпна отново от марлборото, показно издуха струя дим към тавана, но не каза нищо.

— Хайде, Алекс, не ме будалкай. Познаваш го. Със сигурност той също те познава. Защо? И защо прати хората си да ни гонят?

Тя вдигна рамене.

— Казва се Иван Сергеевич Платонов. Всички му викат Платон. Той е член на това, което вие наричате „руската мафия“. Но бандите, ние им казваме „кланове“, не са само от руснаци. В тях има всякакви: чеченци, азери, казахи, украинци. Те си имат имена като футболните отбори или рокгрупите. Чеченските са Централна, Останкинска, Автомобилна. Руските: Сонлцевска, Пушкинска, Подолска — това е бандата на Платон. Всеки клан мрази всички останали, но когато става дума за жена, са еднакви. Или искат да те изчукат, или да те набият, или и двете. Всички са свине.

— Откъде знаеш толкова много за този Платон?

— Всички го познават. Той е бандюга, но вестниците пишат за него, сякаш е голяма звезда. Колко къщи има, каква нова кола си е купил, коя е любовницата му за тази седмица. А трябва да знаеш, че не той е шефът на Подолския клан. Над него има други, които са много

по-високо. Те също имат босове, хора, които не са в бандите, но ги контролират като, като... кукли.

— Какво прави Платон в Париж?

— Всичко е възможно. Може да сключва сделка за бандата. Може да подкупва френски министър. Може да е довел гаджетата си да си напазаруват тук. Нали знаеш, че ги видях в тоалетната. Огледах ги и не можах да реша дали са близначки, или просто са си направили една и съща операция? На Платон това сигурно му е харесало. Да вземе две момичета и да ги превърне в кукли Барби. Сигурно си мисли, че е забавно.

Карвър долови горчивина в гласа ѝ. Прозвуча доста лично.

— Добре, питам те още веднъж. Откъде го познаваш?

— А ти как мислиш? Как някоя жена би могла да познае мъж като Платон?

Карвър си представи тлъстото тяло на онзи върху Алекс. Картинката не беше приятна.

— На кого се обаждаше?

— На онзи, който ме изпрати тук.

— Кой е той?

— Не знам. Защо ми трябва да зная? Ти също не знаеш кой те е изпратил. Курск е моята връзка.

— Беше. Мъртъв е.

Алекс поклати глава, а в ъгълчетата на устата ѝ заигра тъжна усмивка.

— Мислиш ли? Видя ли трупа?

— Не.

— Не познаваш Курск. Досега мнозина са се опитвали да го ликвидират. Някои от тях дори мислеха, че са успели, но той е като Распутин. Трябва да го убиеш няколко пъти, преди да умре.

— Щом казваш! Но от опит знам, че хората умират само веднъж. През цялото време ли работите заедно?

— До тази нощ не. Не и като партньори.

— Какво се промени?

Пак уморена и тъжна усмивка.

— Беше като в „Кръстникът“. Той ми направи предложение, на което не можах да откажа.

— Какво искаш да кажеш?

— О, дълга история и няма да ти я разказвам сега.

Карвър погледна часовника си и махна на келнерката с жест, сякаш пише сметка. След това се обърна към Алекс:

— Не ми е притрябвало да чувам цялата история, но искам да зная как завършва. Трябва да знам мога ли да ти се доверя. На чия страна си сега?

Тя смачка фасата в пепелника.

— Честно? Не знам. Опитвам се да реша. Но същото важи и за мен, Самюъл. И аз трябва да зная на кого мога да се доверя. През октомври ще стана на тридесет. Напуснах дома си, когато бях на осемнадесет. Оцелях сама в продължение на дванадесет години. Не съм наркоманка, не съм на улицата да се продавам на пияници за шепя рубли. Не отглеждам три деца в бъкащ от плъхове жилищен блок. Схващаш ли какво искам да кажа?

— Че знаеш как да оцеляваш?

— Точно така. Не поемам ненужни рискове. Така че въпросът, който си задавам, когато те погледна, е: доверявам ли се достатъчно на този мъж да опази живота ми? Или да се върна в Москва и да опитам късмета си с някого като Платон?

— Не за Платон трябва да се тревожиш — посочи Карвър, — а за онзи, който е планирал задачата тази вечер. А ако изобщо ти минава мисълта да се върнеш в Москва, сигурно смяташ, че имаш връзки с някого, който може да ти осигури безопасност.

— Възможно е, но както ти казваш, те „може“ да ми осигурят безопасност. Ако съм била права и ако искат да ми помогнат. Това трябва да преценя.

— Това ли е всичко, просто една преценка?

— Когато се опитваш да оцелееш, само това е важно.

Разбира се, тя беше права. Карвър го знаеше. Но знаеше също, че е минал границата, когато оправданията, които си търсеше за нейното присъствие, бяха само преструвка. Естествено, щяха да имат по-голям шанс заедно, отколкото поотделно. Не искаше тя да хукне нанякъде и да разкаже на цял свят за него. Освен това Алекс все още можеше да му даде следа за хората, които ги бяха изпратили на смъртоносната им задача. Но като тегли чертата, той разбра, че просто искаше да бъде с нея. Толкова беше елементарно.

Карвър остави пари за сметката.

— Хайде. Метрото скоро ще тръгне. Това е най-безопасното място за нас.

— А после?

— После ще хванем влак, който тръгва в седем и петнадесет.

— За къде?

— За вкъщи — отговори той.

По пряката линия от Шатле Лезал до Гар де Лион влакчето изминаваше разстоянието точно за три минути, но Карвър тръгна по най-дългия маршрут, прекосявайки цял Париж, и сменяше влакчетата на всеки няколко станции. Затова пътуването им отне повече от час.

Той не смяташе, че руснаците са открили следите им, след като бяха напуснали нощния клуб. Бяха излезли през задния вход и мъжът, който чакаше пред входа, не можеше да ги е видял. Но реши, че там, откъдето се бяха взели първите две, има и други горили. Нямаше нужда да рискува.

През по-голямата част от пътя седяха в мълчание. След това смениха за последен път влакчетата и се качиха на линия Д, която най-сетне щеше да ги закара на Гар де Лион.

— На гарата има видеонаблюдение — каза Карвър, — така че по-добре да не ни виждат заедно. Когато стигнем там, вземи си багажа от гардеробчето. След това провери таблото със заминаващите влакове. Трябва да има един за Милано, който тръгва в седем и петнадесет. Качи се на него. Отиди в първа класа. Там ще се срещнем.

— Защо да идвам с теб? — попита Алекс.

Карвър не можеше да посочи някаква дълбокомислена причина.

— Може би защото искаш?

Алекс не беше очаквала това. Този път усмивката ѝ беше искрена, а гласът — много по-топъл, откакто си тръгнаха от клуба.

— Добре. Май в момента нямам по-добри предложения.

— Хайде, тук трябва да слезем. — Той ѝ подаде ключ с номер. — От гардеробчето ти. Ще се видим във влака.

Карвър я пусна да слезе преди него, после се поспря на перона, за да провери има ли опашка. Когато пристигна следващото влакче, той се смеси с тълпата пътници и тръгна към пероните. Извади компютъра от гардеробчето и се насочи към билетното гише. Сега

беше с очилата, които си бе купил в денонощната аптека. Те не можеха да изменят много лицето му, но всяка промяна беше от полза. Той поиска два билета първа класа за Милано и плати в брой. После тръгна към автомата за билети на стената на чакалнята. Над главата му масивни отлети железни греди подпираха стъкления покрив и заради тях цялото място приличаше на великански парник.

Неколцина подранили пътници закусуваха под белите чадъри на гаровото кафене. Зад него в основната сграда на гарата се намираше прекрасният ресторант „Льо Трен Блю“. Таваните му бяха украсени с позлатени резби, а вътре имаше големи тапицирани с кафява кожа сепарета. В сравнение с мръсните гарови бюфети в Англия, където нацупени келнери сервираха безвкусни боклуци, „Льо Трен Блю“ си беше направо рай за чревоугодниците, но сега Карвър нямаше време за подобни удоволствия.

Той купи цяла шепа билети за различни направления и плати в брой. Стигна до влака за Милано двадесет минути след като за последен път беше видял Алекс. Тя беше заспала с глава, опряна в стената на вагона.

Карвър я гледа в течение на няколко секунди, попивайки очертанятията на нейното лице. Цялото ѝ напрежение се беше свлякло, беше останала само уязвимостта. Той свали сакото на Макс и го сгъна спретнато на срещуположната седалка. После се протегна и лекичко я разтърси за рамото.

— Събуди се — каза той. — Трябва да вървим.

Алекс отвори очи. После се намръщи.

— Изглеждаш различен. По-стар.

— Заради очилата.

— Къде сме?

— Все още в Париж. Но ще сменим влаковете. Обаче първо трябва да се обадиш по телефона.

Тя го погледна объркано, когато той измъкна телефона ѝ от единия си джоб, набра някакъв номер и ѝ подаде апаратчето. От колана му се чу звън. Той извади своя телефон и прие обаждането. След това постави двата телефона на поставката за багаж над седалките.

— Да вървим — каза той. — Следвай ме.

Взе чантата на Алекс. Сега на едното му рамо висеше чантата с компютъра, а на другото тази на рускинята. Той остави сакото в

купето. След това хвана Алекс за ръката и буквално я извлече от купето. Дватамата слязоха, пресякоха перона и се качиха на друг влак. Двадесет секунди след като се бяха качили, композицията потегли.

— Къде отиваме? — попита Алекс.

— О, това е изненада — беше отговорът.

23.

Двама руснаци дойдоха да приберат Курск и го напъхаха в един прекалено голям японски джип.

— Майчице божия, Григори Михайлович — възкликна шофьорът, — смърдиш като чеченски кенеф. Почистването на колата ще ми струва цяло състояние.

— Млъквай, Димитров. Имам нужда от силни болкоуспокояващи. Веднага.

— Разбира се, Григори, каквото поискаш.

Закараха Курск в евтин хотел. Собственикът ги очакваше. Той също беше руснак. Щеше да прави каквото му кажат и нямаше да се раздрънка. Димитров изчезна. Десет минути по-късно се върна. Хотелиерът му каза, че Курск е в стаята си и се къпе. Когато Димитров почука, Курск отвори вратата само по хавлиена кърпа. Тялото му беше покрито със светлосини и морави натъртвания и насечено от кървави охлузвания.

Димитров го последва в стаята и му подаде две хапчета.

— Това е „Демерол“ — обясни той. — Последните ми. Веднага щом мога, ще взема още.

Курск прокара хапчетата с чиста водка и избърса с длан устата си.

— Добре, а сега се махай, защото трябва да си почина.

Той беше спал по-малко от час, когато на вратата отново се почука. Курск стана и както си беше чисто гол, прекоси стаята, за да отвори вратата.

— Нали ти казах да ме оставиш на мира?

Димитров му подаде телефона си.

— Юри се обажда — обясни той.

Нямаше предисловие или любезности, от другата страна на линията се чу просто един глас:

— Качи се на следващия влак за Милано. Вземи и Димитров.

Курск прогони с търкане съня от очите си.

— Да, добре. Защо?

— Твоята партньорка си е оставила мобилния телефон включен.

Проследихме я, че пътува през Франция в югоизточна посока. Изглежда е във влака за Милано. Почти сигурно е, че англичанинът, името му е Самюъл Карвър, е с нея. Били са видени да танцуват в някакъв парижки клуб. Платон бил там с две от последните си жени. Той ми се обади. Освен това ми казаха, че този Карвър носи лаптоп с информация, която не искам да става публично достояние. Ще се погрижа да имаме хора, които да посрещат влака на всяка гара. Ако Петрова и Карвър слязат, ще бъдат проследени, докато вие пристигнете.

— А после?

— После, Курск, ти ще убиеш Карвър и ще вземеш компютъра.

— А жената?

— Доведи я тук. Аз ще реша какво ще стане с нея.

24.

Алекс спа през по-голямата част от пътуването. Карвър седеше срещу нея. Той се беше наспал в самолета по време на полета над Атлантическия океан и отвори очи минути преди кацането в Париж. Но дори да бе уморен, изобщо не беше в настроение да спи. Затова гледаше през прозореца как парижките предградия отстъпват място на равнините на Северна Франция. После се появиха богатите заоблени хълмове на Бургундия, а накрая минаха покрай Дижон през варовиковите зъбери и пещери на планинската верига Юра и после чак до подножието на Алпите.

Размишляваше за себе си, мислеше и за момичето, опитваше се да реши какво да прави. Главата му гъмжеше от въпроси без отговори и неизяснени чувства. Каза си, че няма смисъл да се самоизяжда за неща, които вече са сторени и не могат да се върнат обратно. Принцесата беше мъртва и нищо не можеше да промени това. Трябваше да се придържа към правилата, а това значеше да се съсредоточи върху онова, което можеше да контролира. Но кого се опитваше да излъже? Беше избрал да усложни живота си, като взе момичето, а какъв контрол имаше върху нея?

Гледаше я как спи сгушена до стената на вагона, когато тя бавно отвори полузаспали очи, видя го да я зяпа и му отправи мързелива усмивка, която се превърна в прозявка.

— Какво си мислеше? — промърмори и потърка очи, за да прогони съня.

— О, нищо особено...

Тя се изправи, сега вече очите ѝ бяха будни, вперени право в неговите.

— Да не би да се питаше как ли ще бъде, ако правиш секс с мен?

Карвър рязко си пое дъх.

— По дяволите, ама ти хич не си поплюваш, а?

Тя се засмя с изражение на доволна жена, която гледа отвисоко праволинейната простота на мъжете изобщо, но въпреки това е горда, че въздейства на един определен мъж.

— Не беше толкова трудно да отгатна по начина, по който ме гледаше.

— Така ли смяташ? Де да беше толкова просто.

Това я изненада.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че може би си мислех за теб. Но също така си задавах въпроса защо се поставих в положение да ми минават подобни мисли. Опитвам се да преценя какъв риск поемам, като те допускам в живота си.

Тя кимна.

— Аха, това изисква голямо обмисляне.

Сега беше негов ред да се усмихне.

— Е, може и да изглеждам по-замислен, отколкото в действителност съм.

— Така ли? Е, точно сега съм твърде сънлива, за да се тревожа за мислите ти. — Тя се протегна с широко разперени ръце, разкърши рамене и се настани удобно на седалката. — Събуди ме, когато пристигнем. Където и да е това.

Карвър изчака, докато бъде сигурен, че Алекс е заспала отново, стана от мястото си и тръгна надолу по коридора на вагона до нишата между двете срещуположни входни врати. Там извади резервния си телефон и набра един номер в Лондон. Обади се жена. С уморен тънък глас тя каза:

— Ало?

— Здравсти, Кери — каза той. — Обажда се Пабло. Боби там ли е?

— Аз съм добре, благодаря — отговори тя. — И да, страшно ще се радвам да ти разкажа всичко, което изживях през трите години, откакто за последен път си направи труда да звънеш.

— Съжалявам, Кери. Знаеш, че наистина ще ми е приятно да си поговорим, но не точно сега. Мога ли да говоря с Боби?

— Ще го извикам.

Карвър я чу да вика:

— Скъпи, на телефона. — После се чу щракане, когато някой вдигна слушалката на втория апарат. Чу се мъжки глас:

— Секунда. — След това прозвуча друг приглушен вик: — Вдигнах го — и фонът от шумовете, идващи от майката и бебето,

изчезна.

— Е, сега е по-добре — каза мъжът.

— Здравсти, Боби, Пабло се обажда.

— Божичко! Радвам се да те чуя. Защо, по дяволите, не се обаждаш? Мина цяла вечност.

— Така е — отговори Карвър. — Виж, съжалявам, ако се държа недружелюбно, но нямам много време. Имаш ли някакъв телефон, на който мога да се свържа с Тренч? Трябва да поговоря с него, а чух, че се е пенсионирал.

Боби се изкиска.

— Пенсионирал? Е, вече не е командващ, но не съм сигурен, че мога да го нарека пенсиониране. Консултации по сигурността тук, в директорски борд там — старецът е доста активен. А на теб за какво ти трябва? Работа ли си търсиш?

— Нещо такова. Виж какво, имаш ли му телефона, или не?

— О, да, разбира се. Само секунда. — За известно време настъпи тишина, а после се чу: — Добре, ето го...

— Благодаря ти, друже. Виж, знам, че трябва да си побъбрим. Имам чувството, че сте свършили доста работа. Радвам се за вас. Винаги съм смятал, че от теб ще излезе отличен баща. Но сега наистина не мога да говоря. Ще ти звънна по-нататък. Става ли?

После Карвър прекъсна линията. Спомни си последния път, когато видя полковник Куентин Тренч, човека, който беше негов командир, приятел и дори нещо като баща. По онова време той беше Пол (Пабло) Джексън, току-що напуснал Кралската морска пехота, бивш офицер и джентълмен, който се самоунищожаваше в пиянство и скандали. Нощта беше прекарал в килията благодарение на полицията в Дорсет. Беше им станал редовен клиент.

— Здравсти, Пабло. Това не е много умно — каза Тренч, когато мина покрай полия на вратата и огледа килията.

— Наистина не е — отговори Карвър, засрамен, че е позволил на Тренч да го види така, знаейки, че е предал не само стареца, но и самия себе си.

— Още изпитваш гняв, а?

— Да.

— Защо тогава не си го изкараш на някого с твоя ръст?

— Какво искаш да кажеш?

— Можеш да използваш талантите си по по-добър начин, отколкото да се биеш с подгизнали от бира задници. Ще поразпитам, защото човек никога не знае какво може да изскочи.

Три седмици по-късно телефонът му започна да звъни. Обаждащият се не си каза името, нито попита за това на Карвър.

— За имената можем да се разберем по-късно — каза той. Мъжът представляваше група богати граждански настроени лица, живеещи в Лондон. Неговите работодатели решаваха определени проблеми, които бяха извън досега на правителствените агенции, ограничавани от договори и закони.

— Казаха ми, че можете да помогнете — добави той. — Имате много добри препоръки.

Когато разговорът вече клонеше към края, мъжът неочаквано подхвърли:

— Знаеш ли какво, защо да не ме наричаш Макс.

— Добре, а ти можеш да ми казваш Карвър. — Това беше моминската фамилия на майка му. Джексънови му казаха само толкова след неговия двадесет и първи рожден ден. Смятаха, че има право да знае. По-късно, когато се зае да създава напълно нова самоличност за себе си, той си избра Самюъл за малко име. Нямаше никаква специална причина. Просто му харесваше как звучи.

Сега Карвър избра номера, който Боби му даде. Отново вдигна жена, но гласът ѝ беше на по-възрастна и произношението ѝ подсказваше, че дипломирането и баловете за дебютантки лежат далеч в нейното минало. Памела Тренч, съпругата на полковника, му каза, че бившият му командир е заминал през почивните дни да стреля яребици в шотландските планини.

— Много съжалявам, но е извън обхвата на мобилните телефони. Мога ли да му предам нещо?

— Не, не се притеснявай.

Настъпи миг мълчание и после госпожа Тренч заприказва отново:

— Пол, радвам се, че се обади. Жалко, че никога не можахме да поговорим, след като горкото момиче...

Казаните с добри намерения думи направо зашеметиха Карвър, стоварвайки се като кроше върху му, преди да успее да се стегне срещу спомена.

— Знам — измърмори той.

— За теб трябва да е било много страшно.

— Да, не беше много приятно.

— Е, просто исках да зная, че всички мислехме за теб.

Карвър успя да измърмори едно „благодаря“, преди да затвори телефона. Той се насили да спре картините, които започнала да изпълват главата му: два автомобила, две катастрофи, две невинни жени, мъртви заради него. Сграбчи го срам, който стигаше до дъното на душата, опетнена от вина, която не можеше да се измие. И заедно с това го обхвана студен и яростен бяс, едно неумолимо желание за отмъщение и възмездие за онези, които го бяха изпратили да извърши злина, без да знае. Той щеше да им плати за проклятието, което бяха стоварили върху него.

Но сега не можеше да си позволи да изгуби самоконтрол. В момента неговият живот и този на една друга жена зависеха от това. Затова преглътна гнева си заедно с всичко останало и се върна обратно на седалката си. Алекс все още спеше дълбоко.

25.

Карвър събуди Алекс минути преди влакът да влезе в лозанската гара на северния бряг на Женевското езеро. Там смениха влака и пристигнаха в Женева точно в единадесет без петнадесет. После се качиха на автобус, който прекосяваше деловия квартал. Линията пресичаше река Рона, вървеше покрай фонтана Же До, който изстрелва водната си струя на 140 метра височина. Сградите близо до реката бяха заети от безлични модерни офиси, магазини и банки. Това можеше да бъде всеки град в Централна Европа. Обаче зад тях се издигаше хълмът, който водеше до градската катедрала „Сен Пиер“. Там беше старият град, сърцето на Женева, който водеше началото си отпреди повече от две хиляди години. Истинската Женева.

— Тук ще слезем — обяви Карвър.

Той я поведе нагоре по виещи се улици и тесни пасажи, между извисяващи се над тях стари жилищни сгради.

— В Женева винаги са строили нависоко — подхвърли Карвър, забелязал как Алекс поглежда нагоре към редиците външни щори, пълзящи към далечното небе. — Първоначално градът бил заобиколен от стени. Не е могъл да се разпростира навън. Така че единственият изход бил да върви нагоре.

— Боже мили, урок по история.

Карвър я погледна извинително, почти свенливо.

— Извинявай, не съм искал да чета лекции.

— Няма за какво. Хареса ми. Просто не знаех, че се интересуваеш от подобни неща.

Минаха покрай антикварна книжарница с два сводести прозореца в облицованата с дърво фасада. Тя беше затворена, но от външната страна към улицата имаше дървени лавици, пълни със стари книги с твърди и меки подвързии. Алекс се спря за миг, удивена от доверието на книжаря.

— Всеки би могъл да открадне — каза тя.

— Забрави, това е Женева. Тук е пълно със служители на ООН, изгърбени над бюрата си, а банките са натъпкани с долари, задигнати

от помощите за Третия свят. Никой няма да се занимава с крадене на книги. Тук се крадат цели страни.

Алекс го погледна.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че тук има хора, които се возят на коли с дипломатически номера, облечени са в модни костюми и вършат такива неща, пред които моята работа прилича на благотворителност. Хайде.

До книжарницата имаше малко кафене с няколко пластмасови масички, подредени на уличния паваж, а няколко стъпала водеха до малко помещение с нисък таван. Карвър влезе вътре. Алекс го последва и видя как собственикът излезе иззад тезгяха и прегърна мечешки Карвър, преди да изригне поток бърза френска реч. Тя не успя да разбере какво казва, но ѝ се стори, че мъжът нарича Карвър Пабло. След известно време човекът изчезна в кухнята и след това се върна с найлонов плик пълен с продукти. Карвър се опита да плати, но той не му позволи.

После собственикът на кафенето хвърли поглед към Алекс и се ухили. Огледа я от горе до долу и каза нещо на Карвър, като едновременно му намигна и го смушка в ребрата. Нямаше нужда Алекс да знае френски, за да разбере за какво става дума.

— Извинявам се заради Фреди — каза Карвър, когато отново тръгнаха по улицата. — Винаги изпада в прекомерна възбуда в присъствието на привлекателни жени. Ако видиш неговата, ще разбереш защо. Въпреки това е добър човек. — Той повдигна плика. — Поне няма да умрем от глад.

Те се качиха по няколко каменни стъпала, които водеха към павиран двор, опрян в едната страна на хълма. Сградите, които ограждаха двора, бяха опасани с външни стълби и галерии, подобни на безкрайните стълбища в рисунките на Мориц Ешер^[1].

— Ето, пристигнахме — каза Карвър. — Страхувам се, че живея на последния етаж.

Алекс погледна отново нагоре, но този път с ужас.

— Наистина ли трябва да се изкатерим по всички тези стълби? Моля те, кажи ми, че вътре има асансьор.

— Съжалявам. Местните власти не биха го разрешили. Казват, че това щяло да съсипе историческия характер на тази чудесна четиристотингодишна сграда. Така поне си поддържам формата.

Той се ухили, а Алекс му се усмихна в отговор, наслаждавайки се на усещането за същинската природа на Карвър, изскочила изпод защитната му маска.

Нямаше представа какво да очаква, когато влязат в апартамента на Карвър. Убийците, които познаваше в Русия, бяха или пълни мърлячи, или чалнати на тема хигиена. Първите живееха в кочини, осеяни с порнографски снимки, където единственото, което се чистеше, бяха оръжията, а украсата се състоеше от широкоекранен телевизор. Втората група бяха лишени от емоции анални характери^[2], които живееха в стерилна обстановка, сред стомана, хром и черна кожа. Единственото общо нещо между двете групи беше широкоекранният телевизор.

Разбира се, имаше и една трета група. На мъжете, които даваха заповедите на убийците. Те проявяваха склонност към скъпи любовници и жени трофеи. Повечето оставяха обзавеждането на жените. Това им създаваше занимание по време на промеждутъците между обикалянето на магазините.

Карвър не живееше като руснак, а точно според представите на Алекс за живота на английския джентълмен. Гредите в апартамента бяха голи, а подовете дъсчени, покрити със стари, леко избелели персийски килими. Имаше лавици с книги, пълни с биографии, военноисторически трудове и трилъри с меки корици. Виждаха се и стари винилови плочи, стотици дискове и цели редици с видеокасети. В дневната около една камина бяха подредени две големи стари кресла и огромен износен честърфийлдски диван. Алекс си се представи тук през зимата, свита като котка на едно от креслата, да се грее на топлината на огъня.

Карвър изчезна в кухнята, която беше до дневната. Алекс чу гласа му през стената:

- Ще направя малко кафе. Еспресо ли искаш, или капучино?
- Можеш ли да направиш?
- Разбира се. Не съм пълен дивак. Какво искаш?
- Капучино, моля. Без захар.

Над камината имаше морски пейзаж, датиран от 1887 г. Беше изпълнен в ярки цветове, но не съвсем по импресионистки маниер. Група приятели стояха на брега. Мъжете бяха навили крачолите си, а

жените повдигаха полите си само толкова, че да топнат пръсти във водата.

— Това е в Лулуорт Коув — обясни Карвър, докато влизаше в дневната с двете чаши с кафе в ръцете. — На брега на Дорсет, само на няколко мили западно от бившата ми база.

— Много е красива. — Тя се усмихна. — Каква беше тази база? Карвър се засмя.

— Не мога да ти кажа. Може да си опасна руска шпионка.

— О, не — възрази Александра Петрова. — Не съм шпионка. Вече не съм.

Карвър я погледна замислено.

— Е, ще ми разправиш ли тази история? Онази дългата, за която спомена?

Тя отпи от кафето и облиза малко бяла пяна от устните си.

— Добре. Но първо трябва да свърша някои други неща.

— Какви неща?

— Например да се измия.

— Банята е вдясно надолу по коридора. Върви да се измиеш. А аз ще направя нещо за ядене. После ще ми разкажеш историята си.

---

[1] Холандски художник, известен с произведенията си, вдъхновени от математиката и изобразяващи невъзможни конструкции. — Б.пр. ↑

[2] Термин, обозначаващ втората фаза в развитието на детето, въведен от З. Фройд, за скъперници и инатливи хора. — Б.пр. ↑

26.

Папин не напредваше много бързо. Нямахше много художници на словесни портрети, които са готови да вдигнат телефона в последната неделна сутрин през август. Най-накрая успя да намери един, но портретът беше готов чак след десет сутринта. А после трябваше да намери някого, който беше готов да го пусне в ефира.

Всеки друг ден заплахата от английски убиец и неговата руса секси съучастничка щеше да води новините и да се шири на първите страници. Но днес не беше обикновен ден. Както навсякъде по света, телевизиите във Франция имаха само една тема за обсъждане: смъртта на принцесата. И така по ирония на съдбата те сведоха информацията за мъжа, който я беше убил, до няколко секунди и един набързо показан фоторобот.

Марселин Дюкроа, която беше сервираща на Карвър сладкишите и кафето в денонощното бистро в Шатле Лезал, видя снимката по телевизията, когато нейният баща и чичо гледаха новините в задната стаичка. Двамата мъже бяха затънали в шумен спор дали автомобилната катастрофа е била нещастен случай или плод на поредния типично по английски подъл заговор. Техният разговор отклони вниманието ѝ.

Английският убиец, който беше издирван от властите, приличаше на добре облечения и учтив мъж, който говореше перфектно френски с нея, когато поръчваше тази сутрин в бистрото. Но не беше сигурна.

— Тогава недей да ходиш при ченгетата — каза баща ѝ, когато Марселин поиска съвет от него. — Те всички са курвенски синове. Колкото по-малко работа си имаш с тях, толкова по-добре.

След нощната смяна в аптеката Жером Доменичи се прибра от работа в осем и половина. Той вече беше чул за трагедията в тунела

Алма. Всички, които бяха идвали в аптеката, говореха само за това. Той погледа десетина минути новините по телевизията, преди да заспи на дивана.

Вече беше станало обед, когато Жером се събуди. Приготвяше си сандвичи със сирене, гледайки с едно око в чинията си, а с другото в телевизионния екран, когато видя фоторобота. Мъжът му се стори познат и той набра номера, изписан на екрана.

Папин вече беше на Гар де Лион, когато научи, че един мъж в сиво сако е бил видян в аптека на Булвар де Себастопол, откъдето купил боя за коса и ножици. Но е бил сам. Освен това купил боя в три цвята: кестенява, червена и черна. Папин беше сигурен, че тя е използвана от жената, но кой цвят си беше избрала?

Междувременно бяха установени множество хора, които бяха забелязали англичанин, отговарящ на описанието на Карвър, тук, на Лионската гара. Папин установи, че малко след седем сутринта мъжът е купил два билета за Милано. Това означаваше, че трябва да е хванал влака в седем и петнадесет, но той вече беше пристигнал в Милано. А контролорът на тамошната гара, който беше разпитан от местната полиция, твърдеше, че не си спомня да е видял някого, който да прилича на фоторобота. При преминаването от Франция в Италия нямаше паспортен контрол и гранична документация. Нямаше начин да се установи дали Карвър изобщо се е качил на влака и с кого. А ако се беше качил, нямаше начин да се определи къде е слязъл, без да се разнищи всяка гара по пътя.

Преди да се заеме с това, Папин реши да провери записите на камерите за видеонаблюдение, които бяха разпръснати из гарата. Записите бяха неясни, но Папин забеляза мъж с очила и сиво сако да напуска щанда за билети в седем и пет сутринта. На едното си рамо носеше черна чанта. Сигурно вътре беше компютърът.

— Това той ли е? — попита Папин директора по операциите.

— Възможно е. Като махнем очилата, това с лекота може да се окаже Карвър.

— Добре. Но гледай какво става. Ето го тук в седем и пет. Следващия път, когато попадаме на него, той се приближава към изхода към влака за Милано. Вече е седем и девет.

— Да... Купил си е билет и се е качил на влака. Какво толкова странно има?

— Да, но къде е бил преди това? За да пресечеш перона, ти трябва само няколко секунди. Междувременно той е направил нещо, но какво?

— Не знам. Може да е ходил до тоалетната. Или пък си е купил вестник.

— Или друг билет за друго местоназначение. Карвър е добър. Трябва да е знаел, че ще бъде забелязан пред билетните каси, затова е използвал тази възможност, за да ни отвлече вниманието. След това е купил другите билети от автомата. Мамка му! Няма видеокамера, която да покрива този район. Някой ще трябва да провери билетния автомат за всички покупки между седем и пет и седем и девет. А междувременно аз ще свърша нещо друго.

— Какво?

— Ще намеря момичето.

27.

Алекс си беше взела душ и влезе в кухнята само по една кърпа, загърнатата около тялото ѝ, и друга, завита като тюрбан на главата.

— Имаш ли риза или нещо подобно, което бих могла да нося — попита тя. — Всичките ми...

— Шшшт — вдигна ръка Карвър.

Тя точно се готвеше да възрази, когато видя малък телевизор на поставка, хваната за стената. Карвър гледаше новините по някакъв сателитен канал.

— Направо не е за вярване — обясни той. — Хиляди хора са пред вратите на Бъкингамския дворец. Други поднасят венци пред двореца Кенсингтън, където живееше тя. Сложена е книга за съболезнования и хората се редят на опашка дълга не знам си колко метра, за да се разпишат. Министър-председателят я нарекъл принцесата на народа. Политици от всички краища на планетата отправиха послания. Има експерти, които разговарят за всичко: от това дали на папараците трябва да се разрешава да преследват хората на мощни мотоциклети до това как принцовете ще понесат загубата. Между другото, точният час на смъртта бил четири сутринта. Сякаш това има някакво значение.

— Ние не знаехме какво правим.

— И това няма никакво значение. Искаш ли омлет със сирене? Хубав е. В края на краищата тук сиренето е швейцарско. Само че на мен ми мина охотата да ям.

— Да, благодаря — отговори Алекс. — Но си мисля, че няма да е лошо да облека нещо, преди да хапна.

— Разбира се. Веднага се връщам.

Той се върна малко по-късно, носейки сива тениска, на която пишеше: „Състезание на специалните части, Сандхърст, 1987 г.“.

— Това става ли? Опасявам се, че не съм прал, докато ме нямаше. Шантава работа. Бях в Нова Зеландия, когато се свързаха с мен. В отпуска...

Тя леко го докосна по ръката, защото усети скритото напрежение в гласа му.

— Всичко е наред. Фланелката ще свърши работа.

— Добре. Сега, като премислих, смятам и аз да хапна от омлета.

Известно време седяха, хранеха се и гледаха телевизия. Предаваха пряко от базата на военновъздушните сили Нортхолт, западно от Лондон. Всеки момент очакваха тялото на принцесата. Накрая Карвър стана от масата и изключи телевизора.

— Знаеш ли какво? Мисля, че ми е достатъчно. Не могат да ми кажат нищо, което да не знам вече. Освен това нямаше и дума за нашето участие в случилото се. Нито думички за взрив и престрелка в Париж. Или още не знаят, или някой е положил големи усилия да потули работата.

Той тръгна към всекидневната.

— Смятах, че ще ми разкажеш историята на своя живот. — Карвър се тръшна на дивана и посочи двете кресла. — Седни на което искаш. Вече съм цял в слух.

Алекс го последва в помещението. Тя се отпусна на едно от креслата, после вдигна крака и ги сгъна така, че опря брадичката си в тях и с ръце обгърна глезените си в нещо като ембрионална поза. Карвър я гледаше и попиваше всяка подробност. Наблюдаваше как слънцето кара нежните косъмчета по загорелите ѝ бедра да изпъкват. Гледаше как прекарва пръсти през влажната си къса черна коса. Питаше се дали ще го предаде? Помисли си, че може би си заслужава, дори само заради възможността това момиче да е тук, в апартамента му. Дори да е само за един ден. Докато тя беше тук, той можеше да забрави за смъртта. Тогава Алекс започна да говори:

— Представи си свят без цветове. Небето е сиво. Сградите са сиви и хората също. Тревата е сива, а през зимата и снегът е мръсносив. Никой няма пари, а капитализмът е враг, затова няма нищо в магазините и витрините им също са празни. По улиците няма реклами, нито ярки светлини. Редиш се на опашка за хляб с майка си и се чудиш колко ли пиан ще е баща ти по-късно и кого от вас ще удари, ако водката не успее да го повали преди това. Така пораснах.

Живеехме в град, който се казваше Перм. На може би около хиляда и двеста километра от Москва. Бях добра студентка. Имах

достатъчно време за учене, защото момчетата не се интересуваха от мен.

— О, я стига — прекъсна я Карвър. — Не ти вярвам.

— Наистина. Не бях хубавко момиче, а очите ми... как казвате, когато не сочат в една и съща посока?

— Кривогледа?

— Да, бях кривогледа.

— О, това обяснява всичко.

— Обяснява какво?

— Очите ти. В тях има едва доловимо разминаване.

Алекс се вторачи в него, сякаш я беше зашлевил. На Карвър му идеше сам да се ритне.

— Съжалявам, това беше невероятно глупаво от моя страна. Това, което исках да кажа, е, че очите ти са удивителни. Красиви и малко хипнотични. Не мога да откъсна поглед от тях и сега, въъ... знам защо.

Карвър зачака, за да разбере дали ще му бъде простено.

— Какво казваше, когато те прекъснах?

— Казвах, че кривогледството ми не беше толкова, как го нарече ти, хипнотично, когато бях самотно малко момиче. Трябваше да нося очила с наистина отвратително дебели рамки. Затова другите деца ми се подиграваха. Момчетата, а и момичетата. По-късно пораснах. Тялото ми беше хубаво. Знаех това, но лицето, направо забрави.

— И как се получи така, че грозното пате се превърна в красив лебед?

Тя кимна рязко с глава с движение, което едновременно приемаше и отхвърляше комплимента.

— Членувах в комсомола, младежката организация на комунистическата партия. Не обичах партията, политиката не ме интересуваше, но човек трябваше да стане член, а имаше и ползи: летни лагери, места в по-добри университети. Нали разбираш? Както и да е. Имаха литературен конкурс. Дори за комунистите беше важно да си културен.

— Културен?

— Да. Например да свириш добре на някой музикален инструмент, да играеш балет или, както беше в моя случай, да напишеш дълго есе за Чехов. Написах, че разобличава декадентството

и пустотата на буржоазията в империалистическа Русия, което доказва нуждата от революцията. Пълни глупости! Но това ми спечели пътуване до Москва за конгреса на комсомола. Там имаше млади спортисти, учени, артисти и студенти. Не знаехме това, но държавата използваше тези конгреси, за да избере най-добрите младежи за работа в различните агенции.

— Аха! — Карвър вдигна пръст във въздуха, подобно на изтъркания стар детектив от телевизионен сериал, който току-що е разрешил загадката. — Значи там са те избрали, за да станеш опасна съветска шпионка? — Гласът му изведнъж стана по-сериозен. — Каква си била? Анализатор? Или си работила на терен?

— Можеш и така да го наречеш. По време на конгреса при мен дойде една жена и попита: „Имаш ли нещо против?“. После свали очилата ми и ме загледа, без да каже и дума. Като човек в музей, който разглежда картина и се опитва да реши дали я харесва, или не. Не знаех какво да направя и се изчервих.

После отидохме в една малка стая. Вътре имаше двама мъже, седнали зад едно бюро. Точно бях прочела есето си на членовете на журито за литературния конкурс. Тези мъже имаха същия вид. Сякаш щяха да ме оценяват. Жената ми заповяда: „Свали си дрехите, скъпа“. Бях много плаха и никога дотогава не бях показвала тялото си пред мъж. Но също така бях научена да се подчинявам.

Жената ми каза да не се притеснявам. Това било като посещение при лекар. Аз се съблякох по бельо, а после тримата започнаха да си говорят за мен. Беше ужасно уничително. Сякаш бях домашно животно на пазара. Говореха за краката ми, циците, задника, косата, устата ми. За всичко. И тогава единият от мъжете каза: „Разбира се, ще трябва да направим нещо с очите“. А другият му отговори: „Това не е проблем, става дума за проста процедура“. Направо не можех да повярвам. През целия ми живот лекарите в Перм казваха, че нищо не могат да направят. Твърдяха, че проблемът ми не бил достатъчно сериозен, за да оправдае разходите по операцията. Както и да е. Жената ми нареди да се облека. След това мъжете си поговориха тихичко. После единият каза, че ми е оказана голямата чест да бъда една от избраните. През септември съм щяла да се върна в Москва, за да бъда обучавана в елитна академия. Щяла съм да бъда научена да изпълнявам задачи, които ще бъдат от голяма полза за родината. Ако завърших обучението

с отличен, щели да ми дадат хубави дрехи и мой собствен апартамент в Москва. Родителите ми също щели да получат по-добро жилище.

Беше направо невероятно. Като някаква приказка, сякаш си станал кинозвезда. Когато казах на майка ми, тя избухна в сълзи. Толкова се гордееше с мен. Дори баща ми се разплака от радост. През лятото бях оперирана от същия лекар, който ми беше казал, че е невъзможно да направи нещо за мен. След това хвърлих очилата. Щом се качих във влака за Москва, ми стана тъжно, че напускам родното си място. Но бях и много развълнувана. Не можех да повярвам, че съдбата ме е избрала за толкова голям късмет.

Карвър се размърда на дивана.

— Имам предчувствието, че сега ще се появи едно „но“. Какво стана, когато пристигна в Москва?

— Университетът, в който започнах да уча, се оказа академията „Феликс Дзержински“. Всъщност това е университетът на КГБ. Бях командирована във Второ главно управление, което се занимаваше с наблюдението на чужденците в Съветския съюз. Научих се да говоря английски. Бях обучена в областта на изкуствата, западната култура, киното и дори политиката, така че да мога да водя разговор и с най-изисканите посетители на нашата страна. И тогава открих за какво всъщност ме обучават. Чувал ли си термина „сладък капан“?

— Да. Мъж среща красиво момиче в някакъв бар. Те отиват в апартамента му. Правят секс. На другия ден някой му показва креватните снимки. Той или ще им каже онова, което искат да научат, или женичката му ще получи снимките в пликче. Вашите много си падаха по подобни номера. Значи си била едно от онези момичета, а? За които западниците, посещаващи Съветския съюз, винаги бяха предупреждавани?

— Да, аз бях сиренцето в капана. Искаш ли да знаеш чистата истина? Бях проститутка на държавата. Когато заминах за Москва, бях девствена. Дори не се бях целувала с момче. Когато завърших, вече нямаше нищо, което да не знам за съблазняването на мъжете и как да им доставям удоволствие. Всеки номер, всяка перверзия... Трябва да знаеш, че ни казваха да бъдем колкото може по-големи мръсници, защото е много по-вероятно мъжът да се разприказва, ако се види заснет как е застанал на колене и го бият с камшик или да поема

изкуствен член в задника си, отколкото ако на снимката просто си е пъхнал оная работа в устата на някоя евтина курва.

Трябва да знаеш, че бях много добра. Когато на Александра Петрова ѝ възлагаха задача, всички момчета се събираха, за да видят снимките и да гледат видеото. Разбира се, и старшите офицери лично искаха да се уверят, че работата ми е висококачествена. Затова ме канеха във вилите си в края на седмицата и аз... аз... Е, можеш да си представиш какво се случваше.

Тя примигна два или три пъти и отмести поглед встрани.

Карвър стана и ѝ подаде носна кърпа.

— Хей, престани да се самобичуваш. Била си дете. Живяла си под диктатура. Няма да си избор. Искам да кажа, какво щеше да стане, ако беше отказала? Ако беше казала „гледайте си работата“?

— Ако имах късмет, щяха да ме пратят в някой малък студен град в Сибир. Ако не, какво става с курвите, които ядосват своите сводници? Изнасилват ги, ядат бой и ги убиват...

— Така че вината не е твоя.

Тя направи всичко възможно, за да пусне една уморена усмивка.

— Е, ето ни сега. Убиецът и курвата?

— Предполагам, че може и така да се каже. Но има и други начини.

Алекс отпусна ръце и протегна крака. После придърпа тениската надолу по бедрата си. Когато свърши, се наведе напред и погледна Карвър право в очите, сякаш му отправя предизвикателство.

— Може би си прав, но няма да знам, докато не чуя твоята история.

— Добре, но на мен ми трябва питие, преди да започна да си изливам душата. — Карвър стана и тръгна към кухнята. — Какво ще кажеш за чаша вино? Хайде да се престорим, че сме нормални хора, които ще изпият една изстудена бутилка „Пино Григио“ в слънчевия летен следобед.

Тя помисли за миг.

— „Пино Григио“, италианско вино. В Америка е известно като „Пино Грис“. Не е класическо вино, но както ти каза, много освежаващо. — Тя се усмихна леко. — Добре съм обучена, нали виждаш?

Карвър се спря на прага. Обърна се и погледна красивата жена в избелялата тениска.

— Да-а — каза той провлечено. — Вярвам ти. — После се обърна и отиде да вземе виното.

28.

Директорът по операциите се беше върнал в Англия. Трябваше да говори със своя началник, за да решат какво да правят. Без съмнение щяха да използват собствени средства, за да намерят своя изчезнал оперативен служител. Папин беше решен да ги изпревари, за да може да се възползва от онова, което открие.

Забавляваше го мисълта, че никой друг в Париж не се интересува от съдбата на двойката. Още в ранния следобед телевизионните станции бяха престанали да показват фоторобота. Смъртта на принцесата се беше превърнала в световна приливна вълна, заливаща всички други новини с невиджана скръб, спекулации и съвсем обикновено любопитство. Полицията беше щастлива да остави другите събития, станали през нощта, да бъдат покрити от бюрократичния килим.

Толкова по-добре за Папин. Така нямаше да има конкуренция. Въпреки това знаеше, че Чарли работи за хора, които много искат да намерят Карвър, момичето и скъпоценния компютър. Освен това неговите инстинкти му подсказваха, че хората на Чарли няма да бъдат единствените, които ще търсят двойката. Щеше да има и други. В края на краищата, ако предположението му излезе вярно и сега Петрова беше новата партньорка на Карвър, нейният шеф в Русия нямаше да бъде много доволен. Щеше да започне да се чуди къде ли е изчезнала и какво прави. Ако Папин успееше да се сдобие с информация, искана от две страни, можеше да вдигне цената до небесата. Затова нареди да му дадат всички записи от Гар де Лион и ги отнесе в своя цивилен и неномериран офис. Направи си голяма кана силно кафе, намери нов пакет цигари и се залови за работа.

Първата му задача беше да разпознае Петрова. Боята за коса, която Карвър беше купил, явно е била за нея, защото не личеше той да я е използвал. Поне това се виждаше на записите от видеокамерите за наблюдение, които бяха открили. Така че фотороботът му за Петрова вече беше недействителен. Той реши да започне отначало. Започна да оглежда всеки човек, който се виждаше да крачи към перона с влака за

Милано между шест и четиридесет и пет и часа на заминаването му в седем и петнадесет. Слава на Бога, че в този час на неделната утрин гарата беше сравнително безлюдна. Той не обръщаше никакво внимание на самотните мъже, на семействата с деца и всички, които очевидно бяха под осемнадесет и над четиридесет години. Единственото, което го интересуваеше, бяха млади, сами жени.

Двадесет и две отговаряха на тези условия, затова Папин распечата кадри от всички. След това започна наново процеса на изключването.

Той подходи към проблема логически. Петрова беше убедила едни обучен убиец да забрави всички основни правила в занаята. Той би трябвало да я убие. Дори и да беше преспал с нея, след това би трябвало да я убие. Не можеше да си позволи да остави жива една възможна свидетелка, но очевидно го беше направил. Значи тя явно е изключителна жена.

Отне му само няколко минути да прегледа купчинката снимки и да се отърве от всички очевидно трътлести и обикновени женици. Онези с раниците и издуващи панталоните бедра, късогледите плоскогърди стари моми със стърчащи зъби, анонимните млади жени, чиято съдба е да останат завинаги незабелязани от мъжете. След това отсяване му останаха седем. Красотата, помисли си Папин, наистина е много голяма рядкост. Не всички от седемте жените бяха истински красавици. Но човек трябваше да внимава. Тази жена беше прекарала тежка нощ. Тя щеше да е уморена и не можеше да изглежда по най-добрия начин. А и камерите за видеонаблюдение не бяха оборудвани с най-ласкателните лещи. Папин започна отново и по-внимателно да оглежда снимките. Още четири попаднаха в кошчето за боклук.

В конкурса на Пиер Папин бяха останали три финалистки. Първата беше дребничка красива блондинка в тесни джинси и бяла дантелена блузка. Папин се усмихна вътрешно. Тази със сигурност би изкушила всеки мъж. Но златистата ѝ коса се спускаше до раменете. Защо Карвър ще купува боя за коса и ножици? Естествено, за да се отърве от подобни запомнящи се къдрици.

Оставаха две. Едната беше червенокоса. Въпреки ранния час беше облечена модно, амбициозна млада шефка, която си позволява в почивните дни да се носи небрежно. Папин огледа острите черти и стиснатата тъмна черта на начервената ѝ уста. Можеше да си

представи каква е в леглото: пламенна, контролираща и нервна. Човек можеше лесно да я ядоса и трудно да я контролира. Мъжът, който искаше да ѝ бъде гадже, трябваше да се прави на Петручио от „Укротяване на опърничавата“. Тя изобщо не приличаше на съблазнителната манекенка, която Чарли беше описал.

Третата жена носеше къса светлосиня рокля. Папин се спря и си представи как ли ще изглежда, опъната по задника ѝ, но полюшваща се върху стройните бедра, докато крачи. Той направи пауза, за да се наслади на мисълта. Това е просто работа, каза си той. Трябваше да се постави на мястото на Карвър. Чарли беше казал, че тя прилича на манекенка. Е, това момиче притежаваше тялото, нужно за тази работа, плюс фините високомерни черти. Поне толкова се виждаше в размазания зърнест кадър от видеозаписа. Папин се загледа в гарвановочерната ѝ коса. Беше подстригана късо като на момче. Прическа като тази можеше да струва цяло състояние в някой парижки фризьорски салон, но ако те бива, можеш да постигнеш същия ефект и без пари. С ножици и шише боя за коса, купени от денонощна аптека.

Да, помисли си Папин, тази е. Беше рисковано да отхвърли всички други възможности, но той бе готов да играе за всичко или нищо, защото вярваше, че е открил госпожица Петрова.

29.

Сега и двамата бяха на дивана, седнали в двата му края, а бутилката вино, потопена в кофичка с лед, стоеше на пода между тях. Карвър също си беше взел душ. Сега носеше широка бяла тениска и чифт избелели сини ленени панталони. Изглеждаше добре. Алекс беше забелязала как я гледа, откакто се видяха за първи път. Зачуди се кога ли ще направи първата крачка.

— Твой ред е — подсети го тя.

— А трябва ли?

— Да! Аз го направих. Освен това искам да знам как си станал... въъ, това, което си. Срещата съм много убийци, но никога не бях попадала на някого, който ми е правил омлети и е изслушвал всичко, което имам да кажа. Как да кажа... никога не съм срещала възпитан убиец.

— Не трябва да се впечатляваш от обноските. Това да знаеш как да се държиш възпитано не значи, че ти пука за хората. Понякога е просто прикритие за факта, че изобщо не ти пука.

Тя го изгледа продължително.

— А на теб пука ли ти?

— За какво?

Тя не отговори.

— Да, на мен ми пука.

Единственото, което трябваше да направи, беше да се наведе към нея, за да разруши невидимата стена помежду им. Пулсът ѝ започна да се ускорява. Дишането ѝ се учести. Гърбът ѝ се изви в очакване. Устните ѝ омекнаха, готови да приемат неговите.

Но Карвър не помръдна.

Алекс се почувства като идиотка. После я хвана яд. Как смее да си играе игрички с нея? Как смее да я гледа с този хладен, преценяващ поглед?

— Ти не довърши историята си — каза той.

Алекс не отговори.

— Разкажи ми за Курск. Какво беше предложението, което ти направи? Онова, на което не си могла да откажеш.

— Разказах ти. Достатъчно казах. Сега е твой ред да ми разкажеш нещо.

— Какво?

— Не знам. Каквото и да е, стига да е истина.

Карвър погледна встрани. Докосна лицето си с ръка.

Облегна се назад и се загледа в тавана.

— Добре, така е честно. Ще ти обясня защо не те целунах преди малко.

Алекс не каза нищо, но очите ѝ се присвиха, щом погледна към него.

— Защото се уплаших. Уплаших се, че ако се отворя дори малко, няма да се спра, докато не отдам напълно всяка частица от себе си. Достатъчно истинско ли е това за теб?

— Да — прошепна Алекс.

Тя наблюдаваше очите на Карвър, докато той говореше. Нещо в тях се бе променило, сякаш някакво перде беше дръпнато встрани, за да разкрие далечна гледка към неговата истинска същност. Но сега го видя да се дърпа обратно. Когато заговори отново, онзи, далечният, си беше отишъл.

— И така... Курск.

Тя почувства желание да му кресне: „Забрави Курск!“. Копнееше да си върне скрития Самюъл Карвър, но трябваше да намери търпение да му позволи сам да се покаже. Затова събра мислите си и каза:

— Много просто, той ме изнуди.

— Какво имаш предвид?

Тя въздъхна.

— Мога ли да пуша?

Тя забеляза как за част от секундата той се поколеба. У Карвър имаше нещо взискателно и дисциплинирано. Сигурно беше резултат от годините му в армията. Всички видеофилми по лавиците бяха подредени по азбучен ред, всички кухненски съдове в кухнята му бяха подредени безупречно. Нямаше да му хареса някой да пуши в жилището му.

Той се засмя, сякаш се беше досетил какво минава през главата ѝ.

— Разбира се, давай. А после започни да разказваш.

Алекс си дръпна дълбоко, а след това изпусна дълга, бавна струя дим, който започна да се извива и върти в светлината на следобедните слънчеви лъчи, които влизаха през прозореца, вграден в дълбока ниша.

— Бях в КГБ по-малко от две години, когато падна Стената. Изведнъж всички стари съюзници се разбунтуваха срещу нас и изхвърлиха войниците ни от страните си. Беше унижително. Всичко, което познавахме, се разпадаше.

За известно време ние в Москва продължавахме така, сякаш нищо не се бе случило. В известен смисъл беше станало по-лесно. Сега в града идваха повече западници. Те си мислеха, че Студената война е свършила и че те са я спечелили, затова не им пукаше какви момичета чукат и какво ни разправят. Тогава свалиха Горбачов, Елцин пое властта и изведнъж се оказа, че няма пари за заплати. Цялата страна премина под управлението на бандитите. Колкото и лошо да беше преди, сега стана сто пъти по-зле. Нямахме нищо, а трябваше някак да живеем.

— Говориш така, сякаш очакваш да те съдя. Нямам право да върша подобно нещо.

— Може би. Както и да е, аз извадих късмет. Тъй като мога да говоря английски, получих работа в хотел „Мариот“ като рецепционистка. Намерих си добър мъж, лекар. Не беше богат или красив, но се отнасяше към мен с уважение.

Дълго време смятах, че всичко е наред. И тогава в хотела започна да идва Курск. Беше работил с момичетата като „телохранител“. Поне така го наричаха. Истинската му задача беше да следи да не би да въртим търговия за своя сметка и да не избягаме с някой богат чужденец. На Курск му беше приятно да ми припомня каква съм била и какво съм правила. Можеше да ме издаде по всяко време. Всичко, за което бях работила, щеше да бъде съсипано. Предложих му пари, за да се махне, но той отказа. Повече му харесваше да ме дразни, да ме държи като риба, закачена на кордата. Знаех, че рано или късно ще ме извади на „сухо“.

И точно така стана. Един понеделник сутринта Курск дойде в хотела. Каза, че му трябва партньор за една задача. Искаше да е жена, за да привлича погледите на хората, защото така нямаше да му обръщат много внимание... Каза ми да зарежа работата си, да кажа на

началника си, че ми е лошо. Ако отидех с него, щеше да ми плати десет хиляди американски долара. А ако не...

— Позволи ми да отгатна. Той все още е имал някои от твоите стари снимки и си щяла да паднеш в своя собствен сладък капан.

Алекс кимна.

— А какво стана с лекаря?

— Там си е. Иска да се ожени за мен.

— А ти?

— Той ще ми даде дом. И може би семейство. Ще стана почтена жена.

— Но?

— Но аз не го обичам. Просто отново ще се продавам.

— Ела — каза Карвър.

Разтвори ръце и Алекс се сгуши на рамото му. Той я прегърна. Тя почувства как притиска носа си в косата ѝ и вдишва нейния мирис. После се отпусна назад върху кожения подлакътник на дивана, а тя полегна върху слабото му мускулесто тяло.

На Алекс ѝ трябваша няколко минути, докато осъзнае, че Карвър беше заспал. Тя се усмихна тъжно сама на себе си. Сигурно вече губеше силата си, щом някой можеше да я прегърне и да не бъде обзет от луда страст. Но може би това, че човек като Карвър си е позволил да заспи, беше много по-голям комплимент. Това беше мигът на най-голямата уязвимост. Сега можеше да направи с него каквото поиска.

Тя се измъкна от обятията му и стана. Отмести кичур от челото му и го целуна там, както майка би целунала детето си. После вдигна бутилките от вино, чашите и кофичката за лед и ги отнесе в кухнята.

Тръгна по коридора към спалнята на Карвър и се усмихна, когато видя телевизора върху поставка в долния край на леглото, точно както беше предсказала. На нощното шкафче имаше снимка в сребърна рамка, на която Карвър стоеше на щурвала на яхта заедно с някаква жена, която го беше прегърнала изотзад. И двамата се смееха.

Алекс почувства бързото остро промушване на ревността. Коя беше жената, която правеше Карвър толкова щастлив? В апартамента нямаше никакви следи от женско присъствие. Значи сега тя не беше част от неговия живот. Дори и така, Алекс се почувства засегната от близостта между тях и непринудената радост в смеха им.

Каза си, че просто постъпва като истински професионалист, докато преглеждаше гардероба му и опипваше плата на класическите му английски и италиански костюми. Усмихна се при вида на износените му джинси и торбестите якета без ръкави. Сети се и за панталоните с много джобове. Колкото повече остаряваха дрехите, толкова повече мъжете ги обичаха. Защо?

На най-горната лавица на гардероба, над закачалките с костюми и ризи, имаше две сгънати одеяла и навит юрган. Алекс трябваше да застане на пръсти, за да го достигне. Тя го издърпа и го занесе в дневната, за да завие безчувственото тяло на Карвър.

А къде щеше да спи тя? Това беше ергенски апартамент с едно-единствено легло. Затова Александра Петрова отиде да си легне в него.

30.

Сам в кабинета си през тази неделна вечер, Пиер Папин се занимаваше с Карвър, момичето и влака, на който се бяха качили, за да напуснат Париж. Проверката на автомата за билети на Гар де Лион показва петнайсетина покупки по време на липсващите минути, когато Карвър не беше заснет от камерите. Четири бяха за по един билет. Папин се изкуши да ги зачеркне, но трябваше да вземе предвид възможността, че англичанинът е зарязал момичето и е продължил сам към друго местонахождение. Неколцина от купувачите бяха използвали кредитни карти, но нито една не беше издадена на името на Карвър. Това трябваше да се очаква. Ако е използвал карта, тя сигурно щеше да е на чуждо име. Затова Папин трябваше да провери двадесет отделни пътувания, включващи повече от двадесет човека, като се надяваше да открие двамата заподозрени чрез метода на изключването.

Това беше тежка задача, която щеше да изисква голямо взаимодействие и сътрудничество. В идеалния случай Папин трябваше да поиска помощ от другите отдели, но той нямаше да го направи, освен ако това не беше абсолютно неизбежно. Просто въпрос на самосъхранение.

Папин знаеше какво се говори в политиката: твоите противници са в другите партии, а враговете ти — в твоята собствена. Той действаше на този принцип. Изпитваше дълбоко недоверие към колегите си от различните клонове на френската система за сигурност. Знаеше, че те с удоволствие биха забили нож в гърба му, ако това щеше да донесе дори мимолетно предимство за техните отдели. Такова беше положението във всички разузнавателни общности по света. Човек не трябваше да се тревожи за терористите, шпионите и другите опасности за националната сигурност, а за копелето в съседния кабинет.

Трябваше да има и друг начин, за да проследи плячката си. Той се постави на мястото на Карвър.

Добре, пристига на гарата заедно с момичето. Разделят се, в случай че някой наблюдава за двойка. Той й казва да отиде до влака за

Милано, демонстративно купува билети за него и позволява да бъде заснет, докато крачи към съответния перон. Но освен ако не се е заел да разиграе голяма двойна шашма, не се качва на този влак. Качва се на друг, използвайки билетите, които е закупил от автомата. Но въпреки това Карвър и момичето не се появяват отново в чакалнята...

Папин беше изгледал записите. Дори ако бяха скрили лицата си от камерите, той щеше да ги познае по дрехите и по походката.

Така че какво е направил Карвър?

Той стана от стола и отиде при малката масичка, където стоеше машината за кафе, наля последните глътки в мръсната чаша и смръщи лице от вкуса на студената течност и утайката, която усети на езика си. Точно се готвеше да я изплюе в кошчето за боклук, когато изведнъж му хрумна решението. Разбира се! По лицето му се плъзна победоносна усмивка. Ако заедно с момичето не беше хукнал в лудешки бяг направо на релсите, Карвър сигурно се е качил на влака, който е бил срещу този за Милано. Папин се протегна за разписанието на бюрото и ето ти го: експресът за Лозана, Швейцария, заминаващ в седем и тринадесет. Беше напълно сигурен, че Карвър и момичето са били в този влак.

Макар и през ум да не му минаваше да поиска помощта на някой от съперниците си в Париж, Папин изобщо не се поколеба въпреки късния час да се обади на Хорст Цитлер от швейцарската Стратегическа разузнавателна служба, известна и като Тайна разузнавателна служба. Цитлер нямаше да спечели нищо, ако го прецака, затова Папин премина направо на въпроса.

— Хорст, имам нужда от помощта ти. Опитвам се да намеря двама души. Мъж и жена. Мисля, че са пристигнала в Лозана по-рано тази сутрин.

— Трябва ли да се притеснявам от тях?

— Не, те не представляват никаква заплаха за Швейцария. Но...

— ... са пречка за Франция?

Папин се изкиска уморено.

— Нещо такова. Да кажем, че трябва да знам къде са отишли, щом са пристигнали във вашата страна.

— От какво имаш нужда?

— Помощ в Лозана, разговори с всички служители, които са били вчера на работа, може би преглед на записите от охранителните

камери... да речем, от десет до дванадесет часа. Но, надявам се, разбираш, че това е неофициално.

— Сутринта ще си поговоря насаме с директора на гарата. Ще му кажа, че си от Федералното министерство на вътрешните работи и че работиш по случай на нередовни визи. Чиста рутина, за която не бива да се тревожи. А ти се казваш, да речем... Пикар. Мишел Пикар. Ще имаш нужда и от лична карта. Ще получиш шаблон по мейла. Свали го и действай.

— Благодаря, задължен съм ти.

— Вярно е, но съм сигурен, че ще намериш начин да ми се отплатиш...

Папин се засмя отново, но този път с истинско удоволствие.

— Щом стана дума, ние наблюдаваме една къща в Парк Монсо, пълна със забележително красиви момичета. Тя е привлякла някои много интересни клиенти с впечатляващо екзотични и направо невероятни сексуални вкусове. Може би трябва да ти изпратя някои от записите, за да видиш дали не са набъркани швейцарски граждани. Нали разбираш, заради международното сътрудничество.

— Разбира се — съгласи се Цитлер, — каква друга причина би могъл да имаш? Пиер, както винаги е удоволствие да се работи с теб. Шаблонът, който ти трябва, вече е на път.

Папин взе най-ранния полет от летище „Шарл де Гол“ за Женева. Планираше да пристигне в Лозана по времето, когато директорът на гарата вече щеше да е на работа.

1 СЕПТЕМВРИ, ПОНЕДЕЛНИК

31.

Карвър се събуди малко след три сутринта. Трябваше му известно време, за да разбере къде е. Лежеше на дивана все още облечен, но някой го беше завил с юрган. Той се замисли за значението на този жест. Със сигурност беше добър знак. Изправена пред избора дали да го убие, докато спи, или да се погрижи да му е удобно и да го завие, Алекс беше избрала завивката.

Къде ли беше сега? Нямаше никого нито в кухнята, нито в кабинета на Карвър. Банята също беше празна, макар на окачалката за кърпи да бяха проснати да съхнат чифт дамски бикини. Значи имаше само една възможност. Карвър отвори колкото може по-тихо вратата на спалнята и на пръсти тръгна през помещението. Тя лежеше в леглото му. Под завивката виждаше очертанията на тялото ѝ. Черната ѝ коса контрастираше с бялото на възглавницата. Едната ръка беше протегната нагоре, закривайки наполовина лицето ѝ. При вдишване от време на време едва доловимо изсумтяваше.

Карвър се усмихна, но после поклати глава, защото разпозна едно отдавна забравено чувство: привързаността. Да харесваш някоя жена беше едно, но да я чуеш как хърка и да си помислиш, че е сладка, е, това беше нещо съвсем друго, защото разбираш, че работата е сериозна.

Трябваше усилие на волята, за да се обърне и да излезе от стаята. Докато вървеше по коридора към хола, Карвър си мислеше за всичко, което Алекс му беше разказала по-рано. За влизането ѝ в КГБ. Но самият факт, че беше обучена да мами мъжете, го караше да се съмнява в останалата част от историята ѝ. *Тя работи на рецепцията на моден хотел, когато някакъв бияч ѝ казва: „Ела да изпълним строго секретна и опасна задача в Париж или ще разкажеш на всички, че си била проститутка?“*. Не, това изобщо не звучеше достоверно. От друга страна, не я правеше автоматично негов враг. Имаше всякакви причини, които да я накарат да лъже за нейната истинска самоличност и цел. Бог знаеше, че и той го беше правил, и то често.

Провери телефоните си и компютъра в кабинета, за да види дали се е опитала да говори с някого или да изпрати съобщения, докато е спял. Телефоните му изпращаха сигнала през поредица релета, което правеше невъзможно да бъде проследено неговото местонахождение. Системата освен това проследяваше и всички обаждания, обаче такива нямаше. Влезе в сървъра на своя интернет доставчик — и там нищо.

Оставаше само лаптопът на Макс. Беше възможно Алекс да го е използвала. Чантата все още лежеше на кухненския стол, където я беше оставил, когато влязоха в апартамента. Сякаш не беше пипана. Но това не означаваше нищо. Сигурно щеше да е достатъчно съобразителна да остави всичко така, както го беше намерила.

Карвър отвори уплътнената черна найлонова чанта и извади компютъра. Беше „Хитачи“ със сива кутия, подобно на милиони други. Карвър го отвори, натисна бутона за включване и изчака, докато операционната система „Уиндоус 95“ се зареди. Веднага се появи кутийка, изискваща парола. Карвър нямаше никаква представа какво беше избрал Макс за свой личен „Сезам, отвори се“ и беше готов да заложи последния си долар, че и Алекс не знаеше. Значи никой не беше изпращал каквото и да било от този компютър, откакто Макс го беше използвал за последен път. Карвър затвори хитачито. Той със сигурност не беше някакъв технически гений, но следващият, който щеше да отвори машината, определено щеше да бъде.

Сега вече беше сигурен, че Алекс не е успяла да се свърже с никого, откакто остави мобилния ѝ телефон във влака за Милано. Поне засега тяхното присъствие в Женева беше тайна.

Карвър изведнъж осъзна, че умира от глад. Отиде до един от шкафовете и извади от там пакет корнфлейкс. Беше поне от три седмици в шкафа, но нямаше какво да се прави. Поне млякото беше прясно и студено. Изяде зърнените люспи, седнал на кухненския плот в средата на помещението. След като гребна няколко пълни лъжички, той се протегна за дистанционното и пусна телевизора. Все още говореха за принцесата, като онагледяваха думите с все същите кадри от местопроизшествието и ваканцията ѝ на яхтата. Имаше и кадър, на който тя беше по бански и се виждаше, че е необичайно дебела в талията. По Си Ен Ен няколко души изказаха предположение, че може да е била бременна. Други журналисти обсъждаха липсата на записи от охранителните камери. Дванадесет камери покриваха улиците

между хотел „Риц“ и тунела Алма, но нито една от тях не била заснела дори един кадър с мерцедеса в някакъв етап от пътуването му. Той въздъхна. Който и да беше организирал това, очевидно имаше могъщи приятели. Но и той имаше неколцина.

Карвър изми купичката и я остави на сушилнята. Избърса пръските мляко и трохите от зърнената закуска от гетинаксовата повърхност на масата, използвайки простите домакински задължения като средство да проясни мислите си. Спря се пред телефона и остана няколко секунди неподвижен, докато ръката му се колебаеше над слушалката. Най-накрая я вдигна и набра един номер. Апаратът в другия край на линията звънна няколко пъти, после се чу раздразнено изръмжаване.

Карвър се усмихна.

— Хайде, отвори очички. Карвър се обажда.

— Тъъ... колко е часът?

— Три и половина. Да, знам, извинявай, но работата е спешна. Трябва да се видим. Можеш ли да дойдеш на Жан-Жак? След двадесет минути?

Чу се друго ръмжене, този път в знак на съгласие, и Карвър затвори телефона.

Грабна компютъра, свали едно кожено яке от закачалката в коридора и тръгна към външната врата. Пое надолу по хълма в посока към езерото, след това през търговския район покрай брега и после към Пон де Берг, мост, чиито рамене сключваха римската цифра V и се срещаха при малкия остров Русо навътре в езерото. Пътечка свързваше моста и островчето, което беше залесено с дървета и осветено от прожектори. В далечния край се издигаше статуя на човек в римска тога, седнал на стол и загледан през езерото със замислено изражение и смръщено чело. Това беше най-известният син на Женева, философът от осемнадесети век Жан-Жак Русо.

Когато Карвър стигна при паметника, от мрака около него се чу глас:

— Човекът, е роден свободен, но навсякъде е във вериги. Е, мосю Русо, добре сте го казали.

Карвър се засмя.

— Хайде, хайде, Тор, престани да се самосъжеляваш.

На светло иззад паметника излезе една забележителна фигура. Мъжът беше доста по-висок от метър и осемдесет, слаб като върлина, бледото му лице със сини очи беше оброчно с взрив от червена коса, сплетена на раста плитки^[1]. Мъжът потърка лицето си с длан, за да подчертае изтощението си.

— Как искаш да се чувствам, когато ме будиш посред нощ и ме привикваш да дойда, подтичвайки като пудел?

— Хайде, ела и отпусни морните си телеса на тази градинска пейка — покани го Карвър. — Ще се погрижа да възмездя ранното ти ставане.

Беше срещнал Тор Ларсон преди четири години в бар, където и двамата бяха отишли поотделно, за да слушат някакъв американски блус китарист. Заговориха се, докато пийваха бира. На петата или шестата бутилка Карвър научи, че русокосият мъж с раста плитки е не само професионален софтуерен инженер, но и бивш лейтенант от Разузнавателния корпус на норвежката армия.

— Наборна служба — каза той извинително. — Нямах никакъв друг избор.

— Това е нищо — отговори Карвър. — Аз прекарах десетина години в редиците на Морската пехота на нейно Кралско Величество. Освен това се записах доброволно.

Слушаха блусовете, разговаряха и изпиха още доста бири. Ларсън се превърна в неговия човек по техниката. Той никога не разпитваше защо на Карвър са му нужни защитени срещу проследяване имейли и телефонни номера, компютри, които изпреварваха най-малко с година и половина продаваните на свободния пазар, и гарантирано проникване във всякакви мрежи по всички краища на света. Той просто свършваше работата и приемаше разточителните суми в брой, с които Карвър му плащаше за уменията и дискретността.

— Е, къде е пожарът? — попита норвежецът.

— Тук — отговори Карвър и вдигна чантата. — Вътре има лаптоп, в който трябва да проникна въпреки кодирането и паролите. Обаче има проблем. Има хора, които искат машината и информацията в нея, и то много. Ако разберат, че е у теб или че е била у теб и знаеш какво има вътре, ще побеснеят и ще те погнат.

— Е, а каква е добрата новина?

— Аз съм погнал тях, затова искам да знам всички имена и адреси в компютъра.

— Искаш да кажеш, че има хора, които се опитват да те убият, а ти дори не знаеш кои са те?

— Работя по въпроса.

— Не, очевидно аз ще работя по това. Значи този лаптоп ще се окаже предизвикателство?

— О, да. Единственото нещо, което знам за тия типове, е, че имат страхотни връзки. Използват шифровка на военно равнище или дори на равнището на Агенцията за национална сигурност. Не ме питай за подробностите, но трябва да очакваш наистина сериозна защита.

Ларсън се усмихна тъжно.

— Човече, не приказвай така. Нали знаеш, че с това само ме изкушаваш.

Карвър му се усмихна в отговор.

— Е, ще те разбера, ако решиш, че не ти е по силите...

Норвежецът поклати в несъгласие рунтавата си глава.

— Това ще ти струва големи пари.

— Винаги се получава така.

Карвър му подаде чантата. Ларсън се обърна да си ходи, но Карвър го спря.

— Тор, говоря съвсем сериозно. Може да стане напечено. Бъди внимателен. Ако решиш, че някой те преследва, грабвай компютъра и изчезвай. Не се мотай, а бягай. Разбра ли?

— Да.

— Ако измъкнеш нещо от адресника вътре, веднага ми се обади. Това може да ни отърве задниците.

Ларсън кимна в потвърждение. Те тръгнаха един до друг обратно към моста, но не разговаряха повече. Когато излязоха на него, Ларсън се обърна надясно към по-модерната част на града. Карвър пое към стария град, изкачвайки се по познатите, виещи се по хълма стъпала, докато не стигна до сградата, в която живееше.

Алекс продължаваше да спи. Вече минаваше четири и половина. Карвър се съблече и си легна отново на дивана, подчинявайки се на едно от златните правила на живота в армията: никога не пропускай възможността да се наядеш, напиш или изсереш.

Следващото нещо, което почувства, беше изпълнения със светлина апартамент и ръката, която нежно разтърсваше рамото му, придружавана от нежен, с леко придихание женски глас, който казваше:

— Извинявай, но забравих дали пиеш кафето си с мляко и захар или чисто.

---

[1] Растафарите са привърженици на религиозно учение, възникнало през 30-те години на миналия век в Ямайка. — Б.пр. ↑

32.

Карвър отвори едно око и вдигна ръка, за да спре лъчите на утринното слънце, които нахлуваха през отворения прозорец.

— Тъъ, добро утро — промърмори той, — пия го силно, с малко мляко и две бучки. Благодаря. — В този момент внезапно го поразих някаква мисъл и той бързо свали ръка и я сложи на устата си. — Боже, още не съм си измил зъбите. Надявам се, че дъхът ми не е прекалено отровен.

Алекс се засмя.

— Мисля, че ще го преживея.

Тя стоеше там, обрамчена от блестящ ореол светлина. Беше само по старата му тениска и бикини, косата ѝ още разчорлена от съня, а по лицето нямаше и следа от грим. Карвър никога не беше виждал нещо толкова красиво.

— Мамка му, прекрасна си — каза той. В гласа му звучеше изненада, сякаш не можеше да повярва, че тя наистина е там.

— Глупчо — каза Алекс и разчорли косата му. Докосването на пръстите ѝ изпрати ударни вълни из цялото му тяло. — Върви да си измиеш зъбите, а аз ще ти донеса кафето.

Карвър не знаеше как да стане, без да разкрие какво удоволствие му беше доставило просто да я види. Той сграбчи одеялото, за да се прикрие и се затътри към банята. И двамата избухнаха в смях, защото знаеха какво се беше случило.

Той се пхна под душа, пусна си толкова гореща вода, колкото можеше да издържи, после спря топлия кран и остана под струите, студени и свежи като водопад. Сега вече беше наистина буден.

Той си беше измил зъбите и се бръснеше, когато тя влезе с чаша кафе в ръката. Улови погледа ѝ в огледалото и се усмихна от удоволствие, че я вижда в банята. Тя се приближи към него изотзад, подаде му чашата с едната си ръка и плъзна другата надолу по гръбнака. Той взе чашата, остави я на лавицата под огледалото, обърна се и се наклони към нея. Но тя вдигна пръст и го постави на устните му, спирайки го с докосването на кожата си.

— Не — промърмори много по-гърлено. Той видя как зърната ѝ надигат тънкия, избелял лен на тениската. Кожата му беше като наелектризирана, копнееше за допира на тялото ѝ, но тя нежно го обърна отново към огледалото.

— Избърсни се. Пийни кафе. Имаме време.

Продължаваше да стои зад него, облежната на стената, и го наблюдаваше зорко, докато той не свърши с бръсненето, изми лицето си и се избърса с хавлията за ръце, които висеше до мивката. Карвър хвърли кърпата на пода до себе си и се обърна. Застана там напълно неподвижно и без усмивка загледа момичето. Очите ѝ се присвиха и посрещнаха погледа му. Гледаха се втренчено, без някой да отклони очи.

Той прекоси помещението с две големи крачки и я вдигна от земята, притисна я към стената и я целуна със страст, която беше стояла окована в него твърде дълго. Тя отговори на настойчивостта му по същия начин, притисна устни в неговите, обгърна врата му с ръце, а кръста му с бедрата си.

Карвър я подхвана за задника, без да отделя уста от нейната, и я понесе през вратата към спалнята. Пусна я на пода до леглото, откъсна се от нея само колкото да измъкне тениската през главата ѝ, а тя остана с вдигнати ръце, изви гръбнак и изпъна гърди срещу него. Той вече плъзгаше език около едно от зърната ѝ, тя смъкна кърпата от кръста му, двамата се търколиха на леглото и най-сетне можеха да заситят глада си. Втория път трескавата им страст беше заменена от нежност, настойчивостта — от мързеливо угаждане и взаимно изучаване, опознаване на вкуса, миризмата, усещането за другия и какво го възбужда най-много.

По-късно, докато лежаха един до друг, а главата ѝ почиваше на рамото му, той усети, че тя се обръща. Погледна нагоре към него с брадичка отпусната на гърдите му.

— Забравила бях, че може да е така — прошепна Алекс.

Той помилва косата ѝ, нежно прокарайки пръсти през косите ѝ.

— И аз отдавна не бях изпитвал подобно нещо.

— Коя е тя? Момичето на снимката.

— Казваше се Кейт. Щяхме да се женим.

— Остави ли те?

— Не, умря.

— Съжалявам. Не трябваше да питам.

— Не, време е да говоря за нея. Прекарах последните пет години в опити да не го правя. Това не ми помогна особено.

Тя кимна.

— Добре тогава, разкажи ми за Кейт. Всъщност искам да ми разкажеш всичко. Вчера ми обеща, нали не си забравил?

— Надявах се, че ти си.

— Аз съм жена и никога не забравям.

Карвър се засмя.

— Това обучение, което си минала в КГБ, включваше ли и разпити в учебната програма?

— Не, те са ми в кръвта.

Той се изхили.

— Ти си прекрасна, знаеш ли? Прекрасна. — Той плъзна ръка по тялото ѝ, наслаждавайки се на всяка извивка. — И не го казвам само защото имаш великолепен задник.

Тя го плесна по ръката с фалшиво раздражение.

— Кейт! — настоя отново.

— Добре. Кейт. Вече десет години бях в морската пехота. Нали разбираш, типичен войник. Обичах ги, но ги зарязвах. Нищо сериозно. Но с Кейт, не зная защо, беше по-сериозно, и то още от началото. Запознах се с нея на някакъв купон. Започнахме да си говорим и не спряхме, докато не се съмна. Просто стояхме сгушени в едно голямо старо кресло и си разказахме почти всичко. На сутринта вече знаех, че това е жената, за която щях да се оженя.

Той вдигна очи към Алекс. В очите ѝ вече нямаше светлина.

— Съжалявам — каза той, — не биваше да говоря за това.

— Не, аз поисках.

— Повече няма.

— Не, продължавай. Разкажи ми всичко.

— Няма много за разказване — продължи Карвър, когато тя отпусна глава на гърдите му, а той впери очи в тавана. — Искам да кажа, че естествено, има още много, но същественото е, че се сгодихме. Аз напуснах армията и правех планове да започна нов живот. Баща ѝ имаше фирма за яхти под наем и щях да поработя с него няколко години, а когато той се пенсионираше, щях да поема нещата. И тогава... тогава... решихме да излезем да обядваме навън, на

тръгване изостанах само малко, една минутка. Тя пресече улицата сама, а някакво копеле с открадната кола мина на червено... а аз не бях там... — Той извъртя очи за миг, опитвайки се да потисне спомените и сълзите.

Още виждаше помещението, където бяха яли заедно за последен път. Той, Кейт и Боби Фолкнър, неговият най-добър приятел от времето, когато заедно участваха в приемните изпити на адмиралтейството за морската пехота. Още чуваше как Боби разказва обидни истории за миналите му прегрешения, опитвайки се да скрие своята привързаност към него под димна завеса от подигравки.

Отново видя пияните чекиджии на бара, докато те тримата излизаха, почувства удара в рамото, когато единият от тях нарочно се блъсна в него и го обвини, че е разлял бирата му, опитвайки се да предизвика сбиване. Виждаше как Кейт излиза през вратата, а той ѝ казва:

— Докарай колата, това няма да отнеме много време.

После отново отвори очи.

— Нямаше никакъв шанс. Умря на място. Поне това. Не страда, дори не е разбрала какво се е случило.

Алекс бръсна една къдрица от челото му.

— Но ти си страдал?

— Не, аз се напивах. Отглеждах гнева си. Накарах всички останали да страдат вместо мен. Така попаднах в този занаят.

Разказа ѝ колко много значеше за него неговият бивш командир Куентин Тренч, как го е измъкнал от ареста и как му е уредил връзката, която промени напълно неговия живот.

Тя сви юмрук и го тупна по рамото.

— Добре, ти си тук и аз съм с теб. Стига толкова приказки. Какво ще правим сега?

Карвър се надигна на лакът.

— Ще тръгнем след парите — обясни той.

33.

Сър Пърсивал Уейк натисна копчето на древния интерком, който свързваше кабинета му с бюрото на секретарката във фоайето отпред.

Апартаментът на Итън Скуеър, където живееше и работеше, заемаше два етажа от висока сграда с бяла фасада. Тя се издигаше сред редица еднотипни къщи, проточили се покрай широкия булевард от аристократичния Слоун Скуеър до стените на Бъкингамския дворец. Правителствените служби на Уайтхол бяха само на пет минути път с такси. Това беше един от най-скъпите квартали в света. Жаждата на Уейк за пари и влияние винаги беше толкова голяма, колкото гладът му за познания.

В продължение на десетилетия правителството на Нейно Величество беше търсило съветите на сър Пърсивал Уейк и плащаше щедро за тази привилегия, както правеха и главните изпълнителни директори от Ситито и международните корпорации. Той беше започнал кариерата си като лектор по политическа история в Оксфордския университет, но не се мота дълго сред блестящите, но обеднели учени. През 1954 г. публикува книга, основаваща се на неговата следдипломна дисертация, с предизвикателното заглавие: „Полезните идиоти, или ролята на западните интелектуалци в разпространението на комунистическата диктатура“. Във време, когато уж най-напредничавите либерални мислители все още вярваха, че Съветският съюз е олицетворението на доброто в света, идеите на Уейк избухнаха като ръчна граната в езерце със златни рибки. Той се превърна в обект на омраза за левицата и в икона за десните.

Няколко седмици след излизането на книгата го поканиха на закрыта конференция на политици, финансисти и мислители от Европа и Съединените щати, която се проведе в хотел „Билдерберг“ в Арнем, Холандия. Целта на организаторите беше защитата на западната демокрация и свободния пазар от комунистическата вълна. Тази първа среща се превърна в ежегодното събитие, институция сама по себе си. В продължение на повече от четиридесет години Уейк беше активен член на Билдербергската група, чиито тайни срещи, в които участваха някои

от най-богатите и могъщи хора в света, се превърнаха в прицел на безброй конспиративни теории. Редовно участваше и в Световния икономически форум в Давос. Ходеше и в голямото 2700 акъра имение Бохимиън Грув^[1] в Сонома Каунти, Калифорния, за да участва в групата богати, могъщи американци, шестващи на светлината от факли пред огромен бухал от изкуствен камък. Привържениците на конспиративните теории настояваха, че те се събират, за да коват заговори за световно господство.

За Уейк трупането на власт и влияние беше както дълг, така и лично удоволствие. Той вярваше, че хората като него, тези, които наистина разбираха света, са задължени да спасят народите си от последствията на тяхната собствена глупост. Оставени сами на себе си, масите взимаха мъчително лоши решения. Избираха манияци на геноцида като Хитлер. Кълняха се във вярност на тиранични деспоти като Сталин и Мао. Наистина за всички щеше да е по-добре, ако оставеха управлението на планетата на специалистите.

Той се изправи зад писалището си, за да поздрави посетителя. Уейк полагаше огромни усилия за външния си вид: от небрежно-елегантната гъста грива, която сресваше назад зад ушите до шитите по поръчка сака от туид, меки памучни ризи и кадифени панталони, които подчертаваха едновременно неговото състояние и положението му на свободен мислител. За разлика от неговото облекло сивият костюм на Джек Грентъм показваше, че дори старшият офицер от МИ6, какъвто той беше, в крайна сметка си е просто държавен служител. Въпреки това, реши Уейк, би било грешка да го подценява. Грентъм не притежаваше обичайната отпусната бледност на прикования към бюрото бюрократ, а в хладните му сиви очи се долавяше израз на недоверчива преценка. Той имаше излъчването, помисли си Уейк, на човек, който е изминал дълъг път и има още да върви напред. Енергията му още не бе изтощена от непрекъснатото мачкане на машината Уайтхол, у него се усещаше коравина, която беше колкото умствена, толкова и физическа. Трудно можеха да му пробутат лесни решения или безбройните извинения, които бюрокрацията намира, за да не прави нищо. Всъщност от известно време Уейк държеше под око кариерата на Грентъм. Беше любопитен да разбере дали способностите му отговарят на неговото нарастващо влияние.

Те се здрависаха сърдечно.

— Джек, моето момче, толкова се радвам да те видя.

Грентъм отговори с рязко кимване в знак на благодарност.

— Е, как вървят нещата долу в Уоксхол Крос? — попита Уейк, докато се настаняваше зад бюрото си и махна към едно от креслата, давайки на госта си да разбере, че и той може да седне.

— Можеха да вървят и по-добре — отговори Грентъм. — Онази катастрофа в Париж обърка нещата.

— Съгласен съм. Няма съмнение, ще се появят твърдения, че е могла да бъде предотвратена, но не мога да си представя, че ти имаш повод да се тревожиш. В края на краищата, това си беше просто нещастен случай. Разбира се, ужасна и трагична катастрофа, но тайната разузнавателна служба няма от какво да се тревожи.

— Зависи. Ние смятаме, че може да е била и мокра поръчка. Затова се чудим кой може да е искал да убие принцесата или нейния придружител и защо.

— Това какво общо има с мен? — Уейк се наклони малко напред. Интересът му беше събуден.

— Ти си изучавал всички заплахи за нашата национална сигурност през последните четиридесет години. Познавал си нашите лидери и половината от водачите на нашите врагове. Присъствал си, когато са се обсъждали и планирали незаконни операции. Затова те питам. Защо някой ще иска да убие Уелската принцеса?

— Да-а, това е интересен въпрос — проточи Уейк, докато се отпускаше назад в креслото. — Сигурен съм, че не си единственият, който го задава. Медиите започнаха ли да споменават вероятността от непочтена игра?

Човекът от МИБ поклати глава.

— Още не, но е само въпрос на време. На някои от по-необузданите сайтове за конспиративни теории започнаха да се появяват разсъждения, че принцесата е била бременна. Бащата на гаджето ѝ се кълне, че Единбургският херцог е заговорничил срещу него. Имам предвид гаджето. А самата принцеса изглежда е вярвала, че Уелският принц ще нареди да я убият при автомобилна катастрофа. Смятаме, че го е записала на касета. Бог да ни е на помощ, ако това някога излезе на бял свят.

Уейк въздъхна.

— Горкото момиче, изпитваше отчаяна нужда от любов и се чувстваше преследвана. Предполагам, че не е за чудене. Разводът на родителите ѝ беше прекалено объркан. Бременна ли е била?

— Не знаем, но не смятаме, че е била.

— Няма значение. Не е толкова важно. Принцесата вече не беше член на кралското семейство, така че дори да беше родила още деца, това нямаше да има никакви конституционни последици. Освен това не вярвам и за секунда, че при каквито и да е обстоятелства член на кралското семейство може да има нещо общо с убийство. Самата идея е абсурдна.

Грентъм помълча малко, преди отново да заговори. Когато го направи, гласът му беше тих, думите му бяха безупречно учтиви, но в гласа му се долавяха металически отсенки:

— Не намеквам, че дворецът има някакво пряко участие, но може да има други хора, които са вярвали, че действат в интерес на монархията и страната. Хайде да предположим, напълно хипотетично, че подобни хора съществуват. Какъв би бил техният мотив, за да извършат подобно престъпление?

Уейк вдигна една писалка от бюрото пред себе си и започна да почуква с нея по ореховата повърхност, за да събере мислите си.

— Вчера вечерта излязох да се поразходя до оградата на двореца — каза той след известно време. — Беше нещо изключително. Огромна тъпа хора се бяха струпали пред вратите и в тях имаше гняв, някаква трескава настойчивост, различна от всичко, което съм виждал в тази страна. Те се чувстваха наранени, ограбени и искаха да обвинят някого. Само някой да се беше качил на щайга, и можеше да ги докара до бяс. Кълна се, че биха щурмували вратите.

Грентъм изглежда се готвеше да го прекъсне, затова Уейк вдигна предупредително ръка.

— Остави ме да довърша — помоли той. — Спуснах се надолу по Конститушън Хил през Хайд Парк и влязох в Кенсингтън Гардънс. На тревата под апартамента на принцесата имаше неизброимо количество, направо море от цветя. Великолепни букети и жалки малки снопчета от клемнаци цветове, но всички бяха положени там в знак на почит. И с всяка изминала минута идваха още хора, носеха още цветя, още бележки, още свещи. Говореха, плачеха, напълно непознати хора се хвърляха един другиму в прегръдките.

Това е нещо съвсем ново. Цялата сдържаност, която дълго време беше характерна черта на нашата нация, цялата твърдост и стоицизъм са заменени от една почти необузdana истерия. Същевременно става дума за нещо примитивно, за връщане на култа към богинята майка. Очевидно принцесата символизираше нещо изключително силно. Затова не мога да не се запитам: ако това е влиянието, което тя упражнява от гроба, какво ли щеше да се случи, ако беше останала жива?

Вчера министър-председателят я нарече принцесата на народа. Това беше банална фраза, но много точна. Тя наистина имаше огромно въздействие върху хората и всяко интервю, което даваше, всяка снимка, за която позираше, само подчертаваха колко много повече привързаност и любов предизвиква тя, отколкото бившият ѝ съпруг.

Разбира се, това е естествено. Хората винаги ще съчувстват повече на жена, с която са постъпили зле, особено ако е красива и лесно ранима. При нормални обстоятелства това, разбира се, не е от значение. Но в случая те са далеч от нормалността. Бившият съпруг е същевременно и бъдещ крал на Англия и за него щеше да бъде невъзможно да управлява резултатно и може би дори да се качи на трона, ако имаше друг, конкурентен двор около някогашната му съпруга. Всичко, което прави, щеше да бъде оценявано от гледна точка на това, което тя щеше да одобрява или отхвърля. Това щеше да е нетърпимо.

Монархиите по своята природа са монополисти. Не разрешават конкуренция. Затова мога да кажа, на теория, разбира се, защо група или отделна личност, загрижени за запазването на монархията, може да са решили, че е нужно да премахнат тази опасност за короната.

Грентъм вдигна рамене.

— Но ти сам го каза: смъртта на принцесата вкара монархията в криза. Ако е била наистина убита от фанатични роялисти, постигнаха са точно обратното.

— Не съвсем. Мина само един ден от катастрофата, така че е прекалено рано да се каже какви ще са последствията. След известно време всичко може да изглежда по твърде различен начин. Както стоят нещата, Уелският принц не може да се ожени за любовницата си, а още по-малко да я направи своя кралица. Монархията е паднала толкова ниско, че на човек му е трудно да си представи, че ще оцелее до

златния юбилей на кралицата след пет години, да не говорим за отпразнуването му. Колкото и да са истерични хората сега, след време ще забравят принцесата. Ако тя избледнее в сърцата им, ако на принца бъде простено, ако фамилията оцелее... Тогава един безстрастен наблюдател би могъл да каже, че убийството, ако изобщо е било такова, е постигнало целта си.

— Каза го така, сякаш го одобряваш.

— Нищо подобно. Ти помоли за обективна оценка и аз ти я дадох.

Грентъм кимна.

— Съгласен съм. Но това ни изправя пред друго предположение. Ако катастрофата не е била случайна, кой е виновен?

Уейк се усмихна и поклати глава.

— Е, тук ме пипна. Опасявам се, че нямам никаква представа. Остава ти единствено да прибереш обичайните заподозрени, нали?

Грентъм не обърна внимание на опита за шега.

— Хайде да не си губим взаимно времето. И двамата знаем с какво име се ползваш. Моите предшественици не проявяваха прекалени скрупули при избора на своите методи. Ако искаха да се свърши нещо незаконно, идваха при теб. Никой не знаеше съвсем точно как уреждаше нещата или какви са били контактите ти. Разбира се, те не са и искали да знаят, защото така щяха да могат да отрекат, ако някой започне да задава неудобни въпроси. Но ти си знаел.

Възрастният мъж настръхна.

— Това беше преди много време. Стената още не беше паднала. Воювахме с враг, който не се спираше пред нищо. Когато стане дума за онези дни, хората са готови да говорят единствено за нацистите. Те представляваха заплаха за тази страна само шест години, а съветският комунизъм — половин век, и аз се борих срещу него. Изпълних своя дълг. Нямам причини да се извинявам, още по-малко да изпитвам срам.

— Не съм казал това. Но ако има хора, които премахват други в името на онова, което е най-добро за страната, за нейната монархия или бог знае още какво, ти може да знаеш кои са те. Затова те моля за услуга: ако случайно срещнеш някого от старите си другари, предай едно съобщение от мен. Ние искаме да оправим тази бъркотия. Да няма врява или скандали. Да не хукне някой по вестниците с „Аз го

направих“. Кажи им да се оправят с това или ще престанем да си затваряме очите и ще се оправим с тях. Ясно ли се изразих?

— За тях може би — отговори Уейк, — но си губиш времето, ако смяташ, че аз мога да помогна. Въпреки това ми беше много интересно да се срещнем. Може би ще бъде хубаво да се видим отново при не толкова мъчителни обстоятелства. А сега, ако нямаш нищо против, трябва да се заловя с работата си. Довиждане, мистър Грентъм. Моята секретарка ще те изпрати.

Уейк изчака другият мъж да напусне стаята, преди да стане от писалището си и да отиде при високите прозорци, които гледаха към Итън Скуеър. Проследи с поглед едно черно такси, което пътуваше надолу по улицата. Погледа как една майка гони детето си по тротоара, чу невинния им смях да звъни като камбанка в летния въздух. След това се върна обратно при бюрото, въздъхна дълбоко и започна да натиска бутоните на телефона.

---

[1] Има се предвид Бохимиън Клъб, който притежава имението и където се провеждат въпросните срещи. — Б.пр. ↑

34.

Малко след девет часа таксито на Пиер Папин спря пред централната гара на Лозана, чиято каменна фасада имаше цвят на мед. Директорът и неговите подчинени бяха истински швейцарци, което ще рече способни като германци, сърдечни като италианци и отракани като французи.

За един час успя да научи всичко, което му трябваше. Той тръгна по следите на Карвър, взе влака за Женева, където излезе от гарата на Плас Корнавин, оживения площад, гъмжащ от редици таксита и автобусни спирки, сърцето на градския транспорт. След пристигането му там беше въпрос на старомодна полицейска работа да разпита шофьорите, за да открие тези, които са били на стоянката в късния предобед и да им покаже снимките от охранителните камери на Карвър и Петрова.

След петнадесет минути извади късмет. Един от шофьорите на таксита, турчин, си спомни момичето.

— Как мога да забравя такова парче? — каза той с многозначително намигване като между мъже. — Гледах я през цялото време, докато излизаха от гарата и си помислих, че днес е щастливият ми ден. Бях на ред. Мъжът с нея имаше вид на човек, който може да си позволи такси, и ако аз бях с жена като нея, не бих искал да я споделям с боклуците, които се возят в автобусите. Но не, мина край мен и се нареди да чака на спирката като някой селяндур.

— Видя ли на кой автобус се качиха?

— Да, на номер пет. Минава по Пон де Ил покрай стария град и стига до болницата, а после обратно. Е, какво са направили тези двамата?

Папин се усмихна.

— Те са убийци. Смятай се за късметлия, че не са се качили в таксито ти.

Остави таксиджията да брътви молитви към Аллах и все още представяйки се за Мишел Пикар от Федералното вътрешно министерство, звънна в контролния център на Женевския обществен

транспорт, откъдето се ръководеше системата от градски автобусни линии. Естествено, те с радост му предоставиха имената и телефоните на онези шофьори, които са работили по линия номер 5 вчера сутринта и около единадесет са били на началната спирка пред гарата. Ставаше дума за трима мъже и когато паметта им бе освежена от снимките на Папин, единият се сети, че двойката се е качила на гаровата спирка. Освен това си спомни, че е погледнал в огледалото, когато момичето е слязло на спирката на Рю де ла Кроа Руж, пресякло е зад автобуса и е поело нагоре към стария град.

— Някои типове са истински късметлии, нали? — подметна той с печален кикот.

— Не се притеснявай — успокои го Папин. — Късметът скоро ще му изневери.

Двадесет минути по-късно вече крачеше по улиците на стария град. Мястото не изглеждаше много подходящо за скривалище на убиец. Папин знаеше от опит, че повечето убийци малко се различават от недодяланите бандити, които харчат парите си с безвкусна вулгарност и често прекаляват с алкохола. Красотата на стария град беше съдържана и дори сурова. Той имаше усещането, че високите сгради гледат неодобрително надолу към хората, които вървяха по улиците, сякаш бяха недоволни старци. В района нямаше много хотели и не му отне много време да се увери, че нито Карвър, нито Петрова се бяха настанили в някой от тях през последните двадесет и четири часа нито под истинските си, нито под измислени имена.

Петрова беше от Москва, значи Карвър живееше тук.

А това означаваше, че в района има хора, които го познаваха и знаеха точния му адрес. Папин извади снимките и отново започна да разпитва.

35.

— Има една изненада. — Карвър се облегна назад, накланяйки облегалката на офис стола, и постави ръце на тила си. След това погледна отново към компютърния екран, на който бяха изписани последните преводи към и от сметката му в банка „Вертмюлер и Майер“. — Разбира се, тия педали нямаше да платят, защото предполагаша, че съм мъртъв. — Въпреки това беше получил по факса съобщение от банката за превод от 1,5 милиона долара по неговата сметка. Вече имаше следа. Ако намереше начин да разрови хубаво, може би целият заговор щеше да лъсне пред очите му.

Той се замисли за малко, след това стана и отиде в кухнята, където Алекс си приготвяше късна закуска. Телевизорът работеше, все още се излъчваха новини за катастрофата. Той се запита дали има някой по света, който да гледа нещо друго.

— Някакво развитие? — попита той.

Алекс натисна бутон на дистанционното, за да намали звука, и се обърна, за да го погледне.

— Хората обвиняват папараците, защото са преследвали колата. Носят се слухове, че се е движила почти с двеста в час, когато се е блъснала.

— О, това са глупости. Караше най-много със сто и двайсет.

— Освен това казват, че според кръвната проба шофьорът бил пиян. Имал три пъти повече алкохол в кръвта от допустимото. Има и оцелял. Телохраниителят на принцесата.

Карвър се намръщи.

— Човекът не караше като пиян. Освен това е имало и телохраниител? Няма начин самоуважаващ се бодигард да пусне на волана шофьор, който е надхвърлил допустимата норма три пъти. Той нямаше да може да ходи и щеше да залита наоколо, смърдящ на пиячка. Боже, кой би пуснал някой да кара, ако е толкова пиян. — Той удари с длан по кухненския плот. — Аматорска работа. Свършили са я немарливо и са оплескали покриването. Сега всички разследващи

журналисти ще запълзят по мястото на катастрофата и ще се опитат да докажат, че е убийство.

— Е, нали все пак беше убийство. — Гласът на Алекс беше тих, но прониза фученето на Карвър. — Ние го извършихме. Всеки път, когато чуя за фотографии, които са я гонили до смърт, единственото, за което мога да мисля, е, че бях аз. Аз святках със светкавицата на апарата, принуждавайки ги да карат по-бързо.

— Може би, но ако не беше ти, щеше да е някой друг. Истинските фотографии бяха по петите ти. А когато стигнаха до мястото на катастрофата, опитаха ли се да помогнат? Не, започнаха да снимат.

Върху Карвър се беше спуснала студенина и страстта от любенето беше сменена от безучастна пресметливост. Гласът на Алекс стана по-настойчив, когато се опита да проникне през бронята му.

— Как можеш да стоиш там и да говориш за това, сякаш не сме замесени? Изобщо ли не мислиш за това, което направихме?

— Не, опитвам се да не го правя.

За миг и двамата замълчаха. Единственият шум в помещението беше бълбукането на кафето в кафеварката и приглушеното дърдорене от някаква телевизионна реклама. Тялото на Карвър се отпусна малко. Той протегна ръка и я сложи на рамото на Алекс.

— Виж, зная колко коравосърдечно звучи това. Не съм напълно задебелял, но едно от нещата, които научих през годините, е да не си губя времето с хора, които вече са мъртви. Това е единственият начин да не полудееш. Съжалявам ли, че умря? Да, разбира се, че съжалявам. Чувствам ли се виновен, че аз стоях в другия край на тунела? Малко. Но докъде ще ме докара това да се чувствам виновен? Зарежи тази работа. Преметнаха ни да направим нещо ужасно и аз възнамерявам да намеря хората, които го сториха.

Карвър разказа на Алекс какво е намислил. Тя трябваше да мине в нелегалност, за да изиграе една роля.

— Имаш голям опит в използването на фалшива самоличност. Нали можеш да накараш някой мъж да те мисли за такава, каквато не си?

— Нали ти затова се притесняваше? Да не би да те мамя.

— Да, мина ми през ума. Но сега забрави за това. Има и още, което може би ще те заинтересува.

Той набра местен номер. Когато заговори, го направи с гърления лай на африканер^[1].

— Мога ли да говоря с мистър Леклерк? Благодаря... Как сте, мистър Леклерк? Казвам се Дирк Вандерварт. Аз съм частен консултант по безопасност. Бяхте ми препоръчан от мои контакти на най-високо равнище. Притежавам малко над двеста милиона щатски долара, които си търсят дом. Надявам се, че може да ми помогнете да им намеря... Чудесно. Аз ще се срещам с клиенти през целия ден. Защо не се видим в моя хотел, „Бо Риваж“, например в шест вечерта? Да? Ще пийнем по едно и ще обсъдим моите изисквания. Тогава ще ви дам всички препоръки, от които имате нужда. Междувременно моят личен холдинг се казва „Топографикас“ АД. Регистриран е в Панама. Можете да го проучите, макар да съм сигурен, че нищо няма да откриете... Да, прав сте, това е хубавото на Панама! Добре, уговорихме ли се? В шест часа, „Бо Риваж“, питайте за Вандерварт. Благодаря. Приятен ден и на вас.

Карвър остави слушалката с възторжен замах.

— Звучеше така, сякаш си учил и актьорско майсторство — отбеляза Алекс.

— Повече, отколкото ми е приятно — съгласи се той. — В основата си този занаят е дълга игра на загадки.

— А компанията с шантавото име наистина ли съществува?

— Гледай си работата — отговори Карвър, но наум си отбеляза, че трябва да затвори това убежище веднага щом тази история приключи. И да скрие всички пари зад някаква друга панамска фасада.

---

[1] Така се наричат потомците на белите холандски заселници в провинция Кейп, Южна Африка, които говорят африкаанс. В България са по-известни като бури. — Б.пр. ↑

36.

В крайна сметка всичко се оказа въпрос на чист късмет. Папин крачеше по Гран Рю, улицата на художествените галерии и антикварните магазини в центъра на стария град, когато с периферното си зрение забеляза някакво движение. Инстинктивно обърна глава и ги видя, Карвър и Петрова, вървящи бавно по улицата ръка за ръка, подобно на всяка нормална двойка. Той носеше джинси и памучно сако с кехлибарен цвят, а тя още беше в роклята, с която беше заминала от Париж предния ден. Папин замахна с юмрук в знак на триумф. Беше рискувал и спечели!

Първият му порив бе да се вмъкне в някой вход, за да се скрие. После си напомни, че те нямат и най-малка представа за неговата самоличност. Заби нос във витрината на една от многото галерии и започна внимателно да разглежда няколко гравюри на Гоя, докато неговите обекти продължаваха да вървят по отсрещния тротоар. Остави ги да напреднат с около петдесетина метра, след което небрежно пое зад тях.

Неволно се усмихна. Жената искаше да пазарува — много естествено. Беше пристигнала от Париж без никакъв багаж, нямаше какво да облече, така че какво друго ѝ оставаше? Не можеше обаче да не се възхити на нейния стил. Тя не обърна внимание на повече от три четвърти от магазините, край които мина, но изведнъж нещо привлече погледа ѝ. Жената влезе, откри дреха, която ѝ хареса, купи я, и то благодарение на кредитните карти на Карвър, както Папин забеляза, и продължи нататък. Подхождаше изчерпателно към въпроса, защото започна от бельото и караше подред. Папин вдигна одобрително вежди, докато я наблюдаваше да избира малки дантелени бикини. Дори от другата страна на улицата и през стъклото на витрината можеше да забележи, че Карвър го чака забавна вечер.

Изглежда похотта беше размекнала мозъка на англичанина, защото да се разхождаш посред бял ден с друг заподозрян, си беше чиста лудост. Или той играеше някаква игра, която беше толкова сложна, че Папин не можеше да я схване, или беше стигнал до

заклучението, че няма как да оцелее и е решил да се наслади на малкото време, което им остава.

И тогава без никакво предупреждение Папин ги изгуби от поглед. Двата хлътнаха в един оживен универсален магазин край реката, който имаше изходи към четири различни улици. Папин изруга под нос. Може би Карвър изобщо не беше толкова небрежен, колкото изглеждаше.

Той се опита да ги последва в гъмжация от хора магазин, но после се отказа и се зае да патрулира около него, надявайки се, че ще ги види като излизат или докато вървят по някоя от съседните улици. Но знаеше, че това е напразно. При подобни обстоятелства човек няма почти никакви шансове да продължи проследяването.

Нямаше значение. Сега може и да ги беше изгубил, но вече знаеше къде живее Карвър и трябваше само да прерови на три или четири преки. Единственото, което щеше да направи, бе да се върне в стария град и да започне да показва бъдещата доверие легитимация на всички местни бармани, собственици на кафенета и портиерки на кооперации. Някои по принцип щяха да откажат да сътрудничат на властта, обаче други със същата ревност щяха да се препоръчат като верни и законопослушни граждани, готови да дадат своя принос за поддържането на законността и реда. Както знаеше всеки таен полицай, никак не беше трудно да намериш хора, които са готови да донасят за своите съседи. Папин беше уверен, че съвсем скоро ще намери апартамента на Карвър. Обаче сега вече беше време да започне преговорите.

От другата страна на улицата имаше едно барче с телефон на швейцарския телеком на стената.

— Мамка му! — Апаратът приемаше само фонокарти, а не пари.

Барманът видя разочарованието му и посочи будката за вестници от другата страна на улицата. Папин изруга под мустак, след това пропиля няколко минути, за да отиде до будката, купи карта за петдесет франка и се върна в барчето. Когато застана пред телефона, доброто му настроение се смени с напрежение, което караше стомаха му да се свива. Той направи съзнателен опит да си вдъхне самоувереност и се обади на мъжа, когото познаваше като Чарли.

— Добри новини, mon ami. Намерих изгубените вещи.

— Наистина ли? — попита директорът по операциите. — Това е страхотна новина. Къде?

Папин се изкикоти.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да ти кажа още сега. Обаче тази информация е ценна и аз трябваше да се потрудя много здраво и да направя големи разходи, за да я получа. Затова ще поискам компенсация.

— Колко?

— Петстотин хиляди щатски долара, платени в бонове на приносител, джирисани на мен и предадени ми лично. След това ще те заведе при собствеността. Само теб, Чарли. Не се опитвай да устройваш засади.

— Не бих си и помислил, стари приятелю.

— Добре, договорихме ли се?

— Не знам, половин милион ми се струват много пари.

— Във вашето положение? Чарли, не мисля така. Имате два часа. Ще ти се обадя отново в тринадесет и тридесет централно европейско време. Ако и тогава не получа гаранция за парите, ще потърся на друго място. Дочуване.

Папин затвори телефона и помисли малко. Имаше нужда от някаква застраховка, така че защо да чака още два часа? Той набра друг лондонски номер. Можеше да се сети за повече от една организация, която щеше да се зарадва да получи тази информация.

37.

Мъжът в бялата престилка свали очилата и прокара ръка по брадатото си лице. Той гледаше към Карвър с присвити очи, опитвайки се да фокусира погледа си.

— Значи трябва да предизвикаме усещане за отпускане и съпричастие, нали така?

— Точно така.

— Значи искаме сексуална възбуда.

— Правилно.

— И накрая трябва да намалим психическата защита, може би като създадем усещане за дезориентация.

— Точно така, Дитер. Планът е такъв.

Карвър и Алекс бяха свършили с първата част на тяхната пазарна експедиция. Тя беше купила дрехите, от които имаше нужда, и сбирка от перуки. Той прекара десет минути, за да се уреди с швейцарската разновидност на военна подстрижка в една бръснарница на задна уличка, която накара скалпа му да щръкне като четина — прическа, която човек като Дирк Вандерварт би харесал. После си купи марков костюм, чиято лъскава копринена материя много си отиваше със свръхголемия златен „Ролекс“, за да постигне предизвикателно вулгарния вид на мъж, който има много мръсни пари за пране.

Покупките бяха опаковани в няколко чанти „Гучи“. Там, където искаше да отиде Карвър, щеше да им трябва скъп багаж.

Двамата с Алекс бяха занесли новите си премени в едно таванско студио над магазин за шоколади. Трябваше много убеждаване и дори повече пари, за да накарат швейцарския собственик на студиото, който страдеше от маниакален перфекционизъм, набързо да им направи два южноафрикански паспорта. Преоблякоха се в новите си премени, позираха за снимките, прибраха старите си дрехи и Карвър проведе два телефонни разговора. Първият с отдел „Резервации“ на един от най-скъпите женеви хотели, а вторият с Тор Ларсон. Сега му оставаше да свърши една последна задача, но му трябваше професионален съвет, а д-р Дитер Шилер беше човекът, който можеше да му го даде.

— Една важна подробност: веществото трябва да е разтворимо, защото ще бъде поставено в питие.

Шилер се усмихна.

— Пабло, това май ще бъде страхотен купон. Мога ли да дойда и аз?

— Съжалявам, Дитер, но става въпрос за бизнес. Има и друго изискване. Дозата трябва да бъде опакована така, че колежката ми...

— Госпожица...? — Шилер повдигна вежди, очаквайки да чуе името ѝ.

— Госпожица „Не е твоя работа“ — отговори Карвър. — Така ще е по-добре за всички. Моята колежка трябва да може да използва дозата лесно и без да я забележат.

Шилер вдигна рамене. Очевидно не се притесни от пропускането на официалното запознанство. Вече беше свикнал с концепцията за анонимността. Всъщност той предполагаше, че никой от неговите клиенти не му казва истинското си име.

— Това не е проблем. И проста хартиена обвивка може да свърши работа. Въпросът е какво да се сложи вътре? Да започнем с отпускането. Аз бих предложил метилендиоксиметамфетамин, или накратко МДМА.

— Екстази — обади се Алекс.

— О, да, любимият наркотик на модерните търсачи на удоволствия. Кара те да се чувстваш добре, отпуснат и изпълнен с любов към хората около теб. Разбира се, в дългосрочна перспектива може да те подлуди, но точно сега това не е наш проблем. Възникващите веднага странични ефекти карат човека да се чувства сторещен, да се поти и дори да му се гади леко. Но ние можем да се погрижим това да не се проявява в остра форма.

Шилер седеше зад писалището си като всеки друг личен лекар, който провежда консултация. Кабинетът му беше в задната стая на частна къща. На вратата нямаше месингова табелка, макар неговият забележителен, но необичаен подход към фармакологията да привличаше множество богати клиенти, нуждаещи се от лични рецепти, които обикновените лекари никога не биха написали. Зад него се издигаха няколко дървени шкафове, а над тях лавици със стъклени бутилки, пластмасови купи и малки бели картонени кутии.

Той завъртя стола си, протегна ръка към един от пластмасовите буркани с хапчета и го постави на масата.

— Разтворимостта във вода също не е проблем. Тъжното обаче е, че не мога да кажа същото за виаграта, която мнозина от моите по-възрастни клиенти обичат да съчетават с екстази, за да забавляват по-младите си дами. С този елемент от формулата ще трябва да сме по-предприемчиви. Аз бих предложил бромокриптин. — На бюрото се появи втори буркан с хапчета. — За разлика от виаграта той въздейства по-скоро на мозъка, отколкото на пениса. Представлява невропредавател, нали разбирате, и ефективно засилва сексуалното желание. Странното е, че това въздействие се загубва след тридесет до четиридесет дози. Но това отново не е наш проблем. Това вещество не се разтваря във вода, а в алкохол, така че моля, не го забравяйте. Същото важи и за това...

Той се обърна към лавиците за последен път, бръкна в една от белите кутии и извади сребрист четириъгълен блистер с малки хапчета с формата на диаманти.

— Флунитразепам — обясни Шилер. — По-известен като рохипнол или руфи. Това успокоително, което е много ефикасно при лечението на безпокойства и безсъние, придоби неприятната репутация на хапче, употребявано от изнасилвачи. То намалява задръжките и стреса, а същевременно засилва чувството на еуфория. Може да повлияе и на краткосрочната памет. Трябва да внимаваме да не използваме твърде висока доза, защото иначе обектът просто ще припадне. Но в съчетание с двата други химикала ще предизвика, бих казал, едно много интересно преживяване. А сега ми разкажи малко за човека, който ще погълне този коктейл.

— Срещал съм го само веднъж, и то преди четири години — обясни Карвър, — но трябва да е на четиридесет и няколко години. Приблизително среден на ръст, доста набит. Ако не се е сложил на диета, теглото му е около деветдесет килограма.

Шилер се пресегна през бюрото и взе чукало и хаванче.

— Добре, значи стандартната доза от всяко лекарство ще бъде достатъчна. — Той пусна трите хапчета в мраморното хаванче и започна да ги стрива с чукалото, което имаше дървена дръжка. — Като някой старомоден аптекар, а? — ухили се той и погледна към клиентите си.

Издърпа едно от чекмеджетата на шкафовете с месингови дръжки зад гърба си и започна да рови вътре, докато не намери малка прозрачна пластмасова капсула. Стисна я между палеца и показалеца си и я раздели на две половини. После с помощта на пластмасова фунийка много внимателно изсипа съдържанието на хаванчето в едната половинка на капсулата, преда да вкара другата отгоре ѝ.

— Заповядай — подаде Шилер изпълнената поръчка. — Това ще ти струва хиляда и петстотин швейцарски франка.

— Дитер, това са доста пари за една доза.

Шилер се ухили.

— Друже, не плащаш за дозата, нали?

Вън на улицата Алекс попита:

— А сега какво?

— Сега ще идем да приберем паспортите, а после ще се настаним в нашия хотел.

38.

Четиримата директори се събраха около една стъклена маса, седнали на обикновени метални столове. По плота на масата нямаше листове и принадлежности за писане. По време на срещите на съвета безопасността беше гарантирана. На масата нямаше телефони, по стената нямаше картини, просто нямаше място, където може да се скрие микрофон. Отдушникът на климатика беше зазидан в стената така, че да не може да бъде отвинтен. Лампите бяха запечатани и оборудвани с дълготрайни крушки. Звуконепроницаемите бронирани прозорци бяха скрити зад черни капаци. Мъжете бяха оставили своите телефони, портфейли, ключове и дребни пари в пластмасови подноси и минаха през скенер, преди да влязат в помещението.

Председателят премина направо на въпроса:

— Господа, изминаха тридесет и шест часа от операцията в Париж. От една страна, и то много важна, тя беше успешна. Основната цел на мисията беше постигната. Обаче има някои недовършени неща, които трябва да се оправят.

— Нещата са малко по-зле, отколкото казваш, нали?

— Извинявай, Финанси, искаш да кажеш нещо ли?

— Да, искам. — Външният вид на мъжа беше безупречен, но гласът му издаваше напрежение и потрепваше на границата на паниката.

— Цялата работа се превърна в гаден кошмар. Страната полудя от скръб, републиканците ликуват и монархията е изправена пред най-голямата си криза от времето на абдикацията^[1]. А междуременно един убиец е на свобода. Може да е навсякъде и ако се разприказва, свършено е с нас.

Председателят седеше напълно неподвижен и остави финансовият директор да си излее душата. След това продължи, сякаш нищо не се бе случило:

— Както вече казах, има някои неща за довършване. Моята информация гласи, че службите по сигурността са изложени на голям натиск да разберат какво се е случило. Любимият хулиган на премиера,

Трод, заяви, че не иска някой вестник да научи истината и да му я тикне под носа. Тази администрация е направо обсебена на тема вестникарски заглавия. Разбира се...

Намеси се трети глас, който според акцента принадлежеше на австралиец.

— Приятелю, не можеш да ги обвиняваш за това. Буквите на заглавията не могат да станат по-големи от сега...

— Наистина, Комуникации. През следващите няколко дни управлението на новините ще играе крайно важна роля и аз разчитам на теб да не видим нежелани заглавия. Не е в ничий интерес действителните събития и участниците в тях да станат обществено достояние. Сигурен съм, че ще успеем да постигнем някакво дискретно и дори анонимно споразумение с правителството. Ако им бъде дадено името на Карвър и правдоподобно уверение, че проблемът с него вече е решен, това ще отклони вниманието от нас. Може би директорът по операциите ще ни осветли за напредъка по този въпрос.

— Прекарах деня в опити да съставя екип. Не беше лесно да намеря хора от калибъра, който ни трябва. Както знаете, ние използваме изключително оперативни служители, които работят на свободна практика, наемат се, без да се допуска близост, а при операцията в края на седмицата изгубихме нашите най-добри посредници. Но съм уверен, че през следващите двадесет и четири часа ще сме готови да действаме. Разбира се, първо трябва да го намерим.

— Това би трябвало да е лесна работа — саркастично отбеляза финансовият директор. — Сигурен съм, че ще ни прати пощенска картичка, за да разберем къде е.

Председателят се намръщи на финансиста на Консорциума, докато си задаваше въпроса дали вече не е време да го смени. Щеше да обмисли този проблем веднага след като въпросът с Карвър бъде решен.

Той се обърна отново към директора по операциите.

— Има ли вече някакви резултати от издирването му?

— Да, председателю, мисля, че вече сме близо. Вчера сутринта е заминал от Париж с влак от Гар де Лион. Може да е бил придружаван от рускинята, която, разбира се, имаше заповед да го убие. Казва се Александра Петрова. Ако наистина е с него, не е ясно дали наистина

ще изпълни поставената ѝ задача, или просто е дезертирала. Независимо от това, сигурен съм, че Карвър е още в Европа. Купил е билети за Милано, но не е използвал този влак. Предполагам, че е някъде в Източна Франция или може би Швейцария. Всъщност това няма значение. Не мисля, че ще се опита да избяга. Предполагам, че ще е много по-нападателен.

— В смисъл...?

— Ще се опита да ни докопа, преди ние да успеем да го пипнем.

— Не звучиш прекалено загрижен от тази вероятност.

— Ами той не знае кои сме ние. И ще му бъде много трудно да разбере, без да привлече вниманието ни. Между другото, може би разполагам със следа за точното му местонахождение. Имам човек в Париж, който се казва Пиер Папин и работи за френското разузнаване. Той следи движенията на Карвър и Петрова, като използва системите за наблюдение на гарите. Твърди, че знае къде са отишли.

— Е, защо тогава не ти е казал?

— Иска пари за информацията.

— Колко?

— Половин милион щатски долара. Мисля, че трябва да приемем.

— Това е смешно! — възкликна директорът по финансите.

— Наистина ли? — попита председателят. — Кое те кара да смяташ така? Някои биха казали, че това е много умерена цена, за да запази нашия живот и да ни отърве от правителството.

Мъжът в раирания костюм си пое дълбоко въздух и приглади косата си назад, очевидно смутен, че е изгубил самообладание. Когато заговори отново, гласът му беше по-спокоен, уверен, глас на човек, който по-скоро е свикнал да дава заповеди, а не да ги изпълнява.

— Само подлагам на съмнение дали можем да си позволим да харчим още ресурси, без да сме сигурни, че ползите оправдават разходите. Парижката операция има и сериозна финансова страна. Разбира се, успяхме доста да икономисаме, като не изплатихме възнагражденията на част от участващите служители. Въпреки това имаше големи разноски за логистиката, без да споменавам значителните суми, похарчени за добиване на влияние в различни френски институции. Изгубихме и неколцина души, чиито семейства трябва да бъдат възмездени, за да си мълчат. Освен това бяха

причинени големи щети на два имота, които ще трябва да се ремонтират с големи средства. Затова си мисля, че всякакви бъдещи разходи трябва да бъдат обмислени много добре.

Председателят кимна. Може би финансовият директор още можеше да бъде спасен.

— Много убедителен аргумент. Както ти каза, Операции, Карвър ще бъде принуден да се покаже. Погрижи се, когато излезе от скривалището си, да сме готови да се справим с него.

Директорът по операциите се вторачи за миг във финансиста, който му беше подложил динена кора, а после се обърна отново към своя началник.

— Какво ще правим с Папин? Ако не му платим, той ще се опита да продаде Карвър на някого другиго. Има и още нещо. Карвър е задигнал нашия компютър. Той е защитен от парола, шифър и файърволи. Няма начин Карвър вече да е проникнал във файловете, но трябва да се има предвид, че е много изобретателен. Най-накрая ще намери начин да преодолее защитата, но ние не можем да позволим това.

— Не — съгласи се председателят, — не можем да го допуснем. — Помисли малко, като потропваше с пръсти по плота, и след това продължи: — Как ще влезем във връзка с французина?

— Той ще се обади в дванадесет и тридесет наше време.

— Чудесно, погрижи се обаждането му да бъде прехвърлено на мен. Ще се опитам да убедя нашия френски приятел, че в дългосрочен план може да спечели много повече, ако ни направи щастливи, отколкото ако сега изкара някой бърз долар.

— А ако не позволи да бъде убеден?

— Ще го накарам да плати за ината си.

---

[1] Има се предвид Едуард VIII, който след 11-месечно царуване абдикира, за да се ожени за американката Уолис Симпсън. — Б.пр. ↑

39.

Бил Селси беше в МИБ от двадесет и две години, което му даваше право да бъде смятан за ветеран, човек, чиято главна амбиция е устойчивата кариера и сериозната пенсия в нейния край. Той се промъкна странично до стъклената фасада на кабинета на Джек Грентъм в задния край на едно от работните помещения без стени, които придаваха на главната квартира на МИБ лъжливия вид на нормално учреждение.

— Джек, зает ли си?

Грентъм вдигна очи от екрана, на който проверяваше файловете за професионалните убийци в света и се чудеше защо местонахожденията на много от тях бяха посочени като „неизвестни“. Какъв беше смисълът да знаеш кои са лошите, ако нямаш възможността да ги контролираш както трябва.

— Нищо спешно. Какво мога да направя за теб?

Селси паркира големия си задник на ръба на бюрото на Грентъм, без да обръща внимание на неодобрителното смръщване на своя колега.

— В парижкото разследване има интересно развитие — каза той. — Току-що ни звънна един от нашите европейски партньори, Папин. Той е от по-интересните образи във френската разузнавателна общност. Сякаш се рее без формално длъжностно наименование, но има навика да се появява на най-неочаквани места.

— Е?

— Казва, че знае къде да намерим хората, отговорни за катастрофата в тунела Алма.

Грентъм се изправи на стола си, за частица от секундата настроението му се промени от учтиво безразличие към пълно съсредоточаване.

— Наистина ли? Къде казва, че се намират?

— В това е проблемът. Иска да му платим за информацията. Каза, че няма да се съгласи на по-малко от половин милион долара.

— Иска да му платим? По дяволите, дори по френските мерки това е малко прекалено. Какво стана с междуведомственото сътрудничество?

— Джек, той не го прави за своята служба. Това е напълно неофициално.

— Имаме ли му доверие?

— Разбира се, че не. Та той е французин. Което означава егоцентричен и безскрупулен тип, който не дава пукната пара за нищо друго, освен за своето собствено добруване.

— Изобщо бива ли го?

— Да, не е зле. Щом казва, че знае къде са тези хора, аз му вярвам.

— Добре, но ако си мисли, че имаме половин милион долара, с които да го замерим, явно не е чул за орязването на бюджета ни. Можем ли да стигнем до него безплатно?

Виновното изражение на лицето на Селси просветна.

— А, това е добрата новина. Не само че работи неофициално, но се обади от уличен телефон, вместо по обезопасените линии на ГДВБ^[1]. Иска да избегне записите на разговорите с нас и останалите заинтересовани лица да попаднат в архивите им.

— Малко аматорска постъпка. Така ще можем много по-лесно да го проследим.

— Може би алчността го кара да губи контрол. Учудващо е какво може да направи с мозъците на хората възможността да изкарат лесни пари. А и подценява нашите умения да го проследим. В края на краищата, ние сме показали на жабарите само част от сигналното ни разузнаване. Техните офицери вероятно не са осъзнали колко мощни са в действителност „Ешелон“^[2] и Комуникационният център на британското правителство.

— Можем ли да го намерим?

— Да проследим обратно обаждането му до мястото, откъдето е провел разговора, е трудничко, но не невъзможно. Може да се справим. Но ще имаме истинска възможност, когато се обади отново. Трябва да проведем нещо като преговори. Ако го накараме да се разприказва, ще открием точното му местонахождение.

— Не може да е толкова глупав.

— Готви се да изкара половин милион. Може и да поеме известен риск заради това.

Грентъм се смръщи.

— Мога да разбера защо не се притеснява от нас. Дори и да не извадим мангизите, едва ли ще навредим на колега по професия от страна, която е наш съюзник.

— Дори да е французин!

— Да, дори тогава. Но наоколо има и други, не толкова съвестни. Папин ще трябва да прибере парите си, да заведе клиентите до местонахождението на убийците и после да се измъкне невредим. Бил, знаеш ли какво си мисля? Нали каза, че го бивало?

— Е?

— Е, трябва да го бива много, много повече, за да може да извърти този номер.

---

[1] Direction Générale de Sécurité Extérieure — френският еквивалент на МИБ и ЦРУ. — Б.пр. ↑

[2] Популярното наименование на система за сигнално разузнаване и анализ на САЩ, Канада, Великобритания, Австралия и Нова Зеландия. — Б.пр. ↑

40.

Алекс гледаше как Карвър се справя с огромната порция от задушено сърнешко с макарони в ресторанта на хотел „Бо Риваж“ „Льо Чат Боте“.

— Това означава „Котаракът в чизми“ — обясни Карвър с дързостта на лошо момче в очите.

Наистина имаше нещо пубертетско в удоволствието, с което се нахвърляше на храната, сякаш нямаше никакви грижи на този свят и единственото, за което му се налагаше да мисли, бяха чинията пред него и чашата с червено вино. Апетитът му изглеждаше напълно неповлиян от това, което трябваше да направят след няколко часа. Но имаше и нещо друго. Не той трябваше да се напъха в тясноскроената пола.

Докато се качваха към апартамента му, тя все още се опитваше да го разбере, да стигне до истинското му аз, което той криеше толкова грижливо както от себе си, така и от всички останали. Толкова много от мъжете, които беше познавала, се мъчеха да скрият съмненията си. Но не и този. Той беше уверен в своя свят, а несигурен в нейния. В някои мигове беше страшно студен, а в други крайно емоционален. Понякога ѝ се струваше, че чувствата на Карвър бяха отворена книга за всички други, но не и за него.

Запита се дали той знаеше колко много неговите очи разкриват чувствата му. През краткото време, откакто го познаваше, беше видяла в тях леден гняв, нежност до болка, поривист смях и морна уязвимост. Тя се замисли за книгите, плочите и картините в неговия апартамент и вниманието, което успяваше да покаже, когато беше спокоен. После си спомни как влезе в господарската къща в Париж, застреля двама души и ги довърши с изстрели в главите, а после отмина нататък, без да удостои телата им дори с бегъл поглед. Спомни си и как лежеше по корем на автобусната спирка с лице в прахта и забито в кръста ѝ коляно. Как може да примири този мъж с онзи, който беше лежал в едно легло с нея тази сутрин и отново, и отново я беше любил следобед?

Тя леко се отдръпна от него.

— Трябва ли да правим това? Помислих, че сме тук заради... — Тя се опита да намери подходящата дума. — Бизнеса.

— Така е — отговори той. — Имаме една-единствена възможност, за да научим това, което ни трябва. След няколко часа Магнус Леклерк ще влезе в бара на долния етаж. Ти ще го прелъстиш. А аз ще му изкарам акъла. След това ще започна да му задавам въпроси. Леклерк е нашата единствена следа. Ако можем да го накараме да проговори, ще успеем да намерим хората, които ни предадоха. А ако не успеем, е, тогава ще бъде само въпрос на време, докато те ни открият, независимо колко бързо бягаме.

— Точно заради това не е ли по-добре да направим нещо друго? Нали разбираш, нещо полезно или важно?

— Какво например? И тази операция е като всяка друга. По-голямата част от времето прекарваш в чакане. Не знаем дали операцията ще бъде успешна. Не знаем дали утре ще сме живи. Какво може да бъде по-важно от това, да се възползваме от всеки миг, който имаме?

Тя обмисли казаното от него, претегляйки достойнствата в неговата теза. После се усмихна.

— В такъв случай — каза, — да се възползваме от мига.

41.

Пиер Папин бе уморен до смърт. Фактически беше работил без почивка почти четиридесет и осем часа. Усещаше очните си ябълки като напесъчени, а главата си като ударена с чук. С всяка изминала минута му ставаше все по-трудно да мисли, а напрежението и несигурността му нарастваха. Но въпреки всичко той напредваше.

Някои от местните хора не желаеха да сътрудничат, но дори мълчаливата безочливост предоставяше някаква информация. Беше влязъл в някакво малко кафене, поиска да види собственика, извади служебната си карта и му показа снимките на Карвър и момичето. Мъжът вдигна рамене:

— През живота си не съм ги виждал — но отговори твърде бързо. Дори не си направи труда да огледа снимките.

В кафенето имаше и едно малко момченце на около шест или седем години. Папин клекна, вдигна снимката пред лицето му и пусна най-нежния си глас:

— Виждал ли си този чичко да влиза в кафенето? — Но преди момченцето да успее да отвори уста, собственикът го вдигна и размаха пръст под носа на Папин:

— Оставете детето ми на мира!

Папин знаеше, че наистина трябва да е наблизо. Чукаше по врати, заговаряше жени, които разхождаха кучета или се прибираха вкъщи с пълни пазарски чанти, разпитваше с безукорна вежливост и дори известна доза обаятелност. Скоро откри адреса на Карвър, но не знаеше дали пляквата му се беше върнала в жилището си, докато той бе провеждал издирването си. Французинът се нуждаеше от отговор на този въпрос, преди да предприеме следващия си ход.

Той се заизкачва нагоре по безкрайните стълби към петия етаж на древната жилищна кооперация и почука на вратата. Звукът от отключване беше последван от появата на една напълно почтена жена в пенсионна възраст с неодобрително изражение, което сигурно беше постоянната ѝ маска. Тя надникна през процепа на вратата. Папин ѝ показва легитимацията си и с измамна любезност обясни, че е

неутешим, че трябва да обезпокои мадам, но са се получили сведения за нелегален имигрант, който се е настанил в апартамента на нейния етаж, но в съседната сграда. Преди да предприеме нужните действия да освободи квартала от подобен нежелан елемент, той искал да се увери дали въпросният индивид е в жилището си.

Измъкна уред, който приличаше на лекарски стетоскоп, прикрепен към микрофон. Това изглежда убеди старата госпожа или поне събуди любопитството ѝ. Тя пусна Папин да влезе, предложи му кафе и бисквити, той отказа, но благодари разточително за гостоприемството ѝ. Жената го загледа смаяно как поставя микрофона на няколко места по разделителната стена и всеки път се вслушва напрегнато. Накрая Папин отстъпи назад от стената, сгъна подслушвателното си устройство и поклати глава.

— Мадам, въпросният индивид не е в жилището — каза той с подходящо разочарование в гласа. — Но не се притеснявайте, аз ще бдя цял ден. Няма да успее да се измъкне.

Няколко минути по-късно вече стоеше на последната площадка на съседната сграда, изправен пред проста тъмносиня врата. Значи тук се крие от света плячката. Папин се изкуши да разбие вратата и да отмъкне лаптопа. Сигурно е вътре, размишляваше той. Когато излезе тази сутрин, Карвър не го носеше. Сигурно беше взел предпазни мерки, той не беше от хората, които ще се оставят незащитени. Но дори и да нямаше защита, веднага щом се върнеше в жилището, Карвър щеше да разбере, че някой е влизал и щеше да побегне като газела. По-добре беше да не се набива на очи. Папин беше сигурен, че двамата ще се върнат още днес в апартамента. Разхождаха се из града като любовници във ваканция, а не като бегълци. Никъде нямаше да заминат, а той щеше да ги запази за онзи, който му предложи най-много.

Вече бе време да се обади на Чарли, но когато набра номера, го прехвърлиха на друг телефон и глас, който не познаваше.

— С кого говоря? — попита той.

— Това няма значение.

— Тогава край на този разговор.

— Почакайте малко, мосю Папин. Аз съм началникът на Чарли. Разговаряте с мен, защото той няма право да взима решения по

финансовите ви условия, а аз имам. Но се опасявам, че не мога да приема искането ви за половин милион долара.

Папин беше очаквал някакъв вид преговори.

— Хайде, хайде, господине, ако не ми платите поисканата сума, ще намеря клиент, който ще го направи.

— Триста хиляди и това е окончателното ми предложение. Нито пени повече.

— Не, аз няма да намаля цената, но ще ви предложи нещо друго. Ще ми платите предварително двеста и петдесет хиляди, а аз ще ви заведа на мястото. Ако намерите хората, ще ми платите сто двадесет и пет хиляди и двадесет и пет хиляди за компютъра. Няма да платите изцяло, докато не получите онова, което ви трябва. Мисля, че така е честно.

От другата страна на линията се възцари мълчание, докато мъжът обмисляше предложението. Папин се запита какво ли ще бъде контрапредложението, но тогава чу изсумтяване в знак на съгласие и думите:

— Наистина е честно. Е, какви са подробностите?

— Ще изпратите човек пред главния вход на катедралата „Сен Пиер“ в Женева, Швейцария. Аз ще бъда там в продължение на точно петнадесет минути, считано от седемнадесет нула нула местно време. Ще нося тъмносин костюм и навит вестник. Извинявам се за клишето, господине, но ще свърши работа. Вашият представител трябва да каже: „Чарли ви поздравява“, а аз ще отговоря: „Надявам се, че Чарли е добре“. Той трябва да каже: „Да, сега е много по-добре“. Тогава ще ми предаде първата половина от сумата. Не забравяйте, бонове на приносител, джиросани на мое име. Тогава ще му дам по-нататъшни указания. Вашият човек може да има подкрепление за нужните действия, но ще го повика едва когато аз дам разрешение.

— Разбрах. Днес следобед в пет часа пред катедралата. Ще изпратя някого. Благодаря ви, господин Папин.

— Напротив, аз ви благодаря.

Папин остави слушалката, вдигна очи към тавана и изпусна дълга въздишка на облекчение. Докато обмисляше следващия си ход, той започна да разтвива врата си. Вече беше осигурил парите, значи нямаше нужда от друг купувач. Ами ако можеше да сключи не една, а две сделки? Тогава щеше да удвои печалбата си. Да, това щеше да е

страхотно. Ако го изиграеше добре, можеше да се отърве не само от убийците, но и от техните началници.

42.

Дълбоко във футуристичния постмодернистичен зигурат^[1] на южния бряг на Темза, главна квартира на МИ6 от 1995 г., която някои от по-циничните ѝ обитатели, невпечатлени от разходите по строителството, вулгарността и досадната ѝ като възпален палец известност, бяха прякоросали Чаушесковите кули, Бил Селси седеше пред телефонен апарат и чакаше обаждането. До него стояха останалите офицери от тайната служба със слушалки на главите и записващи устройства пред тях, които наблюдаваха връзката между техните линии и проследяващата екипировка на КЦБП. Джек Грентъм седеше на същата маса като Бил, готов да изслуша онова, което Папин имаше да каже.

Телефонът иззвъня. Селси изчака техниците да му дадат знак с вдигнат палец и тогава вдигна слушалката.

Папин започна да се извинява:

— Бил, много съжалявам, но вече намерих купувач за моята информация. Ще се срещнем в седемнадесет часа.

— Пиер, и аз съжалявам, можеше да сключим сделка.

— Може би все още можем.

— Как може да стане това?

— Може да купите моя купувач.

Селси завъртя очи към Джек Грентъм. Каква игра играеше сега французинът?

— Какво искаш да кажеш?

— Много просто. Сега мога да ви предоставя пълния комплект. Не само хората, които убиха принцесата, но и хората, които са ги наели.

Селси не можа да се сдържи и се засмя на глас.

— Значи премяташ хората, с които току-що си сключил сделка, и ги продаваш на нас?

— Точно така.

— По дяволите, Пиер, нахалството ти е безгранично. И вероятно ще поискаш и ние да ти платим?

— Разбира се. Цената е същата. Петстотин хиляди американски долара.

— Да, добре, но има един проблем. Ние не разполагаме с такива пари по сейфовете. Нали знаеш как е, безкрайни орязвания на бюджета, всяко пени трябва да бъде оправдавано с документи в три екземпляра. Вероятно и при вас е същото, нали?

— Да, така е. Не можем да си позволим разточителство, но тук не става дума за екстравагантност. Това е само малко възнаграждение за огромната печалба, която вие ще имате.

От другата страна на помещението един от техниците по сигналите започна да маха с ръка на Бил Селси да продължи да говори. Той оформи с уста едно: „почти го пипнахме“. Селси кимна и продължи разговора.

— Съгласен съм, че ако успеем да пипнем цялата група, ще бъде много добре. Но за да бъда откровен, ето какво ме притеснява. Ти се готвиш да измамиш група формени убийци. Не съм сигурен, че трябва да правиш това. Бих казал, че ние сме единствените хора, на които можеш да се довериш. И ние сме професионалисти като теб. Ние не причиняваме вреда на наши колеги агенти. Защо тогава не ни се довериш? Ние ще държим нещата под контрол и ще ти пазим гърба. Дори клиентите ти да не открият, че се готвиш да ги подхлъзнеш, пак могат да решат, че изобщо не искат да ти плащат. Може да им се досвиди... и да решат да си върнат парите, като те очистят.

— Това няма да им помогне. Затова поисках джиросани облигации. Могат да бъдат осребрени само от мен. Не, Бил, предложението ти е много мило, но съм сигурен, че мога сам да се грижа за себе си. А и за мен ще бъде по-безопасно без вас. Ако не продам клиентите си на вас, те няма да има нужда да ме убиват. А ако ги продам и те разберат, смятам, че няма да можете да ми спасите живота. Затова искам парите, за да покрия допълнителния риск, иначе няма да има сделка. Какво решаваш?

Селси погледна през помещението към техника и видя вдигнат палец.

— Бил, и аз съжалявам, но сделка няма да има. Някой друг път. Линията заглъхна.

— Добра работа — каза Джек Грентъм, наведе се през масата и потупа колегата си окуражително по рамото. — И така, къде се намира

малкото ни педалче-предателче?

— Женева — отговори техникът по сигналите. — Обществен телефон на Рю Вердан, точно до катедралата.

— Мамка му! — измърмори Грентъм. — Оттук не можем да стигнем там навреме. Ще трябва да използваме някой местен. — Той вдигна слушалката на телефона и набра вътрешен номер. — Моника? Джек Грентъм. Появи се нещо много спешно в Женева. Кого имаме в мисията на ООН там?... Какво искаш да кажеш с това, че единият е в отпуска? Септември е, хората би трябвало да са си по работните места... Добре, добре, накарай момчето, съжалявам, жената, грешката е моя, накарай този, който не е зает да се търкаля по плажа, да ми звънне колкото може по-скоро. И виж какво можем да измъкнем от посолството в Берн. Нали не е много далече от Женева?... Чудесно. Кажете им да ми се обадят, щом потеглят. Координирай ги с момичето в Женева... Да, Моника, знам, че е зряла жена... това е просто израз. Добре де, каквато ще да е, искам да говоря с нея. Веднага.

Той остави слушалката с преиграна грижливост, поклати мълчаливо глава и се обърна към Бил Селси:

— Добре, Бил, става дума само за наблюдение. Не искам хората да търчат по женевските улици, да стрелят и да си играят на нула нула седем. Искам да получа възможно най-пълна информация за убийците, които Папин твърди, че е намерил. Освен това искам да знам за всеки телефонен разговор, имейл и есемес този следобед от и до Женева. И, Бил, направи ми услуга и се обади в Челтънхам и Менуит Хил^[2]. Кажете им, че имаме нужда от пълно покритие.

---

[1] Характерни пирамиди, строени от древните асирийци и вавилонци. — Б.пр. ↑

[2] Там са разположени радарите на „Ешелон“ и КЦБП. — Б.пр. ↑

43.

Григори Курск остави мобилния си телефон, изрита от кревата блондинката с махмурлук и запрати подире ѝ малко пари, докато тя си събираше дрехите, отстъпвайки към вратата. После се пресегна за празната бутилка водка на масата пред леглото и я вдигна на светлината, за да провери дали не е останало малко на дъното. Трябваше му нещо, което да му подейства тонизиращо. Беше получил нови заповеди и се връщаше на работа.

Той звънна в стаята на Димитров, която беше в другия край на коридора на техния двузвезден хотел в центъра на Милано.

— Хайде, ставай, мързеливо копеле! Юри се обади. След три часа имаме задача в Женева... Да, зная, че времето не е достатъчно. Затова трябва да измъкнеш задника си от леглото и да го доведеш долу във фоайето. Обади се на останалите. След пет минути пред рецепцията. Лично ще навра узито в гъза на всеки, който закъснее, и ще му пусна куршум право в мозъка. А сега се размърдай, защото имам нужда от душ.

Пет минути и половина по-късно Курск вече седеше зад волана на едно БМВ 750, пробивайки си път в обедното движение по Виа де Ларга. Между него и Женева лежаха 330 километра, а колите наоколо се движеха по-бавно от слепец на пешеходна пътека. Той притисна с ръка клаксона и повече не я вдигна оттам, като същевременно бълваше казармени мръсотии срещу всички други шофьори на улицата. Околните не изглеждаха много впечатлени: в Милано това минаваше за нормално поведение. Курск се облегна назад.

— Шибани италианци. Движат се достатъчно бързо единствено когато ги преследва чужда армия.

Най-сетне светофарът пред тях светна зелено, колите тръгнаха и те отбелязаха известен напредък. Курск малко се успокои. Извади пакет „Болкан Старс“ от джоба на ризата, изтръска една цигара от него и се протегна за запалката на таблото. Когато я запали, си дръпна дълбоко и продължи да кара с едната ръка на волана и с цигара в другата.

Седналият до него Димитров реши, че вече е безопасно да зададе въпрос.

— Какво ще правим в Швейцария?

Курск издуха дима към предното стъкло.

— Ще се срещнем с някакво френско копеле, а то ще ни отведе при онази курва Петрова и нейния английски ебач.

— А после?

— После убиваме французина и отвеждаме двамата при Юри. След това, ако е рекъл господ, убиваме и тях.

Курск свали прозореца и зарева с цяло гърло:

— Курвенски сине, разкарай тази таратайка от пътя!

— Григори Михайлович, не се ядосвай — обади се Димитров, — той не знае руски.

Курск прибра глава и поклати глава.

— Не, приятелю, това копеле знае много добре какво казвам.

44.

Карвър беше впечатлен от начина, по който Алекс се хвърли да пазарува. В малкото, наистина много редки случаи, когато си беше позволявал да бъде повличан от някоя жена на пазарен рейд, винаги се отегчаваше, чувстваше се изтощен и много раздразнен заради безкрайното бродене от едно обирджийско свърталище в друго, също толкова претъпкано и прекалено отоплено. Следваше безспирно ровичкане в закачалките с дрехи, които му се струваха напълно еднакви. После идваха безкрайните въпроси от рода на: „Това прави ли ме да изглеждам дебела?“. На които винаги отговаряше по един и същи начин наум: откъде, по дяволите, да знам? Но Алекс беше различна. Тя пазаруваше дрехи така, както той купуваше муниции. В главата си имаше набелязана цел. Знаеше какво въздействие иска да окаже и от това зависеше нейният избор.

Сега със същия професионализъм се подготвяше за своята мисия. Взе душ. Изсуши се с хавлията, издуха косата си със сешоара и се върна в спалнята, където Карвър още лежеше на леглото, омотан в дебелата хотелска хавлия, и чакаше да дойде редът му за банята.

Алекс извади бельото си и свали хавлията. Карвър се почувства направо замаян от интимността на ситуацията да я гледа как нахлузва бикините и си слага сутиена. Той се наслаждаваше на всички гледки и звуци, толкова нормални и дори банални за жената, а толкова омайващи за мъжа. Хлъзгането на плата по кожата, изплющяването на ластик, малките завъртания и извивки, с които тя наместваше бельото си, самовгълбеността, докато се оглеждаше в огледалото, монтирано от вътрешната страна на гардеробната врата. Въпреки това в действията ѝ нямаше нищо показно. Изглежда ѝ беше безразлично, че Карвър я наблюдава, сякаш подобно на танцьорките и манекенките бе свикнала да бъде гола в присъствието на други хора и отдавна беше изгубила всякаква скромност и свенливост. В начина, по който се оглеждаше от горе до долу, липсваше каквато и да е суета. Изражението ѝ беше сериозно, а огледът подробен. Тя се приготвяше за работа.

Когато отстъпи от огледалото, тя най-сетне погледна към Карвър.

— Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че ако не се облечеш бързо, ще изгубя самоконтрол.

— Не — поклати глава тя, — забавлението свърши. Време е за работа.

Отиде при тоалетката, която вече беше осеяна с кутийки гримове, кремове, флакон лак за коса, четки, гребени и няколко хартиени пазарски чанти. В едната имаше кепе, направено от някакъв вид найлон, който приличаше на дебел чорапогащник. Тя си го сложи и набута косата си под него, докато не остана и косъмче да стърчи навън. Алекс работеше върху себе си, но улови погледа на Карвър в огледалото.

— Винаги ли си бил богат? — попита тя.

Той я погледна с повдигнати вежди, изненадан от въпроса.

— Богат? Аз? Не, боже мили, нищо подобно.

— Но нали си бил офицер. Смятах, че в Англия само висшите класи стават офицери.

Сега той се усмихна.

— На това ли са ви учили в школата на КГБ?

— Можеш да ми се подиграваш, но това е истината. Богатите командват бедните. Навсякъде е така.

— Може би, но аз не станах офицер, защото съм бил богат. Станах офицер, защото бях осиновен.

Сега беше неин ред да се изненада. Ръцете ѝ спряха работата си и тя се завъртя, за да го погледне в лицето.

— Какво искаш да кажеш?

— Майка ми ме е оставила. Била е още дете, когато е забременяла. Произхождала от семейство, в което не смятали аборта за възможен изход, но също така не били готови да имат подрастваща дъщеря, която се разхожда наоколо с количка. Затова я изпратили в частна клиника, а на хората казали, че е на гости при роднини в чужбина. След това колкото може по-бързо се отървали от бебето.

Алекс се беше обърнала отново към тоалетната масичка и ровичкаше из гримове си, докато слушаше разказа на Карвър. Сега отново вдигна очи и погледна смръщено в огледалото.

— Кой те отгледа?

— Двойка на средна възраст. Никога не са имали собствени деца. Бяха мили и ми желяеха доброто, но не можеха да се справят. Когато

осъзнаха, че много повече искат спокоен живот, отколкото дете, вече имаха труден малък разбойник, който се носеше из къщата и по цял ден вдигаше глъчка. Затова ме изпратиха в пансион. Решиха, че това е най-доброто за мен.

— Обичаха ли те? — Тя пудреше лицето си.

— Не знам. Никога не са ми казвали. Поне не на глас, но мисля, че ги беше грижа за мен. Нали разбираш, по техен си начин.

— А ти? Обичаше ли ги?

Карвър въздъхна. Стана от леглото и отиде при креслото до тоалетката.

— Не мога да кажа, че не съм ги харесвал — обясни той, когато седна, — и им бях благодарен. Знаех, че правят жертви за мен и го оценявах. Но не мисля, че знаех как да обичам, не и от сърце. Искам да кажа, защо да го правя? Ако не го научиш от майка си, не знаеш какво е любовта до много по-късно и тогава изведнъж, ооо... значи за това ставало дума? И ти идва малко като шок.

— Тогава си изгубил и нея.

— Да, не беше приятно.

Алекс прекарваше спиралата по миглите си.

— На колко беше, когато постъпи в пансиона?

— На осем.

— Боже мой! И англичаните си мислят, че са цивилизовани.

— Ти нищо не знаеш. Училището се намираще в старо имение, щръкнало наред полето, далеч от всичко. Първата сутрин ни събудиха в седем. Облякохме се и капитанът на спалното ни поведе надолу към моравата зад училището. И се захванахме със строева подготовка. Ходом марш! Наляво, надясно, мирно, свободно! Сега ме избива на смях, но тогава беше лудница.

— И въпреки това стана войник?

— Ами училища като това от векове подготвят висококачествено пушечно месо. Създадени са специално за да произвеждат достатъчно интелигентни, физически здрави и емоционално нескопосни млади мъже, които биха отишли в най-горещите точки и гадни места на света, за да изпълнят дълга си и да отдадат живота си, ако трябва.

— И ти си един от тях?

— Когато работя.

— А когато не работиш?

— Не знам. Точно това се опитвам да разбера.

И двамата замълчаха за няколко минути. Алекс се съсредоточи върху червилото си. С прясно изрисуваното си лице, плешива глава и полуголо тяло, тя изглеждаше странно безлична, като манекен във витрина, който чака да бъде облечен. Тогава се протегна към другата чанта и извади перуката. Сложи я върху кепето, среса я и изведнъж срещу Карвър вече стоеше съвсем различна жена.

Той очакваше, че тя ще се изправи и ще прекоси стаята до гардероба, където висяха дрехите ѝ. Вместо това Алекс седеше изпълнена с колебания, очите ѝ бяха замъглени и нефокусирани, сякаш съсредоточаването ѝ бе нарушено от някаква вътрешна несигурност.

— Има нещо за моето минало, което вчера не ти казах.

Карвър се облегна назад в креслото.

— Продължавай.

— Казах, че всичко в него е било лошо, но това не е истина. Ползвах се от специални привилегии заради онова, което върших за държавата. У дома в Перм жените бяха ужасяващи безформени торби. Ядяха стара храна, която имаше вкус на... нищо. Работеха прекалено много. Когато майка ми стана на четиридесет, тя вече изглеждаше стара като шейсетгодишна жена на Запад. А в Москва аз се обличах в „Армани“, „Версаче“ и „Шанел“. Преди това никога не бях имала повече от два чифта обувки, винаги от изкуствена кожа. После притежавах гардероб, пълен с обувки от Париж и Милано. Понякога водех мъже в апартамента си. На леглото ми бяха застлани красиви италиански чаршафи. В бюфета имаше шотландско уиски. Ти нямаш представа. Никой в Русия не живееше така. Никой извън най-високите партийни равнища. Обичах тези неща. Онова, което трябваше да правя, нямаше значение, защото никога не бих се отказала от тях. Всъщност продадох душата си.

Карвър се наведе напред.

— Хареса ли ти апартамента ми?

— Какво?

— Хареса ли ти моят апартамент? Искам да кажа, че е хубав, нали? Не си виждала колата ми, но и тя е доста готина. Също и лодката, която имам на езерото. Мисля, че знаеш как съм изкарал парите, които платих за тях.

— Какво искаш да кажеш? Че сме еднакво лоши?

— Предполагам. Но кой може да каже кое е добро и кое лошо? Хората те гледат снизходително, защото си седят в дребните удобни животчета и дрънкат за морални стандарти. Но всеки идиот може да се изправи и да изрецитира тазседмичните политически приемливи глупости, защото не го чакат никакви последствия, нито пък трябва да си цапа ръцете. Прекарал съм години да гледам как добри приятели биват разкъсвани на парчета и изливат червата си заради политици, които лъжат и насън. Зная, че по света има лоши хора, и също така зная на какво са способни. Това променя гледната ти точка. Ура! — Карвър направи гримаса. — Съжалявам, малко се поувляхох.

— Не — отговори тя, — напълно те разбирам. А освен това ми харесва, когато се разгорещиш. Искам да видя кой си всъщност.

— Боже, няма мислиш, че това е истинското ми аз?

Тя точно се готвеше да отговори, когато на вратата се почука. Карвър отиде да види кой е, като пътъм взе пистолета си от нощното шкафче. Отвори вратата няколко сантиметра и се успокои, когато видя кой стои отвън.

— Тор! Радвам се да те видя. Влизай.

Високата върлинеста фигура на Ларсон, цялата в ръце, крака и коси, бавно влезе в помещението. Той носеше две големи найлонови чанти, които висяха на двете му рамене. Видя Алекс, която се надигна от тоалетката, и спря.

— О, съжалявам, нямах представа... — Плаха усмивка изгря на лицето му, а сините му очи проблеснаха дяволито от удоволствие. — Да не преча?

— Не — успокои го Карвър, — ние точно се приготвихме. Това е Тор Ларсон, а това — Александра Петрова.

— Наричай ме Алекс — каза тя и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— О, да... наричай ме Тор — отговори той, а лицето му се изчерви под луничките.

Нейната усмивка нежно го закачи за неудобството, но същевременно го поздрави с добре дошъл като приятел.

— Добре, Тор, моля да ме извиниш, но смятам, че трябва да се облека.

Двамата мъже стояха и я гледаха как прехвъркна през помещението към дрехите си. С усилие на волята Карвър успя да

откъсне очите и мислите си от Алекс и да се съсредоточи върху машинариите, които Тор беше качил в хотелската стая с чантите.

— Първо — започна Карвър, — да предположим, че това помещение е командният център. Поне в първата фаза ще бъда тук, за да следя комуникациите. Второ, трябва да сложим на Алекс портативна камера, която ти ще трябва да контролираш, и да подготвим другата стая за наблюдение и подслушване. Стаята, където Алекс ще заведе човека, когото искаме да пипнем.

— Няма проблеми — каза Ларсон. — Донесъл съм всичко, от което имаме нужда. — Той порови в едната от чантите и измъкна две кутии цигари. — Те ще свършат работа.

Карвър не изглеждаше убеден.

— Сигурен ли си? Не мога да си позволя провал, защото това е единствената ни възможност.

— Успокой се — каза Ларсон и го потупа по рамото. — Имай ми доверие. Зная какво правя. Между другото... — Той се наведе напред, докато лицето му се озова точно срещу това на Карвър и промърмори: — Искам да обсъдим другата задача, дешифрирането. Обади ми се по-късно тази вечер. Трябва да поговорим насаме.

45.

Папин беше застанал в подножието на стълбите към древната катедрала. Беше четири и пет, но още никой не беше пристигнал. А може би вече бяха тук. Може би бяха му скроили номер и сега го наблюдаваха, за да видят къде ще отиде след това, и да опитат да сложат ръка на стоката, без да плащат.

Той гледаше към площада и не видя мъжа с бръснатата глава, стиснал метално куфарче, който излезе от главния вход на катедралата и тръгна към него. Не разбра, че мъжът е там, докато не почувства съкрушителната тежест на неговата ръка върху рамото си и не чу глас зад гърба си, който изръмжа:

— Чарли ви поздравява. — Руският акцент на мъжа превърна казаното в „Чали въе поздавявъ“.

Папин потрепери от изненада и се обърна, за да застане с лице срещу човека за връзка. Беше очаквал англичанин, може би швейцарец, във всеки случай човек, с когото можеше да се върши бизнес по цивилизован начин. Но руснакът просто си стоеше там едър и звероподобен, втренчил в Папин празен и неумолим поглед.

Няколко секунди минаха в мълчание и тогава руснакът се обади:

— Добре, грешен човек — и направи крачка назад.

— Не! Не! Аз съм човекът — извика Папин, обхванат внезапно от паника. — Надявам се, че Чарли е добре!

Григори Курск го измери с поглед, изплю се на плочите и изръмжа в отговор:

— Да-а, вече е много по-добре.

Папин стрелна поглед към куфарчето.

— Носиш ли парите?

Курск кимна с глава.

— Дай ми първата вноска.

— Не разбира.

— Парите, двеста и петдесет хиляди долара. Дай ми ги.

— Не тук. Всички види. В кола. Отиваме кола.

Курск тръгна напред. Папин изчака няколко секунди, а след това го последва до едно черно беемве, паркирано в другия край на площада. В колата имаше трима мъже, натъпкани на задната седалка.

— Казах никакви подкрепления. Само аз и ти. Никой друг — настоя Папин.

Курск отвори вратата на пътника.

— Влизай! — изкомандва го той.

Изведнъж французинът разбра, че всичко се беше объркало. В куфара нямаше да има пари. Сега единственото важно нещо беше неговото собствено оцеляване. Не се съмняваше, че ако се опита да побегне, руснакът ще го подгони и ще го убие. Но той все още притежаваше информацията, която им беше нужна. Докато можеше да я крие от тях, щеше да е в по-изгодна позиция.

Курск се вторачи в него.

— Добре, а сега къде?

Папин не продума.

Курск не пусна волана, който беше стиснал с лявата си ръка, но протегна дясната, хвана Папин за врата и започна да стиска. Французинът се загърчи на мястото си, опитвайки да се измъкне от хватката на руснака. Но нищо не помагаше. Не можа да се освободи, а усилията му само ускориха задушаването. Онзи сигурно щеше да го пусне. Не можеше да го убие още сега. Папин отчаяно искаше да диша, кръвта блъскаше в ушите, очите му бяха изскочили, зрението му се замъгляваше. Но хватката не отслабваше. Чувстваше как ларинксът му се смазва от натиска. Когато най-накрая съпротивата му рухна, единственото, което можа да направи, беше да изграчи с хъркане:

— Добре, добре... ще ви кажа.

Най-сетне ръката го пусна. Гърдите на Папин се издуха, той вкара въздух в дробовете си. Всяко вдишване пареше като отровен газ, докато минаваше през смазаното му гърло.

— В края на улицата завий надясно. — Той махна немощно с ръка, за да покаже посоката.

Курск запали двигателя и подкара колата.

Завиха надясно, пресякоха малко площадче и започнаха да се движат на зигзаг през поредица малки, тесни, пресичащи се павирани улички. Най-накрая Папин посочи към едната страна на улицата, където имаше място за паркиране.

— Спри зад червената кола — каза той.

Беемвето спря до бордюра.

Папин се обърна към руснака. Той го гледаше със замъгления вторачен рибешки поглед на човек, неспособен на угризения.

— От другата страна на улицата — обясни Папин. — Виждаш ли пасажа? Оттам се влиза. Той държи апартамента на последния етаж.

— Те там ли са?

— Не.

— Ще се върнат ли?

— Да, така мисля. Може би тази вечер.

— Има само един вход?

— Така мисля.

Папин се свлече назад на седалката. Сякаш изтощението, което цял ден му беше тежало, сега го дърпаше надолу, лишавайки го от всякаква енергия и воля. Когато Курск посегна отново към него, този път вече с двете ръце, Пиер Папин почти не помръдваше, докато животът изтичаше от тялото му.

Когато всичко свърши, Курск слезе от автомобила. Застана на паважа и се облегна на колата, докато си палеше цигарата и оглеждаше улицата нагоре и надолу. Нямаше жива душа. Вторачи се и в сградите наоколо. На нито един прозорец не се виждаше лице, нямаше признаци, че е бил наблюдаван. Само някакви деца си играеха пред кафенето надолу по улицата.

Той почука на задното стъкло и изчака, докато го свалиха.

— Добре — каза на мъжете на задната седалка, — време е и вие да свършите някаква работа.

На пътническата седалка в автомобила, който беше паркиран в задния край на малка странична уличка, един мъж гледаше през голямата фотографска леща на цифров апарат. Пръстът му беше на бутона. Камерата беше настроена на спортен режим и щом затворът забръмчаваше, правеше по няколко снимки на секунда. Жената до него говореше по мобилен телефон.

— Двама от тях пресякоха улицата. Отиват към жилищна сграда. Мисля, че току-що разбиха входната врата. Виждам французина на

предната седалка, но той не помръдва. Почти съм сигурна, че са го убили.

Грентъм поклати глава и въздъхна.

— Това тъпо и алчно копеле. Е, поне не може да каже, че не го предупредихме.

— Сър, какво искате да направим?

— Нищо. Продължавайте да наблюдавате. Ние предложихме помощ на Папин, но той не пожела да я приеме. Това е проблемът. Нашият приоритет си остава същият както винаги. Продължаваме да наблюдаваме.

— Да, сър. Разбрано, сър.

— Добре. Дръжте ме в течение за всяко бъдещо развитие.

— Разбрано.

Дженифър Сток затвори апарата и го прибра в дамската си чанта.

— Току-що говорих с шефа — каза тя на фотографа. — Той каза да забравим французина. Да пратим тези снимки в Лондон и да продължим както преди. Да чакаме и да наблюдаваме.

Сток се размърда от неудобство. В колата беше горещо. Полата и блузата ѝ започваха да лепнат за седалката. Тя изруга под нос. Ако знаеше, че ще прекара половината ден в наблюдение от колата, щеше да си сложи тениска и панталони.

46.

Магнус Леклерк провери панамския търговски регистър, в който трябваше да бъдат вписани всички офшорни компании. Разбира се, акционерното дружество „Топографикас“ фигурираше в списъка заедно с имената на трима директори, но нито един от тях не се казваше Вандерварт. Това не беше странно: защо ти е да имаш панамска компания, ако не искаш да си невидим? Нямаше и никакви публикувани сметки. И това беше естествено: липсата на каквото и да е изискване да се водят счетоводни книги или някакви други сметки беше поредното предимство на панамското корпоративно законодателство. Сега Леклерк не знаеше повече от преди, но и не беше очаквал да научи кой знае какво. За неговите клиенти не беше необичайно да искат да скрият следите си и вероятността да пропилее един час в бара не беше висока цена за възможността да си открие сметка с деветцифрена сума.

Влезе в хотел „Бо Риваж“ малко след шест, на рецепцията попита за Вандерварт и рецепционистката му съобщи, че неговият домакин много се извинява, но е на среща и вероятно ще закъснее няколко минути. Ако господинът желае, от другата страна на фойето е барът, където господин Вандерварт скоро ще слезе.

Барът представляваше блестящ пример за скъпо питейно заведение. По стените имаше гипсови орнаменти, вдигнати зелени копринени жалози на прозорците, копия на антикварни столове, подредени около маси с бели покривки. Леклерк си поръча мартини с водка на побеляващия мъж зад плота. Взе напитката си и седна на ъгловата маса. Единствените двама други клиенти бяха възрастна американска двойка. В момента мъжът си поръчваше втори бърбън, а жена му цупеше недоволно устни. Това приличаше на началото на дълга вечер в съпружеския ад.

Магнус знаеше за какво става дума. Той отпи от мартинито и се замисли за ритуалното разиграване на мъченичество и негодувание, когато се прибере вкъщи. Марти щеше да играе ролята на съсипана от дългия ден, макар че буквално нищо не правеше, като изключим

тениса, харченето на неговите пари и възможно най-малките грижи за двамата вече самостоятелни подрастващи. Беше я предупредил, че може да закъснее и ѝ каза да не се тревожи за неговата вечеря, но това нямаше кой знае какво значение. Тя щеше да разиграе сценка, облечена във възможно най-безформения анцуг, който е успяла да намери. Щеше да въздъхне театрално, да извърти очи и да му каже с трагичен глас, че „храната е съсипана“. Щеше...

Боже мили!

Току-що в бара влезе една жена. Беше висока, с красиво лице, оброчено от кестеняв бретон. Носеше добре скроена бяла блуза над тясна тъмносиня пола. Обувките с високи токчета и малката ѝ дамска чантичка подхождаха много добре на тясната пола. Тя изглеждаше напълно почтена и страшно привлекателна. Леклерк забеляза как дъртият американец опипва с поглед момичето, докато то оглеждаше бара, очевидно търсейки някого. Съпругата му изсъска и плесна изпъстрена със старчески петна и обсипана с пръстени ръка, привличайки вниманието му обратно към себе си.

Брюнетката улови погледа на Леклерк и лицето ѝ внезапно грейна в усмивка, подсказвайки му, че го е познала и че нищо не може да я ощастливи повече. Тя пресече бара и се спря пред масата му.

— Господин Леклерк? — Протегна към него елегантни пръсти, чиято безупречна кожа представляваше радостна противоположност на възлестата лапа на дъртата вещица, която сега мятеше отровни погледи в тяхна посока.

— Аз съм Наташа Сен Клер, помощничката на господин Вандерварт. Опасявам се, че все още е на среща.

— Щастлив съм да се запозная с вас, госпожице — отговори Леклерк. — Казвам се Магнус Леклерк. Наташа, наричайте ме Магнус. Мога ли да ви убедя да се присъедините към мен, докато чакаме господин Вандерварт?

— Благодаря, много мило. Надявам се, че не съм ви се натрапила.

Тя се изчерви леко, докато сядаше срещу него и приглаждаше полата по свършените си бедра. След това поклати съжалително глава и се смръщи загрижено.

— Господин Вандерварт е прекрасен човек, но аз искрено смятам, че не трябва да се впряга толкова. Разбира се, на мен не ми

влиза в работата, но хора като него работят прекалено много. Естествено, те искат да направят най-доброто за семейството си, но понякога трябва да мислят повече за себе си. Не сте ли съгласен?

Магнус Леклерк с радост би се съгласил с всяко предложение, което тя би отправила към него.

— Напълно — отговори той и кимна въодушевено.

Момичето се усмихна, сякаш беше благодарно за неговото одобрение. Облегна лакти на масата и се наведе съвсем малко напред, позволявайки на аромата ѝ да се понесе над масата, и сякаш случайно откри на Леклерк гледката на вдлъбнатината между гърдите си, притиснати от двете ѝ ръце.

— Ммм — измърка тя, — това мартини изглежда толкова изкусително. Дали ще бъде непростимо да пийна едно, докато се предполага, че съм все още на работа? Дали няма да е неудобно? Всъщност, ако ме почерпите...

— Разбира се, за мен ще бъде удоволствие — съгласи се банкерът.

Когато стана от масата и тръгна към бара, осъзна, че пулсът му бие учестено. Той поръча питието и си оправи вратовръзката пред огледалото зад бара. Когато донесе мартинито, барманът вдигна вежда в жест на кисело признание между двама мъже: ти извади късмет. Леклерк се усмихна, тупна бармана приятелски по рамото и му остави десет франка бакшиш.

После се обърна и понесе напитката към момичето.

Алекс не искаше да си го признае, но се забавляваше. Чувстваше очите, които я следваха, докато пресичаше фоайето, похотта на пиколото и на портиера, завистта на безличната рецепционистка и обмислената конкурентна преценка на по-хубавичката. Когато влезе в бара, трябваше да се насили да потисне усмивката си от смешното спречкване между възрастния мъж и жена му. След това видя как банкерът полагаше усилия да не зяпне срещу нея като ококорен шестнадесетгодишен девственник и разбра, че задачата ѝ ще бъде лесна.

Оттам нататък започна да работи като по учебник: усмивката, зрителният контакт, жестовете, които повишават интереса на мъжа и същевременно сигнализират, че е достъпна, игривите разговори, които

завършват с въпрос, подканящ мъжа да се съгласи. Всеки професионален свалч ще ви каже, че ако накараш другия да започне да казва да, няма да има спиране, докато не се окажете в леглото.

Почувства се изкушена дали да не опита силата на магията си без помощта на химикалите, но прелъстяването на Леклерк беше просто средство за постигане на цел. Трябваше да го накарат и да се разприказва. Затова, когато той потегли към бара, тя бръкна в чантичката си, за да извади цигарите и запалката. Всеки, който я гледаше, щеше да види това, но не и малката капсула, която беше в дланта ѝ, нито рязкото движение, с което я раздели на две и изсипа съдържанието в чашата на мъжа, докато уж разсеяно си играеше с черната пластмасова клечка с маслинка в края. Прахчето потъна на дъното на чашата, но се разтвори напълно след няколко разбърквания с маслинката. Леклерк се върна на масата и я видя да поглежда виновно нагоре към него.

— Опа! Хванахте ми! Точно се готвех да ви свия маслинката. Съжалявам, просто не мога да им устоявам.

Той се опита да ѝ прати най-лъскавата си усмивка.

— Е, сега вече ще имате своя собствена.

Алекс взе маслинката от чашата, която банкерът беше донесъл, и я пъкна в устата между блестящите си яркочервени устни.

— Ммм, прекрасно — изстена тя, след което игриво прокара език по горната си устна. После си каза да престане да се прави на глупачка. Ако се окажеше прекалено лесна, Леклерк можеше да заподозре нещо. Време беше да се държи малко по-порядъчно.

Тя го погледна с леко ококорени очи, подобно на ревностен ученик, седнал в краката на любимия си учител.

— Швейцарските банки винаги са ме омайвали. Те изглеждат толкова могъщи и тайнствени. Трябва да ми разкажете за вашата работа. Наистина ми е много интересно.

Барманът се казваше Марсел. Беше прекарал повече от тридесет години в сервиране на напитки и наблюдаване на игрите, които се разиграват, щом мъжете, жените и алкохолът се сблъскат. Обичаше да мисли за себе си като за познавач на изкуството на прелъстяването.

Затова в мига, когато момичето влезе в бара и отправи сияйната си усмивка на мъжа в ъгъла, интересът му се събуди.

Беше почти сигурен, че това е някаква измама. Мъжът беше мишена и тя си играеше с него. След второто мартини тя дискретно беше минала на газирана вода, но мъжът си остана на твърд алкохол. Марсел се изкиска под нос и с нетърпение зачака тазвечерното забавление. Сега барът започна да се пълни. Влязоха група бизнесмени, които подред оглеждаха brunetката и се подхилкваха помежду си, докато си поръчваха питиетата. После се появи някаква странна фигура, която кацна на едно от дългокраките столчета пред блестящия дървен барплот. Мъжът беше почти два метра висок, носеше опърпани джинси и тениска, покрита с бледи останки от някаква жълтоморава щампа. Косата му бе сплетена като на чернокож, но беше светла, с цвета на пясък, а очите му бяха нордически сини.

Марсел въздъхна тежко от тъга по загубата на всякакви стандарти. Днес беше невъзможно да се направи разлика между просяците и милионерите. Мъж в окъсани джинси можеше да се окаже рокзвезда, актьор или някой от онези американски компютърни магнати, за които хората не преставаха да говорят. А можеше и да е синът хипар на богати родители. Когато си поръча „Хайнекен“, новодошлият даде номера на един от малките апартаменти. Часовникът му беше „Брейтлинг Навитаймър“ — скъп хронограф, но същевременно сериозен и функционален уред. Освен това имаше добри обноски. Бизнесмените бяха склонни да правят рязко поръчките си, без никакво моля или благодаря, но този бял растафар си направи труда да общува с него в спокоен и лековат тон. Показа уважение към работата на Марсел и неговото достойнство. Затова барманът можеше да прости облеклото му.

— Искате ли запалка, господине? — попита той и кимна към кутията „Кемъл“ на плота до мъжа.

Младежът се усмихна.

— Не, благодаря. Опитвам се да ги откажа. Държа ги тук за всеки случай. Ако мога да изпия няколко бири, без да си запаля, ще знам, че имам някакъв напредък.

Той хвърли поглед към ъгъла на бара, после спря отново очи на Мерсел и се усмихна.

— Видяхте ли двойката в ъгъла? Тя току-що помилва лицето му. А той взе ръката ѝ и целуна пръстите. Не е ли велико нещо любовта?

Марсел намигна:

— L'amour, toujours l'amour.^[1]

В слушалката, скрита под растафарските плитчици на Тор Ларсон, се чу гласът на Карвър.

— Да, видях. Направо е плашещо колко е добра.

В кутията „Кемъл“ имаше миниатюрна видеокамера, чийто обектив гледаше през отвор с диаметъра на карфица. Камерата беше свързана с предавател, изпращащ сигнал до монитора и записващото видео в апартамента на Карвър. В чантата на Алекс бяха скрити микрофон и предавател. Всичко, което тя и банкерът правеха и говореха, се записваше на касета.

— Питам се каква ли е в леглото — размечта се на глас Ларсон, очевидно, за да достави удоволствие на бармана.

Карвър се засмя.

— Не очаквай да ти разкажа.

— Само да можеш да чуя за какво си говорят.

— Не се притеснявай. Получавам кристалночист сигнал от Алекс.

— Може ли още една бира, моля? И някакви ядки, ако имате. Мисля, че ще поостана тук.

---

[1] Любов и пак любов (фр.). — Б.пр. ↑

47.

Григори Курск беше търпелив човек. Този урок беше научил в Афганистан. Твърде много от другарите му се бяха хвърляли в битката, като се надяваха да смажат муджахидините с проста огнева мощ, а се оказваха надхитрени, вкарани в засада и оттам изпратени право в ада. Курск можеше да чака часове, дни или колкото се наложеше, за да накара другия да се размърда и да издаде позицията си. Едва тогава нанасяше своя удар. Затова не му пукаше дали на Карвър ще му трябва цяла нощ или седмица, за да се върне в апартамента си. Той щеше да е готов да го посрещне, когато и да дойдеше.

Двамата мъже, които изпрати горе, се върнаха и докладваха, че вратата е със стоманена каса и резета в четирите краища. Пантите били подсилени. Единственият начин да се проникне насила вътре беше с помощта на бомба или гранатомет. Курск лично огледа прозорците със своя бинокъл. Стъклата бяха много дебели и с голяма доза сигурност — бронирани.

Не беше нещо, което не бе очаквал. Карвър не беше глупак и бе задължен да вземе предпазни мерки срещу хора като самия него. Междувременно и Курск трябваше да се погрижи за своята безопасност. Едно обаждане до Москва го снабди с швейцарския телефонен номер на лицето за контакти, от което имаше нужда.

— Аз работя за Юри — обясни той — и трябва да се отърва от кола, БМВ 750 лимузина, в която има нещо. То също трябва да изчезне. Разбра ли?... Добре, ще пратя човек с колата. Освен това ми трябва бус като на телефонна компания или фирма доставчик. Нещо такова. Моят човек ще го вземе. След двадесет минути. Дано имаш това, от което се нуждаем. Нали не искаш Юри да научи, че си ме разочаровал.

Курск изпрати Димитров да закара колата. Папин беше все още на мястото на пътника. Тялото му седеше исправено с помощта на стегнатия колан. Сега Курск остана сам на улицата. Беше тихо и почтено място, сред което той изпъкваше като вълк в кошара. Трябваше да избегне надничащите иззад всички тези саксии, кашпи с

цветя и дантелени пердета. Погледът му попадна на табелка малко по-нагоре по улицата: „Ирландският пъб на Малоун“. Отлично.

Той занесе бирата и чашата с уиски до една маса край прозореца, откъдето свободно можеше да вижда надолу по улицата. Никой нямаше да влезе и излезе от кооперацията на Карвър, без той да го види. Курск отпи с наслада от питието си и огледа заведението. Беше ходил в подобно в Москва. Предположи, че сигурно има милиони такива по цял свят. Не беше зле. В сравнение с някои от местата, където беше седял и чакал, това си беше направо дворец.

Дженифър Сток беше слязла от колата, за да направи малка разходка. Позяпа витрините и привечер седна на чашка кафе. Тогава забеляза Курск и тримата с него. Да бъдеш жена имаше огромни предимства, дори и само заради инстинктивния мъжки отказ да те приемат сериозно, който беше неизтребим въпреки приказките за равенство на половете. Можеш да се разхождаш нагоре-надолу и те щяха да си помислят само, че си глупава женска без чувство за ориентация или просто неспособна да реши накъде да върви. Можеш да си пъхаш носа в къшета и пролуки, а те го отдават на прословутото женско любопитство.

Освен това беше и много по-лесно да разговаряш с хората. И най-милият мъж събужда известно подозрение и дори страх, ако се обърне към непознат. Децата бяха научени да стоят настрана от мъже, които не познават, но всеки независимо от възрастта и пола си бе готов да разговаря с жена. Всъщност чорлавото момченце на собственика на кафенето й разказа всичко за французина, който тази сутрин задавал въпроси на татко му, и за странните мъже с торбести шлифери, които бяха слезли от голямата черна кола.

— О, да, и аз ги видях — каза тя и разчорли още перчема на момчето. — Бяха много смешни, нали?

Докато седеше в кафенето и отпиваше от двойното си еспресо, й се обадиха от Лондон. Беше Бил Селси.

— Здравсти, Джен, точно попаднах на информация за онова беемве с италианските номера, за което попита. Излиза, че е регистрирано на името на фирма, която се казва „Кожени изделия Мариновски“. Предполага се, че внасят кожи от Русия.

— Наистина ли? Хората в колата не приличаха много на кожари.

— Да, и кожарският магазин няма вид на законен бизнес. Никъде не мога да намеря никакви сметки, помещения или други доказателства за продажби и изобщо дейност.

Сток се смръщи.

— Това да не би да е нещо като фасада за руската мафия?

— Възможно е, така че внимавай. Те не са мили хора, с които да си имаш работа.

— Моите заповеди са да наблюдавам от разстояние и да не се намесвам. Точно това и възнамерявам да правя.

— Добро момиче, така трябва.

48.

Магнус Леклерк се чувстваше изпълнен с топлина. По някаква причина в бара беше станало направо горещо. Свали сакото и вратовръзката си, но въпреки това се потеше като прасе. Надяваше се Наташа да не го е забелязала. Ооо, Наташа! Тя беше просто удивителна. Разбираше го. Беше направо невероятно. Познаваше я едва от около час, но вече усещаше удивителна близост с нея, дълбоко съпричастие, сякаш тя можеше да вижда право в душата му, а той в нейната.

Беше ѝ разказал за Марти, тази кучка, и колко наранен се чувстваше от постоянното опяване, дребнавото критикарство и отхвърлянето на сексуалните му нужди. Беше се притеснил да не би Наташа да му се смее, но тя не го направи. Съчувстваше му. Това красиво момиче взе ръката му в своите нежни длани. После плъзна много нежно свършените си пръсти по бузата му. Леклерк едва не се заплака от този жест на утеха. Много отдавна не беше изпитвал подобно нещо.

Много отдавна не се беше чувствал и така възбуден. Може би затова му беше толкова горещо. Направо изгаряше от похот. Гледаше я вторачено и събличаше наум дрехите ѝ, като се опитваше да си представи тялото ѝ под тях. Толкова се беше задълбочил в тази игра, че за около секунда не можа да схване какво му говори тя.

— Извинявай — трепна той, — каза ли нещо, скъпа?

— Просто казах, че може би няма да е лошо да потърсим господин Вандерварт. Не знам какво стана с него. Мисля, че сигурно е все още горе в апартамента си. Не мислиш ли, че трябва да се качим да проверим?

Една въодушевена, благодарна усмивка се плъзна по лицето на Леклерк.

— Горе? О, да, мисля, че непременно трябва да го направим.

Когато се изправи, неприятно се изненада, че подът не беше толкова устойчив, колкото му се искаше. Наташа побърза да застане до него, като пътем прибра сакото и вратовръзката му, а после го хвана

подръка, за да му помогне да пази равновесие, докато излизаха от бара. Той не можеше да разбере какво става. Беше изпил колко, само четири мартинита или може би пет? Не би трябвало да се напие толкова. Но щом почувства допира на нейния хълбок и меката тежест на гърдата ѝ, когато се отърка в рамото му, една широка и щастлива усмивка се плъзна по лицето на Магнус Леклерк. Не му пукаше дали беше къркан или не, защото се чувстваше направо на върха.

Алекс поведе разтапящия се, разлигавен банкер надолу по коридора към вратата на апартамента. Почука, почака и долепи ухо на вратата.

— Изглежда не е тук. Сигурна съм, че няма да се бави. Ако искаш, можем да почакаме в моя апартамент, ето онзи там.

Без да му даде възможност да отговори, тя отиде при съседната врата, отключи и го пусна да влезе.

— Опасявам се, че не е много уютен — извини се Алекс и го поведе покрай твърдо тапицираните антикварни мебели в дневната към спалнята с легло два персони и половина, покрито с небесносиня покривка. Точно срещу леглото стоеше масичка с телевизор. Стаята беше за непущачи, но някой беше оставил пакет цигари в пепелника до телевизора.

— Тук е малко по-удобно — каза тя, докато оставяше чантичката си на нощното шкафче. — Защо не се отпуснеш? Седни на леглото, а аз ще ти приготвя още едно питие от минибара. Още едно мартини?

— Не — отказа той и я хвана за ръката. — Остани тук при мен.

След това потупа матрака до себе си. Алекс седна. Позволи му да плъзне ръка по бедрото ѝ и го спря едва когато той се опита да бръкне под полата ѝ.

— Престани — каза тя и игриво прокара ръка през косата му, — какво би казала Марти, ако можеше да ни види сега.

— О, Марти да върви да се чука! — излая Леклерк. После избухна в кикот. — Като си помисля, може би е по-добре аз да взема да изчукам теб, а?

Той се хвърли към нея, хвана я за раменете и се опита да я накара насила да легне. Тя се засмя и успя да се измъкне изпод него.

— Не бързай толкова — възпря го Алекс. — Ако искаш да ме имаш, трябва да правиш точно каквото ти кажа.

— Каквото поискаш! — похотливо я изгледа Леклерк.

— Застани срещу мен.

Той се подчини на секундата.

— Свали си ризата.

Отново изпълни желанието ѝ.

— Сега си свали панталоните и застани неподвижно.

Когато направи и това, той загледа с отворена уста как Алекс разкопча копчетата на блузата си и я пусна да падне на мека копринена купчинка. После тя свали ципа на полата и я остави да се плъзне на пода, преди да прекрачи овала от смачкан плат. Носеше бяло дантелено бельо на „Ла Перла“, което подчертаваше гъвкавите атлетични извивки на тялото ѝ. Още беше с обувките с високи токчета. Леклерк стоеше срещу нея с торбести боксерки, чийто ластик се губеше някъде под отпуснатата му плът. Още не беше свалил сивите си къси чорапи.

— Легни на леглото и се облегни на таблата — нареди Алекс.

Леклерк се примъкна назад, стовари се на кревата и се придърпа назад върху възглавниците.

— Скоро, много скоро ще можеш да правиш с мен каквото искаш. Но първо аз ще правя каквото искам с теб. Стой там, не помръдвай и не говори!

Алекс заобиколи леглото и отиде до шкафа с чекмеджетата. Наведе се, за да отвори едно от тях и Леклерк изстена от удоволствие пред откритата се гледка. Рускинята извади три дълги, тесни шалчета от черна коприна.

— Какво... — започна Леклерк.

— Шшт...

Тя се върна при леглото, сложи шалове върху покривката и възседна гърдите на Леклерк. После се протегна за дясната му ръка, умело завърза единия шал около китката му, а другия за горната част на таблата. Сега едната ръка на Магнус беше завързана и висеше безпомощно във въздуха, но него изглежда го безпокоеше не това, а фактът, че въпреки отчаяните си усилия не можеше да стигне с лице до циците на Алекс, когато тя се наведе над него. Тя не му обърна внимание, безмълвно хвана другата му ръка и повтори действията с втория шал.

Когато и двете му ръце бяха вързани за таблата, тя се наклони малко назад и плъзна ръка по космите на гърдите му, лениво си поигра със зърната му и попита:

— Добра ли съм към теб?

— О, боже, да — изстена той.

— Добре, тогава ме погледни и запомни онова, което виждаш. Защото досега ме виждаше, а сега — тя взе последния шал и го зави около главата на банкера, завързвайки очите му — не можеш. Сега си безпомощен, оставен на моята милост. Затова се питам какво да направя?

Тя постави показалеца си на устните му, дразнейки го, докато той отчаяно се опитваше да го засмуче. След това се отпусна по корем върху него и започна бавно да се смъква надолу, още и още, докато главата ѝ не се окажа точно над долните му гащи.

— Ммм, какво имаме тук? — попита тя.

Застана отново на колене и започна да смъква гащите му от кръста.

— Хайде, хайде — изстена той, опитвайки се да вдигне задника си от леглото, за да улесни задачата ѝ.

Алекс отново се наведе над Леклерк и започна да отпуска глава все по-ниско, докато не стигна на милиметри от него и тогава...

— Благодаря, мис Сен Клер, това е всичко. — Гласът говореше с грубия гърлен акцент на африканер.

Алекс слезе от леглото и яростно се вторачи в Карвър.

— Доста се забави! — беззвучно каза тя.

— Съжалявам — отговори ѝ той по същия начин и протегна ръце към нея в опит да я успокои.

— Кой сте вие? Какво става? — изквича Леклерк, въртейки се в леглото.

Карвър му удари силен шамар.

— Млъкни, господин Леклерк — срязва го той. — Ако цениш живота и доброто си име, затвори си устата и слушай. Дай да ти помогна.

Карвър извади от джоба си носна кърпа и я напъха в устата на мъжа. След това измъкна колана от панталоните му на пода и го стегна около глезените, оставяйки го напълно безпомощен.

— Казвам се Дирк Вандерварт. Ще ти задам поредица прости въпроси, а ти ще ми отговаряш честно. Има две причини, за да го направиш. Първата е, че проследихме вечерта ти с госпожица Сен Клер. Фактически записахме всички по-интересни моменти. Не мисля, че жена ти ще хареса това, което каза по неин адрес. Особено ако същевременно гледа как съблазняваш една млада жена и ѝ разрешаваш да те завърже за леглото си. Не мисля, че това ще се отрази добре на теб, на твоя брак и на работата ти в банката. Нали така? Затова не се опитвай да не отговаряш, да ни заблуждаваш или пък да разказваш за случилото се тук тази вечер. В противен случай записите ще станат обществено достояние.

Другата причина да говориш, е много проста: аз ще ти причиня много силна болка, ако не го направиш. Мистър Леклерк, моля те да не се съмняваш в думите ми. Например така...

Карвър хвана лявата ръка на банкера и започна да извива малкия му пръст. Леклерк замята глава наляво-надясно.

— Нали боли? Ако продължа само още малко, костта ти ще се счупи като клонка. Тогава пръстът ще се подуе като наденица на скара. Нека ти кажа, човече, така ще те заболи, че ще ти се прииска да съм го отрязал.

Сега цялото тяло на банкера подскачаше, сякаш го бе ударил ток. Карвър се правеше, че не забелязва, и продължи да говори.

— Щом свърша с единия пръст, ще се заловя и с останалите. После ще дойде ред на пръстите на краката. Да не говорим за останалите части на тялото ти. И така, готов ли си да отговаряш?

Леклерк трескаво закима.

— Много разумно решение. Добре, нека те настаним малко по-удобно. Госпожице Сен Клер, ще ми помогнете ли?

Заедно те издърпаха тялото на Леклерк нагоре, така че да се облекне по-удобно на възглавниците.

Алекс се наведе и прошепна в ухото му:

— Извинявай, Магнус. Просто кажи на господин Вандерварт каквото иска и можеш да си вървиш вкъщи при Марти. Ти я обичаш истински, нали така, Магнус?

Последва друго отчаяно кимване.

— Добре. — Алекс измъкна носната кърпа от устата му.

Карвър продължи да говори като измисления Вандерварт.

— Искам да науча повече за една от сметките, които контролираш. Номерът ѝ е 444 371 7168.

— Но аз управлявам стотици сметки, как бих могъл да запомня всички? — Главата на Леклерк със завързани очи се замята насамнатам в няма молба.

— За тази ще се сетиш. В събота сутринта си потвърдил получаването на един и половина милиона долара по нея и си изпратил факс със съобщение до титуляря на сметката. Но до неделя следобед си направил така, че парите да изчезнат. Как го направи? И кой ти заповяда? Защото не мисля, че си откраднал всички пари за себе си...

— Не! Не!

— Добре, какво се случи?

— Не мога да ти кажа! Не мога! Те ще ме убият. — Гласът му беше писклив и пълен с няма молба за разбиране, но съзнаваше, че няма да получи такава.

— Кой са „те“, Магнус?

— Не мога да ти кажа!

— Защото ще те убият?

— Да!

— Кое те кара да мислиш, че аз няма да ги изпреваря? Отвори уста!

Карвър протегна ръка към кръста си, измъкна зиг зауера изпод колана и напъха заглушителя между зъбите на Леклерк.

— Можеш ли да познаеш какво е това? Точно така. Деветмилиметров пистолет. Повярвай ми, няма да се поколебая да дръпна спусъка. Точно с това се занимавам. Но мога да направя и нещо друго. Умея да пазя тайна. Никой никога няма да разбере за тази вечер, ако просто ми разкажеш какво се случи със сметката.

— Нищо не се случи.

Карвър му удари още един шамар.

— Смятах, че сме постигнали съгласие.

Леклерк изстена.

— Наистина, нищо не се случи. Никакви пари не са влизали в нея, нито са излизали. Потвърждението за депозита беше лъжливо.

— Кой нареди да бъде изпратено?

— Не мога да ти кажа... не мога!

Карвър въздъхна. Напъха отново носната кърпа в устата на Леклерк и пак го хвана за ръката.

— Това малко прасенце отишло на пазара — започна той старата броилка, като дръпна рязко и силно показалеца. После продължи нататък: — Това малко прасенце си останало вкъщи. Това малко прасенце си хапнало печено говеждо, а това малко прасенце...

Изад носната кърпа се чу приглушен вой. Карвър задържа още известно време малкия пръст на Леклерк извит силно назад, за да усилва болката, а после извади кърпата от устата му.

— Искаш ли да кажеш нещо? Или да ти докажа, че говоря сериозно.

— Не, много те моля...

— Тогава ми кажи. Заповедите... откъде идваха?

— От „Малгрейв и съдружници“. Лондонска банка.

— Кой ти прати нареждането? Искам името.

— Не зная, но мисля, че е дошло от самия връх. От човек с голямо влияние. Не би могло да стане без съгласието на президента на нашата банка.

— Добре. Кой ръководи „Малгрейв и съдружници“? Кой е шефът?

Леклерк опита една измъчена усмивка.

— Нямах нужда от мен, за да научиш това. Става дума за семейна фирма. В момента председател е лорд Криспин Малгрейв.

— Благодаря, господин Леклерк. Много ми помогна. След малко ще можеш да си тръгнеш. Утре сутринта ще получиш имейл, към който ще са прикрепени снимки. Кадри от нашите записи. Надявам се, че ще ти послужат като напомняне да си мълчиш. Не искам да ти причинявам повече неприятности. А сега, госпожице Сен Клер, ще бъдете ли така добра да се облечете и да ми помогнете да оправим тази стая?

Карвър се обърна към кутията от цигари, в която беше скрита камерата и даде отбой на Тор Ларсон, който гледеше монитора в другия апартамент.

— Ти също можеш да си събираш нещата и да си вървиш.

49.

Алекс стоеше под душа и се опитваше да премахне спомена за Леклерк по тялото си. Хотелът предоставяше две пластмасови шишенца с ментова вода за уста. Тя употреби и двете. Не се бяха целували и въобще не стигнаха до секс, но въпреки това се чувстваше омърсена. Когато се върна в спалнята, Карвър тихичко прибираше видеоапаратурата. Леклерк седеше прегърбен и смазан на ръба на леглото.

Алекс събра своите неща, а после помогна на Карвър да отвърже и облече Леклерк, защото не свалиха превръзката от очите му. Банкерът беше изведен от апартамента в коридора и след това по аварийното стълбище, откъдето излязоха през задната врата на сградата. Тор Ларсон ги чакаше там в очуканото си „Волво“.

— Всичко ли записа? — попита Карвър, като все още играеше Вандерварт.

— Да — отговори Ларсон. — Не се притеснявай. Звукът и картината са отлични.

Десет минути по-късно Леклерк беше стоварен на тиха странична уличка. Когато успя да развърже и свали превръзката от очите си, волвото вече беше завило зад ъгъла и изчезнало.

Ларсон остави Карвър и Алекс на Пон де Берг, откъдето те щяха да стигнат пеша до стария град, а той щеше да се прибере в своето жилище. Минути след като се прибра, вече се опитваше да хакне хотелския сървър. Целта му беше да изтрие всички следи за тяхното присъствие там. Това отне половин час и трябваше да използва цялото си умение, но в резултат никой не можеше да каже, че господин Вандерварт, госпожица Сен Клер и господин Съоберг някога бяха прекривали прага на хотела.

Когато пресичаха реката ръка за ръка, Алекс попита Карвър:
— Наистина ли щеше да нараниш Леклерк?

— Ако това се беше оказал единственият начин да го накарам да проговори.

— Много ме плашиш, когато си такъв. Изглежда толкова естествено за теб.

— Не е така. Просто щях да си свърша работата. А ако смяташ, че ми е втора природа, да беше видяла себе си. Направо се шашнах, докато седях пред монитора и ви гледах. Накара ме да се замисля какво ли си мислят хората, като ни гледат.

Вече бяха стигнали другия бряг на реката и повървяха известно време в дружеско мълчание, стиснали в свободните си ръце чантите, с които се бяха настанили в хотела. Карвър заговори пръв.

— Защо всъщност отиде в Париж?

В гласа му нямаше нападателност, нито следа от заплахата, която беше използвал срещу Леклерк. Беше задал пряк въпрос, сякаш го измъчваше любопитство.

— Нали ти казах — отговори Алекс също толкова откровено. — Курск имаше нужда от жена, която да му помогне за задачата и беше готов да плати десет хиляди долара.

— Но няма никакъв лекар, никакъв почтен годеник, нали?

Алекс отвори уста да отговори, но после сякаш размисли, въздъхна и погледна настрани.

Гласът на Карвър стана една нотка по-суров.

— А и не те виждам да работиш на хотелска рецепция. Хора като теб и мен не заемат нормални работни места. Били сме прекалено дълго извън техния свят, за да се справим с работното време от девет до пет. Какво работеше в действителност?

Алекс издърпа ръката си от неговата и спря.

— За бога, не е ли очевиден? Същото, което винаги съм правила. Моите клиенти бяха руснаци. Много богати, с много власт. Понякога бях нещо като гадже, защото оставах със същия мъж по няколко месеца.

Карвър искаше да спре, знаеше, че няма защо да рови по-дълбоко, но не можеше.

— Като онзи тип в клуба с двете блондинки? — добави той и сега вече във въпроса му се усети острота.

Алекс го погледна с отровно презрение, каквото не беше виждал от първата им нощ в Париж.

— Да, като Платон. Преди тях аз седях до него в клубовете, смеех се на шегите му, позволявах да ми мачка циците, правех му свирки и го чуках. Добре? Сега доволен ли си? Или искаш да ме унижиш още малко?

— Не, разбрах за какво става дума.

— Наистина ли? Можеш ли да разбереш какво е днес да си жена в Москва? Няма закони, нито сигурност. Изборът не е между добър или лош живот, а между това да оцелееш или да пукнеш. Аз направих каквото трябваше, както казваш ти, за да свърша работата. Тогава при мен дойде Курск, разказа ми за някаква задача в Париж и че му трябва жена. Аз си помислих, че може да се отвори възможност да избягам и да започна отначало.

— Защо не ми каза това?

Сега на лицето ѝ беше изписана истинска болка, гневът отстъпваше място на примирение.

— Как можех да ти кажа цялата истина? Измислих си почтената работа и почтения любовник, защото се надявах да ме уважаваш малко повече. Но излъгах. Не съм почтена. Сега доволен ли си?

Карвър я хвана за раменете.

— Алекс, пукната пара не давам дали си „почтена“. От всички хора на света аз имам най-малко право да те съдя. Просто исках да науча истината.

Тя го погледна.

— Има ли значение? Може ли това между нас да бъде различно?

Бяха се изчерпали и нямаше какво повече да си кажат, затова закрачиха мълчаливо нагоре по хълма и завиха по улицата, където живееше Карвър, всеки потънал в своите собствени мисли.

В огледалото за обратно виждане на микробуса на швейцарския телеком, в който беше прекарал последните два часа, Григори Курск ги видя да идват. Александра Петрова беше с кестенява перука и носеше дрехи, които никога преди това не бе виждал, но това нямаше значение. Беше я гледал с толкова много перуки, толкова различни маски, че се научи да я различава под тях и да я разпознава по телосложението и походката.

Той се усмихна, когато видя мъжа до нея. Англичанинът беше наранил не само тялото му, но и неговата гордост. Беше позволил да бъде подмамен в капан с взрив и макар да не си беше позволил и най-малък намек за неудобство или слабост пред своите хора, всяко вдишване караше остриите зъби на болката да се впиват в пукнатите му и натъртени ребра. Сега щеше да се наслади на отмъщението си.

Той звънна на Димитров, който беше заел мястото му в ирландската кръчма, и на двамината други, които бе разположил близо до апартамента на Карвър. Съобщението му беше едно и също:

— Тук са. Бъдете готови за действие. Запомнете: и двамата ни трябва живи.

50.

Някаква врата се отвори няколко педи и сноп синя неонова светлина падна върху сиво-черните павета.

— Ссс! Пабло! Влез!

Карвър беше измъкнат от анализа на собственото си аз като човек, събуден от сън. Той се огледа и видя източника на гласа.

— Не тази вечер, Фреди. Съжалявам, друже, но не сме в настроение.

— Влизай, това е важно.

Настоятелността в гласа на Фреди накара Карвър да спре и да го погледне по-внимателно. Той хвърли поглед и към Алекс, но не видя реакция у нея.

Минаха покрай няколкото масички пред кафенето и влязоха в малкото помещение с нисък таван. В заведението нямаше други хора, освен един възрастен човек, прегърбен над купа с министроне^[1]. Карвър му кимна и каза:

— Добра вечер, Карл, как си?

Старецът изръмжа нещо неопределено в отговор и се зае отново със супата си.

— Идва всяка вечер, обикновено е последният клиент. Винаги изяжда по една купа министроне — обясни Карвър, макар че Алекс не му обръщаше внимание.

Той се обърна отново към Фреди.

— Какъв е проблемът?

Фреди бръсна барплота с кърпата, която носеше втъкната под колана на бялата престилка.

— Засега никакъв, но за по-късно не знам. Пабло, някакви хора те търсят. Първо, някакъв французин. Каза, че работи за Федералното министерство на вътрешните работи. Това очевидно беше лъжа, но съм сигурен, че беше ченге. След това една англичанка, много любезна, обаятелна, но задаваше много въпроси.

— Опиши я.

— Типична англичанка, нали разбираш? Не толкова изящна и елегантна, но доста привлекателна.

— Коса? Облекло?

— Ами... дай да помисля. — Фреди се смръщи. — Светлокестенява коса, много лъскава. Носеше пола с някакви шарки, може би бяха цветя.

Карвър кимна.

— Седи петдесетина метра надолу по улицата в светлосин „Опел Вектра“. С нея има и един мъж. Когато минахме покрай тях, тя го хвана за ръката и се обърна към него, сякаш бяха влюбени или любовници. Какво искаше да научи?

— Тя разговаря с Жан-Луи, когато аз бях зает. Той й казал и за останалите мъже.

— Какви други мъже?

— Не знам, не съм ги срещал, но Жан-Луи ги видял днес следобед да слизат от някаква черна кола. После колата си заминала, но не всички мъже били вътре. Може още да се въртят наоколо.

— За колко души става дума?

— Не знам. Почакай малко. — Той отиде до другия край на помещението, отвори вратата и надникна през нея: — Жан-Луи!

От стаята на горния етаж се чу детски глас:

— Да, татко?

— Слез долу, сине.

По стълбите се чу трополене на крака и след това един малък вързоп енергия влетя в помещението, видя Карвър и изпищя:

— Пабло!

Баща му се вторачи в него, опитвайки се да изобрази строгост.

— Разкажи на господин Пабло какво видя днес следобед. Нали се сещаш, за странните мъже.

— Онези, за които ме попита англичанката?

— Да, за тях.

— Бяха трима или четирима. Изглеждаха много странни. Носеха широки шлифери, макар навън да беше топло и приятно.

Карвър клекна и се опря на бедрата си, за да погледне Жан-Луи в очите.

— Можа ли да видиш какво носят под шлиферите си?

— Не, всички бяха закопчани. Сигурно са се сварили.

— Да, сигурно. Благодаря ти, много ми помогна. А видя ли къде отидоха?

Детето кимна.

— Да, някои отидоха към твоята кооперация, а други не. Не зная какво е станало с тях. Трябваше да се прибера, защото мама каза, че е време да вечерям.

— Не се тревожи, свършил си добра работа. Смятам, че някой ден може да станеш известен детектив. Нали така, Фреди?

Фреди придоби стреснато изражение.

— Моят син? Ченге? Пабло, това не е смешно. — Той се прекръсти в престорен ужас, а след това се обърна към момчето: — Добре, а сега отивай да си лягаш. Хайде, тръгвай. Скоро ще дойда да ти прочета приказка.

Карвър гледеше как момчето излиза с галоп от бара, а после се обърна към Фреди.

— Нагоре по улицата е паркиран бус на телекома. Откога е там?

Фреди въздъхна пресилено.

— Мамка му, откъде мога да знам? Пабло, ти наистина си лош от ченгетата.

— Съжалявам, но това може да е важно. Просто се опитай да си спомниш. Например, когато си излизал да сервираш на хората отвън? Беше ли бусът тук сутринта? Имало ли е телефонни техници, които да работят някъде?

Фреди се замисли със затворени очи.

— Не, нямаше бус, нито техници. Трябва да е пристигнал покъсно през деня.

— Или преди малко е възникнала някаква повреда, или бусът няма нищо общо с телекома. Трябва да предположим, че вероятно второто е вярно. Какво имаме? Французинът, англичанката и нейният другар в колата, плюс банда мъже в широки шлифери, пристигнали с черна кола, но нея вече я няма, а на мястото ѝ се появява този бус. Изглежда никой от тях няма нищо общо с останалите. Боже мили...

Алекс го гледеше.

— И сега какво?

— Ти остани тук, а аз ще отида да разбера какво, по дяволите, става.

— О, ще оставиш безпомощната жена?

— Не, просто не искам да се бия с някого, докато съм зает да се карам с теб. Това ще ми отвлича вниманието. Затова ще отида да видя кои са тези хора, ще се оправя с тях, а после можем да продължим с това, което правихме. Ако искаш.

Фреди извъртя очи и тръгна да излиза.

— Ще отида да почистя кухнята — подхвърли той през рамо, докато излизаше.

Карвър и Алекс се гледаха яростно известно време, никой не искаше да отстъпи. После тя леко вдигна рамене в знак на съгласие.

— Върви. Фреди ще ме пази.

Карвър не отговори, а само я изгледа. После се обърна и тръгна към кухнята.

— Ей, Фреди! — повика го той. — Имаш ли заден вход?

---

[1] Minestrone (ит.) — буквално голяма супа, готви се в цяла Италия, но произхожда от Ливорно. — Б.пр. ↑

51.

Карвър избра по-дългия път, за да заобиколи квартала, и мина три преки, докато стигна до долния край на своята улица. Сега гледаше от другата страна към буса, кафенето и синия „Опел“. „Ирландският пъб на Малоун“ беше точно пред него. Ако някой е задавал въпроси в кафенето, твърде вероятно бе да се беше отбивал и там. Той можеше да направи същото.

Бутна вратата и влезе сред дима на цигари и смрадта на стар гинес. Вътре се тълпяха обичайните посетители на подобни места: служители на ООН и на местните банки, които се опитваха да докажат, че са хора от плът и кръв въпреки безличните си костюми. Карвър махна за поздрав на едрия мъж в зелената фланелка на отбора по ръгби на Ирландия, който стоеше зад бара, и огледа небрежно помещението като всеки друг клиент, който иска да види какво става.

Не му беше трудно да забележи мъжа със закопчания шлифер. Беше заел място на маса до прозореца, гледаше право в Карвър и бързо ломотеше нещо по телефона. Това си беше чисто самопризнание, защото веднага затвори телефона, щом погледът на Карвър се спря върху него. Това реши нещата. Карвър тръгна към бара, клатейки глава в учудване от простотията на този човек, който нямаше достатъчно мозък, за да се престори на незаинтересуван.

— Стю, една половинка, моля.

Мъжът с фланелката на ръгбист отговори с провлечен австралийски акцент:

— Нямаш проблеми, приятел. — Отиде при апарата за бира и взе да свещенодейства, наблюдавайки как разпенената течност бавно се стича и оцветява в черно половинлитровата чаша под месинговия чучур.

Карвър се облегна на плота.

— Типът до прозореца, грозният педал с шлифера, отдавна ли кибичи тук?

Стю погледна натам.

— Не знам. Може би няколко часа. Не пи много цицията му с циция. По-рано си имаше другарче, но то си тръгна.

Карвър плати бирата си. Точно когато я взе и щеше да я отнесе, сякаш получи внезапно просветление.

— Стю, знаеш ли какво? Може би няма да е зле да се обадиш за лекар. Имам предчувствието, че може да се случи някакво произшествие.

— Виж, Пабло, не искам побоища тук. Изкарай го навън, ако искаш да се поразкършиш.

Карвър го потупа успокоително по рамото.

— Не се притеснявай, няма да отнеме повече от минутка.

Той тръгна бавно и нехайно през заведението към местата край витрината, разменяйки усмивки с красивите момичета, с които се разминаваше по пътя. Сега руснакът седеше само на метър и половина от него, несигурен как да реагира на това, че обектът най-безгрижно се приближава към него.

Между Карвър и руснака три хубави чиновнички се бяха скупчили около бутилка вино, разменяйки си на висок глас клюки, примесени с кикот. Едната беше оставила дамската си чанта на пода. Жените стрелкаха погледи към Карвър, докато минаваше край масата им. Той обърна глава, ухили им се дръзко и намигна недвусмислено на най-хубавичката.

Той не гледаше къде стъпва, затова се спъна в чантата. Залитна напред, чашата му подскочи нагоре и изригна струя гинес, която описа дъга и плисна към момичетата, а те се разписаха и наскачаха от столовете, когато пенестата течност заваля по дрехите им. Ръцете на Карвър замахаха да се хванат за нещо и попаднаха на мъжа в шлифера, който се дръпна назад, когато англичанинът се заби в него. Столове се разлетяха по пода, помещението се изпълни с възбудените писъци на жените, затова никой не забеляза как ръцете на Карвър стиснаха яко плата на шлифера, а челото му внезапно се стрелна напред и се стовари върху носа на мъжа, когато двамата безпомощно се сгромолясаха на пода.

След няколко секунди хаосът се уталожи. Карвър се изправи с объркано изражение и погледна към окървавената развалина, която остана да лежи на пода.

— Боже мили! Ужасно съжалявам. Добре ли сте? — попита той безпомощно. После огледа зяпналите посетители.

— Някой да се обади за линейка! Бързо! — Настъпи пауза и след малко той започна да се оглежда с ококорени очи. — Къде е тоалетната, мисля, че ще повърна. — Наведе се напред, притисна с ръка устата си и тръгна със залитане към задната част на кръчмата, а разтревожените пияници заотстъпваха, за да му освободят място да мине.

Едва когато мина през летящата врата, която водеше към мъжката тоалетна, Карвър се изправи, избърса капка кръв от челото си и си позволи да се усмихне. Един по-малко, но колко ли бяха останалите?

Точно в този момент вратата зад него се отвори. Той погледна в огледалото и получи отговор.

Григори Курск трябваше да вземе решение. Надяваше се, че Карвър и Петрова ще се върнат в апартамента и беше планирал да сгаци тях и компютъра в жилището, но сега изглежда се бяха разделили. Димитров се беше обадил, че англичанинът е в кръчмата, но сам. Петрова никаква не се виждаше. Вероятно още беше в кафенето.

Курск изпрати останалите двама от своите хора, за да помогнат на Димитров. А той какво да направи? Дали да се присъедини към тях, или да тръгне след момичето?

Започна да обмисля положението. Карвър беше добър, в това не можеше да има съмнение, но Курск имаше доверие на хората си. Може и да не бяха атомни физици, но бяха ветерани от спецчастите, възпитаници на една от най-суровите школи в света. Междувременно той можеше сам да се оправи с Петрова. Знаеше къде да я намери. Беше готов да се обзаложи, че Карвър е постъпил така, както би направил той самият: оставил е кучката на безопасно място, за да свърши мъжката работа на спокойствие.

Слезе от микробуса, протегна гръбнака си, за да разкара сковаността от двата часа на неудобната седалка, и тръгна надолу по улицата към кафенето.

Агентът на МИБ номер Д/813318, служителят пета категория Том Джонсън, използваше времето, прекарано в наблюдение, за да опознае Дженифър Сток малко по-добре. На пръв поглед тя не го беше впечатлила особено. Лицето ѝ беше по-скоро привлекателно, отколкото хубаво. Поведението ѝ беше приятелско, но делово, подчертаваше факта, че поне по време на работа тя е първо агент, а после жена. Той уважаваше това решение, хареса му и фактът, че не бе позволила желанието ѝ да бъде приемана сериозно да убие чувството ѝ за хумор. Колкото по-дълго седеше в колата с Дженифър Сток, толкова повече растеше интересът на Джонсън към жената, а не към агента.

Заинтересува го начинът, по който тя омаловажаваше своята привлекателност. Не носеше грим, а косата ѝ беше подстригана по-скоро за удобство, отколкото за красота. Освен това сякаш не осъзнаваше каква фигура има. Може би затова му трябваше толкова време, за да забележи фантастичните ѝ крака и прекрасните гърди. Не много големи, но заоблени и вирнати, сякаш искат да кажат: „Хей, ето ни и нас“. Той започна да я гледа влюбено в очите. Тя му се нацупи за това, но щеше да го преживее. Пък и идеята да се правят на влюбени, ако някой започне да ги гледа подозрително, беше нейна. Трябваше да използва това.

Двамата си говореха за това как се намират прилични жилища в Швейцария с мижавите заплати от МИБ, когато Джонсън видя как един мъж слиза от микробуса на швейцарския телеком и тръгва към кафенето.

— Почакай малко, има раздвижване — каза той, докато се пресягаше за апарата, за да направи няколко снимки.

— Виждала съм го — каза Дженифър. — Следобед се навърташе тук, но тогава караше беевето. О, това може да се окаже интересно...

Те го наблюдаваха как влиза в кафенето.

— Другите двама са все още там, нали? Да го последваме ли, за да видим отблизо какво става?

Дженифър поклати глава.

— Може да се окаже опасно. Кафенето е малко. Влезем ли, собственикът сигурно ще ме познае. Освен това, ако започнат неприятности, ще ни е трудно да стоим настрана.

— Да, но от нас се очаква да разберем какво вършат тези смешници. А каквото и да правят, то става там вътре. Знаеш ли, аз ще отида да видя. Просто ще се спра на вратата и ще надникна вътре. След това ще се върна и ще ти кажа какво става, за да решим какво да правим по-нататък. Какво ще кажеш?

Джонсън вече беше хванал дръжката на вратата и когато тя се съгласи, той небрежно хвърли фотоапарата на задната седалка, слезе от колата и тръгна към кафенето.

52.

Двамата влязоха един по един в тясната мъжка тоалетна. Първият беше с щръкнала, боядисана в червено коса, а от тила му се спускаха десетина тънки като миши опашчици плитки, които слизаха под яката на черния му шлифер. Сигурно беше отворил летящите врати с гърба си, защото щом влезе, се завъртя на пети, а в ръцете му се оказа автомат МАК-10^[1]. Същото оръжие носеше и мъжът зад него. Автоматите бяха оборудвани със заглушители „Сионик“, което ги правеше почти безшумни и много по-точни от обикновените макове с къси цеви. Това беше първото, което Карвър забеляза, докато бъркаше под якето си, за да извади своя ЗИГ. Когато насочи пистолета, той забеляза и нещо друго: двамата не откриха огън по него.

Ако искаха да го убият, щяха да влязат, стреляйки, и да го надробят на късчета много преди да беше успял да извади пистолета си. Ала те просто стояха срещу него с професионалния външен вид на жестоки, кисели типове, но израженията им излъчваха разочарование, че бяха лишени от удоволствието да му видят сметката. В това имаше логика. Който и да беше изпратил тези горили, имаше нужда от Карвър жив. Докато Алекс и компютърът бяха извън обсега им, нямаше да е достатъчно да му видят сметката. Трябваше им пълният комплект.

Така Карвър се сдоби с още една информация, която включи в сметките си. Нямаше да умре през следващите няколко секунди. Бяха насочили оръжия срещу него, но никой нямаше да го застреля. Но, ако им позволеше да го хванат, щяха да го подложат на жесток разпит. А трябваше да мисли и за Алекс. Колко време щеше да е в безопасност в кафенето на Фреди?

Изглежда горилите не говореха английски. Само си стояха там, вторачени заплашително в него. Червенокосият не спираше да мига. Имаше разширените зеници и сиво-белия тен на любителите на амфетамини. Бузите му бяха хлътнали чак до слепоочията, а челото и адамовата му ябълка изпъкваха неестествено. Карвър почти физически почувства жуженето на свръхстимулираните му нервни окончания и усилието, което полагаше да си дава вид на сдържан и разумен.

Няколко секунди не се случи нищо, защото никой не знаеше каква трябва да бъде следващата стъпка. Карвър нямаше намерение да прави предизвикателни движения. Не и когато напомпан с наркотици луд стои на метър и нещо от него с насочен автомат. Тогава едната от горилите тръгна по прохода между писоарите и мивките. Той беше улеснен от Карвър, който стоеше извън обсега им и зае позиция встрани от него, за да му попречи да държи в шах и двамата мъже с едно оръжие.

Мъжът посочи с пръсти пистолета на Карвър и му махна, сякаш искаше да каже: „Дай ми го“.

Карвър го погледна с празен поглед. Мъжът имаше месесто лице, гладко и безжизнено като картоф, малки очи, пълни устни и нацупена уста. Той отново махна с ръка, този път по-заповеднически и с по-голямо раздражение.

— О — с невинни очи каза Карвър, — искаш пистолета ми? Ето ти го!

Хвърли силно оръжието в краката на картофолиякия мъж и той се плъзна с дрънчене към обувките му. Свинските очички погледнаха надолу само за частица от секундата, но това беше достатъчно за Карвър да се завърти на левия си крак и да стовари десния право в месестото чене на мъжа. Той залитна назад, поемайки удара, и Карвър го последва, сграбчи лявата му ръка и я използва като лост, за да го завърти като танцър, който валсира с дамата си, и го запрати с все сила към червенокосия му другар.

Когато двамата се сблъскаха, Карвър сграбчи заглушителя на автомата на картофолиякия и с рязко дръпване го измъкна от ръката му. После се извъртя настрани и застана с лице срещу двамата. Червенокосият се поколеба само за миг, а Карвър се нуждаеше точно от това. Той пристъпи крачка напред, хвана цевта на автомата като бейзболна бухалка, замахна силно и стовари ръкохватката върху кръглата глава на дебелака, преди лявата му ръка да се стрелне обратно с лакътя напред и да се стовари в лицето на червенокосия наркоман. Това движение му осигури време за още един бейзболен удар и Карвър вложи цялата си сила в замаха. Чу се пукане на кости и в облак от сополи и кръв червенокосият рухна в безсъзнание на пода до своя другар.

Карвър спря за секунда да си поеме дъх. Огледа отражението си в огледалото, приглади коси и пооправи дрехите си. След това вдигна пистолета си от пода, прибра го на място и излезе от мъжката тоалетна.

Когато се върна в кръчмата, барманът Стю го чакаше.

— Добре ли си, приятелю? Имаше такъв вид, сякаш ще се издрайфаш.

Карвър се усмихна виновно и прокара ръка по устата си.

— Да, аз съм добре, но не е лошо да предупредиш клиентите си да не ходят там, защото подът е оплескан.

— Има ли нещо общо с двамата типа, които влязоха след теб?

Карвър вдигна рамене.

— Двама души? Не, не съм ги виждал.

Австралиеца се изхили.

— Добре, друже. Радвам се, че с теб никога не сме се карали. Лекарят е на път, а също и ченгетата. Неколцина от клиентите настояха да ги извикам. Тези швейцарски копелета до едно са законопослушни.

— Е, тогава аз ще изчезвам.

— Да, това е добра идея. И може би е по-добре известно време да пиеш бирата си някъде другаде.

---

[1] Military Armament Corporation, Model 10. Оръжието е конструирано от Гордън Инграм през 1964 г. — Б.пр. ↑

53.

Петрова го видя да влиза в кафенето и се опита да се надигне от масата, където се беше прегърбила над чашата кафе, отдадена на самосъжаление. Курск я беше виждал много пъти да се окайва като всяка друга неблагодарна курва. Преди тя да успее да се изправи, той я прегърна с ръка през гърлото и стисна достатъчно здраво, за да я удуши. Тя го заблъска с ръце и крака, но ударите ѝ просто отскачаха от тялото му. Курск дори не ги усещаше.

В помещението имаше още двама мъже. Един стар пръдльо, който сърбаше супа, и оплешивяващ мъж на средна възраст с бяла престилка зад барплота. Курск насочи пистолета към него и му махна да излезе иззад тезгяха. После посочи към пода. Мъжът се отпусна на колене, а Курск направи крачка напред, влачейки Алекс с лекотата на дете, гушнало играчката си, и стъпи на гърба на мъжа, принуждавайки го да легне по очи.

Старецът не беше помръднал. Курск реши, че сигурно е сенилен. Нямаше смисъл да се опитва да говори с него, затова просто се завъртя и изрита стола изпод дъртака, запращайки го на пода. След това замахна и го ритна в главата, за да подсили посланието си, и заби един куршум в пода между двамата мъже. Те застинаха неподвижни, а старият започна да стене, когато Курск опря пистолета в главата на Алекс и просъска в ухото ѝ:

— Ти, вероломна кучко, идваш с мен. Юри те иска жива, но ако се опиташ да ми свиеш номер, ще те гръмна в челюстта и ще направя красивото ти личице на парченца. Вярно, ще останеш жива, но ще ти се иска да умреш. А сега се размърдай.

Тръгнаха към изхода и в този момент Том Джонсън зави към вратата. Той се спря за миг, опитвайки се да разбере смисъла на онова, което виждаше: двама мъже лежаха на земята, а трети беше хванал жена и я заплашваше с пистолет. Някой страхливец щеше да направи най-умното и да изчезне светкавично, но Джонсън не беше страхливец. Той беше обучен агент. Освен това бе смелчага, който виждаше как престъпник отвлича жена.

Курск заби два куршума в гръдния му кош преди Джонсън да беше успял да докосне пистолета си. Силата на изстрелите го запрати обратно на улицата. След това руснакът се обърна към мъжете на пода, които току-що бяха станали очевидци на убийство, и ги застреля от упор в тиловете. Куршумите разкъсаха лицата им, излязоха от другата страна на черепите и се сплескаха в пода.

Алекс се извърна и го заплю в лицето.

— Копеле мръсно — изхърка тя, зяпайки за въздух, за да успее да изкара думите, — нямаше нужда да правиш това.

Той я удари с пистолета по главата. Ударът замая руския и тя почти изгуби съзнание, когато той я повлече навън от кафенето. Курск не биваше да прави тава, но то го накара да се почувства по-добре.

Докато гледаше как Том Джонсън крачи към кафенето, Дженифър Сток размишляваше по какви странни пътища животът събира жените и мъжете. Когато се събуди тази сутрин, тя не очакваше да се запознае с нов човек. Смяташе, че ще прекара целия ден в кола, наблюдавайки някакви типове, и наистина стана така, но пък се запозна с този мъж.

Тя със сигурност го харесваше. Хареса усмивката му, когато той отвори вратата на колата си, за да я пусне да се качи. Хареса как слънчевите лъчи се оплетоха в русите косъмчета по силните му ръце, докато стискаше волана по време на пътуването. Хареса начина, по който се беше опитал да не гледа гърдите ѝ, но все не успяваше да се сдържи, и виновното изражение на ученик, когато тя го хвана.

— Извинявай — каза той. Но след това се одързости и добави: — Все пак изглеждаш прекрасно и ще е жалко да не те огледа човек.

Тя се опита да се разсърди, но същевременно се почувства смешно доволна.

Въздъхна тихичко, защото знаеше докъде ще доведе всичко това, и се запита дали удоволствието си заслужава всички усложнения, които ще възникнат от връзката с колега от службите. Тогава си каза да престане да се държи като глупава ученичка и да обърне внимание и на задачата. Точно тогава видя изненаданото изражение на Том и двете крачки, които направи назад със залитане, сякаш беше ударен от

невидима сила, рухна на земята и остана да лежи неподвижен в средата на улицата.

Онова, което току-що видя, беше толкова далеч от досегашните ѝ мисли, че ѝ бяха нужни няколко секунди, за да схване всичко. И тогава в мозъка ѝ се сблъскаха разбирането и ужасът. Тя бутна вратата да се отвори, извади пистолета си и хукна нагоре по улицата, крещейки името на любовника, когото никога нямаше да има, съсредоточила толкова силно вниманието си върху трупа, че в първия миг не забеляза присъствието на много по-едрия мъж и жената в неговата хватка.

И тогава те се оказаха един срещу друг, Дженифър и убиецът, и тя веднага разбра, че макар и двамата да бяха въоръжени, това всъщност нямаше значение. По време на упражненията по стрелба ѝ бяха казали, че през Втората световна война 85 процента от войниците никога не са стреляли в състояние на ярост, дори когато техният собствен живот е бил застрашен. Нормалните непсихявали човешки същества в голямото си мнозинство не са склонни да се убиват едни други. Затова най-важният психологически елемент във военното обучение е да се преодолее тази наклонност и почтените хора да бъдат превърнати в убийци. Но при Дженифър Сток това не беше проработило. Знаеше, че трябва да застреля мъжа пред себе си, иначе той ще я гръмне, но не можеше да го направи. Той също го разбра. Можеше да го прочете в очите му и по леката усмивка, която се появи в ъгълчетата на устата му.

Продължителността на сблъсъка им трая само няколко секунди, но сякаш се проточи с часове, докато усмивката му ставаше все по-широка, а пръстът му побеля, когато дръпна спусъка. От дулото на пистолета му изскочи пламък и Дженифър почувства как я повдига сила, по-голяма от земното притегляне, и я праща във въздуха точно както стана и с Том. После всичко изчезна.

Курск спря за миг, за да се увери, че жената е мъртва, после продължи пътя си. Стигна при буса, отвори задните товарни врати и хвърли Алекс вътре. После заключи.

Когато заобиколи микробуса и тръгна към шофьорската врата, с крайчеца на очите си зърна някакво движение. Погледна към другата

страна на улицата и видя един мъж да излиза от ирландския пъб. Карвър.

В същия миг той също забеляза Курск и се затича надолу по улицата към него, като сведе глава и прикри тялото си зад паркираните коли, защото Курск започна да стреля по него.

За миг Курск се прикри зад вратата на буса и се загледа дали някой ще последва Карвър от кръчмата. Но нямаше и следа от неговите хора. Сигурно ги беше извадил от строя. Сега отново бяха един на един, както в онези парижки клоаки. На Курск това не му хареса, но можеше да се сети и за друг начин да пипне англичанина: жената, която лежеше безпомощна в каросерията.

Той стреля още два пъти по Карвър само за да го накара да стои приведен, после скочи в кабината и запали двигателя. Включи на скорост и натисна газта до ламарината. Видя Карвър изправен на улицата пред него, с протегнат напред пистолет и леко разкрячени крака, заел позиция за стрелба. Но не обърна внимание на куршумите, които пръснаха предното стъкло и се забиваха в каросерията от неговата страна. Той насочи микробуса право срещу англичанина и го принуди да се хвърли настрана и да се претърколи през покрива на една от колите, която бусът обърса. После руснакът успя да възстанови контрола си над возилото, намести се по-удобно и полетя в нощта.

Сега вече Карвър не можеше да го хване. А ако искаше жената обратно, щеше да му се наложи да се моли.

54.

В мига, когато видя високата едра мъжка фигура, стояща до микробуса на швейцарския телеком, Карвър разбра, че това е Григори Курск, и осъзна, че е допуснал ужасна грешка. Не трябваше да оставя Алекс. Уж безопасното място се беше превърнало в капан.

Сега не можеше да ѝ помогне. Не посмя да стреля по буса, когато той с лъкатушене профуча край него. Всеки изстрел през стените можеше да улучи Алекс. Можеше да стреля по гумите, но рускинята сигурно не беше обезопасена с колан. При скоростта, с която Курск караше, тялото ѝ щеше да се мята като топче за тенис по стените на микробуса. На Карвър не трябваше да му се обяснява, че внезапното спиране може да е смъртоносно за пътника.

Какво ли се беше случило в кафенето? Той се затича натам, пробивайки си път през групичките хора, които вече бяха започнали да се трупат по улицата. Лицата им бяха изпълнени с безпокойство, което бързо отстъпваше на нарастващото любопитство, това ненаситно желание на оцелелите да видят умрелите преди тях. Почтените граждани, които Карвър избутваше от пътя си, приличаха на зяпачи, излезли да наблюдават публична екзекуция, които се чувстват измамани, че са пропуснали кулминацията.

Десетина-дванадесет сеирджии бяха застанали в кръг около две тела, проснати на паважа. Мъж и жена. Карвър ги разпозна като двойката, която беше видял в синята „Вектра“. Боже, какво се беше случило тук?

Точно тогава чу една-едничка дума, във високия пронизителен писък на дете:

— Таткоо!

Карвър си проби път в кафенето и видя Жан-Луи паднал на колене, а кръвта на баща му беше размазана по цялата му пижамка с щампи на Мечо Пух. Момчето разтърсваше трупа на баща си и плачеше:

— Татко, събуди се! Събуди се, тате!

Карвър пристъпи напред, наведе се, вдигна момченцето и го притисна в гърдите си. Изведнъж му дойде прекалено много. Почувства се задушен от толкова много смърт, покрусен от загубата и разтърсен от чувството за вина заради разрушението, което изглежда го обкръжаваше подобно на заразна болест, поразяваща всеки, до когото се докоснеше. Започна да диша трудно, дъхът му пресекваше и той направи няколко крачки, за да се облегне на стената. После се отпусна на пода, все още стискайки момчето в прегръдките си.

Не знаеше колко дълго беше останал така, но следващото, което усети, беше как някой измъква Жан-Луи от прегръдката му. Почувства остра болка в крака и смътно осъзна, че някой го ритва и че някакъв женски глас крещи:

— Как смееш? Как смееш да прегръщаш сина ми, когато баща му е мъртъв заради теб?

Карвър отвори очи и видя жената на Фреди, сега вече негова вдовица, Мариан. Видя смазаното ѝ от мъката лице, но очите ѝ бяха пълни с ярост. Тя се наведе и силно го зашлеви.

— Стани! Стани, ти, безполезно и трогателно подобие на мъж! Моят съпруг е мъртъв. Жена ти я отвлякоха. Защо не станеш и не направиш нещо?

Карвър погледна нагоре към Мариан, неспособен да намери думи на извинение за онова, което ѝ беше причинил. След това се изправи и погледна надолу към кръвта, която покриваше лъскавия костюм на Дик Вандерварт и крещящата му бутикова риза. Той пресече помещението и вдигна чантата, която беше оставил там преди по-малко от петнадесет минути, когато Фреди още беше в безопасност, а Жан-Луи все още си мислеше, че татко му е безсмъртен.

— Къде мога да се преоблека? Ченгетата ще дойдат всеки момент.

Мариан отвори вратата към стълбището без следа от прошка по лицето, а гласът ѝ продължаваше да е груб и неумолим:

— Там горе! — посочи тя. — Остави мръсните дрехи. Аз ще се отърва от тях. — Когато Карвър мина покрай нея, тя го сграбчи за ръката. — Искаш ли да ти простя? Ако искаш, намери тези хора и ги убий. Всички, до последния.

Когато изми кръвта от ръцете и лицето си и се преоблече в обичайните си дрехи, полицията вече беше пристигнала и разпитваше

Мариан и Жан-Луи. Карвър искаше да се махне, но имаше нужда от шапка или нещо друго, за да скрие косата си и да засенчи лицето. Той претършува спалнята на Фреди и Мариан, ровеше из различните чекмеджета и гардероби, докато не намери старо синьо бейзболно кепе, захвърлено в дъното на един шкаф. На него беше избродирана емблемата на „Сервет“, женевския футболен отбор. Той го изтупа от прахта в бедрото си, после излезе през прозореца на спалнята и се спусна по водосточната тръба в градината отзад. Сега оставаше само да не се набива на очи.

Той излезе на улицата. Няколко патрулки и линейки запушваха платното пред кафенето. Фотографът на следователската група снимаше телата. Няколко метра по-нататък се бяха изправили двама мъже, които спореха за нещо. И двамата говореха френски, но когато Карвър мина покрай тях, осъзна, че единият има силен английски акцент.

— Настоявам да получа разрешение да огледам телата — казваше мъжът. — Аз представлявам правителството на Нейно Величество. Тези хора бяха мои колеги. Може би носят официални документи, които трябва да намеря.

Обзалагам се, че трябва, помисли си Карвър. Единствените правителствени служители, които отиваха в чужбина, за да водят наблюдение, бяха агентите на МИ6. Бяха се задействали по-бързо, отколкото очакваше, затова той трябваше да бъде още по-бърз.

На края на улицата спря до своята кола, едно „Ауди РС6“ лимузина. Приличаше на обикновения среден и много сигурен модел на „Ауди“, но външният му вид лъжеше. Под сивия преден капак се криеше 4200-кубиков осемцилиндров V-образен двигател, който щеше да изстреля автомобила за по-малко от четири секунди до сто километра в час. Колата имаше и двойно задвижване, което я прилепваше за пътя като карфица към магнит. Нямахше патрулка в Европа, чиито пътници да погледнат аудито втори път, но ако ченгетата направеха опит да го подгонят, щяха да открият, че не могат дори да се доближат до него.

Карвър седна зад волана и колкото може по-бързо напусна града.

55.

Юри Сергеевич Жуковски не отговаряше на представите на Карвър за типичния руснак. Той не приличаше на бандит. Нямаше впечатляваща физика, не надхвърляше среден ръст, лицето му беше тясно, а късата му побеляваща коса бе започнала да оредява на темето. Тъмнокафявият му костюм, бялата риза и ненатрапчивата вратовръзка говореха за човек, който нямаше никакво желание да изглежда в крак с модата или да парадира с богатството си. Лесно можеше да бъде сметнат за интелектуалец, професор или учен. Гласът му беше тих и скромнен. Но стоманената студенина на сивите му очи и прямотата на вторачения му взор разкриваха истината за неговата безскрупулност, амбиции и воля за власт. Бившият полковник от КГБ говореше тихо не защото бе прекалено кротък, за да крещи, а защото беше напълно уверен, че и едва доловимият му шепот ще предизвика моментално подчинение.

Денят му започна със среща в осем сутринта в Москва, на която се обсъждаше покупката на последната фабрика за алуминий в Русия, която още не беше в неговите ръце. Преговорната му тактика беше пределно проста: той назоваваше покупната цена, а после съобщаваше на продавачите, че ако не я приемат, до седмица ще са мъртви. Така работеше икономиката в новия Див изток и това напълно устройваше Жуковски. Обаче не всичките му делови интереси се развиваха толкова гладко. Не всички негови партньори се поддаваха толкова лесно на заплахи.

Този следобед по време на полета в неговия малък луксозен „Челенджър“ до Швейцария му се обади един африкански президент. Той беше стар другар от комунистическо време, обучаван от КГБ в Киев, подобно на много други представители на африканския управляващ елит в края на двадесети век. Но сега у него нямаше нищо другарско. Опитваше се да не изпълни задължение за поръчка на стойност сто милиона долара. И не ставаше дума за алуминий.

— Скъпи Юри — започна черният диктатор, чиито авоари в Цюрих съответстваха до последния цент на помощта, която се

наливаше в държавата му през последните три десетилетия, — както ти обяснявах многократно през последните седмици, няма нищо лично. Става дума за политика. Не можем да си позволим да ни видят, че купуваме продукта, който предлагаш да ни продадеш.

Той говореше английски по начин, който съчетаваше богатата музикалност на африканския говор с провлечената самоувереност на английския джентълмен. След Киев беше завършил образованието си в Лондонското училище по икономика. Това също беше типично за хората от неговата каста.

— Господин президент, аз нищо не предлагам, а изпълнявам договора, който и двамата подписахме — търпеливо възрази Жуковски.

— Договор, подписан при съвсем различни обстоятелства, когато сред западните правителства цареше съвсем различно настроение. Простият факт е, че бяхме поставени под силен натиск да променим определени страни в нашата отбранителна стратегия и свързаните с това покупки на въоръжение. Някои хора дори заплашиха, че ще спрат помощите, от които моят народ толкова отчаяно се нуждае.

Жуковски затвори очи от безмълвно безсилие, докато формулираше отговора си.

— Моля, господин президент, спестете ми сърцераздирателните речи. Ние сключихме сделка. Ще ви бъда много задължен, ако вашата държава изпълни своята част от нея.

— Опасявам се, че това е невъзможно — каза президентът, — но не обвинявай мен, а онази проклета жена, която се показваше по всички телевизии в света.

— Тази проклета жена вече е мъртва. Повече никога няма да може да влияе на когото и да било и единствените камери, пред които ще се развява, ще бъдат тези на погребението ѝ. Скоро всичко ще се върне в обичайното си русло.

— Надявам се, че си прав. Ако това стане, аз, Юри, ще съм много щастлив да купувам отново вашите продукти. Но дотогава нашата сделка трябва да бъде отложена. И не се възмущавай толкова. Не смятам, че съм единственият от клиентите ви, който е решил да преосмисли плановете си.

Външно Жуковски остана спокоен и гласът му не издаваше нито безсилието, нито гнева му.

— Както знаете, господин президент, моите сделки с клиенти винаги са строго поверителни.

— Така и трябва. Е, поздравя Ирина от мен.

— А вие Генди. Довиждане, господин президент.

— Довиждане, господин Жуковски.

Той затвори очи и започна да диша по-бавно, за да успокои съзнанието си. Трябваше да проведе още два телефонни разговора. Единият беше с министър в Москва, за да го увери, че ще получи месечното си възнаграждение в пълен размер и навреме. Другият беше със старшия партньор в една правна кантора в Монте Карло. Той представляваше семейството, чието покровителство беше превърнало Жуковски от офицер на средно равнище в неколнократен милиардер. Семейството, което беше позволило и дори осигурило парите за изкупуването на държавната собственост на смешно ниски цени. Семейството, което все още беше неговият таен господар. Те се нуждаеха от потвърждение, че авоарите им са все още в безопасност. Не биха се поколебали да си намерят друга фасада, ако не получеха подобно уверение.

Бентлито на Жуковски го посрещна на частното летище на изток от Женевското езеро и бързо го откара до планинското имение малко извън Гстаад. Беше прекарал там почти четири часа, когато получи съобщението от Курск. Карвър отново беше избягал, но след това Курск каза, едва успявайки да прикрие садистичните нотки в гласа си, че е успял да хване Александра Петрова.

Жуковски можеше да си представи какво щеше да й направи Курск, ако получеше тази възможност. Можеше да дойде и това време, но когато Курск спря микробуса на швейцарския Телеком пред приличната на дворец вила в швейцарски стил, на чийто фон бусът изглеждаше като мръсна кръпка, тъй като алеята беше предвидена само за супер автомобили, Юри Жуковски още не беше решил какво да прави с красивата си бегълка.

— Александра, колко се радвам да те видя — каза той, когато я въведоха в неговия кабинет раздърпана и изтощена, едва стояща на краката си. — Чудех се кога ли ще се срещнем отново. Изглеждаш уморена. Седни. — Той погледна към иконома, който се въртеше в

далечния край на помещението. — Донеси й нещо за ядене и пиене. — След това отново насочи вниманието си към жената в мръсна блуза и скъсана синя пола, с наведена глава и ръка, която потъркваше натъртеното място на тила.

— А сега, Александра, разкажи ми какво беше намислила. Разкажи ми всичко.

Гласът на Жуковски не можеше да бъде по-пленителен, нито загрижеността му по-искрена, но заплахата зад сладките думи беше остра като извадена кама.

2 СЕПТЕМВРИ, ВТОРНИК

56.

Карвър прекара остатъка от нощта в „Новотел“ пред Макон на около 130 километра след френската граница. През цялото време се беше промъквал по странични пътища, настрана от магистралите, касите за магистралните такси и любопитните очи на официалните власти. По време на пътуването обмисляше каква да бъде следващата му стъпка. Всяка изминала минута поставяше Алекс в още по-голяма опасност. Колкото до Курск, тя го беше предала и неговият шеф сигурно щеше да реши същото. Колкото по-дълго останеше в техните ръце, толкова по-далече можеха да я отведат и да ѝ причинят по-големи злини.

Въпреки това не можеше да си позволи да поема глупави рискове. Ако искаше да стигне до Алекс, първо трябваше да стигне невредим в Лондон, да притисне лорд Криспин Малгрейв и да разкрие мъжете зад парижкия заговор. Но така, както изглеждаше, в него участваше както руската мафия, така и британското разузнаване. Неговото описание сигурно вече беше разпратено по летища, пристанища и големите гари. Ако го хванат по пътя, никога нямаше да стигне до нея.

Той се събуди в седем и половина и се обади на Боби Фолкнър. В Лондон беше един час по-рано, но досега не беше срещал хора с малки деца, които да спят до по-късно от разсъмване. Неговият приятел вдигна слушалката с едно сънливо:

— Тъъ, ало?

Карвър премина направо на въпроса:

— Линията ти обезопасена ли е?

Фолкнър се изкиска уморено.

— Добро утро, Пабло. Две обаждания в течение на три дни си е направо чест. Какво искаш да кажеш с „обезопасена линия“?

— Подслушват ли те, записват ли те, подложен ли си на някакво наблюдение?

— Пабло, сега съм брокер на недвижими имоти. Щеше да го знаеш, ако си правеше труда да се обаждаш по-често. Така че освен ако

конкуренцията не иска да узнае кога на пазара ще се появи добър имот с три спални и нужда от малък ремонт, не, не ме подслушват, мамка му. Защо питаш?

— Имам нужда от голяма услуга. Наистина много голяма, от онези, които се правят само на брат офицер.

— От онези, които трябва да правя за теб заради всички тези години, които прекарахме, воювайки рамо до рамо, спасявайки задника на другарчето, докато ни писна...

— Аха, от този вид.

— Доста нахално, но ти винаги си бил такъв. Добре, разкажи ми за тази услуга. Ще си направя чаша силно кафе и ще опитам да се разсъня.

— Добре — съгласи се Карвър. — Още ли имаш онази лодка?

— Да-а — предпазливо отговори Фолкнър.

— Къде я държиш?

— В Пул, както преди. Хайде, Пабло, за какво е всичко това?

— Трябва да пресека Ламанша, но не искам да си купувам билети, нито да минавам през паспортни и митнически проверки. А ти си единственият от моите познати, който има десетметрова яхта. Трябва да дойдеш да ме вземеш. Ако стоянката ти е в Пул, мисля, че Шербург е най-подходящото място.

От другия край на линията се чу дълга въздишка, а после тракането на порцелан върху мраморен плот.

— Чакай да изясним нещата. Значи искаш да плавам соло най-малко колко... девет часа, ако предположим, че ветровете и вълните ще се държат мило, да те взема от Шербург и да изкарам още девет часа по обратния път? Боже мили, Пабло, щом така и така ще бъдеш в Шербург, вземи ферибота като всички нормални хора.

— Не, Боби, наистина не мога. А и ти няма да плаваш сам по обратния път. Аз ще ти помагам.

— Боже милостиви... Кога трябва да се състои това плаване?

— Довечера. Трябва да преплаваш Ламанша днес, защото аз трябва да се върна под прикритието на нощта.

От другата страна на линията настъпи продължително мълчание. Карвър чу да се налива вода в чаша, после потракването на лъжичка, а след това сърбането на човек, който отпива първата гореща глътка от сутрешното си кафе.

— Добре, Пабло, каква е тази история? В какви неприятности си се забъркал?

— Страхувам се, че не мога да ти кажа.

— Да, но ще ти се наложи. Виж какво, аз съм женен човек. Имам семейство, за което трябва да мисля. Не мога да си рискувам главата само защото ти си ме помолил за услуга. Имам правото да зная в какви неприятности ще се забъркам.

— Да — съгласи се Карвър, — имаш това право, но не ти трябва да знаеш за какво става дума. Ако ме докараш, на мига щом стъпим на суша, си казваме довиждане и няма да се обаждам, докато цялата тази работа не приключи.

— Докато не приключи какво?

— Докато не уредя един дребен личен проблем. — Карвър се замисли за момент, защото се опитваше да прецени колко може да каже. — Боби, чуй ме. Срецнах едно момиче. Първата от времето на Кейт, която значи нещо за мен. Мисля, че може да е жената, която търся.

Фолкнър се изсмя.

— Значи трябва да влезеш в страната, без съпругът ѝ да разбере?

— Ще ми се да беше така. Но тя бе отвлечена. Снощи я отвлече един руснак. Обаче аз не знам къде я е отвел. Не знам и за кого работи.

— Откъде я отвлече руснакът?

— Женева.

Чу се още едно отпиване.

— Нещо не схващам. Защо ти трябва да идваш тук?

— Защото хората, които са заповядвали на този тип или поне знаят кой го е направил, са в Лондон. А аз не искам да разберат, че идвам. Затова никакви кредитни карти, митници или паспорти.

В другия край на линията отново настъпи мълчание.

— Е, мога ли да разчитам на теб?

— Мисля, че усещам симптоми на грип — отговори Боби.

— Искаш да кажеш, че не си достатъчно добре, за да ми помогнеш?

— Не, това ще кажа в службата. Можеш ли да стигнеш до яхтеното пристанище на Шербург в девет вечерта местно време?

— Да.

— Чудесно. Ще се видим там.

— Благодаря, Боби, задължен съм ти.

На Боби Фолкнър не му беше много приятно да обясни на жена си, че изчезва за следващите двадесет и четири часа, и то в най-добрия случай, и я оставя да се оправя с бебето сама, докато той прави услуга на човек, когото не бяха виждали от три години. Жените по принцип не вярват, че лоялността на съпрузите им към мъжете, с които са служили, трябва да е по-голяма от тази към собствените им съпруги и деца. Боби разбираше, че Кери е права, и то несъмнено, но също така знаеше, че законите на честта, които свързват братята офицери, са нерушимии.

Беше напълно очевидно, че Пабло Джексън се беше забъркал в сериозни, а може би и криминални неприятности, но това нямаше значение. Фолкнър познаваше и други стари другари, които бяха попадали в затвора. Братята отиваха на процеса, за да им дадат морална подкрепа, наглеждаха семействата им, докато бяха вътре, и щом излезеха, организираха голям купон. И го правеха, защото знаеха, че ако някой ден си разменят местата, те щяха да направят същото.

Затова стисна зъби и понесе гнева на Кери, сълзите и леденото мълчание след тях. Но все пак ѝ обеща, че няма да участва сам в малоумния план на Пабло, затова и той проведе един телефонен разговор.

— Ало, Куентин — каза той, когато го свързаха.

— Боби, скъпи приятелю, какво мога да направя за теб?

— Току-що говорих с Пабло Джексън. Обади ли ти се онзи ден?
Аз му дадох твоя телефон.

— Не. Памела каза, че е звънял, но по-късно не се обади пак.

— Мисля, че малко е загазил.

Фолкнър обясни положението и завърши с молба за помощ:

— Ще бъда много благодарен, ако има кой да ми помага на яхтата. Това ще направи начинанието много по-лесно.

Тренч се засмя.

— Значи ще разменим старите си постове, а? Ти ще си капитанът, а аз покорният екипаж.

— Не бих се изразил по този начин.

— Хайде, хайде, само те закачам. Днес имам няколко срещи, но секретарката ми може да ги прехвърли за друг ден. Къде да дойда?

— В десет в яхтения клуб в Пул. Яхтата е един „Ръстлер 36“^[1] на име „Тамариск“.

— Добре, да не губим повече време в разговори. Ще се видим там.

Карвър не беше ял от вчера на обед, затова причини значително опустошение на хотелската сутрешна шведска маса, плати сметката си в брой, а след това спря на една бензиностанция и напълни догоре резервоара на аудито. Разполагаше с малко повече от дванадесет часа, за да прекоси Франция от източния край до северозападното ѝ крайбрежие. По магистралите това щеше да е лесно, но той трябваше да се придържа към малките пътища, задръстени от движение и пресичащи безброй провинциални градчета. Мощността на колата нямаше да му помогне много, когато се окажеше заседнал зад трактори, камиони и стари ситроени. Затова трябваше да тръгне колкото може по-скоро.

---

[1] Марка яhti, произвеждани в Корнуол. — Б.пр. ↑

— Обади ли се?

Бил Селси гледаше колегата си не само със съчувствие, но с голяма благодарност за това, че не той трябваше да изпълни най-неприятното задължение на старшия офицер.

— Да. — Джек Грентъм изглежда беше изразходил обичайния си запас деловитост. — Тя беше единствено дете. Нали разбираш, радостта и гордостта на нейните родители. Първенец на випуска в Кеймбридж, бляскава кариера. Единственото, което ѝ липсваше, бяха съпруг и деца. Най-лошото е, че родителите нямат ни най-малка представа с какво са се занимавали децата им. Ако детето ти е в армията, знаеш, че може да получиш и лоша новина. Но тези хора са си мислили, че малкото им момиченце има безопасна дипломатическа служба в Швейцария. А в Швейцария няма убийства, нали така?

— Как го обяснихте? Автомобилна катастрофа?

— Аха, обичайното. Блъсната от кола, шофьорът избягал, мигновена смърт, не е страдала. Всички тия дрънканици.

— Взех ти кафе.

Селси му подаде бялата пластмасова чашка, пълна с неопределима кафеникава течност. Грентъм отпи една глътка и направи гримаса.

— По дяволите, това е гадно!

— Някои неща никога не се променят — отбеляза философски Селси. — Нова главна квартира и все същото боклучаво кафе.

Грентъм се изсмя горчиво. Отпи още малко и поклати глава.

— Не трябваше да става така. Казах им, просто наблюдавайте и не се забърквайте.

— Знаем — потвърди Селси. — И аз казах същото. Обясних ѝ да внимава. Знаем ли как е станало?

— До голяма степен. Мърчисън, другият наш човек в Берн, прекара цялата нощ с женевската полиция. Видял е криминологичните доказателства, чел е свидетелските показания. Джонсън е правил снимки до мига, когато е решил да се намеси. Изглежда очевидно, че

нашият руснак от черното беемве, онзи, който смятаме, че е убил Папин, е успял да подмени транспорта си. Набавил си е микробус на телефонната компания и го е използвал, за да наблюдава един от имотите на улицата. Вероятно на това място го е завел Папин. Сигурно там се е криел парижкият екип. Той наблюдава сградата, а ние него и всичко е по мед и масло, докато без видима причина руснакът решава да промени плана и влиза в това кафене.

— Може би просто е искал да изпие чаша прилично кафе.

— Да, бих могъл да го разбера, но трябва да е имало и нещо друго, защото Джонсън е решил лично да отиде до кафенето. Когато стигнал там, руснакът вече бил сграбчил някаква млада жена, самоличността ѝ е неизвестна, и я влачел навън през вратата. Тогава Джонсън решил да се направи на рицар и за благодарност бил застрелян. Това е причината руснакът да разстреля свидетелите, двамата в кафенето и Сток, която долетяла бегом по улицата, когато видяла, че партньорът ѝ е на земята.

— Каква касапница. Чудно коя ли е тайнствената жена, която са отвлекли. Руснакът трябва да я е искал много, след като е застрелял четирима души, без да му мигне окото. А нея, забележи, не е убил.

— Не, още не.

— Тя е ключът към случилото се.

— Да, със сигурност е част от ключа. Защото има още нещо. — Грентъм започна да се съвзема, намирайки някакви нови резерви от енергия. — По същото време, докато руснакът е стрелял по хората в кафенето и пред него, нагоре по улицата в ирландския пъб е станало сбиване.

— Божичко, кой би си помислил, че в Женева е като в Дивия запад.

— Така е, но има нещо интересно. В това кръчмарско сбиване е имало три жертви и всички са руснаци с дипломатически паспорти. Не искат да кажат нищичко за случилото се, но и тримата са били въоръжени с автомати и са били обезвредени от един и същи човек, преди да успеят да стрелят дори по веднъж.

Селси подсвирна от възхищение.

— Впечатляващ тип.

— Да, същият тайнствен човек е бил видян да тича по улицата и да стреля с пистолет. Познай кой е бил мишената.

— Да не би руснакът?

— Отгатна. Руснакът, който отпрашил с микробуса. Вероятно жената е била отзад. Какво ти говори това?

— Че тайнственият мъж и тайнствената жена са били преследвани от една и съща група руснаци.

— И че руснаците са получили информацията от Пиер Папин, който се опита да ни шитне следата на хората, убили принцесата. Което означава...

Селси с лекота довърши изречението.

— ... че ако открием тайнствената двойка, ще пипнем убийците.

— Точно така.

— Може би горките ни колеги не са умрели съвсем напразно.

— Бил, не смятам, че това ще утеши кой знае колко техните родители.

И двамата не знаеха какво още да кажат, но преди някой да успее да измисли нещо, звънна телефонът. Грентъм вдигна слушалката. Известно време слуша гласа, който идваше от другия край на линията, а после се смръщи на онова, което чуваше. Тогава каза:

— Изчакай за секунда — и махна на Бил Селси, посочвайки нещо на бюрото си. — Дай ми бележника и нещо за писане. — Селси му подаде исканото и Грентъм започна да пише, притиснал слушалката между рамото и ухото си.

Накрая остави химикалката и отново хвана слушалката с ръка.

— Благодаря ти, Пърси, наистина оценявам това много високо. Както сигурно знаеш, случилото се снощи ни засяга лично. Както и да е, добре свършена работа. Ти за пореден път ни даде коз.

Грентъм остави слушалката и лицето му, което допреди малко беше толкова отчаяно, беше станало по-ведро, а в ъгълчетата на устата му се зараждаше усмивка.

— Пипнахме ги! Изглежда Пърси Уейк е успял да убеди лицата, с които поддържа връзка, че трябва да са по-услужливи. Те са му казала две имена. Изненада, изненада: става дума за мъж и жена. И аз ще ги хвана, ако ще това да е последното, което ще свърша на тази земя.

58.

— Мамка му!

Боби Фолкнър стоеше безпомощно на горната палуба на десетметровата яхта „Тамариск“, а пръстът му беше залепнал на стартера на дизеловия двигател „Янмар“^[1], докато се вслушваше в звънливото кашляне на мотора, който не искаше да запали. От носа на лодката, където Самюъл Карвър беше готов да освободи въжетата, се чу подигравателен смях.

— Не ми казвай, че си забравил да я заредиш!

Карвър имаше усещането, че се е върнал в миналото и отива на мисия заедно с Боби и Куентин. Беше прекарал целия ден, без да има с какво да се отвлече от мислите за Алекс. Подлудяваше се с догадки какво се е случило с нея и се мъчеше да не дава свобода на фантазията си какво ли ѝ причиняват нейните похитители.

По пътя се обади на Тор Ларсон и получи кратък отговор на въпроса си за работата по декодирането на компютъра:

— Бавно върви.

Карвър го помоли за още една последна техническа помощ:

— Искам да им съсипя живота — обясни той.

Беше се върнал към познатата рутина и използваше закачките и присмеха, за да изтласка страха от мислите си и да намери утеха в мълчаливата привързаност, която поддържа мъжките приятелства.

Фолкнър се провикна в отговор:

— Я се разкарай! Резервоарът е пълен. Сигурно има малко утайки в горивопровода. Скоро ще се прочисти. Винаги прави така.

Един друг, по-възрастен глас се обади от кърмата на яхтата на около метър, метър и половина зад Фолкнър.

— Не се притеснявай, същото стана и когато тръгнахме от Пул. Но най-накрая отплавахме.

Карвър се усмихна, когато чу гласа на своя бивш командир, почувства увереност от присъствието му и задоволство, че сега някой друг се грижи за него. Тренч вече трябва да беше на около шейсет, но все още изглеждаше така, както Карвър го помнеше от едно време:

нисък, със здраво телосложение, преливащ от първична енергия. Със сигурност беше трупнал малко тлъстини около талията и бръчките по грубоватото му лице се бяха вкопали по-дълбоко, но времето причиняваше това на всички. Около очите си имаше черни кръгове, но скоро обясни произхода им:

— В края на седмицата бях на лов в Шотландия с неколцина стари другари. Заклехме се, че няма да седим цяла нощ на пиене и приказки. Казахме си, че вече сме прекалено стари, за да си лягаме в три и в осем да сме на ловния участък. А после направихме точно това, което уж искахме да избегнем.

Фолкнър изчезна във вътрешността на яхтата, за да побърника двигателя. Другите двама се върнаха в открития кокпит, седнаха един срещу друг на тапицираните пейки, които го ограждаха и се прекъсваха единствено от капака на люка в предната част и стълбата към каютата.

Тренч се наведе напред, опрял лакти на бедрата си.

— Боби ми каза — започна той с погледа на любящ чичо, който се забавлява с последните подвизи на своя племенник, — че си намерил ново секси гадже по пощата?

Карвър не очакваше това.

— Моля?

Тренч се изкиска.

— Прости ми, скъпи приятелю. Неподходящ коментар. Трябва да си под страхотно напрежение с тази твоя изчезнала рускиня. Аз просто се опитах да разведря малко положението. Малка шега за това как повечето дами от нейния край си намират мъже от Запада. Очевидно не беше подходящо. — Той се прокашля и опита наново. — Хайде, разкажи ми за това момиче. Разбрах, че тя е истинската.

Карвър направи гримаса. Не беше в настроение да си излива сърцето.

— Може би... но човек никога не знае, нали?

— Точно там е работата, че веднага разбираш. Когато срещнах Памела, веднага усетих. Погледнах я и си казах: „По дяволите, страхотна е!“.

— Добре, съгласен съм, така е. Но не е толкова просто. Изпитваш нещо, но не можеш да се довериш на това чувство. Не можеш да си сигурен какво си мисли тя. Не знаеш какво иска или

какво ще се случи помежду ви. Човек по принцип не може да бъде сигурен в каквото и да било.

По-възрастният мъж въздъхна.

— Боже мили, това не е енергичният млад офицер, когото някога познавах. Винаги си бил решителен, уверен, напълно сигурен в себе си и в твоите хора. Не се тревожеше по цял ден. Просто си вършеше работата.

— Защото знаех каква е тя. Имах заповеди, познавах целите си и имаше точно определение какво е успех. Онова беше лесно, а това — не.

Тренч кимна.

— Тогава да се придържаме към подробностите. Как се казва тази жена? Възраст? Описание?

— Александра Петрова. На двадесет и няколко години. Може би тридесет. Около метър и седемдесет висока, тегло приблизително шейсет килограма, руса коса и сини очи.

— По дяволите, сигурно е страхотна.

— Да, но има и нещо друго.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя ме разбира, а и аз нея. Имаме много общи неща, които повечето хора не биха разбрали.

— Например?

— Това са лични неща и не засягат никого другото.

Възрастният мъж кимна в съгласие.

— В десетката. Прав си, подобни неща е най-добре да си останат тайни.

Фолкнър се показва през вратичката към каютата с решителен израз на лицето. После огледа двамата седнали мъже.

— Да не би да ви прекъсвам, а?

— Всичко е наред — отговори Карвър. — Току-що свършихме. И така, тази лодка ще отплава ли, или не?

— Ще отплава — отговори Боби с победоносна усмивка. — Като на въздушна възглавница. Господа, моля да се върнете на постовете си.

Той изчака, докато двамата мъже стигнат до двата края на яхтата и вдигнат възетата, и тогава натисна стартера. Двигателят се закашля, изръмжа, издаде няколко окуражителни почуквания и отново замря.

— Мамка му! — измърмори Фолкнър. Натисна отново бутона, след малко още веднъж и на четвъртия път дизелът най-сетне заработи. Въжетата бяха откачени, Карвър и Тренч се върнаха в кокпита и яхтата се отдели от котвеното място.

Фолкнър бавно подкара лодката по тесния канал между полюшващите се корпуси и леко люлеещите се мачти на другите яхти, закотвени в Порт Шантерен, яхтеното пристанище на Шербург, най-голямото на френското крайбрежие.

Фолкнър посочи към брега.

— Виждате ли кея до огромния ферибот? Той е за презокеанските лайнери. Някога там е пристанал и „Титаник“, преди да потегли за срещата си с айсберга.

Той бутна напред дросела и подкара с максимална скорост, когато минаха край голямото кръгло укрепление и навлязоха във външното пристанище Гран Рад. Пристанищата бяха заобиколени от огромни вълноломи и още една крепост бранеше изхода към Ламанша.

— Момчета, залавяйте се за работа. Време е да вдигнем платна.

Скоро двата големи бели триъгълника на грота и кливера се очертах на фона на потъмняващото небе и за няколко мига Карвър потъна в славната свобода на срещата между бързащата пред вятъра яхта и откритото море. Фолкнър изключи двигателя и сега се чуваше единствено шумът от плющенето на платната, тихото скърцане на опънатите въжета и съскането на водата и вятъра. Далеч на север черни облаци се трупаха на хоризонта. Карвър потупа Боби по рамото и посочи към тях.

— Това не изглежда много хубаво — подхвърли той.

— Студен фронт, който идва от Антарктика — обясни Фолкнър. — Ще ни се стовари през следващите два до три часа. Вятърът сега е западен, четири възела. Ще се завърти на север и ще се усили до пет или шест. А понякога и до седем. Доста ветровито, но не се тревожи, яхтата може да се справи с това, а и вълните ще са благосклонни към нас през по-голямата част от пътя. Обаче прогнозата е, че ще вали и дъжд, така че няма да е много приятно. Имам резервен непромокаем костюм под леглото в носовата каюта. Можеш да го вземеш. Може би няма да е зле да го облечеш сега, когато още имаш възможност.

Карвър се спусна долу. Мина през претъпканата главна каюта на яхтата, промъкна се между камбуза и масата, оградена от тесни пейки,

докато стигна до една обикновена дървена врата. Тя даваше път към едно още по-тясно пространство, заето в по-голямата си част от място за спане, приличащо на обезобразен триъгълник, натъпкан в носа на лодката. Матраците бяха закрепени с панти към бордовете и се вдигаха нагоре, за да освободят достъпа до хранилищата отдолу. Карвър порови, докато открие чифт оранжево-червени непромокаеми панталони и якето към тях. То беше направено така, че да устои на ураган, и се закопчаваше с цип до брадичката и лепенки, стягащи ръкавите при китките.

Докато ги закопчаваше, Карвър се замисли за другите двама мъже на борда. Как тяхното обикновено, дори аматьорско излъчване за пред света криеше огромни резерви от смелост, познания и когато е нужно — безпощадност. Той се върна в миналото, когато толкова пъти бяха давали, получавали и предавали наставления с точността, с която бяха научени да запомнят и възпроизвеждат казаното. Всички бяха наясно с разрушителното въздействие и на най-малката неточност по време на война.

Карвър обмисли всичко и разбра, че е бил предаден. Запита се дали и двамата му стари другари участват в това. Сега знаеше, че единият от тях беше враг. Другият можеше и да е невинен лапнишаран. И какъв беше в такъв случай? Безспорно наивник, но не и невинен. Късчетата на пъзела, които се бяха подмятали в главата му, започнаха да се подреждат по местата си и картината тръгна да се избистря. Тя беше важна сама по себе си, но не беше твърде ласкателна. Разкри му човек, който е бил лъган, и то нееднократно. Човек, дарявал доверието си на шепа хора, но винаги на погрешните. Някой от следващите дни, ако доживееше дотогава, щеше да прекара отново всичко през главата си, за да разбере. Не къде е сгрешил, това сега беше очевидно, а защо. Тези хора бяха негови приятели, негови братя по оръжие. Някога бяха готови да рискуват живота си за него. Какво беше направил по-късно, че да искат да го предадат? Може би нямаше нужда да прави нещо. Майка му го беше изоставила само защото се беше родил.

Той беше се справил с това. Щеше да се справи и сега.

И така, къде щеше да се състои битката? Яхта посред буря не беше най-подходящото място. Тя беше тясна, непрекъснато се накланяше в четирите посоки и всички на борда й носеха мокри, обемисти дрехи. Да скриеш пистолет в комплект непромокаеми дрехи

не беше проблем. Много по-сложно беше да го извадиш бързо. А да застанеш стабилно, за да дадеш точен изстрел, беше почти невъзможно.

Невралгичното място беше капакът на люка към стълбата между кокпита и каютата под него. Всеки, който се окажеше приклещен там, щеше да се окаже лесна мишена. Следващите няколко часа щяха да минат в мълчаливо състезание за заемане на позиция, в което двама или може би всички мъже на борда щяха да участват, за да са на точното място, когато най-сетне настъпи мигът единият от тях да направи своя ход. Междувременно Карвър имаше намерение да си осигури преимущество.

На същото място, където намери непромокаемите дрехи, Карвър откри и онова, което щеше да му е нужно по-късно. Засега щеше да се държи кротко и мило, сякаш все още си мисли, че всички те са добри стари приятели. И тримата заедно срещу света, точно както в хубавото старо време.

Той се върна при капака на люка, пъкна главата си през него и попита:

— Някой да иска чаша кафе?

Прие поръчките и сложи чайника на газовата печка в камбуза. Напълни три големи чаши, добави мляко и захар и се върна горе на палубата. Сега оставаше последната задача.

Мачтата на яхтата се крепеше от въжета или ванти, които се простираха от върха ѝ до страните на корпуса. Те се държаха изопнати настрана с помощта на два хоризонтални рангоута или разширители. Бялата пластмасова тенджерка, висока около четиридесет и пет сантиметра, беше закачена на рангоута откъм левия борд. Тенджерката беше радарен отражател, който гарантираше, че местоположението на яхтата е известно на преминаващите плавателни съдове. Той беше подсигурен с въже, вързано за един кнехт в основата на мачтата.

Карвър отиде до кнехта. Отвърза въжето, хвана го в ръка и се провикна към кокпита:

— Съжалявам, Боби, но това трябва да изчезне.

— За какво говориш? — провикна се в отговор Фолкнър.

— Не мога да бъда на ничий радарен екран.

— Да не си се побъркал напълно? Готвим се да пресечем през нощта Ламанша — един от най-оживените морски пътища. Всеки ден

през него минават петстотин кораба. Ако някой от тях дори само ни докосне, все едно слон да стъпи на кибритена кутийка. Ще потънем. И тогава ти изобщо няма да влезеш в страната. Нито пък ние.

На лицето на Карвър се появи приветлива усмивка, сякаш искаше да каже: „На кого му пука“.

— Тогава ще трябва просто да си отваряме очите, нали така?

---

[1] Yanmar е известен японски производител на дизелови двигатели със седалище Осака. — Б.пр. ↑

59.

Алекс беше сама в мрака. Досега се бяха отнасяли добре с нея. Първата нощ Юри я остави да се наспи на спокойствие. Това я изненада, защото беше отклонение от обичайната му техника. На следващия ден въпросите бяха настоятелни, но любезни, дори човечни. Как се е срещнала с този мъж? Защо е тръгнала с него? Защо не го беше убила? Поне опитала ли е? След като го беше оставила жив, какво е научила от него? Къде е компютърът? И какво е издала?

Единствено последният въпрос беше зададен без някакъв подтекст. Юри почти не си направи труда да скрие внушението, че залогът е много повече от информация. Въпреки това още не я бяха измъчвали. Служителите в къщата се отнасяха към нея със сдържана любезност, сякаш беше по-скоро случаен гост, отколкото затворничка. Поднасяха ѝ същата храна, както на всички останали, позволяваха ѝ да пие същото вино.

Но през цялото време тя знаеше, че не може да бъде вечно така. Рано или късно търпението на Юри Жуковски щеше да се изчерпа. Той щеше да поиска отговори на по-дълбоки и тайни въпроси и нямаше да го е грижа какво ще се наложи да ѝ направи, за да ги получи. Рано или късно обикновените разговори щяха да му досадят и той щеше да прибегне до физически методи, които щяха да му доставят търсените отговори.

Очевидно беше, че Юри действа под силен натиск. В огромната мрежа от корпорации, която съставляваше неговата бизнес империя, се оформяше криза. Прекарваше затворен в кабинета си дълги часове в разговори с най-старшите си съдружници и в преговори с клиенти, докато Курск надзираваше Алекс с ледено внимание. Очите му следяха всяко нейно движение с несекваща, неумолима омраза не само срещу нейната личност, което само по себе си беше достатъчно, но и срещу всичко, което тя олицетворяваше. Щом Юри се появеше, за да продължи с разпита, тя долавяше стреса, на който беше подложен, по здраво стиснатите му челюсти и непрестанното разпускане и свиване

на дланите в юмруци. Сигурна беше, че тя ще плати за това напрежение, той щеше да си го изкара на нея.

Накрая ѝ наредиха да се качи горе и я оставиха на мира в помещение с дебели капаци на прозорците, докато той не се окажеше готов да се оправи с нея. Нямахте представа колко време прекара в опити да се подготви за неизбежното. Може би час, но с лекота можеха да бъдат и три. Изглежда времето се движеше по различен начин в този кадифен сумрак.

В един момент тя чу стъпки по коридора отвън. Знаеше какво означават. Пое си дълбоко дъх и положи усилие да остане спокойна, съсредоточи се върху блъскащото си сърце и се опита да успокои пулса, като изпусна бавно дъх. Сега трябваше да стои неподвижно и да мълчи. Щеше да пици достатъчно в часовете, които ѝ предстояха.

60.

Бяха дали на Магнус Леклерк един телефонен номер, за да се обади в случай на нещо непредвидено. Обясниха му, че е слабо вероятно някой да се оплаче заради фалшифицирания паричен превод. Телефонът беше само за всеки случай, защото някои хора биха искали да узнаят, ако се случеше нещо подобно. И щяха да са много благодарни за информацията.

Не му беше лесно да събере кураж. Дълго обмисля.

Ако го разкриеха, това щеше да унищожи брака му, но колкото повече си мислеше за това, толкова по-малко му приличаше на проблем. Щеше да се отърве от Марти и единственото, което изпитваше при тази мисъл, бе облекчение. Разбира се, щеше да изгуби работата си и положението, което тя му даваше. Това включваше и определена доза унижения, дори присмех, които щеше да се наложи да изтърпи. Но той много добре знаеше, че дълбоко в себе си неговите колеги и приятели биха искали да заемат неговото място до сексбомбата в бялото бельо. Щяха да си говорят, че добрият Магнус е старо хитро куче, че не са подозирали, че е способен на такова нещо. Само след няколко месеца щеше отново да се върне в бизнеса.

А може би не? Не можеше ли просто да покаже на всички среден пръст и да замине за Каймановите острови? Беше прекарал дълги години в тихо пестене, в криене на данъци и наливане на пари в своя джоб. Можеше да прекара остатъка от живота си на някой плаж и май точно това му се искаше.

Ако погледнеше на нещата от този ъгъл, нямаше какво толкова да изгуби, ако се разприказва. Но какво щеше да стане, ако си държеше устата затворена?

Вандерварт трябваше да има някаква причина, за да търси номера на Малгрейв. Той очевидно си искаше парите и щеше да използва всички необходими средства. Това щеше да предизвика големи или по-скоро огромни неприятности. Рано или късно хората щяха да разберат, че Леклерк е в дъното им. Това нямаше да им хареса. Направо не му се мислеше как биха реагирали. Но от друга страна, не

вярваше и за миг, че Вандерварт би се замислил, преди да изпрати записите на медиите, ако се почувства предаден.

Различните възможности се въртяха из главата на Леклерк в спираловидни пермутации. Той прекара една безсънна нощ в стаята за гости и когато на следващата сутрин тръгна за работа, още не беше сигурен какво да прави. Но най-накрая успя да вземе решение. Обади се на два телефона. Единият беше този, който бе получил от Малгрейв.

В ухото му заговори женски глас.

— Консорциумът. С какво мога да ви помогна?

Свързаха го с мъж, който говореше с изтънчен английски акцент. Той му благодари разточително за информацията, след това го попита как може да се свържат с него по-късно днес „само ако се наложи да ви зададем допълнителни въпроси, да уточним подробностите около това какво е искал този Вандерварт, такива работи“. Леклерк имаше голямо желание да помогне колкото може повече. Даде телефонните си номера и домашния си адрес. Искаше мъжът от другата страна на линията да оцени колко съжалява за възникналия проблем. И че е направил всичко възможно, за да поправи небрежността си. Мъжът прояви голямо разбиране.

— Искрено ви съчувствам, господине — каза той. — Вие сте преживели голямо изпитание. Всеки би постъпил така.

Когато остави слушалката, Леклерк се беше изпотил. Избърса челото си и разхлаби вратовръзката. След това се обади на друг телефон. Той беше на туристическа агенция. Поиска билет за най-скорошния полет до Маями. Служителката му резервира място първа класа за ранния сутрешен полет на „Бритиш Еървейс“ за Хийтроу, Лондон, откъдето трябваше да се прехвърли на самолет, излитащ по обяд за Маями. Леклерк използва кредитната карта на фирмата, за да плати.

Когато тази вечер се прибра вкъщи след работа, той опита да се държи както обикновено. Караницата не беше по-ожесточена от обичайното, мълчанието помежду им не по-оглушително от обикновено. След вечерята бяха седнали във всекидневната. Леклерк се беше изтегнал на коженото кресло с опора за краката и гледаше един лошо дублиран американски криминален филм по телевизията, когато някой звънна на вратата. Той грабна дистанционното и намали

звуча на телевизора. Звънецът звънна още три пъти, всеки път по-настоятелно.

— Върви да видиш кой е — нареди той на Серж, начумерен върлинест седемнадесетгодишен младеж, по-малкото от двете им деца.

Момъкът остана неподвижен в креслото си, за да могат всички да разберат колко омразно му е да прекъсват важната му работа да седи наоколо и да безделничи, но най-сетне стана. Тресна вратата, когато излезе от хола, и затътри крака към фойето.

Леклерк наведе глава настрани в посока към входната врата. Чу я да се отваря. След това чу сина си да пита:

— Кой... — Изведнъж се чу пукот, нещо средно между звука на бухалка, удряща топката, и пукането на яйчена черупка. Последва приглушеното тупване на нещо тежко на пода.

Марти реагира първа. Скочи от дивана и почти беше стигнала до вратата към фойето, когато в хола влетяха двама мъже. В ръцете си държаха пушки помпи. На едната от ръкохватките имаше кръв.

Първият мъж, който мина през вратата, беше с щръкнала оранжево-червена коса. Той едва не се сблъска с Марти в средата на хола, но се дръпна леко настрана и вдигна коляно, за да го стовари в корема ѝ. Марти се сгъна беззвучно на две, защото ѝ беше изкарал въздуха, и мъжът я блъсна в гърба, запращайки я в стената. Амели, дъщерята на Леклерк, тъничка, обикновена млада жена на деветнадесет, изпищя. Вторият мъж, с кръгло лице и пълни устни, я удари с юмрук в устата, за да я накара да млъкне, и след това я запрата през помещението. Тя се стовари на земята до майка си.

От влизането на мъжете в стаята не бяха минали повече от пет секунди. Леклерк все още лежеше отпуснат в креслото, наблюдавайки безпомощно как нападат жените в семейството му. Той с усилие се изправи на крака и очите му се разшириха, когато единият от мъжете завъртя пушката към корема му. Другият беше насочил помпата към двете жени, сгушени една до друга край далечната стена.

Двамата мъже се спогледаха, червенокосият кимна леко за потвърждение и те дръпнаха едновременно спусъците.

3 СЕПТЕМВРИ, СРЯДА

61.

Студеният фронт ги връхлетя точно след полунощ. Времето се смени толкова рязко, колкото бързо човек сменя телевизионните канали с дистанционното. Плаваха си спокойно с халфвинд^[1] към английския бряг със свеж лек ветреца, който духаше от запад, пресичайки техния курс в посока север. В следващия миг температурата на въздуха падна с десет градуса, а вятърът се беше извъртял с 45 градуса на север, стана по-силен и докара пронизващ дъжд, който започна да се излива така, сякаш никога нямаше да спре. Яростният вятър се сборичкваше с всичко, което се изпречваше на пътя му. Той ги тласкаше напред в Ламанша върху вълните на отлива, събираше гонещите се гърбици в по-къси и по-високи вълни, които се стоварваха върху яхтата и я подмятаха, разтърсваха и стоварваха като играчка отново във водата.

Нямаше смисъл и тримата да стоят на палубата, затова решиха да дават двучасови дежурства. Курсът беше зададен на автоматичния рул. Дежурният просто трябваше да му хвърля по едно око, готов да отнеме властта на системата, ако се наложи, и да поеме руля. Карвър застъпи първи. Тренч доброволно се обяви за втори. Така Фолкнър щеше да си почива без прекъсване, докато не станеше време за неговото дежурство, защото наистина се нуждаеше от отмора. Беше прекарал повече от дванадесет часа в кокпита. Когато дежурството му свършеше, щеше да се е съмнало, а тогава всички щяха да са станали.

Карвър не очакваше никакви проблеми по време на дежурството си. Докато беше в кокпита, всеки, който искаше да го нападне, трябваше да се изкачи по стълбата и да мине през вратичката, излизайки от светлото на тъмно. Ако не заспеше на руля, никой нямаше да може да го изненада по този начин. Щеше да е уязвим едва когато се върне под палубата.

В края на дежурството си Карвър пристъпи до входа към кабината, хвана се за горната част, повеси крака и без да използва стълбата, скочи право в каютата. Стовари се приведен на люлеещия се

под. Тренч седеше на ръба на голямата маса, разположена в центъра на каютата.

— Мамка му — подхвърли той хладно, — това беше прекалено драматично. — В ръката си държеше голяма чаша. — Горещ пунш — обясни той, като повдигна чашата си в знак на одобрение. — Трябва и ти да пийнеш. Оставихме ти малко в термоса в камбуза. — Тренч кимна наляво, където Боби Фолкнър се беше изтегнал на канапето и не помръдваше.

— Заспал е дълбоко. Горкото момче, беше напълно съсипано.

— Мисля и аз да се повия — каза Карвър. — Както и да е... твой ред е. Късмет. Горе е дяволски студено и мокро.

Тренч направи гримаса и каза:

— Прекрасно — както би направил всеки, който трябва да излезе в гадното време.

Той мина покрай Карвър и остави чашата си в мивката в камбуза. Не показваше външни признаци на напрежение или на повишено внимание, но въпреки това нито веднъж не застана изцяло с гръб към него, когато изтрополи нагоре по стълбата, излезе през люка и рязко дръпна вратата зад себе си.

Карвър го остави да излезе. Може би Тренч просто е искал да го предизвика да нападне. Освен това нямаше никаква гаранция, че Фолкнър наистина спи. Не искаше да се бие срещу двамата едновременно.

Той взе термоса и си наля чаша пунш, наслаждавайки се на парата, ухаеща на бренди, мед, лимон и чай. Точно когато се готвеше да отпие, вниманието му беше отвлечено от потракването на пластмаса, идващо от пода на каютата. Там долу лежаха две големи чаши, блъскащи се една в друга. Фолкнър трябва също да е пийнал пунш и сега лежеше на канапето, без да усеща нищо, сякаш беше изгубил съзнание. Карвър отиде при него и силно го разтърси, но не последва никаква реакция.

Е, така поне се изясни едно нещо. Битката щеше да е равна. Тренч срещу Карвър, учител срещу ученик. А когато Боби Фолкнър се събудеше от предизвикания от лекарствата сън, от тях щеше да е жив само един, за да му каже добро утро.

---

[1] Ветроходен термин за курс напречно на вятъра. — Б.пр. ↑

62.

От единия до другия край „Скандуейв Адвенчърър“ беше по-дълъг от три футболни игрища. Тежеше около 100 000 тона и можеше да превозва над 6000 стандартни транспортни контейнера със скорост повече от 25 възела в час. Беше почти четиринадесет хиляди пъти по-тежък от яхтата на Фолкнър и повече от три пъти по-бърз от нея. Съчетанието на големина, тонаж и скорост го правеше толкова маневрен, колкото изпуснат по надолнище парен валяк.

Знаейки това, конструкторите на плавателния съд го бяха снабдили с всевъзможни помощни уреди. Той разполагаше с най-модерен радар, сателитна система за определяне на местоположението и средства за комуникации. Капитанът знаеше точното местоположение на своя кораб върху земната повърхност. Освен това можеше да установи всеки друг кораб на мили разстояние. В плитки води можеше да очертае точните контури на океанското дъно отдолу, затова беше почти невъзможно да заседне някъде. Хората, които управляваха „Скандуейв Шипинг Корпорейшън“ често си казваха, че днес вече никой не се нуждае от опитни екипажи. Технологиата сама управлява проклетите кораби.

Затова, когато тази нощ вятърът смени посоката си и докара от север студения жилещ дъжд, наблюдателят на тясната палуба високо над капитанския мостик не остана прав и горд, за да поеме поривите на стихииите, какъвто бе неговият дълг. Не, вместо това той седна с гръб опрян в ниските перила на палубата и събра длани, за да опази пламъка на запалката, с която си запали цигара. Проклет да бъде, ако се остави да настине и да подгизне заради подаянията, които му даваха вместо заплата. Дъждът беше толкова силен, че не можеше да види носа на техния кораб, да не говорим за по-напред в морето. А освен това имаше и човек, седнал пред екрана на радара.

Така „Скандуейв Адвенчърър“, плаващ от Ротердам за Балтимор, се носеше в западна посока през Ламанша с товар от шест хиляди контейнера. Междувременно яхтата „Тамариск“, плаваща от Шербург за Пул, летеше в северна посока направо на Ламанша със своя товар от

трима уморени мъже. И никой от тях нямаше и най-малка представа за съществуването на другия съд.

63.

Част от Карвър искаше да се изправи пред Тренч и да го попита защо постъпва по този начин. Но дори старото копеле да кажеше истината, тя нямаше да е нещо, за което да не може да се сети сам. Който и да беше наемал Карвър през последните няколко години, вече е бил включил Тренч във ведомостта, защото той все още командваше частта. Логично. Той беше съвършеният вербовчик, а Карвър съвършеният кандидат за работата на убиец: способен, добре обучен и достатъчно гневен и разочарован, за да е готов да си изцапа ръцете срещу подходящо заплащане.

Нямаше защо да се самосъжالياва. Бяха го купили и си плати за това. Веднага щом престана да бъде полезен, Тренч беше планирал да се отърве от него подобно на всяка друга излишна част от оборудването. Сигурно не за пръв път изпращаше хората си на самоубийствени мисии. Всеки командир трябваше да е готов да жертва нечий живот заради едно по-голямо добро. Карвър можеше да стене колкото си иска заради предателството, можеше да се прави на наранено дете, което се чуди защо татко му е толкова зъл с него, но Тренч никога не го беше молил да му бъде баща заместител, макар с удоволствие да се възползва от чувствата, които Карвър прехвърли върху него.

Във всеки случай, заключи Карвър, той беше прекарал целия си трудов живот, като убиваше хора, за което му плащаха. Затова нямаше право да се оплаква, когато искаха да убият него.

Но не беше длъжен да се остави да го направят.

В непромокаемото яке на Карвър имаше дълбок джоб, който се затваряше с вертикален цип и се спускаше право надолу до лявата страна на гърдния му кош. В него имаше две пластмасови тръби, дълги малко повече от шейсет сантиметра. Долните им краища бяха боядисани в червено, което изсветляваше с помощта на оранжева лента и продължаваше до жълтия връх, украсен с очертанията на стрелец с лък, стъпил върху емблема, в която пишеше „Икарус“. В долния край на тръбата имаше червен найлонов плик.

Карвър извади едната тръба и застана странично до стълбата. Протегна се нагоре, отвори с една ръка капака на люка, пускайки вътре порив на вятъра, съпроводен от безброй пръски и оглушителния шум на бурята. После вдигна другата си ръка и насочи тръбата хоризонтално на едно равнище с палубата отвън. Тогава дръпна свободния край на лентата. Изведнъж се чу рязко изфучаване, както при изстрелването на фойерверк, след това тревожния вик на човек, дращенето на рикошети по страните на кокпита, докато тръбата се блъскаше насам-натам и най-накрая, по-малко от секунда по-късно, избухването на сигнал за бедствие.

Гъст червен дим започна да се кълби през отворения капак на люка, Карвър се втурна нагоре по стълбата и се гмурна в пъклено червения пушек. Различи пред себе си силуета на мъж с вдигната ръка, видя проблясването на изстрелите и чу потракването на куршумите, когато Тренч започна да стреля през дима по посока на капака. Три куршума се забиха в дървената му рамка, като някак си пропуснаха Карвър, и тогава той се блъсна в корема на Тренч, просвайки го върху пейката в задния край на кокпита.

Карвър стовари десния си юмрук с все сили в слабините му. Протегна се към дясната му ръка и с отчаяно усилие я избута встрани от кокпита, опитвайки се да избие пистолета от неговата здрава хватка. Двамата мъже се бореха и срещу пушека, и един срещу друг, сякаш бяха под водата и не можеха да дишат. Стремяха се отчаяно към глътка въздух, същевременно потънали в първичната битка за оцеляване.

Карвър най-сетне почувства как хватката на Тренч се отпуска от пистолета. Без да обръща внимание на отчаяните му опити да го удари със свободната си ръка и да го ритне с крака, той насили дясната си ръка между пръстите на по-възрастния мъж и ръкохватката на пистолета му. Успя да хване единия от поотпусналите се пръсти, изви го назад и Тренч зави от болка, защото му беше извадил най-долната става. Тогава пистолетът падна на палубата и се плъзна нанякъде по хлъзгавата ѝ от водата повърхност.

Карвър се изправи със залитане на крака, гърдите му дишаха учестено, а очите му бяха пълни със сълзи. Тренч седеше пред него, хванал ранената си ръка, кашляйки и зяпайки да си поеме дъх. Понечи да се изправи, но Карвър го удари два пъти, отляво и отдясно по лицето, влагайки цялата си сила. После сграбчи посивялата коса на

Тренч и блъсна главата му в дървения ръб, който обикаляше горния край на кокпита. Нанесе му три дивашки удара, от които Тренч почти изгуби съзнание и започна силно да кърви.

Карвър сграбчи предницата на непромокаемото му яке и го вдигна да се изправи.

— Седни на ръцете си — нареди той.

Стенейки от болка, Тренч пхна дланите си под бедрата.

Сигналната ракета все още бълваше дим, но сега неспирният бурен вятър го отвяваше на виещи се червени струйки. За миг пушекът около Карвър се разнесе и той вдиша чист морски въздух в пламтящите си дробове.

— Къде е тя? — изръмжа той.

Тренч го погледна със замъглен, разцентриран поглед.

— Кой къде е?

Карвър го плесна силно по лицето.

— Александра Петрова, моето руско момиче, за което питаше. Това беше голяма грешка. Издаде се. Както и да е. Къде е тя сега?

— Божичко, тя... нямам никаква представа.

Този път Карвър го плесна с опакото на ръката.

— Наистина — настоя Тренч. — Нищичко не знам за руснаците. Те не бяха моя идея.

— Тогава чия идея са?

На лицето на Тренч се появи уморена, размазана усмивка. Той се беше наклонил леко напред със зинала уста и все още се опитваше да успокои дишането си.

— Скъпо момче, аз те научих на всичко за устояването на разпити. Наистина ли смяташ, че сега ще ме накараш да проговоря?

Карвър го погледна в очите.

— Не, не смятам — отговори той.

— Е, тогава какво ще правиш?

Въпросът изненада Карвър и той осъзна, че не знае отговора. Точно в този миг на нерешителност Тренч нанесе удара си. Сви крака до гърдите и след това ги изстреля напред с ходилата, блъсна Карвър в гърдите и го запрати в другия край на палубата.

В същия момент една вълна се стовари в средата на „Тамариск“, покри двамата мъже с пенеща се вода и разклати палубата нагоре и

встри. Докато се препъваше назад, Карвър изгуби равновесие и се строполи безпомощно на палубата.

Главата му се стовари до малък черен предмет, който лежеше на студеното мокро дърво. Когато яхтата се наклони отново, той осъзна, че това е пистолетът на Тренч, който започна да се плъзга покрай него назад към мъжа, който искаше да го убие.

Бившият командир на Карвър, неговият учител и ролеви модел, вдигна пистолета със здравата си ръка и се завъртя, за да стреля. Очите му блестяха яростно и триумфално, но се разшириха и запърпаха от уплаха и изненада, когато Карвър изстреля втората сигнална ракета.

Тя улучи Куентин Тренч в лицето, пластмасовата тръба мина през небцето му в мозъка и го запрати напъряко на тясната кърмова палуба, а после през перилата във водата. Там ракетата избухна и пръсна черепа му в облак от кръв, мозък, ярка светлина и вдигащ мехурчета дим.

Когато сигналът за бедствие хвърли кървавочервената си светлина, осветявайки всичко наоколо, Самюъл Карвър видя великанския нос на „Скандуейв Адвенчърър“ да се извисява над него — неподлежаща на възпиране стена от черна стомана, огромна и неустойима като лавина.

64.

100 000-тонният контейнеровоз беше на не повече от двеста метра от яхтата, а корпусът му се издигаше високо над нейната мачта. Светлината от ракетата за бедствие не можеше да очертае останалата част от кораба, чиито форми се губеха в силния дъжд. Той плаваше толкова бързо, колкото позволяваше времето, като си пробиваше път през вълните, сякаш не бяха нещо повече от браздички по повърхността на езеро. Карвър моментално разбра, че дори светлината на ракетата да беше вдигнала по тревога екипажа заради яхтата, която пресичаше пътя им, беше прекалено късно да сменят курса или да намалят скоростта.

Разполагаше с около двадесет секунди, преди „Скандуейв Адвенчърър“ да блъсне яхтата странично. Карвър се стегна. Не беше чак толкова късно. Ако успееше да запали двигателя и да смъкне платната, можеше да подкара право срещу вятъра, да поддържа скоростта и да се измъкне от носещата се към него маса. Така двата плавателни съда можеха да се окажат борд до борд и контейнеровозът да го надмине като болид прелитащ край мотопед. Дори и непряк удар от огромния плавателен съд щеше да е смъртоносен, но съществуваше вероятност това да не се случи.

Хукна към стартера на двигателя, натисна го, той закашля, изтрака и умря. Натисна отново и пак нищо. Вече бяха минали пет секунди. Яхтата продължаваше да плава към великанския си палач.

Самюъл Карвър не беше яхтсмен, но беше служил в Специалната флотска служба. Години наред бе прекарал в изучаване, планиране и провеждане на морски операции. Беше посещавал военните курсове по платноходство, от които британската армия, стъпила на традициите на островната раса, беше направо обсебена. Сега се помоли да си спомни всичко, на което го бяха учили.

Той изключи автоматичния рул и се присви при румпела на „Тамариск“. Вятърът духаше в лицето му, около него се носеха пръски вода и пяна, дъждът го блъскаше толкова силно в лицето, че трябваше да присвие очите си до цепки, за да може изобщо да вижда нещо.

Масивният корпус на контейнеровоза сега беше на не повече от сто метра и все още плаваше със същата бързина по същия курс, в пълно неведение за съществуването на яхтата. Карвър вече можеше да различи ръждивите петна по неговия корпус и отметките за дълбочина по товарната линия^[1].

Той си пое дълбоко дъх и завъртя румпела встрани от тялото си право срещу контейнеровоза. В продължение на една дълга мъчителна секунда не се случи нищо. После носът на яхтата се завъртя по вятъра, започна да завива и гикът, носещ грота, профуча през палубата над главата на Карвър. Отпред кливерът беше притиснат плътно към мачтата. Вятърът го избутваше към далечния ляв борд на лодката. Но опънатото въже го държеше в първоначалното му положение дясно на борд.

Малко по малко „Тамариск“ променяше курса си. Започна да завива обратно на часовниковата стрелка, изминавайки три четвърти от диаметъра на циферблата, докато престана да се движи със страничния си борд перпендикулярно на курса на контейнеровоза и сега сочеше почти в центъра на огромния, боядисан в черно кораб. После завъртането престана и яхтата остана неподвижна във водата.

Сега „Скандуейв Адвенчърър“ беше на не повече от петдесет метра. Когато яхтата завърши маневрата си, Карвър трескаво се бореше с въжето на кливера, опитвайки се да преодолее силата на вятъра, който го опъваше. Въжето се отпусна и кливерът заплющя безпомощно на вятъра. Яхтата нямаше да помръдне отново, докато не повтореше обратната процедура. Оставаха по-малко от пет секунди до сблъсъка.

Той се спусна към лебедката на кливера на левия борд, трескаво заработи с ръкохватката, за да опъне въжето, да вдигне платното и да го завърти около мачтата до мястото, където отново щеше да улови вятъра, който да задвижи яхтата. Контейнеровозът сега беше толкова близо, че Карвър вече не можеше да види върха на корпуса, който се извисяваше два пъти по-висок от мачтата и застрашително надвисваше над лодката му. Всяка секунда го приближаваше с още десетина метра. Вече нямаше време и той не можеше да направи нищо повече. В този миг кливерът някак си улови един повей на вятъра и леко тласна „Тамариск“ напред. Не повече от няколко метра, но достатъчно, за да завърти лодката малко.

Тогава Карвър почувства как яхтата беше сграбчена от много голяма сила. Дълбоко под водната линия носът на контейнеровоза се разширяваше в огромна заоблена издупчина, прилична на главата на гигантски кит. Тя беше конструирана така, че да отблъсква водата от кораба, за да оставя по-малък килватер след себе си. Конструкцията беше толкова добра, че „Адвенчърър“, както и повечето модерни свръхголеми кораби, оставяше по-малка диря от една голяма моторница. Носът му изтласкваше водата и образуваше голяма пенеща се вълна, която подхвана „Тамариск“ и я оттласна настрана от контейнеровоза.

Сега Карвър се оказа откъм подветрената страна на големия кораб, който издигна между яхтата и вятъра висока колкото катедрала стена, дълга колкото градска улица. Сякаш беше попаднал в окото на ураган. Въздухът утихна. Платната увиснаха празни. Той отново се оказа напълно безпомощен. Откъм левия му борд огромният корпус на контейнеровоза се движеше в продължение на десет, двадесет, тридесет секунди, сякаш изпълваше целия океан. Огромен кораб, който като че ли нямаше край.

Изведнъж течението, предизвикано от носовата вълна, отново завладя яхтата, завъртя я към корпуса на кораба и я повлече със себе си. Сега тя се понесе право към борда на контейнеровоза, който се приближаваше все повече и повече, докато най-сетне Карвър можеше да протегне лявата си ръка и да докосне студената мокра стомана.

Точно в този миг течението отново се обърна и отнесе яхтата навътре в океана. Контейнеровозът се беше отдалечил на петдесетина метра и Карвър можеше да разчете огромните букви на името му, което украсяваше кърмата подобно на великанско сбогом, докато корабът продължаваше неуморно напред. Думите ставаха по-малки и все по-неясни, докато най-накрая тъмнината и дъждът ги погълнаха изцяло.

Не се виждаше никаква следа от сигнала за бедствие, нито някакъв знак накъде се носеше тялото на Тренч. Карвър се замисли за кратко дали да не го потърси, но вятърът, вълните и течението вероятно вече го бяха отнесли надалеч. Не разполагаше с прожектор, който да плъзне по водата, нито с двигател, за да плава насам-натам и да претърси района. Можеше да пропилее много време, без да намери нищо. На сутринта, който и кораб да забележеше тялото, щеше да го прибере. Щяха да съобщят на бреговата охрана и тя щеше да започне

разследване. Така неизбежно щяха да стигнат до „Тамариск“ и Боби Фолкнър.

Бе започнало още едно отброяване. Единственото, което Карвър можеше да направи, беше да продължи напред. Боляха го краката и гърбът. Кожата му беше покрита със студена пот. Умората го заливаше като неуморните вълни, които заобикаляха яхтата.

Два часа по-късно той все още седеше свит надве на пейката в кокпита, когато през воя на вятъра и барабаненето на дъжда чу кашлица. Вдигна поглед и видя главата и раменете на Боби Фолкнър да се показват от люка. Той се огледа сънливо.

— Къде е Куентин? Какво е намислил старият пръч?

Той направи пауза и отправи крива и замаяна усмивка към Карвър.

— Да не би да съм изпуснал купона?

---

[1] Линия, която показва колко е натоварен корабът и служи за отчитане и на газенето. — Б.пр. ↑

65.

На Боби Фолкнър му трябваха няколко минути, за да проумее с дрогираната си глава, че Куентин Тренч е мъртъв. Следващите минути прекара в крясъци срещу Карвър със злобен глас и объркани мисли, като сипеше обвинения срещу него и го наричаше убиец. Жена му била права. По-добре да си беше останал у дома и да отиде на работа.

— Брат офицер, глупости на търкалета! — беснееше той. — Ти носиш само неприятности. Трябваше да те оставя да се оправяш сам с гадните си проблеми. Те изобщо не ми влизат в работа. Сега Куентин е мъртъв, най-добрият командир, който човек може да има. И за всичко си виновен ти.

Карвър остави Фолкнър да се изприказва. Докато другият беснееше, той обмисляше своите възможности. Можеше да го изслуша и да си замълчи или да си отвори устата и да му го върне. Реши да избере мълчанието, като действие на силен човек. Вероятно това щеше да е по-зрелият отговор. Обаче не можеше да е сигурен, че Фолкнър нямаше да опита някоя глупост, докато смяташе Карвър за убиец, а Тренч за невинна жертва. Освен това беше уморен и облъскан и за тази нощ беше понесъл толкова, колкото можеше. Същото важеше за снощи и за останалите вечери преди това. Затова сграбчи Фолкнър за яката, придърпа лицето му съвсем близо до своето и се вторачи във все още замъглените му от химикала очи.

— Слушай — изсъска той, — слушай много внимателно, защото няма да го повтора. Куентин Тренч беше лъжлив предател и гадно копеле, което се опита да ме убие и ти щеше да си следващият. Сложил ти беше нещо в пунша. За бога, ти си голямо момче и трябва да знаеш, че са те упоили. А не може да съм аз, нали така?

Фолкнър вдигна неопределено рамене. Не можеше да спори, но и не беше склонен да се съгласи.

— Стреля по мен, но не улучи — продължи Карвър. — Погледни — той посочи към рамката на люка, — ето ги дупките. Нищо нямаше да се случи, ако не го беше взел с теб.

Карвър пусна Боби, премести се до румпела и насочи яхтата на север в очакване на първия светлик на деня.

— Защо Куентин ще иска да те убива? — попита Фолкнър. — Той те обичаше като син. Сам ми го е казвал.

— Изпрати ме със задача, след която не трябваше да оцелея. Когато оцелях, той поиска да умра. Виж, прекарах последните пет години в изпълнение на незаконни задачи, операции, които никога не са били провеждани. Никога не съм знаел кой ми заповядваше. Смятах, че и те не знаят кой съм. И за двете страни това щеше да е по-добре. Оказа се, че съм грешал. Един от моите шефове е знаел съвсем точно кой съм, защото е бил Куентин. Работил съм през цялото време за него, само че не съм знаел.

Фолкнър се смръщи.

— Чакай малко. Нали ти първо ми се обади за телефона на Куентин. Затова си помислих за него, когато звънна за яхтата.

— Така е. Смятах, че може да ми помогне. Доста глупаво, нали?

— Как разбра, че иска да ти види сметката?

— Защото пусна някаква тъпа шега за Алекс, че била булка, поръчана по пощата от Русия. Откъде можеше да знае, че е рускиня? Аз не ти бях казал това. Значи е получил информация отвътре. След това единственото, което трябваше да установя, беше дали и ти участваш. Разбрах, че нямаш нищо общо веднага щом те видях проснат в безсъзнание.

Фолкнър се опитваше да смели това, борейки се с вцепенения си мозък.

— Пабло, откъде да знам, че казваш истината? Откъде да знам, че няма и мен да убиеш?

— Защото, ако исках, вече щях да съм го направил. Ти беше в безсъзнание, неспособен за нищо. Винаги можех да те хвърля през борда. Както и да е, сам знаеш истината. Кое е последното нещо, което си спомняш, преди да заспиш?

Карвър наблюдаваше как Фолкнър присвива очи, опитвайки се да възстанови картината в главата си. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и издиша през носа. Измърмори нещо. После отвори очи и поклати виновно глава.

— Прав си. Трябва да е бил той. Бяхме долу и точно смятах да полегна да си почина, когато той пристигна с чаша в ръка. След това

нищо не си спомням.

— Упоил те е. После се зае с мен, но беше забравил колко съм добър в занаята. Затова умря.

Фолкнър се наклони напред.

— Пабло, какво точно работиш?

Карвър не отговори.

— Хайде — настоя Боби, — превърна яхтата ми в бойно поле. Имам право да зная.

— Нали вече ти казах — отговори Карвър. — Незаконни операции, нещастни случаи. Като, да кажем, ветеран от морската пехота с дългогодишен опит попада в буря, докато прекосява Ламанша, и е ранен смъртоносно от сигнална ракета. Тя избухва преждевременно, докато се опитва да даде сигнал на приближаващ контейнеровоз за яхтата пред него и взривът го изхвърля през борда. Такива неща.

— И каква беше задачата, която Тренч ти възложи? Когато си срещнал момичето?

— Не питай. И за двама ни ще бъде по-добре, ако прекратим този разговор. Дръж за малко румпела. Слизам долу в каютата, за да проверя някои неща. Искаш ли чаша кафе, за да се съвземеш?

И Карвър слезе долу. Радиостанцията на яхтата беше монтирана на една от стените на каютата край масата за морски карти. Карвър изтръгна радиостанцията от мястото ѝ и я разби в пода.

— Какво става? — провикна се Фолкнър от кокпита.

— Съжалявам — отговори Карвър. — Май съборих нещо. Не се притеснявай, нищо сериозно не се е случило.

Той направи кафе и се върна горе с две чаши.

Застана с чаша в ръка и се загледа в южния бряг на остров Уайт, който лежеше по курса им, но няколко мили встрани. Черните му контури изпъкнаха на фона на тъмното, сивеещо небе. Долните краища на облаците бяха оцветени от първите лъчи на изгряващото слънце.

— Какво стана? — попита Фолкнър.

— Строших радиостанцията. Когато стигнем на брега, ще ти трябва обяснение защо не си повикал помощ, когато си открил, че двамата ти спътници са изчезнали.

— Само единият се изгуби.

— Ще стигнем и дотам. В мига, когато стигнем брега, накарай началника на пристанището да извика бреговата охрана. След това разкажи истината. Бил си упоен. Все още има следи в кръвта ти, а и чашата, която Тренч е използвал се търкаля накъде из каютата. Събудил си се, качил си се горе и си открил, че и двамата ти спътници, Тренч и Джаксън, са изчезнали. Както и спасителната лодка. Не се тревожи, и това ще стане. Първата ти мисъл била да се обадиш за помощ, но си открил, че радиото е счупено. Няма да могат да разберат кога точно се е случило. Сега си отчаян, защото двамата ти най-стари приятели са изчезнали и нямаш представа какво се е случило. Нямаш идея и от какво са дупките от куршуми по цялата лодка. Искам да кажа, щом никъде няма пистолет. Можеш ли да се справиш с това?

Фолкнър помисли малко, после отговори доста неохотно:

— Да, предполагам.

Вече бяха съвсем близо до английското крайбрежие. Пул се намираше от другата страна на Солент северозападно от остров Уайт и тяхното местонахождение. Имаше вероятност Тренч да е поръчал комитет по посрещането за всеки случай, ако не е успял да свърши сам работата в открито море. Карвър изви глава на североизток и огледа хоризонта. После се извърна отново към Фолкнър.

— Смени курса — нареди той. — Имаме нужда от ново пристанище.

66.

Юри Жуковски нареди на хората си да дадат закуска на Алекс. Разпитва я с часове. Вече беше доволен, че няма какво повече да му каже. Сега трябваше просто да реши какво да прави с нея. Щеше да я използва, за да получи това, което иска. Проблемът беше единствено как.

Прислужницата не каза нищо, когато влезе в стаята, но появата ѝ беше достатъчна, за да събуди Алекс от неспокойния сън, който беше по-скоро дрямка на пресекулки. Тя изстана, когато се изправи, и загледа как прислужницата носи таблата към нея. Въжетата вече ги нямаше, но бяха оставили сини следи по китките и глезените ѝ. Той беше използвал и насилие, а спомените за това, което ѝ бе причинил, бяха толкова живи, колкото и натъртванията по цялото тяло.

Тя гледаше прислужницата, още една рускиня, която наместваше таблата на нощното шкафче до леглото. Лицето на жената беше безизразно, а очите мъртви — маската, която прикриваше истинските чувства на поколения слуги, но въпреки това Алекс почувства презрението, което излъчваше.

Тя се стовари обратно на леглото. Знаеше, че трябва да яде, но просто не ѝ бяха останали сили, за да повдига храната до устата си. По-късно, помисли си тя. По-късно щеше отново да опита.

Джек Грентъм се срещна с дейм Агата Бюли на междуведомствена закуска в кафенето на „Травълърс Клуб“ на Пел Мел в Лондон. Подслонено в имитацията на италиански ренесансов дворец на Чарлз Бари от 1832 г., заведението отдавна беше традиционно място за срещи на дипломати, посланици и гостуващи висши чиновници.

Като офицер от МИ6 Грентъм на теория беше служител на британското външно министерство. Членството му в „Травълърс“ беше полезен щрих към прикритието му, но той по природа не беше клубен човек и презираше атмосферата на неизменни наследствени привилегии, които висяха над джентълменските клубове в Пел Мел като лондонската мъгла. Обаче трябваше да признае, че мястото му беше удобно. Нямаше нужда да се тревожи за подходящи ресторанти и запазването на маси. Просто се хранеше в „Травълърс“. Така пестеше време, избягваше да го прахосва и повишаваше своята ефикасност. Точно тези бяха принципите, които Грентъм харесваше.

— Съжалявам за хората ти в Женева — каза дейм Агата, докато чупеше късче от своя кроасан и го покриваше с дебел слой тъмен мармалад. — Никога не е лесно да загубиш служители по такъв начин, особено ако са млади. Предполагам, че не са имали деца. Е, слава богу и за това.

Грентъм заби вилицата си в наденичката. Както обикновено си беше поръчал английска закуска.

— Така е — съгласи се той. — Както и да е, важното е, че от това може и да излезе нещо хубаво. Започваме да получаваме имена и лица. Засега обаче не сме сигурни кое име на кое лице отговаря.

Дейм Агата беше изтънчена жена. Тя сдъвка грижливо хапката си, преглътна и едва след като опразни уста, попита:

— Нещо, което бихте искали да споделите с нас?

Грентъм току-що си беше напълнил устата с яйца и бекон и единственото, което успя да направи, беше да кимне и да измучи утвърдително.

Дейм Агата остави ножа си и забрави за храната. Остана напълно неподвижна, вторачила поглед над очилата си в Грентъм.

— Продължавай — подкани го тя.

— Изглеждаш скептична — отбеляза Грентъм, — но не бива. Не се опитвам да те забъркам.

— И какво имате досега?

— Две имена: англичанин на име Самюъл Карвър и руския, която се казва Александра Петрова.

— Откъде дойдоха имената?

— Да речем, че Пърси Уейк е използвал връзките си, поискал е да му върнат разни стари услуги. Помолих го и той ми ги каза. В момента не ме е грижа как се е добрал до тях.

Дейм Агата го загледа по начин, който показваше, че е чула отговора му, но още не го е приела.

— Карвър и Петрова... Какво знаем за тях?

— Не много. Карвър сигурно е псевдоним. В архивите няма информация за британски паспорт на това име. Във всеки случай не и истински. Няма кредитни карти, не се появява в никакви списъци с пътници на авиокомпаниите. Не можахме да намерим банкови сметки. Петрова е била дребна агентка на КГБ, работила в Москва. Започнала е да действа малко преди падането на Стената. Използвали са я за „сладък капан“.

Той извади една кафява папка, отвори я и извади няколко черно-бели снимки, които подаде на Агата.

— Красиво момиче — отбеляза тя.

— Когато са направени тези снимки, със сигурност. Било е преди седем години. Тя не можа да впримчи никого от нашите агенти, но неколцина бизнесмени са ѝ разказали повече, отколкото е трябвало.

Дейм Агата вдигна вежди.

— О, мъжете са толкова семпли създания.

— Много жени също са се поддавали на подобна атака — защити се Грентъм. — Някой красив агент на Щази е трябвало само да каже: „Обичам те“, и половината служителки във федералното правителство с готовност са продавали документи на Изтока.

Дейм Агата замислено отпи от чая си.

— Предполагам, че си прав. Човешките слабости са универсални.

— Това не е лошо, защото иначе не бихме научили нищо. Във всеки случай тази Петрова изчезна от хоризонта преди пет-шест години. Доколкото знаем, все още живее в Москва, но не се е занимавала с шпионаж и няма криминално досие.

— Не звучи много логично да е убийца — подхвърли Дейм Агата.

— Или си права, или е много добра, защото е успяла да остане извън светлината на прожекторите.

— Изглежда малко вероятно, макар че знае ли човек? Първо спи с мишената, а после я убива. Предполагам, че и двата акта изискват една и съща безпристрастност, една и съща студенина към другия. За подобно обучение ще са нужни съвсем различни качества. Какво те кара да мислиш, че е набъркана? Разбира се, извън споменаването на нейното име.

Грентъм преглътна последната хапка наденичка, гъби и печен фасул.

— Преди два дни получихме съобщение от агент на френското разузнаване. Неофициално. Той заяви, че знае къде да намерим хората, които търсим, и че ще ни каже това в замяна на половин милион долара.

Дейм Агата се засмя.

— Човек наистина не може да не се възхищава на французите. Има нещо величествено в пълното отсъствие на скрупули у тях.

— Да, ние си помислихме същото. Разбира се, казахме му да си гледа работата. После проследихме обаждането и изпратихме екип агенти по дирите му. Той беше в Женева.

— Ааа...

— Нашите хора проследиха французина. Срещнал се с човек, който носел куфарче.

— Съдържащо половин милион долара?

— Не знам, защото куфарчето не било отворено. Но франсето сигурно си е мислило, че мангизите са вътре, защото тръгнало с този мъж, което се оказало голяма грешка. Качили се в черно беемве, регистрирано на името на руска кожарска фирма в Милано. Спрели на една от улиците в стария град. Тогава французинът бил убит. Накратко казано, руснаците започват да се въртят из квартала до девет вечерта тамошно време, когато настава ад. Първият руснак, онзи, който убил

французина, отвлича една жена от кафене, убива собственика, един клиент и двамата наши агенти.

— Боже мили... — измърмори дейм Агата.

— Да, кървава баня. Ние смятаме, че отвличената е Петрова. Междувременно другите трима руснаци са яко пребити по време на сбиване в кръчма от другата страна на улицата. Свидетелите казаха, че са чули мъжа, който ги е подредил така, да говори с някого на бара. Акцентът му бил британски.

— Нашият господин Карвър ли е бил?

— Така смятаме.

— Значи момичето е отвлечено по същото време, когато този юнак започва боя. Това означава, че някой е искал и двамата. Прилича на операция за прочистване.

— Точно така. Но как са се забъркали тези руснаци? Всички предполагат, че случилото се в Париж е планирано от британска организация. Не мога да разбера каква е връзката ѝ с Москва.

— Знаеш ли нещо за похитителя?

— Да. Казва се Григори Курск. Добър познат на московската криминална полиция. Многократно е арестуван за нападения, включително за няколко убийства. Но никога не са могли да докажат обвиненията. Гражданинът Курск има могъщи приятели.

— Значи Курск отвлича Петрова — каза дейм Агата. — Неговите хора тръгват след Карвър, но той се измъква. Къде би отишъл?

— А ти къде би отишла?

— Колкото може по-далече.

— Би било логично — съгласи се Грентъм. — Но погледни на това от неговата гледна точка. Прекарва почти два дни в компанията на жена, чийто единствен известен талант е да съблазнява. Има вероятност да го е впримчила здраво. Какво ще стане, ако иска да си я върне?

— Ще подгони руснаците.

— Може би не знае кои са те. Може да е объркан като нас, защото е получавал заповедите си от Лондон и ако иска да разбере кой държи момичето...

— ... трябва да се върне тук.

— Точно така — съгласи се Грентъм. — Затова МИ5 също трябва да се включи.

Дейм Агата точно се готвеше да отговори, когато един от клубните лакеи се приближи до стола на Грентъм, изкашля се дискретно, за да привлече неговото внимание, и прошепна нещо в ухото му. Грентъм кимна и освободи човека, след което каза:

— Агата, извинявай, веднага се връщам — и последва лакея.

Върна се след по-малко от пет минути. Настроението му изглеждаше много по-добро, когато седна и си наля още една чаша прясно кафе от сребърната кана.

— От службата — обясни той — получихме още информация от Москва. Един от нашите хора там сметнал, че Петрова му се струва позната. Затова престанал да рови из полицейските архиви и се заел с изрезките от вестници. Излиза, че не само Григори Курск има могъщи приятели.

На половин миля от излаза на пристанище Чичестър на западния бряг на Съсекс Карвър спусна на вода надуваемата спасителна лодка на „Тамариск“. Дръпна шнура и включи извънбордовия двигател. Този поне запади от първия път и се насочи към брега. Пристанището беше естествен залив, чиито четири протока прорязваха брега на километри навътре, образувайки огромно закътано водно пространство, което беше рай за яхтсмените. Поне в десетина от селищата, пръснати покрай залива, имаше ветроходни и яхтени клубове. В осем сутринта на влажния септемврийски ден не беше трудно да намери място за приставане, където да завърже малката гумена лодка между многото други и да излезе на брега, без да привлече нечие внимание.

Качи се на автобуса до Чичестър, където си купи чаша кафе, сандвич и влаков билет за Лондон. В кафенето на гарата зачете един от сутрешните вестници. Сега на мушка беше кралското семейство. То очевидно не проявяваше достатъчно дълбока скръб. Междувременно хората бяха започнали да издигат малки олтари пред двореца Кенсингтън, окичени със снимки, свещи и цветя.

Карвър се почувства чужденец в собствената си родина. Хората направо бяха полудели. Царуваше атмосфера на едва потискана истерия, на насъбрано безумие.

Той продължи да чете. Някакъв актьор, за когото никога не бе чувал, смяташе, че за произшествието са виновни жълтите вестници. Един политик твърдеше, че трябва да се вземат мерки срещу голямата агресивност на пресата. Певица някаква пък се кълнеше, че всички имат кръв по ръцете.

— Не, скъпа, само аз — измърмори Карвър под нос.

Беше му трудно да се съсредоточава върху думите. Снощи не беше спал, а предната вечер успя да дремне само четири часа. Имаше моменти, когато умората действаше на мозъка като алкохол. Реакциите се забавяха, способността за преценка се нарушаваше и човек трудно контролираше раздразнителността си. Усещаше, че бързо върви нататък.

Влакът му пристигна и той се качи. Пътуването продължи два часа без малко и Карвър спа през цялото време. Сънят беше достатъчен, за да превъзмogne изтощението, но не и да го освежи напълно. Минаваше единадесет и Карвър знаеше, че Фолкнър вече е говорил с властите. Ако тялото на Тренч още не беше намерено, щяха да предупредят плаващите из Ламанша кораби да внимават за него. Карвър нямаше за какво да се тревожи, ако Фолкнър се придържа към сценария и не го предаде. Но неговото време вече изтичаше, заедно с това на Алекс. Тя беше в ръцете на Григори Курск повече от тридесет и шест часа. На Карвър не му се мислеше какво означава това.

Леклерк му бе казал, че нарежданията за превода по сметката му бяха дошли от лорд Малгрейв. При нормални обстоятелства Карвър щеше да го следи в продължение на няколко дена, докато не разучи подробно ежедневието му, за да избере най-удобното време и начин да изиграе картите си. Но сега това не беше възможно. Той трябваше незабавно да се изправи срещу банкера.

Адресът на управлението на банката се намирал в лондонския телефонен указател. Карвър се обади и помоли да го свържат с председателя. Отговориха му, че лорд Малгрейв цяла сутрин ще е на срещи. Точно това му трябваше да разбере.

Качи се на метрото. Вътре беше горещо, претъпкано и мръсно, но с него щеше да стигне по-бързо, отколкото с такси. Не след дълго излезе в центъра на лондонското Сити, финансовия район, който по мощ и значимост съперничеше на Уолстрийт. Извисяващи се нагоре кули от стъкло и бетон стърчаха над лабиринт от лъкатушещи улички, които подслоняваха институции, основани преди хиляда години.

Административното седалище на „Малгрейв и съдружници“ се намирал зад лъскава черна врата, заградена от двете страни с каменни колони, над които се издигаше семеен герб. Голямата каменна сграда излъчваше доверие и сигурност. Карвър предположи, че е построена в началото на века, ерата на световната търговия и националното благоденствие, които процъфтяват, докато илюзиите не бяха смазани в кланиците на Първата световна война.

Заобиколи сградата, за да провери служебния вход, който гледаше към една още по-тясна уличка отзад. Замисли се дали да не влезе оттам и да се опита да стигне до кабинета на председателя по задното стълбище. Проблемът беше, че не знаеше къде се намира той и

нямаше време, за да търси плановете на сградата или да разузнае. Нямахте друг начин, освен да влезе през главния вход. А това означаваше, че трябва да има подходящ външен вид.

Първо намери фризьорски салон, където се обръсна и подстрига. След двадесет минути в магазин за мъжка конфекция се сдоби с класическия за Ситито сив двуреден раиран костюм, риза от египетски памук на розови райета, тъмносиня вратовръзка, златни ръкавели и черни обувки с връзки марка „Дерби“. Купи си още писалка „Монблан“ и елегантна кожена чанта. В чантата сложи колана с портмонето и пистолета. Не искаше да разваля хубавия силует на сакото.

Отби се в една книжарница, за да купи хартия за писма и пакет пликосе. Седна да изпие още едно кафе, извади писалката и написа кратка бележка:

„Карвър е мъртъв, Тренч също. Засега не са известни подробности. Всички комуникации са разкрити (подозираме правителството на Обединеното кралство). Важно е да се пази телефонно и имейл мълчание. Искам спешна среща за провеждане на личен инструктаж за безопасност.“

Имаше нужда от само още едно нещо: малка, лесна за пренасяне видеокамера. Купи си цифрова „Сони“, която записваше на диск, съвместим с повечето компютри.

С това пазаруването завърши. Сценарият вече беше написан, а реквизитът избран. Предстоеше вдигането на завесата.

Той мина през отворената входна врата и кимна отсечено на униформения портиер, който изпъна гръб и кимна в отговор, инстинктивно усещайки присъствието на офицер. На рецепцията Карвър се усмихна любезно на безукорно облечената брюнетка зад плота и ѝ предаде плика с бележката.

— Моля, погрижете се това да бъде предадено незабавно на лорд Малгрейв. Много е важно.

Жената набра някакъв номер и проведе кратък настойчив разговор. Няколко пъти поглеждаше към Карвър, явно опитвайки се да

прецени доколко е порядъчен. След това покри слушалката с ръка и се обърна към него:

— Много съжалявам, но лорд Малгрейв има среща.

Карвър остана невъзмутим.

— Разбирам много добре — каза той, без да прозвучи ни най-малко обиден от тази неочаквана пречка. — Зная, че тази сутрин е много зает. Бих искал да говоря с личния помощник на Негова Светлост, моля.

Фините косъмчета на спретнато оскубаните вежди на рецепционистката се смръщиха лекичко.

— Разбира се, сър — съгласи се тя и му подаде слушалката.

— Благодаря — усмихна се Карвър.

После заговори с личния помощник на председателя.

— Казвам се Джексън. Нося спешно съобщение за лорд Малгрейв. Отнася се за нашите сделки в Париж. Уверявам ви, че ще бъде благодарен да го прочете. Ако сметне, че не си заслужава да се занимава повече, ще си тръгна незабавно. — Той направи пауза, за да чуе какво казва личният помощник, след което вметна още едно успокоително: — Повярвайте ми. — Отново замълча за миг и продължи ентузиазирано: — Прекрасно! — След разговора подаде слушалката на жената зад рецепцията. Сега усмивката му беше широка.

— Много ви благодаря за помощта. Очакват ме на шестия етаж. Бихте ли ми казали къде са асансьорите?

Лорд Криспин Малгрейв не можеше да се похвали с внушителен външен вид. Носеше двуреден костюм, старомодна вратовръзка, косата му бе прошарена и мазна, а лицето червендалесто, навяващо представа за ловни излети, стреляне по панички и газене в реки пълни с пъстърва — все забавления на британското висше общество. Но фасадата му започваше да се пропуква, арогантността избледняваше и отдолу започваше да личи голият страх.

Въведоха Карвър в неговия личен кабинет. Личната помощничка на председателя беше елегантна жена на петдесетина години, енергична, ефикасна и с леко началническо държане. Този тип управляваше банка, а все още имаше нужда от бавачка. Тя

наблюдаваше Карвър, докато не дойде нейният господар, сякаш се страхуваше, да не би да открадне някое преспание, ако бъде оставен сам.

Малгрейв доприпка в стаята, а от всичките му пори избиваше пот и страх. Стовари се като недобре напълнен чувал с пясък на тапицирания с кожа стол зад писалището от махагон и се обърна към жената:

— Благодаря, Морийн.

Едва успя да изчака жената да излезе, преди да избелва:

— Значи Тренч е мъртъв? Сигурен ли сте? Откъде знаете?

Карвър се наведе към бюрото и протегна дясната си ръка:

— Здравейте. Казвам се Самюъл Карвър.

Малгрейв не помръдна. Изглежда имаше нужда от всичката си сила само за да спре да отваря и затваря уста като току-що уловена пъстърва. Най-накрая успя да изломоти:

— Но вие сте казали на секретарката ми...

— Излъгах.

— А Тренч?

— Мъртъв е. Този част беше истинска.

Малгрейв се справи с математиката. Сети се кой е следващият. Тогава се наклони напред в стола си и с почти разплакани очи протегна ръце в безмълвна молитва.

— О, боже, моля ви недейте. Ще направя всичко каквото поискате! — Той се замисли за секунда. — Дълга ви пари. Разбира се! Ще ви платя цялата сума. Три милиона долара плюс лихвите!

Карвър го остави да ломоти, а мълчанието му направи Малгрейв още по-излиятелен.

— Погледни ме — каза той, когато Малгрейв спря за миг да говори.

Банкерът го погледна учудено.

— Погледни ме — повтори Карвър. — Просто млъкни и ме чуй. Не искам кървавите ти пари. Няма да те убия. Аз съм войник, а не психопат. Отнемам живот, когато няма друг изход. Ти имаш алтернатива. Можеш да ми разкажеш за руснаците.

— Кои руснаци?

— Онези в Париж. Онези, които изпрати да ме убият.

Малгрейв поклати глава.

— Нищичко не зная за тях. Кълна се!

Карвър беше склонен да му повярва. Малгрейв нямаше нужната смелост, за да бъде добър лъжец. А и неговото неведение за руснаците съвпаднаше с това на Тренч.

— Добре — съгласи се Карвър, — а какво знаеш?

Малгрейв прекара копринена носна кърпа по потното си чело.

— Председателят ми каза, че планира да... нали се сещаш... операцията с принцесата. Имам предвид, че не ми харесваше, изобщо не я одобрявах, фактически се изказах със силни думи срещу плана. Обаче той каза, че е жизненоважен за бъдещето на монархията и той вече е включил Консорциума, защото сме получили милиони лири външно финансиране. Парите бяха преведени от Цюрих. Естествено, анонимно. Нямам представа кой ги е изпратил. Значи са били руснаците...

Малгрейв сбърчи чело, паниката му се уталожил, докато обмисляше различните възможности.

— Но защо руснаците биха... Искам да кажа, какъв интерес биха имали да я убият?

— Не знам — отговори Карвър. — Когато ги намеря, със сигурност ще попитам. Междувременно, след като никой няма представа кои са тези руснаци, защо не се обадиш на вашия председател и не си уредиш среща с него. Веднага.

— Но това е невъзможно.

Карвър отвори чантата си и извади пистолета.

— Ето я алтернативата. Затова по-добре му се обади. Кажи, че трябва лично да го видиш. Веднага. Ако те попита защо, кажи, че не можеш да го обсъждаш по телефона. Измисли нещо. След това кажи на шофьора си, че имаш нужда от колата. Ще излезем да се повозим. Разбра ли?

Малгрейв кимна.

— Чудесно. Хайде, обади му се.

69.

Дейм Агата Бюли се беше върнала в главната квартира на МИ5 в Темз Хаус на северния бряг на река Темза. Сградата не беше нито вълнуващо нова, нито впечатляващо стара. За нея можеше да се каже, че е предизвикателно грозна или вдъхновяващо красива — зависеше от вкуса. Просто си стоеше там, част от проекта на Министерството на труда през 1929 г. за осигуряване на работа. Милиони хора минаваха нагоре-надолу покрай фасадата ѝ по оживената крайбрежна улица. Никой от тях не си прахосваше времето да погледне към нея. За седалището на домашните шпиони не можеше да има по-добро място.

След закуската в „Травълърс Клуб“ я закараха на работа в нейния служебен черен „Ягуар“ и по време на пътуването тя се замисли за сър Пърсивал Уейк. Да не би сега, когато услугите му не са толкова често търсени от държавата, да се е отдал на частен бизнес? Какво беше казал Грентъм по време на срещата веднага след като се разчу новината за катастрофата? Нещо за гения на Уейк за незаконни операции, неговия инстинкт за изпълнението им и последиците от тях. Уейк винаги я беше тревожил. Не се чувстваше удобно в присъствието на човек, чийто стремеж към влияние беше толкова очебиен, а сексуалните и емоционалните му нужди — толкова добре прикрити.

Уейк беше ерген, без известни любовници от женски или мъжки пол. Той бе в играта от толкова време, че сигурно от десетилетия не беше проверяван по линия на сигурността. Може би криеше някаква срамна тайна, която го е направила лесна плячка на изнудване? Разбира се, би могъл да бъде и асексуален, отвратен от мисълта за телесни контакти. Но потиснатата сексуалност беше също толкова опасна, колкото извратената.

Какво ли правеше, за да изпита тръпка? Дейм Агата знаеше, че трябва да внимава. Уейк все още имаше добри връзки чак до върха. Ако дочуеше за някакво разследване, щеше да настане ад. Затова тя реши да бъдат много предпазливи. Изпрати екип да държи под око дома на Уейк, да проследява движенията и контактите му. В дванадесет и половина я повикаха в помещението, откъдето се

контролираше въпросната операция. Сега се беше навела над един компютър с една ръка отпусната на плота на масата, а другата подпряна върху облегалката на стола. На него седеше един от нейните агенти и управляваше комуникационната система.

Във високоговорителите се чу глас:

— Двама мъже влязоха в сградата. Бели и модно облечени. Единият изглежда на петдесетина години, побеляваща коса, червендалест. Другият е по-млад, вероятно в началото на четиридесетте, късо подстригана коса, носи кожена чанта. Имаме снимките им. Марк свързва линията и след минутка ще ви ги пратим.

На екрана на компютъра се появиха две зърнести снимки, направени с телеобектив от голямо разстояние.

— Единия го познавам — каза дейм Агата. — Лорд Криспин Малгрейв, председателя на УС и главен акционер на „Малгрейв и съдружници“. Той е управител на жокей клуба, редовно го канят в кралската ложа в Аскот и е дарил поне пет милиона на консервативната партия.

— Агата, ти си много добре информирана — отбеляза нейният заместник, Пиърсън Чейлмърс, който стоеше там и гледаше в същия екран.

— Как няма да бъда — отговори тя, — когато последния път, щом го поканиха в ложата на кралското семейство в Аскот, на обеди преди това в замъка Уиндзор, аз седях до него.

— Божичко, в какви високи сфери се движиш.

— Не много често, но лорд Криспин живее сред тях. А кой е мъжът с него?

— Телохранилел? — предположи Чейлмърс. — Прилича на бивш военен.

— Възможно е. — Дейм Агата огледа недоверчиво фигурата на екрана. — Обаче телохранителят би ли носил чанта? Прекарайте го през базата данни. Вижте дали лицето му няма да задейства компютърната памет.

Тя натисна един от бутоните на клавиатурата.

— Продължете наблюдението. Очаквайте допълнителни инструкции. Свършихте добра работа досега.

Дейм Агата прекъсна разговора с агентите на терена, защото мислеше за бившия военен, застанал на входната врата на Уейк. Това

ли беше убиецът, за когото бе споменал Грентъм, върнал се в Англия по следата на изгубеното момиче? Това беше наистина много хазартно предположение, но ако Уейк беше замесен, тогава убиецът със сигурност щеше да поиска да говори с него. Ала къде се вписваше лорд Малгрейв? Дейм Агата реши да почака малко и да види дали не може да стигне до тайнствения мъж, без да обиди прекалено много хора от британските висши класи.

Тя се обърна към Пиърсън Чейлмърс:

— Обади се на Джек Грентъм от Тайната разузнавателна служба. Кажу му, че може би имаме нещо за него. Ако има разпит, той ще иска да участва.

Чейлмърс вдигна вежди.

— Аз съм за междуведомственото сътрудничество, но това не отива ли твърде далеч?

Дейм Агата се усмихна.

— Не. И двамата сме си заложили главите. Този път е по-добре да се държим един за друг.

Тя натисна отново бутона за връзка с полевите агенти.

— Когато посетителите на сър Пърсивал Уейк си тръгнат, пуснете хора след лорд Малгрейв. Но бъдете внимателни. А що се отнася до другия, приберете го и го докарайте тук. Бих искала да си поговоря с нашия тайнствен посетител.

70.

Първото, което се наби в очите на Карвър, бяха снимките. По лавиците за книги, на полицата над камината, няколко на самото писалище. Навсякъде имаше снимки на мъжа, на когото принадлежеше тази стая. Разменяше си шеги с Роналд Рейгън и Михаил Горбачов, стоеше в смокинг до Маргарет Тачър по вечерна рокля, посрбваше коктейли с Джон Фицджералд Кенеди и Джаки край басейна на Хаяниспорт и се възхищаваше на пържолите върху барбекюто на Буш в Кенибънкпорт. Имаше посвещения като: „На моя добър приятел Пърси“ от Ричард Никсън и „На скъпия Пърсивал“ от генерал Шарл де Гол. Дори се виждаше нещо, изписано на кирилица върху снимка на стария съветски диктатор Леонид Брежнев.

Този човек не се хвалеше, че е приятел с видни личности, той направо парадираше.

Тогава Карвър забеляза снимката на шкафа зад бюрото. Вероятно беше направена по време на кралско празненство. Възрастният мъж стоеше на опашка за поднасяне на поздравления. Разговаряше с почетната гостенка. Тя носеше синя рокля и диамантена тиара на вълнистата руса коса. Надписът отдолу, изписан със закръглен момичешки почерк, гласеше: „Много ти благодаря за този толкова мъдър съвет!“. „Този“ беше подчертано. С две черти.

Направо не беше за вярване. Дядката току-що беше накарал да убият принцесата, но все пак искаше светът да знае, че са били приятели.

Може би наистина си мислеше, че още са. Сър Пърсивал Уейк се стори на Карвър от онези хора, които смятат, че действителността е такава, каквато те казват, че е. Лъжите им са убедителни, защото те истински вярват в тях. Например той все още си мислеше, че може да командва. Неговият послушен командир се полюшваше някъде в Ламанша с отнесена глава. Хората му пълнеха моргите в Париж, а руснаците очевидно смятаха, че го контролират. Но в съзнанието си Уейк все още беше председателят и още беше шефът.

За някои хора това още важеше. Когато пристигнаха, една секретарка каза на Малгрейв, че председателят иска да види Карвър насаме. Той беше помолен да изчака пред кабинета. Малгрейв с радост се подчини, а на лицето му се изписа облекчение. Карвър беше помолен да остави чантата си и пистолета при секретарката. Той изпълни това желание и влезе в кабинета.

— Карвър, и имаш дързостта да дойдеш тук — отбеляза Уейк, сякаш арогантността му беше достатъчна, за да притисне убиеца.

— Кой е руснакът? — попита Карвър.

— Кого точно имаш предвид? Както можеш да видиш — махна той неопределено с ръка към стените, — познавал съм мнозина.

— Наистина ли? — попита Карвър, отиде до библиотеката и се наведе да разгледа снимките в сребърни, дървени и кожени рамки. — Кои са руснаците?

— Добре — отговори Уейк, — чакай да видим. — Той се надигна иззад писалището и отиде до Карвър. После заоглежда редиците весели снимки. — О, да, това е Никита Хруш...

Карвър се завъртя, за да застане с лице срещу Уейк и заби показалеца и средния пръст на дясната си ръка в очите на стареца, бързо и силно, като ухапване на змия. Възрастният мъж изскимтя, преви се надве и покри лицето си с длани. Тогава Карвър стисна ченето му и издърпа главата нагоре, докато погледите им се срещнаха. Продължаваше да стиска здраво, когато повтори:

— Кой е руснакът?

Уейк го гледаше и с мигане се опитваше да сдържи сълзите си.

— Не мога да ти кажа — промълви той. — Просто не мога...

Карвър нямаше време за губене. Обви дясната си ръка около врата на Уейк, застана зад него и доближи уста до ухото му, докато телата им бяха притиснати в извратена близост. Тогава започна да стяга хватката си.

— Кой е... руснакът? — изсъска той.

Ръцете на Уейк замахаха безпомощно. Главата му се заклати напред-назад, гърдите му започнаха да се повдигат тежко, докато се бореше да си поеме дъх. На Карвър му хрумна, че може би е прекалил. Сърцето на стареца можеше да не издържи, преди да е успял да каже нещо. Когато чу пукане от гърлото на Уейк, отпусна ръка. Уейк си пое дъх на пресекулки.

— Жуковски — задъхано каза той. — Юри Жуковски.

— Кой е той?

— Един от олигарсите. Мъжете, които притежават Русия. Има фабрики за хартия, алуминий, за оръжия, собственост навсякъде по света.

Карвър се смръщи.

— Смятах, че държавата все още контролира оръжейното производство.

— Така е, но Жуковски е посредник. Намира купувачи, събира плащанията в долари и ги предава на Кремъл в рубли, като междуременно прибира своя дял.

— Чудесен бизнес.

— И това не е всичко — допълни Уейк, наслаждавайки се на малкото усещане за контрол, който познанията му осигуряваха. — В съветско време много заводи имаха незаконни производствени линии за черния пазар, които бяха контролирани от местни партийни шефове и бандити. Те все още съществуват. Оръжейната индустрия не е изключение.

— И олигарсите като Жуковски са ги поели от бандитите?

Уейк опита да се усмихне мръснишки.

— Да не би сериозно да мислиш, че между тях има разлика?

— Какво общо има принцесата?

— Ти си умен млад мъж и трябва да се сетиш. Истината е, че той бе готов да плати милиони, за да се отърве от нея. Цялата работа беше негова идея.

— И ти се съгласи. Защо?

— Дълга история... стига чак до доброто старо време... нямах друг избор.

Карвър дръпна ръката си от гърлото на Уейк, избута го до лавиците с книги и го притисна в тях.

— Какво точно е правил Жуковски в „доброто старо време“? — попита той.

— Работеше за държавата.

— Всички са работили за държавата. Такава беше комунистическата идея. За коя част на държавата?

Уейк направи гримаса.

— Площад „Дзержински“.

Карвър разбра. На площад „Дзержински“ се намираше главната квартира на КГБ. Значи властта на Жуковски над Уейк водеше началото си от далечните дни на Студената война. Старият копелдак сигурно е играл за другата страна. Просто още един член на бандата от британски предатели, произлизащи от висшата класа. Сигурно Жуковски е знаел и е използвал това като средство за натиск. Но това беше история от миналото. Карвър имаше по-важни въпроси за решаване тук и сега.

— Момичето при него ли е?

— Така мисля.

— Тогава му се обади по телефона от мое име.

Карвър отстъпи назад. Уейк се отгласна от библиотеката. Трябваша му секунда или две, за да възстанови равновесието си, след това тръгна несигурно към писалището. После рухна на стола зад него.

— Ти не вярваш в любезностите, нали? — подхвърли Уейк.

— Не и когато работя. И когато нечий живот е в опасност.

— Наистина ли смяташ, че можеше да спасиш момичето? Ха! — Смехът му приличаше повече на тъжно грачене. — Нямах представа с кого си имаш работа.

— Нито пък той. Хайде, набери номера.

Уейк вдигна слушалката и заговори със секретарката си, опитвайки се да диша равно и да не позволи на гласа си да издаде болката, която изпитваше.

— Моля те, свържи ме с господин Жуковски. Предлагам ти първо да опиташ на мобилния му телефон.

Няколко секунди по-късно телефонът започна да звъни. Уейк вдигна слушалката. От самото начало той разигра отлично представление. Чудесно, помисли си Карвър, председателят едва ли ще каже на своя ковчежник, че цялата му операция е рухнала.

— Юри, скъпи приятелю... Да, и аз се радвам да те чуя. При мен има един човек, който иска да говори с теб. Казва се Самюъл Карвър.

Уейк му подаде слушалката и Карвър я грабна.

— При теб ли е?

За миг от другата страна настъпи мълчание.

— Добър ден, господин Карвър. Аз се казвам Юри Жуковски.

— Ти знаеш името ми — отговори Карвър. — А сега докажи, че още е жива.

— Разбира се — съгласи се руснакът.

Карвър чу приглушения шум от стъпки, след това гласа на Жуковски, който каза:

— Ти го поиска...

Тогава чу женски глас да проплаква:

— Карвър, недей... — Чу се звук от плесница, приглушен писък от болка и още тътрене, докато я отмъкваша нанякъде.

Жуковски се върна при телефона така, сякаш нищо не се бе случило. Гласът му беше равен и спокоен както преди.

— И така, госпожица Петрова е при мен. Откровено казано, очаквах да се свържеш с мен много по-рано. Зная всичко за приключението ви с господин Леклерк в Женева. — Той пусна една презрителна въздишка. — Надявам се, че си се наслаждавал, докато си гледал как работи Петрова. Аз поне винаги го правех. Както и да е. От това разбирам, че я искаш. Така ли е?

— Да.

— Чудесно. Какво ще ми предложиш в замяна? Моля не забравяй, че ще искам висока цена. Моите хора искат да разбере какво мислят за нейното предателство. Едва ли има нужда да описвам какво означава това. Ако искаш жената, трябва да ми посочиш много важна причина да ги лиша от тяхното забавление.

— Компютърът — каза Карвър. — Лаптопът, на който е планирана и от който е контролирана цялата съботна операция, е у мен. Файловете бяха декодирани. Човекът, на който принадлежеше лаптопът, е бил много точен. Водел си е записки за всяка заповед, всеки превод, всяка подробност от проекта.

Опита се да измисли докъде може да продължи с блъфа. Нямаше нищо в ръцете си, но не му оставаше друга възможност. Трябваше да опита всичко.

— Този човек е поровил малко по собствена инициатива. Изглежда е бил подозрителен по природа. Стоварили са му двама души, за които никога нищо не е чувал. Искал е да разбере кои са те и откъде получават заповедите си. Проследил е следата чак до Москва. Жуковски, повярвай ми, този компютър ти е много нужен. Сигурно няма да ти хареса, ако остане у мен.

— Какво ще ти попречи да копираш твърдия диск? — попита руснакът.

— А на теб какво ще ти попречи да убиеш момичето и пак да вземеш лаптопа? — отговори със същата монета Карвър. — Ти искаш да продължиш с бизнеса си, а аз искам да продължа да живея. Никой от нас няма интерес това да стане публично достояние. Давай да правим сделката и да свършваме.

— Чудесно. Тази вечер в седем трябва да си на стълбите пред главния вход на хотел „Палас“ в Гстаад, Швейцария. Заедно със скъпоценния компютър.

— Дотогава има по-малко от пет часа — възрази Карвър.

— Така е — съгласи се руснакът, — разписанието е малко съгъстено, но ако тръгнеш веднага, без да се бавиш в опити да ме преметнеш, ще успееш да стигнеш навреме. Ти, естествено, ще дойдеш сам и невъоръжен. Няма нужда да ти обяснявам какво ще се случи, ако нарушиш някое от тези две условия. Между другото, нищо не обещавам. Ако можеш да ме убедиш, че имаш какво да ми предложиш, може би ще ти позволя да отведеш момичето. Ако не, моите хора мразят и теб толкова силно, колкото нея.

Линията беше прекъсната. Карвър върна слушалката на Уейк.

— Обади се на секретарката си. Трябва да хвана някой от следобедните полети до Цюрих или Женева. Веднага.

Имаше само един полет, който можеше да го закара навреме в Швейцария, за да успее до крайния срок, и дори тогава нещата щяха да са на кантар.

Самолетът излиташе от летище „Гетуик“, което беше на около тридесет мили южно от Лондон, в 14:50. В момента вече трябваше да бъде там за проверката на багажа. Пристигаше в 17:20 часа местно време, което му оставяше час и четиридесет минути, за да мине през паспортния контрол и проверката на багажа, да се срещне с Тор Ларсон, да вземе компютъра и да кара 150 километра до Гстаад.

Според всеки рационален анализ Карвър нямаше никакъв шанс. Но ако хукнеше веднага към гара „Виктория“ и се качеше на следващия експрес за летището, ако влакът нямаше закъснение, макар Лондон да беше известен с неефикасния си релсов транспорт, ако успееше да вземе билета си и да хукне към входовете, ако полетът минеше по разписание и митническата проверка станеше бързо, ако волвото на Ларсон беше с пълен резервоар и улиците не бяха задръстени... е, тогава може би щеше да успее. Съвсем на границата.

Той остави слушалката на мястото ѝ. Уейк продължаваше да седи напълно неподвижен, лишен от всякаква жизненост.

— Предполагам, че сега ще ме убиеш — измърмори той.

— С удоволствие, старче — отговори Самюъл Карвър, — но просто нямам време.

71.

Те хванаха Карвър, когато той се засили да спринтира надолу по Екълстоун стрийт, точно пред един италиански ресторант. Носеше се с пълна скорост, слаломирайки между пешеходците, както ръгбистите избягват преследвачите си, съсредоточил цялото си внимание върху задачата да изцеди изтощеното си тяло и да вземе километър и половина за седем минути. Единствената друга мисъл в главата му бяха постоянните пристъпи на страх какво ли се случва с Алекс и какво могат да й направят, ако не успее да стигне навреме.

Затова не забеляза черния „Форд Мондео“, който остави един пътник зад него, избърза напред и пусна други двама на около четирипет метра отпред, след което паркира най-нахално в забранената зона. Усети се едва когато мъж с едро телосложение, носещ винत्या, пристъпи странично към него и го блъсна.

Карвър политна и се просна на паважа, останал без въздух от удара. Другите двама веднага се присъединиха към своя другар с винत्याта, вдигнаха Карвър, доवлякоха го до колата и го хвърлиха на задната седалка. Когато се усети какво става, вече бяха затворили вратите, насочиха пистолети към него отляво и отдясно, а едно яко копеле с горнище на анцуг с емблемата на „Челси“ размахваше чифт белезници.

Карвър прокле небрежността си, своята глупост и умората, която беше причина за всичко. Прибраха го с точност, изградена на основата на голяма практика. Но независимо колко добри бяха тези хора, той трябваше да внимава и да разбере какво се готви.

Зачуди се дали Пърси Уейк го беше предал, но не можа да измисли причина за това. Старецът сигурно знаеше, че ако Карвър затъне, щеше да повлече и него. А може би връзките му в Уайтхол бяха толкова добри, че щеше да си остане недосегаем.

Или пък има друга причина? Може би всичко това нямаше нищо общо с Уейк? Карвър погледна двамата мъже, които седяха до него на задната седалка на мондеото. Бяха съвсем спокойни и не бяха продумали и дума, като изключим краткото съобщение по

радиостанцията, че са прибрали обекта и се връщат след пет минути. Не действаха като бандити. Не изглеждаха напрегнати, не сипеха заплахи срещу него, нито го удряха безпричинно.

Карвър се сети за организациите, разположени на пет минути от Уоксхол Бридж Роуд, които разполагаха с добре обучени хора, способни да хванат опасен човек посред бял ден на лондонска улица. Имаше три възможности. Всичко зависеше от това накъде ще завие шофьорът.

Той не зави по първото отклонение вляво, което щеше да ги отведе пред Ню Скотланд Ярд. Значи не бяха ченгета. Когато поеха, надолу към река Темза, не мина направо по моста Воксхол, с което МИ6 отпадна. Вместо това зави наляво към Милбанк и подкара покрай реката, докато не стигна до голяма светлосива сграда с декоративни чугунени лампи и статуи, осеяли скучната фасада, подобно на грим, който трябва да превърне грозната жена в красавица.

Сега Карвър разбра кой го беше прибрал.

Това едва ли можеше да се нарече официален разпит. Бяха в нормален кабинет, а не в стая за разпити. Нямахме включени касетофон или видеокамера. Не беше разговор, който някой би искал да запише.

— Колко сложен човек сте — отбеляза дейм Агата Бюли, разглеждайки няколко листа хартия и поредица снимки, събрани в обикновена кафява папка. — Вашите осиновители са ви отгледали под името Джексън, тяхното фамилно име, под което сте служили в Кралската морска пехота и Специалната флотска служба. Награден сте с Военния кръст и три Кралски похвали за храброст, както и още редица други по-малки награди и почести от различни военни акции. Забележителна кариера. Поздравявам ви за това.

Фамилията ви по рождение е Карвър. Днес това е работният ви псевдоним. Обаче паспортите, които намерихме у вас, не споменават Джексън или Карвър. Те ви назовават като южноафриканец на име Вандерварт, канадец с фамилия Ериксон и новозеландец, който се казва Джеймс Конуей Мъри. Това е странно, защото нито един от тези господа не е влизал в Обединеното кралство нито този, нито миналия месец. Но въпреки това, ето ви тук жив. А ето тук — тя вдигна лист хартия за факс от масата пред нея — има резервация за полета в четиринадесет и петдесет от летище „Гетуик“ за Женева на името на господин Мъри. Интересно. Често ли ходите в Женева? В понеделник там ли бяхте? Случайно да имате собственост там?

— С удоволствие бих ви помогнал, но трябва да гоня самолет — каза Карвър, опитвайки се да не покаже тревогата и напрежението, които разкъсваха вътрешностите му и го стискаха за гърлото. На стената имаше часовник. Секундарникът му беше червен и летеше по циферблата. Всяка завършена обиколка отнасяше Алекс все по-далече от него.

— Бяхте хукнали, за да спасите вашата руска приятелка, нали? Проститутката на КГБ. — Беше заговорил Грентъм, без да се преструва, че води цивилизован и любезен разпит. Той играеше ролята на лошото ченге.

Докато го гледаше, Карвър се запита дали наистина това е неговият стил. Грентъм можеше да бъде груб, това беше очевидно. Но нямаше потисническото излъчване на прекалено многото тестостерон, който се носи като лоша телесна миризма от мъжете, които обичат да се големят. Природният инстинкт на Грентъм винаги щеше да го кара да използва кама, а не брадва, снайперистка карабина, а не рязана пушка.

— Госпожица Петрова — продължи Грентъм. — Хайде да си поговорим за нея. Да обсъдим какво сте правили вие двамата в събота вечерта в Париж.

— Нямам представа за какво говорите — каза Карвър.

— Говоря за убийството на Уелската принцеса.

— Убийство? По новините казаха, че било нещастен случай. Шофьорът бил пиян. Карал прекалено бързо. Нещастен случай.

Грентъм стана, заобиколи, за да стигне до мястото, където седеше Карвър, наведе се, докато устата му стигна на нивото на неговото ухо и изсъска:

— Карвър, не ме дразни. Ти си просто един мръсен, гнусен убиец. За никого не ти пука. Ако парите са достатъчни, хладнокръвно ще убиеш всекиго.

Карвър го погледна и се усмихна.

— Хубава писалка имате в джоба си — каза той, сякаш му правеше комплимент.

Грентъм погледна надолу озадачен. По случайност сакото му се беше разтворило. За десния му вътрешен джоб беше закачена златна „Уотърман“.

— Нали видяхте служебното ми досие — продължи Карвър. — Независимо дали съм с белезници или не, можех да забия писалото право в сънната ви артерия, докато произнасяхте малката си вълнуваща реч. — Той замълча за миг, след което добави отегчено: — Но не го направих, нали?

Грентъм се надигна, изпъна гръб, закопча сакото си. Погледна към Карвър и отвори уста, за да каже нещо, но после промени намерението си и заобиколи отново масата, за да се върне при своя стол.

Секундарникът отново се плъзна над дванайсетицата.

— Доколкото знам — Карвър погледна към дейм Агата, — вие действате съгласно със законите на Обединеното кралство.

Това беше посочване на факт, а не въпрос. Тя кимна в съгласие.

— Значи всеки е невинен до доказване на противното, нали така? За това са нужни доказателства: свидетелски показания, резултати от криминалогични експертизи, оръжие. Има ли някакви доказателства, които да ме свързват със смъртта на принцесата?

Сега беше време дейм Агата да остане безмълвна.

— Смятам, че няма — поклати глава Картър, — а дори и да имаше, никога няма да има процес срещу мен или когото и да било друго. Просто защото никой не го иска. Всички са доволни от историята с нещастния случай. Имам да кажа само едно нещо. Аз дадох клетва за вярност да служа на Нейно Величество кралицата, когато влязох в Кралската морска пехота. Отнасях се сериозно към клетвата си и все още се смятам обвързан с нея. Разбирате ли ме?

Дейм Агата преценяваше мъжа пред нея през хитри присвити очи и накрая каза:

— Да, смятам, че разбирам.

— А маймунякът? — попита Карвър.

Грентъм задиша тежко. Гневът му вече не беше актьорска игра. Той едва успяваше да сдържа яростта си. Дейм Агата сложи ръка на рамото му.

— Не му позволявай да те предизвика — каза тя почти майчински, сякаш искаше да предотврати сбиването между двама каращи се синове.

След това се обърна към Карвър.

— Както казахте, били сте обучен много добре. Запознат сте с тайните операции. Нека си представим, само като чиста игра на въображението, че трагичните събития в Париж не са нещастен случай. Да предположим, че е имало външна намеса. Защо не ми кажете, напълно хипотетично, какво смятате, че се е случило?

Карвър вдигна рамене. Борбата с тези хора нямаше да му донесе голяма полза. Единствената мъглява надежда да се измъкне от този кабинет колкото може по-скоро, беше да им окаже пълно и бързо съдействие.

— Ако аз планирах тази операция, щях да искам човек, който е наистина добър. Обаче има един проблем: никой, който се ползва с

добро име в занаята, не би приел. Само психопат би изпитал удоволствие от убийството на най-обичаната жена в света. Но на подобен откачалник не може да се разчита. За да използвате някого от добрите, ще трябва да го заблудите. Да му напълните главата с глупости, като да речем, че трябва да се елиминира автомобил, в който се вози ислямски терорист, планиращ голяма касапница. Защото това ще изглежда като работа, която си заслужава да бъде свършена.

— Да — кимна дейм Агата, — разбирам за какво става дума.

— От това обаче следва друг проблем. Ако този професионалист някога разбере какво е направил в действителност, той ще се ядоса, и то здравата. Никой не обича да го лъжат. Затова трябва да го убиете, преди да е разбрал какво се е случило.

— Двойно разчистване — вметна Грентъм. — Да премахнеш своя собствен агент.

— Точно така — кимна Карвър, — но ако този тип го бива за нещо, може да успее да се измъкне. И може да причини сериозни вреди на хората, които са се опитали да го очистят. Може да се защити, като, да речем, задигне компютър, в който има подробности за цялата операция, и го скрие на сигурно място, така че ако с него се случи някаква беда, съдържанието му да бъде направено обществено достояние. Такива неща могат да се случат, разбира се, чисто хипотетично. А сега мога ли да хвана самолета си?

— Не още — намеси се Грентъм. — Има още нещо. Аз изгубих двама от агентите си в Женева.

— Съжалявам за станалото, но нямам нищо общо със смъртта им.

— Знам — кимна Грентъм.

— Значи също така знаете, че мъжът, който ги уби, е руснак на име Григори Курск. Той работи за друг руснак, Юри Жуковски. И по заповед на Жуковски отвлече „проститутката на КГБ“, както се изразихте. Тя се казва Александра Петрова. И да, тя е причината аз да летя за Швейцария.

— Как планирате да я освободите? — попита дейм Агата.

— Размяна: нейният живот срещу моя компютър. — Той се усмихна. — Хипотетичният компютър.

— И вие вярвате на този човек? — попита Грентъм, без да направи опит да скрие съмнението в гласа си.

— Разбира се, че не му вярвам, но вярвам на себе си. Мога да се справя.

— Това не е всичко, нали? — замислено каза дейм Агата. — Вие сте отнели живота на една жена, независимо дали съзнателно, или не. Нека не се преструваме, че това не е така. А сега искате да спасите живота на друга жена, въпреки че може да изгубите своя. Нещо като изкупление. Така ли е?

— Щом го казвате. Аз обаче предпочитам да си го представям като обикновена операция за освобождаване. Но няма да мога да я осъществя, докато не хвана самолета си.

— Не се притеснявайте за това — усмихна се дейм Агата. — Винаги може да възникнат някакви проблеми с двигателя и да излети малко по-късно. Такива неща се случват непрекъснато.

Карвър погледна първо към нея, а после към мъжа.

— Значи ще ме пуснете да си вървя. Защо?

Дейм Агата заговори първа.

— Както казахте, МИ5 действа съобразно законите в тази страна. И сте напълно прав, никой не иска процес. Разбира се, бихме могли да ви убием извън рамките на закона. Но това ще предизвика проблеми. Подобни неща никога не остават скрити. Рано или късно все някой ще се разприказва. Така че сме готови да бъдем сговорчиви, ако в замяна ни направите услуга.

— Каква?

— Кажете ни какво знаете за хората, които са планирали убийството.

— Наблюдавахте ли къщата на Пърси Уейк?

— Да.

— Е, тогава сте видели да влизам там с лорд Малгрейв. Започнете от тях. Запитайте се как един бивш агент на КГБ като Жуковски може да познава такъв ценен кадър на британското разузнаване като Уейк и защо разполага с такава власт над него, че да нареди изпълнението на подобна задача. Обадете се на бреговата охрана и проверете дали не са намерили един труп, плуващ в Ламанша. Един тип с голяма черна дупка в главата. Това са тленните останки на подполковник Куентин Тренч, някогашен офицер от Кралската морска пехота. Той е движил оперативната страна на задачата.

Дейм Агата си записа нещо в бележник с кожена подвързия. След това попита:

— Каква е била причината за това, което се случи в Париж?

— Уейк е казал на своите хора, че става въпрос за запазването на монархията.

— Да, преди време каза същото и на мен — кимна Грентъм. Вече се беше успокоил, но в гласа му все още се усещаше враждебност.

— Обаче не това е причината, за да нареди убийството — продължи Карвър. — Операцията е поискана и платена от Жуковски. Дава ли той пукната пара за съдбата на британската монархия? Не мисля.

Грентъм се намръщи.

— Тогава какъв мотив е имал?

— Мисля, че Жуковски е платил на Консорциума няколко милиона лири. Той е бизнесмен, значи е смятал, че ще има печалба от това.

— Как?

— Проверете къде са интересите му. Той е играч в руската търговия с оръжия. Не съм голям почитател на кралското семейство, но дори аз съм виждал по телевизията как принцесата говори с деца, които са изгубили крайниците си в някоя война.

— За какво намеквате? — попита Грентъм.

— Мини. Русия е един от най-големите производители в света, а мините са една от най-продаваните стоки на международния пазар. Те са малки, много леки и се правят от пластмаса. Можеш да ги сменяш като кутия цигари и затова всички купуват мини. Правителствата, терористите, и добрите, и лошите. А каква е производствената им цена? Петдесетина лири?

— По-скоро около двадесет и пет — подхвърли Грентъм.

— А се продават за колко...

— На черния пазар за около двеста лири.

— Добре — каза Карвър, — ето го мотива. Мините са бизнес за милиарди долари, но същевременно са източник на големи злини. Затова много хора искат този бизнес да бъде прекратен и с тази цел започват кампании срещу мините.

— Знам, защото досиетата им са при мен — сухо каза дейм Агата.

— Но тези кампании никога не стигат доникъде, защото политиците не ги е грижа за осакатените деца в Африка или Косово. — Карвър си пое дъх и продължи: — Не и докато най-фотогеничната жена в света не се появи и не започна да дундурка бебета. Тогава политиците хвърлят око на допитванията до общественото мнение и изведнъж всички вече подготвят международни договори за забрана на мините. А това е много лошо за човека, който ги продава. Изведнъж хората вече не искат да купуват продукцията му. Всички тези милиарди започват да се стопяват пред неговите очи. Какво трябва да направи Жуковски? Знаем, че за него да убива не представлява проблем. Иначе не би произвеждал мини. Затова похарчва няколко милиона, за да премахне тази пречка. Това може да бъде наречено мотив, но за него е просто разумна инвестиция.

Дейм Агата почука с писалката си по плота на масата.

— Да, теорията си я бива.

— Можете ли да измислите по-добра? — попита Карвър.

— Не, но и няма за какво, защото мога да кажа, че е било нещастен случай.

— Добре, нещо друго? Вече трябва да тръгвам.

— Да — намеси се Грентъм. — Ако ви пуснем да излезете от сградата, не мислете, че сте се измъкнали. Дейм Агата може и да изпитва скрупули, но аз не се притеснявам толкова от идеята за нелегална екзекуция. Бих ви застрелял още сега, без много да му мисля.

— Защо не го направите?

— Защото предпочитам да ви притежавам. Срещу името ви има дълг. Дълг, който никога не може да бъде изплатен. Онова, което сте направили, не може да бъде забравено. Но можете да изплащате... да ги наречем репарации. Можете да правите разни неща за мен, за вашата родина. Ако ви убият при това, лош късмет, но на мен няма да ми пука. Ако успеете, чудесно, значи сте направили нещо добро, за да намалите злината. Това е положението. Или ще работите за мен, или ще ви закараме на някое сметище, ще ви гръмнем в тила и ще ви заровим под тонове отпадъци.

Грентъм замълча и погледна Карвър в очите. След това тихичко и с лека насмешка в гласа попита:

— Е, кой от двама ни е маймуняк?

Карвър кимна, приемайки заяждането. Той беше започнал, затова Грентъм имаше право да си го връща. Освен това изглеждаше приличен човек, като оставим настрана заяждането. Карвър се зачуди какви ли биха били техните професионални взаимоотношения, ако беше останал в Специалната флотска служба, войникът и шпионинът, и двамата от една и съща страна на барикадата, горе-долу на едни години и равни по чин. Сигурно щяха да работят много добре заедно. Но сега щеше да е съвсем различно.

— Добре — каза той най-накрая, — да предположим, че приема. Каква ще бъде първата задача?

— Очевидно Жуковски, но не защото ми пука дали ще спасите московската Мата Хари. Не ми приличате много на рицар в лъскава ризница. Единственото, което ви интересува, е да очистите руснака, преди той да го направи. Вижте му сметката. Очистете и помощника му Курск. Ще ни направите услуга.

— Не вярвам да получа някаква подкрепа — отбеляза Карвър.

— Сигурно се шегувате.

— Така си и мислех. И какво, ако успея?

— Ще живеете още един ден, но условията си остават същите. Има колкото искаш сметища.

В стаята настъпи мълчание. След малко Грентъм заговори отново, но вече с по-примирителен тон.

— Вижте, Карвър, били сте добър човек. Вършили сте добра работа. Това е вашата възможност отново да вършите добра работа. Тя няма да бъде известна на широката публика, но вие ще знаете...

Карвър започна да преценява думите на Грентъм. Той му предлагаше възможност за изкупление, точно както беше направила и дейм Агата. Май щеше да падне голямо изкупване. Като се вземе предвид станалото, не беше толкова лош вариант.

— Не си правете труда да звъните на летището — каза той на дейм Агата. — Самолетът може да излети без мен.

Тя се изненада.

— Отхвърляте нашето предложение?

— Не, но ми трябва самолет, който ще ме закара там по-бързо. Затова, макар да прилича на подкрепа, трябва да използвам телефона ви.

Дейм Агата го плъзна по бюрото към него. Карвър набра номера на оператора.

— Дайте ми номера на „Платинум Прайвит Авиейшън“. Намират се на Бигин Хил...

Той сложи ръка на микрофона и каза на дейм Агата:

— Освен това имам нужда от чантата си, заедно с всичко вътре: пистолета, паспортите, видеокамерата и парите. Не се страхувайте, няма да стрелям.

Грентъм извади пистолет от кобура под мишницата и го насочи срещу Карвър.

— В случай че промените мнението си.

Дейм Агата излезе от стаята. Малко по-късно вратата се отвори и тя се върна, придружена от секретарка, която носеше кожената чанта. Карвър ѝ махна да я донесе. Той вече разговаряше с фирмата за самолети под наем.

— Имате късмет — каза един приятелски и делови глас от другата страна на линията. Учудващо бе колко мили ставаха хората в британската авиация и медицина веднага щом решите да ползвате частни услуги. — Точно в момента чакаме един „Лиър“ 45 от Ница. Екипажът е нощувал във Франция, значи могат да ви закарат до Швейцария и да ви върнат в рамките на техния дневен лимит от летателни часове. Предлагам да кацнете в Сион. Това е много по-малко летище от Женева или Цюрих, но е по-близо до Гстаад. Само на петнадесет минути с хеликоптер през Алпите. Не се притеснявайте, ние ще уредим това за вас. Междувременно ще заредим самолета, ще приготвим летателния план и ще се погрижим да излетите колкото може по-скоро. Ще бъдете в Сион след по-малко от три часа.

— Прекрасно — възкликна Карвър.

— Радвам се, че можах да ви помогна — каза гласът. — Това ще ви струва 5546 лири, включително ДДС и наема за хеликоптера от Сион до Гстаад. Можете ли да ми дадете номер на кредитна карта?

— Да — отговори Карвър. — „Американ Експрес“ на името на Джеймс К. Мъри.

След като свърши с наемането на самолета, Карвър се обърна към двамата шпиони.

— Добре, а сега ще тръгвам.

Дейм Агата го гледаше как излиза от стаята, после се обърна към колегата си от МИБ.

— Не му каза за момичето.

Грентъм точно прибираше пистолета си.

— Не.

— Мисля, че грешиш относно чувствата му към нея.

— В такъв случай просто си губи времето.

Тя направи гримаса.

— Как смяташ, че ще реагира, когато научи?

— Ще бъде изпълнен с ярост и ще поиска да си го върне. Тогава ще бъде още по-склонен да убие Жуковски или да умре.

— Значи ние печелим независимо какво ще стане — отбеляза дейм Агата.

— Да — потвърди Грентъм, — такава беше идеята.

Вече беше 2 и 40 в Лондон и един час по-късно в Швейцария. Гстаад се намираше на около 800 километра от Лондон, а Карвър разполагаше с двеста минути, за да ги измине. Горе на стената часовникът продължаваше своя неспирен отмерен ход.

73.

Летището на Сион беше разположено в долината между двете планински вериги. Тя беше тясна и пистата си делеше пространството с шосе, чиито две ленти вървяха успоредно с нея. Разделяха ги по-малко от двеста метра. Докато гледаше как самолетът на Карвър се снишава, за да кацне, Тор Ларсон се запита колко ли пъти пилотите са обърквали двете ивици и са се приземявали на шосе А9 вместо на пистата.

Когато Карвър слезе от самолета, Ларсон го чакаше с лаптопа.

— Ето го — каза той. — Преработката е направена според твоите изисквания. И, ааа...

Ларсон отмести поглед и го впи в далечните планински върхове.

— Какво има? — попита Карвър.

— Най-накрая успях да отворя някои от файловете — обясни той. — Знам за какво е всичко това. Какво си направил.

Карвър кимна.

— Добре. А намери ли и онова, което ми казаха, че ще правя? Името Рамзи Хаким Наруаз говори ли ти нещо?

Една различна усмивка се появи на лицето на Ларсон.

— Да, знам за него.

— И?

— Не те обвинявам за случилото се. Измамили са те. Както и да е... Трябва да знаеш паролата. Състои се от осем знака. *Tr13латО*. Първата и последната буква са главни. Това е много важно. Паролата е чувствителна към грешки.

— Как, по дяволите, ще запомня това? — попита Карвър.

— Много просто. Направил съм ти картинка, като в рекламите на нескафе. Три в едно е злато.

— Боже мили, нямам време за това. Не бива да закъснявам.

— Не бива да я забравяш. Системата ти дава само три възможности да напишеш вярната парола. Ако не успееш, вирус ще изтрие записаното на твърдия диск и всичко ще изчезне.

Карвър повтори пет пъти паролата. Тогава Ларсон му даде преносимия компютър заедно с чантата, която Карвър прехвърли през гърди, така че лаптопът опря на хълбока му.

— Благодаря — каза той. — Хеликоптерът ми е в другия край на пистата. Ела да ме изпратиш. Ще можем да говорим по пътя.

Вече беше шест и половина местно време и слънцето бе започнало да потъва зад най-високия от върховете на запад, който хвърляше тъмни сенки върху долината. Двамата крачеха през пистата към хеликоптерната площадка. Карвър имаше по-малко от тридесет минути, за да стигне до хотел „Палас“. Времето беше ясно. Като сложим пет минути за излитането, петнадесет, докато стигнат Гстаад и още пет, за да стигне от хеликоптера до мястото на срещата, да, щеше да успее, но на косъм.

— Колко успя да декодираш? — попита той Ларсон.

— Малко в сравнение със записаното, но достатъчно, за да разбере, че Макс е вкарвал всяка подробност за операцията и много допълнителна информация. Изглежда си е подсигурирал гърба, в случай че нещо се обърка.

— Нещо за руснаците?

— Курск и Алекс се споменават в няколко имейла. Но няма нищо, което да ги свързва с Жуковски.

— По дяволите! — Карвър се замисли за миг. — Няма значение. Това не може да е причина за провал на сделката. Всеки с нужната власт да проведе разследване ще открие връзката. Проблемът за Жуковски е, че не може да остави тези следи да излязат наяве. Направи копие, нали?

— Разбира се.

— Добре, това пък е част от моето подсигуриране. А ето другата — бръкна в чантата и извади видеокамерата. — Записах самопризнанието си по време на полета насам. Как съм бил нает, как се ме изпързали за тази задача, как проведох операцията, всички имена и какво се случи след това. Всичко е вътре. — Карвър се усмихна виновно. — Е, почти всичко. Не споменах за Алекс.

Ларсон се изсмя.

— Ах ти, стари романтико!

Карвър се изкашля смутено.

— Е, да... както и да е. Ако не се свържа с теб до девет сутринта, изпрати компютърните файлове и самопризнанието до всички новинарски агенции и всяка интернет страница, за която се сетиш. Искам да бъдат навсякъде.

— Разбрано — каза Ларсон. — Не се притеснявай, ще бъде изпълнено. Винаги си се справял, нали?

— Този път не съм толкова сигурен — измърмори Карвър.

Вече бяха приближили хеликоптерната площадка. Машината стоеше там готова за излитане.

— Това е лудост — добави Карвър. — Върша всичко това, без да спазвам правилата. Нищо не съм планирал, дори маршрута за бягство. Но по някаква причина не ми пука. — Той погледна над хеликоптера към планините, издигащи се на хоризонта. — Сякаш съм се оставил в ръцете на съдбата. Тя ще ме съди и ще каже дали съм невинен, или виновен. Или ще успея, или няма.

— Разбирам — тихо каза Ларсон.

Пилотът запали двигателите. Сега Карвър трябваше да вика, за да го чува Ларсон, докато му подаваше кожената чанта.

— Вземи я. Сега на мен няма да ми трябва. Вътре има маса пари. Ако не оцелея, парите са за теб. Недей да спориш. Това е най-малкото, което ти дължа.

Карвър потупа Ларсон по гърба.

— Добре, а сега трябва да вървя.

Ларсон гледаше как хеликоптерът се издига в небето, зави и полетя на север към планинските проходи, които щяха да го отведат в богатия ски курорт Гстаад. По въздуха човек можеше да минава от една долина в друга, а по сушата трябваше да заобиколи планините, а не да ги прескача, което отнемаше малко повече от час. С чантата в ръка Ларсон се затича към колата си. Карвър може и да не беше планирал как да се измъкне, но той щеше да направи всичко възможно, за да го подсили.

74.

Карвър имаше усещането, че филмът на неговия живот се прожектира отзад напред. Преди пет дни беше прелетял с хеликоптер над планините и после се качи на самолет. Сега беше в другия край на света и летеше с хеликоптер, след като току-що беше слязъл от самолет. Преди пет дни слънцето изгръваше, а сега залязваше. Тогава се готвеше да убива. Дали сега няма той да бъде убит?

Пилотът го бутна по рамото и посочи надолу към сочната зелена долина, над която се издигаше голяма бяла кула, приличаща на крепост заради заострените кулички в четирите ъгъла на покрива.

— Хотел „Палас“! — провикна се пилотът. — Впечатляващо, нали?

Карвър кимна с глава в знак на съгласие. До кулата се издигаше висока бяла стена, надупчена от прозорците на хотелските стаи и апартаменти. Около главната сграда като в кръгова отбрана се издигаха големи вили в швейцарски стил, а край тях се простираха ръждивочервените игрища за тенис и тюркоазносините води на плувен басейн.

Хеликоптерът се приземи на хотелската площадка. Карвър слезе. Беше сключил стандартен договор с хеликоптерната фирма. Пилотът щеше да чака един час и да го закара обратно без допълнителни такси, но на шейсет и първата минута трябваше да излети каквото и да се беше случило.

— До скоро! — махна му пилотът.

— Надявам се! — извика в отговор Карвър. После закрачи към издигащата се в небето крепостна кула.

Приличаше малко на среща на класа. Там беше Курск с фалшивия микробус на швейцарския Телеком, а до него стояха трите му горили, всяка украсена със свой собствен асортимент от шевове, лепенки и превръзки. Стояха заплашително вторачени в Карвър и лелееха мечти за отмъщение. В момента обаче получените заповеди ги

караха да се въздържат, но и най-малкото предизвикателство можеше да ги тласне да престъпят границата. Той реши да не им дава никакъв повод да го направят. Не реагира, когато смърфовете го заобиколиха от всички страни, а единият застана зад гърба му.

— Говориш ли английски? — попита той Курск.

— Малко — изръмжа руснакът.

— Добре. Имам среща с вашия шеф, господин Жуковски. Той каза да бъда тук в седем часа. Тук съм. Хайде да тръгваме.

Курск не помръдна и продължаваше да го гледа със стъклените оченца на плюшен мишок.

— Да ти го начукам! — изръмжа той.

Карвър почувства унищожителен удар в тила. Чантата с компютъра беше издърпана през главата му и после настъпи мрак.

Свести се в задната част на микробуса. Болеше го главата, а зад дясното си ухо усещаше пронизващо туптене. Карвър разбра, че е в буса, защото чуваше шума на двигателя и свистенето на гумите по настилката, а тялото му се люшкеше наляво или надясно в зависимост от завоите. Не виждаше, защото му бяха нахлузили нещо на главата. Беше прилепнало плътно на лицето му, а на врата си усещаше долния му край. Вероятно беше торба с вързалки, които бяха стегнати. Опита се да вдигне ръка, за да я докосне, но не можа. Китките и глезените му бяха заключени в белезници. Бяха толкова стегнати, че бяха срязали кожата му и прекъснали кръвоснабдяването на ръцете и краката. Съединяваше ги вертикална верига, така че не можеше да вдигне ръце по-високо от талията си. Имаше нещо вързано и около кръста му. Приличаше на широк колан. На кръста си усещаше твърда кутия, която болезнено се впиваше в гръбнака му, когато политаше и опираше гръб в каросерията.

С едното бедро, задника и гърба си усещаше студения метал на пода и стената на каросерията на буса. На дланите му бяха нахлузили подобие на домакински ръкавици с един пръст, които му пречеха да почувства каквото и да било и да докосне голата си кожа. Въпреки това знаеше много добре, че е чисто гол.

Микробусът сякаш се изкачваше, но скоро направи остър завой, намали и започна да се спуска. Карвър чу как се промени звукът,

долитащ от ауспуха, когато бусът влезе в някакво затворено пространство, след което двигателят утихна. Близко до дясното му ухо затрака метал и се чу скърцането на отваряща се врата. Карвър почувства рязко дърпане за веригата, която го повлече за китките. Той направи отчаян опит да се хване за нещо, но беше извлечен навън и оставен да се стовари на пода с глух удар.

Последва още едно дърпане за веригата и го изправиха на крака, а белезниците се впиха още по-дълбоко в плътта му. След това го поведоха сляп и полунеподвижен, а той затътри крака през гаража, мина през някаква врата и след това надолу по коридор. Чу отварянето на друга врата. Още няколко крачки, след което го блъснаха в гърба и той залитна напред, докато най-накрая не загуби равновесие и отново се стовари безпомощно на пода. Зад гърба си чу как заключиха вратата.

Значи го бяха осъдили. Бяха го сметнали за виновен и сега оставаше само да изслуша присъдата.

75.

Карвър не знаеше колко дълго го бяха държали сам в мрака. Опита се да добие известна представа за размерите на своята килия, като се изправи на крака и със залитане стигна до най-близката стена. После тръгна покрай нея, за да обиколи цялото помещение. Приличаше на квадрат, дълъг може би двадесет от спънатите му крачки. Той стигна до единия ъгъл и се сви на кълбо, треперещ от студа, който проникваше в костите и вцепеняваше мускулите му.

Беше много неприятно, но нищо кой знае какво. Техниките, използвани от тях досега, бяха доста примитивни: просто лишаване от усещания. Помещението беше мъртвешки тихо. Вероятно бе напълно шумоизолирано. Лишението от сетивни усещания се допълваше от физическото и сексуално унижение на насилствената голота. Ако това беше най-доброто, на което бяха способни, можеше да се справи. Но като имаше предвид кагебисткото обучение на Жуковски, вероятно беше само в началото. Бяха му оставили достатъчно време в самота, за да седи и да си представя какво ще последва. Искаха страхът му да улесни задачата им.

Карвър си заповяда да освободи съзнанието си от страха. Да мисли положително и да се съсредоточи върху своите планове.

Сякаш мина цяла вечност, преди да чуе щракането на резетата, шума от стъпки и грубите руски гласове. Беше издърпан да се изправи и отново го повлякоха за веригата. Излязоха от килията и пак поеха надолу по коридора. След това усети ръце на раменете си, които го завъртяха на 180 градуса и после отново го задърпаха напред.

Пръстите на краката му се блъснаха в нещо твърдо, което го накара да изкрещи от болка и изненада. Около него се разнесе смях. Получи силен ритник в гърба и усети, че изтеглят ръцете му нагоре. Зад гърба си чу една-едничка дума на английски:

— Стъпала!

Той вдигна десния си крак толкова високо, колкото оковите на краката му позволяваха, и едва можа да стъпи на грапавия цимент на първото стъпало. След това вдигна и левия си крак, за да стъпи на

него. Това беше бавен и унизителен процес, а те го караха да бърза с удари и ритници, като всеки път избухваха в дрезгави смехове.

Най-накрая стигнаха до горе. Скоро подът стана гладък. Първо със студени каменни плочи, а след това под стъпалата си почувства мекотата на килим. Спусна се по няколко ниски стъпала, препъна се и едва не падна напред, преди едно дръпване за веригата да го изправи отново на крака.

Последва команда отново от една дума:

— Спри!

Карвър застана неподвижно. Някой го хвана за китките и свали ръкавиците от ръцете му. След това усети пръсти по гърлото си, последва рязко дърпане и качулката отхвъркна от главата му, а той запримигва с очи на светлината. Постепенно зрението му се избистри.

Стоеше в нещо като работно кътче в единия край на голям отворен хол. Усещаше топлината на пламъците по голия си гръб. Зад гръба му имаше открита от всички страни камина. Стъпалата, по които се беше препънал, водеха към стените, ограждащи огнището. Пред него дебел персийски килим покриваше пода. Вляво, до стената имаше дълъг диван с формата на плитка подкова, тапицирана с шоколадова на цвят кожа. На другата стена беше монтиран широкоекранен телевизор. Горилите на Курск седяха на дивана. Единият от тях, червенокосият, държеше нещо, което приличаше на старо дистанционно за телевизор. Курск стоеше до Карвър, без да продумва и просто наблюдаваше.

Очите на Карвър се съсредоточиха върху мъжа в подхождащото на дивана кресло, седнал точно по линията на погледа му, облечен в сив официален костюм. Той го оглеждаше от горе до долу с безпристрастната обективност на полицейски патолог, който проучва труп в моргата. Имаше нещо дълбоко обезпокоително в този заучен внимателен оглед. За пръв път Карвър се почувства засрамен от голотата си и от положението си на пленник. Трябваше да се насили да държи главата си изправена и да не отмества очи.

— Добър вечер — каза мъжът. — Аз съм Юри Жуковски. Нека ви обясня вашето положение. Първото, което трябва да разберете, е, че не можете да се надявате да избягате. Дори да предположим, че по някакъв начин успеете като Худини да се освободите от оковите си, ще бъдете бездвижен на мига. Вероятно сте забелязали, че имате черен найлон около кръста. Това е колан РЕАКТ, съкращение за електронно

задействана технология. На гърба ви е батерията, до която не може да стигнете. Тя може да изпрати петдесет хиляди волта в тялото ви. Както подсказва името на колана, той се задейства дистанционно.

Сега Карвър разбра какво държи мъжът на дивана.

— Този колан се използва от американските власти, за да сдържат склонните към насилие затворници — продължи Жуковски, — но наскоро беше осъден като инструмент за мъчения от онези либерали с размекнати мозъци, които работят в „Амнести Интернешънъл“. Те възразяват, че освен пълната неподвижност, на която се излага обектът на токовия удар, той предизвиква и ужасна болка, мозъчни увреждания и дори напикаване. Обаче за моите нужди всички тези недостатъци са по-скоро препоръки.

Карвър погледна надолу към черната лента, която опасваше кръста му.

— Ох! — каза той сухо. — Сигурен съм, че боли. Но има нещо, което трябва да знаете. Аз си направих копие от твърдия диск на лаптопа, точно както вие предположихте. Освен това записах пълни самопризнания на видео, описвайки участието си в смъртта на Уелската принцеса. Но звездата в тях сте вие. И ако утре сутринта не съм жив и здрав, всички големи медии в западния свят ще получат копия и от двете.

Жуковски се намръщи, сякаш наистина е учуден от подобни несправедливи обвинения.

— И смятате, че това ще ви защити? Моля, използвайте ума си. Имате ли представа колко фалшиви самопризнания са наводнили вестниците и телевизионните станции? Всеки откачалник на този свят иска своите пет минути слава. А що се отнася до компютърни дискове и конспиративни теории, вече има стотици. Никой няма да ви обърне внимание. Просто ще хвърлят диска и самопризнанията ви в кошчето заедно с останалите. Добре, мисля, че изяснихме този въпрос. Сега ми позволете да ви представя своите служители. Надявам се, че ще направят краткия ви престой тук колкото може по-неприятен. Разбира се, с господин Курск вече се познавате. — Подобно на фронтмена на рокгрупа, който представя по-маловажните ѝ членове, Жуковски посочи с пръст съсухрената фигура с розовеещата се коса. — А това е господин Титов. Както вече сте забелязали, той държи дистанционното за колана. — Кръглоликият мъж с дебелите устни, чийто нос сега бе

скрит под превръзки, беше следващият. — Това е господин Руцев — обяви Жуковски. — И накрая — той посочи с ръка един корав на вид мъж с груби черти, които не се бяха разхубавили от удара по носа в женевския бар, — господин Димитров.

Мъжът направи ироничен поклон. Карвър кимна в отговор.

— Разбира се — продължи Жуковски, — запазих най-хубавото за най-накрая.

Той погледна нагоре към единствения човек, когото Карвър беше положил съзнателни усилия да не гледа: красивата фигура, отпусната на облегалката на креслото, която прокарваше огненочервени нокти през косата на Жуковски и въздъхна от задоволство, когато той плъзна ръка по разголеното ѝ бедро.

Юри Жуковски се усмихна на Самюъл Карвър.

— Мисля, че с моята любовница вече се познавате.

Алекс изглеждаше, сякаш я бяха засипали с пари. Беше възстановила първоначалния цвят на косата си, която сега представляваше тъмноруса грива, спускаща се до голите рамене. Устните ѝ лъщяха яркочервени, а кожата грееше в златистокафяво. На ушите и китките ѝ проблясваха диаманти. Черните ѝ ботуши с високи токчета прилепваха към прасците стегнато като копринени чорапи.

Роклята, която носеше, не беше по-дълга от тениска и бе ушита от блестяща полупрозрачна материя. Напомняше на плетена ризница, която започваше от врата и стигаше до средата на бедрата. Светлината на огъня се отразяваше в проблясващия плат, а щом докоснеше гърдите и стомаха на Алекс, разкриваше, че под роклята беше гола. Тя стрелна със подигравателен поглед към Карвър, очите ѝ го измериха от горе до долу, после леко се обърна, прошепна нещо и се изкикоти в ухото на Жуковски. При това се наведе и пред Карвър лъснаха голите ѝ задни части. Тя леко и закачливо размърда бедра, сякаш за да пофлиртува с него.

Най-накрая истинската Александра Петрова беше лъснала — професионална куртизанка, ценно притежание, което трябваше да бъде глезено, милвано и използвано според желанието на собственика си. Гърлото му се сви, усети, че се задушаваше от унижение. Последната опора на неговата вяра се срути. Нищо не беше му останало. Любовта, от която очакваше да получи изкупление, се оказа чиста преструвка.

Сигурно трябваше да почувства ярост. Прииска му се да можеше. Гневът поне щеше да му влее сили, но докато стоеше пред нея, лишен от цялото си достойнство, единственото чувство, което изпита, беше прошка. Някакви последни остатъци от самозаблуда не му позволиха да обвинява Алекс. Те му нашепваха, че вината не е нейна. Защото надменната проститутка пред него нямаше нищо общо с истинската жена, която бе обичал, а представляваше просто една лъжлива самоличност. Опитваше се да си измисли причини, за да не повярва на доказателствата пред очите си. И за пръв път през живота си разбра

какво означава да се отдадеш напълно на друго човешко същество, да изгубиш собствената си самоличност в неговата.

Въпреки всичко той нямаше да ѝ достави удоволствието да го види унижен. Изправи рамене, вдигна глава и попита Жуковски:

— Как върви бизнесът с мините? Нараснаха ли продажбите след миналата неделя?

Жуковски кимна.

— Значи си се сетил. Сега се налага да те помоля нещо.

Той се наведе напред в креслото си.

— Моля да ми се извиниш.

— Така ли? — възкликна Карвър. — И защо да го правя?

— Ти ми причини много неприятности. Но на това можем да се върнем и по-късно. Първо, настоявам да се извиниш на госпожица Петрова. Принудил си я да изтърпи грубиянските ти опити да правите любов. Нещо още по-лошо, ти си ѝ досадил. Сега трябва да кажеш, че съжаляваш. — Той завъртя глава, за да погледне към Алекс. — Скъпа, нали си съгласна?

— Напълно — каза тя, затвори очи и потрепери от отвращение, а роклята ѝ хвърляше искри при всяко потръпване.

Карвър я изглежда тъжно.

— Ти си по-добра — въздъхна той. — Знам, че е така.

Стори му се, че за част от секундата видя облак на разкаяние или може би съжаление да помрачава очите ѝ. Тогава тя примигна и когато отново отвори очи, те бяха каменни и излъчваха единствено презрение.

— Накарай го да се извини — каза тя. — Много ще ми хареса.

Карвър не трепна.

Жуковски кимна в знак на съгласие.

Титов се изхили презрително на Карвър, а после натисна бялото копче на дистанционното в ръцете си. Изведнъж през тялото на Карвър мина заряд от 50 000 волта, от шока всеки негов нерв се сгърчи от болка, а тялото му се разтърси, сякаш беше епилептик. Главата му се заклати насам-натам, а от гърлото му се разнесе пълен с болка животински вой.

Титов не пускаше бутона. Една секунда... две... три...

Карвър рухна по лице на пода, неспособен да запази равновесие и да контролира крайниците си. Лежеше и се гърчеше безпомощно, китките и глезените му напъваха да скъсат веригите, но от това те само

се забиваха по-дълбоко в плътта му и скоро потече кръв. Електрическите заряди препускаха през централната му нервна система. Тялото му стана лепкаво от пот. Сърцето му блъскаше и той беше на ръба да изгуби съзнание.

Най-накрая Жуковски кимна повторно и Титов пусна бутона. Електрическата верига се прекъсна и тялото на Карвър притихна в благословена неподвижност.

Постепенно пулсът му започна да се нормализира. Той лежа неподвижно цяла минута, докато руската публика разменяше реплики за неволното му представление. Мъжете се друсаха на дивана и с кикот наподобяваха гърчовете му. Тогава той събра сили, пое си дъх и бавно и болезнено придърпа коленете си напред, а главата му остана на пода. Сега позата му беше като на китайски селянин, проснат пред императора. Отне му още няколко секунди, докато успее да се изправи, макар че остана на колене.

Падането му го беше приближило до Жуковски и Алекс. Сега те бяха на около метър от него. Очите му бяха на едно равнище с нейните гърди. С всеки дъх поемаше замайващия ѝ ароматен парфюм. Очите му бяха изпълнени със сребристите отблясъци, които танцуваха по тялото ѝ. Дори сега, след всичко, което се беше случило, той се почувства съкрушен от желанието и разкъсан от копнежа си по нея.

— Извини се — подкани го Жуковски. — Целуни краката ѝ и я помоли да ти прости.

Карвър вдигна очи, за да потърси някакъв знак на надежда, на признание, че не е бил напълно измамен.

— Ти не искаш това — подхвърли той.

— Напротив — отговори тя със спокоен и хладен глас, който не оставяше никакво място за съмнение.

Той не обърна внимание, когато Жуковски отново го подкани да се извини, не забеляза и когато руснакът повторно кимна на Титов.

Докато изтърпяваше второто изтезание с електричество, му се струваше, че не неговият, а някакъв друг глас пици толкова силно, че друго тяло се гърчи и подскача спазматично. Когато токът спря и той отвори очи, видя, че лежи точно до краката на Алекс. Нямахше нужда да коленичи отново. Щом си възвърна способността да се движи, той започна да пълзи по корем, зяпайки за въздух и с обляно в пот тяло. Протегна врат и целуна лъскавата черна кожа на ботуша, шепнейки:

— Извинявам се. — Но не беше сигурен дали се извиняваше на нея, или на себе си.

Алекс трепна и го ритна по лицето, за да го махне от себе си. Карвър остана да лежи по корем с лице забито в килима. Вулгарната голота на тялото му контрастираше силно със сложните преплетени шарки на килима.

Тогава тя се обърна към Жуковски и каза нещо на руски. Руснакът стана от креслото, клекна до Карвър и повдигна главата му за перчема, така че да може да го погледне в очите.

— Нека ти превода — предложи Жуковски. — Александра каза, че я отвращаваш. Поиска да излезе от помещението, преди да започне да повръща от вида ти.

Той замълча за момент, докато Алекс се завъртя на десетсантиметровите си токчета и наперено излезе от стаята.

— Огледай я хубаво, господин Карвър, защото никога повече няма да я видиш.

— Няма да ми липсва много — изхърка той. Устата му беше суха като пергамент, а гърлото — възпалено от силните викове.

Жуковски го пусна и главата на Карвър тупна обратно на пода.

— Хайде, хайде, ти не го мислиш. Дори сега, когато тя те докара до това жалко състояние, ако можеше, щеше да пълзиш след нея и да я молиш да те приеме обратно.

Карвър не отговори. Беше прекалено зает с опита си да се изправи отново на крака. Като обръщаше ревностно внимание на всяко отделно движение, той успя да се надигне от легнало положение и да застане на колене. След това стъпи на единия си крак, а после придърпа и другия и се изправи, за да застане мирно пред Жуковски, който се беше върнал на креслото си и развеселен, с интерес наблюдаваше представлението. Карвър леко се олюля, но стисна зъби, възстанови равновесието и остатъците от достойнството си.

— Поздравления — каза руснакът. — Справи се като истински войник. Но мнението ми е същото. Тази жена те унищожи. Ти постави най-добрия от хората ми, Курск, в безизходно положение. Победи трима от подчинените му — виж какво си направил с Титов. Уби Тренч и повечето от неговите хора, но Александра те накара да коленичиш.

Карвър не отговори. Трябваше да съсредоточи цялото си внимание, за да не падне. Жуковски наблюдава усилията му известно време, после каза нещо на Титов. Той стана веднага, взе един резбован дървен стол, богато украсен със златни листа, и го постави зад Карвър.

— Седни — покани го Жуковски — и се отпусни. Ще ми се да чуя историята от твоята гледна точка.

Той заповяда нещо на Титов, който заобиколи стола на Карвър и подаде дистанционното на началника си.

Карвър усети, че се е вторачил във всемогъщия бял бутон. Жуковски улови погледа му. Вътрешностите на англичанина се стегнаха, тялото му се изпълни с кортизол, хормона на стреса, който вдъхва предчувствия за болка и страх. Карвър преглътна шумно, кожата му настръхна.

Жуковски се усмихна и натисна бутона, като го задържа частица от секундата, но достатъчно, за да разтърси тялото на Карвър и той да подскочи от стола с вик на ранено животно. После се стовари обратно толкова тежко, че едва не се прекатури на пода. Титов се изкиска доволно и изпрати куп руски ругатни по негов адрес. А Жуковски просто кимна.

— Чудесно, вече установихме, че уредът те държи под контрол — каза той. — Сега можем да си поговорим насаме. Само двамата.

Отпрати хората си с едно махване на ръката. На излизане от помещението Титов се спря до стола на Карвър, погледна го за секунда, замахна широко с дясната си ръка и му стовари юмручен удар странично в лицето.

Ударът не беше толкова силен, колкото можеше да бъде. Титов трябваше да го нанесе надолу, за да улучи мишената си, но Карвър успя да завърти глава. Затова се оказа по-скоро зашеметен, отколкото нокаутиран. Челюстта му беше пукната, не строшена, но болката не беше по-малка. Докато Титов излизаше от помещението, весело разтърквайки натъртените си кокалчета, Карвър започна да поклаща глава, за да проясни съзнанието си. Устата му беше пълна с кръв от срязаната буза и разбитите венци. Той предпазливо опипа зъбите си с език. Няколко се поклащаха свободно като млечни зъби.

Внезапно тялото му се разтърси от гърч, който го обхвана от главата до краката. Това беше нежелано напомняне за по-раншните конвулсии, като вторични трусове след силно земетресение.

— Титов никога не се е отличавал с голямо самообладание — започна Жуковски, без да обръща внимание на Карвър, който се гърчеше и трепереше. — Що се отнася до него, това е само началото. Той ще поиска по-голямо удовлетворение, преди сметката между вас да бъде изчистена. Съгласен съм с него, защото и аз не съм свършил с теб. Искам да разбереш, че за Александра никога не си означавал каквото и да било. Затова нека ти разкажа за истинската жена, а не за твоята измислена любовница.

Той стана от креслото и отиде до бюфета, на който бяха подредени бутилки и чаши. Наля си чаша чиста водка и се върна обратно.

— Моята жена Олга я откри на някаква комсомолска среща. Тя беше младо момиче от провинцията, град Киров, доколкото си спомням.

— Не Киров — намеси се Карвър. — Ставаше дума за... — Той се смръщи, защото знаеше къде е живяла като дете Алекс. Името беше на върха на езика му, но дори с цената на живота си не можеше да си го спомни.

Жуковски вдигна рамене с безразличие.

— Всъщност няма значение. От мига, когато Олга насочи вниманието ми към нея, беше очевидно, че е момиче с учудващи способности. Разбира се, очите ѝ бяха много зле...

— Тя ми разказа — включи се Карвър. Поне това си спомняше.

— Зъбите ѝ също. Това каза ли ти? Трябваше и тях да оправим. Но всичко останало си е изцяло нейно.

Той остави чашата с водката на масичка за сервиране, за да събере мислите си.

— Най-много ме впечатли нейният глад — продължи Жуковски. — Беше гладна за по-добър живот, гладна за преживявания и да, гладна за секс. Всяка клетка на това момиче си беше женска, но тя притежаваше типично мъжко желание за сексуални завоевания. Нямахме форма на удоволствие, която да не изследва. И когато грозното пате се превърна в лебед и за пръв път осъзна силата на своята привлекателност, придоби апетит за власт. Може би искаше да си отмъсти за всички момчета, които я бяха отхвърляли и подигравали. Кой знае? Но тя използваше властта си над мъжете като императрица. Някои момчета трябваше да бъдат убеждавани и дори насилвани да

отдават телата си в служба на родината. Не и Александра. Тя ликуваше.

— С какво се занимаваше тя след падането на Стената? — попита Карвър. Беше започнал да се свестява, болката от електрошоковете избледняваше, отново контролираше тялото си. Вече можеше да седи неподвижно на стола, без да помръдва като нетърпелив ученик.

— Виждаш ли — отбеляза Жуковски с усмивка и кимна със задоволство, защото беше излязъл прав, — не можа да устоиш. Все още искаш да знаеш всичко за нея. Добре, ще ти кажа. Аз напуснах Комитета за държавна сигурност, онова, което вие наричате КГБ, защото предпочетох да гоня интересите си в частната инициатива. Александра дойде с мен.

— Бил си нейният сводник?

— Това ли ти каза? Ще си поговоря с нея. Не, задържах я за собствена употреба. Нали вече ти казах, че ми е любовница.

— Тогава защо ще пращаш малката си любимка на самоубийствена мисия в Париж?

— Защото не беше самоубийствена мисия. Моите заповеди за Уейк бяха съвсем ясни. Избраният от него убиец трябваше да умре. Естествено, това беше ти. Не можех да се доверя на човек, когото не познавах, но нямах намерение да загубя двама от най-ценните си хора. Англичаните решиха да премахнат и тях.

Карвър направи физиономия.

— Но Алекс... защо ти трябваше да пращаш нея?

Жуковски вдигна рамене.

— Защото скучаеше. Беше започнала да се оплаква, че по цял ден няма какво да прави, освен да пазарува, да обядва и да посещава салони за красота. Казах ѝ, че всяка друга рускиня би се радвала да има нейния живот. Но тя не беше убедена. Каза, че иска да работи в моята организация.

— И ти ѝ повярва?

— Повярвах, че е отегчена. И знаех, че жена, която се чувства по този начин, скоро ще започне да предизвиква неприятности. Да се напива на обществени места или да се чука с учителя си по тенис. Затова си казах, добре, това е проста задача. Всичко, което трябва да

прави, е да седи на мотоциклет и да святка със светкавицата. Ако се получи, тогава ще помисля и за други задачи.

Карвър лесно можеше да си представи как животът, който не е изисквал от нея нищо, освен напразна борба с времето, е подлудявал Алекс. Тя приближаваше трийсетте. Жуковски можеше да започне да се заглежда в друга. Сигурно беше започнала да забелязва как по-младите момичета я гледат изучаващо в очакване на първите бръчки, наедряването на талията и увисването на гърдите. Това щяха да бъдат първите знаци за намаляващата ѝ власт. Тя беше достатъчно умна, за да започне да планира друг живот. Но трябваше ли той да бъде в организацията на Жуковски, или му беше казала истината, че иска да избяга?

Глупав въпрос. Беше изразила пределно ясно мислите си по този повод. Ритникът с ботуш по лицето не можеше да мине за особено изтънчен намек. Забрави я, тя не желае да бъде спасена. Щом иска да бъде част от екипа на Жуковски, да върви по дяволите заедно с тях. Той все още можеше да обърне нещата.

Карвър прецени разстоянието между себе си и Жуковски. Беше сигурен, че може да го преодолее с един-единствен скок. Жуковски щеше да бъде затруднен, защото седеше в меко кресло. Щеше да му бъде трудно да скочи бързо на крака.

Карвър отпусна глава на рамото си и промърмори:

— Всичко свърши, нали?

— Да — отговори Жуковски, — за теб свърши.

Руснакът се успокои и отпусна, уверен, че англичанинът е съкрушен. Той протегна ръка към чашата с водка на масичката за сервиране до креслото и обърна глава. В този момент на уязвимост Карвър се хвърли напред.

Вече беше притиснал с все сила стъпалата си в пода, забил пръстите в килима, стегнал бедрените и коремните мускули. И тогава с цялата си останала сила се отблъсна напред и нагоре от стола, за да удари с чело лицето на Жуковски.

Спря насред полет, когато 50 000 волта за четвърти път пронизаха като нож тялото му, стовари се на килима и се замята от болка.

— Наистина ли си помисли, че ще бъда толкова невнимателен?
— попита Жуковски, докато ставаше от креслото си. Той се изправи

над Карвър. — Наистина ли? — повтори руснакът, ритна Карвър в корема и той се сви надве. — Ти май не разбираш кой съм аз? — Жуковски не бе повишил тон, беше по-скоро хладен и произнасяше всяка дума със студена и преднамерена сухота. — Аз бях полковник в КГБ. Карал съм дисиденти да гледат как целите им семейства изгарят живи. Жени, деца, майки, бащи — всички. Карах затворници да пъхат ръцете си във вряща вода, а после белех кожата им като люспи на домати. Това ли искаш да направя с теб?

— Не — изстена Карвър. — Моля. Умолявам те. Ще ти помогна. Мога да го направя. Зная паролата за компютъра на Консорциума. Притежавам ключа за декодиране на всички файлове. Ще ти го кажа. Само моля... престани да ми причиняваш болка.

— Да-а — сега Жуковски почти шепнеше и обикаляше около тялото на Карвър, — и защо да го правя?

Той отново изрита англичанина, но този път в кръста. Карвър се изви в дъга назад, възпалените му мускули се свиха в спазъм. Тъй като Жуковски продължаваше да обикаля около него, той се сви в ембрионална поза. Гърлото му беше пресъхнало и не можеше да говори. Тогава Жуковски го срита в глезените.

— Не съм впечатлен — каза той. — Очаквах един бивш морски пехотинец да има по-голяма съпротивителна сила срещу болката. Може да си се размекнал. А може и само да се преструваш, че отстъпваш. Какво ще кажеш?

Лицето на Карвър лежеше на пода. Беше отпуснал тежестта на главата си върху здравата страна на челюстта. Жуковски виждаше ясно възпалената червена подутина там, където се беше стоварил юмрукът на Титов, затова заби тока си точно в нея, като постепенно усилваше натиска върху пукнатата кост. Разбитата глава на Карвър се оказа прикована от тока в килима, а тялото му се мятеше безпомощно. Той нададе приглушен вик от болка.

— Да-а, това не беше преструвка — заключи Жуковски. — Въпреки това може да си ми поставил капан. За човек с твоите умения няма да представлява трудност да минира компютъра. Например да смениш акумулатора с шашка и щом натисна някой бутон, да избухне. Аз самият съм използвал този начин за убиване. Може би най-сетне ще открием какви тайни са скрити в тази смешна машина, но ако тя наистина е капан, ще умреш ти.

Алекс каза, че от вида на Карвър ѝ се гади, и не излъга. Когато той лежеше гол и победен в краката ѝ и лигавеше ботушите ѝ от „Версаче“, да го отблъсне беше единственото, което можеше да направи, за да не повърне. Трябваше да го ритне, за да не се издрайфа отгоре му.

Но на нея ѝ се гадеше не защото презираше Карвър, а от нея самата. Беше предала единствения мъж, който истински я обичаше, в ръцете на едно чудовище. Беше изиграла една игра повече и казала една лъжа повече. А сега Карвър плащаше цената за нейното предателство.

През последната им нощ в Женева му се беше ядосала. Първо се появи изпълненото с гняв раздражение, което обикновено идва след караница между влюбени. После то отстъпи място на навъсено раздражение заради отказа му да я вземе със себе си, когато тръгна, за да провери какво става. Стори ѝ се, че той я гледа отвисоко, малката женичка, която остава в тила, докато силният мъж отива да свърши работата. А когато се появи Курск и превърна тихото кафене в скотобойна, тя изпита безпомощната ярост, която върви заедно със страха и изоставянето. Винеше Карвър за своето залавяне и започна да трупя гняв срещу него, за да оправдае това, което трябваше да направи. Знаеше, че ще умре, ако Юрий Жуковски някога заподозреше, че отношенията ѝ с Карвър бяха нещо повече от професионална измама. Оцеляването ѝ зависеше от това да успее да го убеди, че просто беше прибягнала до онова, което можеше най-добре: емоционална и сексуална заблуда. Затова беше сплела в разказа си за трите си дни с Карвър презрение и подигравки. Тя го описа като заблуден глупак, способен в сраженията и саботажите, но непохватен аматьор, когато вместо оръжие държи жена в ръцете си.

Разбира се, в това имаше известна доза истина. Но точно затова го беше харесала толкова много и знаеше, че би могла да го обича, стига да си беше разрешила. Неочакваната емоционална ранимост на

Карвър разкриваше сложно и достойно за обич човешко същество, а не просто машина за убиване.

Каза си, че докато е жива, винаги ще съществува надежда, че един ден може отново да се събере с него. Тя не знаеше кога и къде, но беше сигурна, че той ще се опита да намери начин да я върне при себе си. Дотогава единственото, което можеше да направи, беше да убеди Юри, че няма за какво да се тревожи. Беше изключила истинските си чувства и му се отдаде напълно, разреши му да я използва както пожелае и заплати покаянието си, като проституираше повече от всякога в живота си.

Най-накрая му беше оказала последната услуга, тази, която не можеше да си прости. Когато Карвър се обади следобеда, преди помалко от дванадесет часа, тя изигра своята роля на безпомощна жертва и нададе вик от фалшива болка, а Юри се престори, че я шамаросва. Щом лъжливите преговори завършиха и Карвър беше подмамен да тръгне, Юри я хвана за ръцете и надникна в очите ѝ, сякаш търсеше някаква следа, че го е предала. Изглежда не откри нищо.

— Ти си добро момиче — похвали я той. — Винаги съм ти имал вяра и ти не ме накара да съжалявам. Това е много мило. Щеше да ми е неприятно да те накажа. Но сега — лицето му се проясни и настроението му стана весело, — някой ще те закара да си купиш каквото поискаш. И се постарай отново да станеш хубава. — Той разроши късата ѝ черна коса с почти бащинска привързаност. Изведнъж в гласа му се промъкна нотка на топлина и дори привързаност: — Липсва ми красивото златно момиче.

Алекс направи каквото ѝ нареди. Прекара дълги часове да пробва най-късите поли, обувките с най-високи токчета и най-бляскавите бижута в бутиците на Гстаад, които градът, свикнал със скъпи жени, можеше да предложи. Но това беше само началото. Подложи се на масаж. Направи си маникюр и педикюр. Лицето ѝ беше покрито с маски, а после успокоено с кремове. Удължи си косата. Фризьорката се беше разкудкудякала щастливо:

— От рускини е, като вас самата. — Смяташе, че така ще ѝ достави удоволствие, но тя още повече се намрази. После отново се изруси, направиха ѝ изкусна прическа и я лакираха. Накрая лицето и крайниците ѝ бяха бронзирани в абсурдното пълно съвършенство на кралица на красотата, което човек като Жуковски най-добре би оценил,

и тя беше готова отново да бъде предоставена на неговото внимание. Момичето в салона за красота само леко повдигна вежди, когато видя натъртванията по кожата ѝ. Отдавна беше престанало да се стряска или изненадва от личния живот на клиентките си.

Алекс влезе със ситни стъпки в огромната дневна на вилата в ботуши с тънки високи токчета и минирокля на Стела Макарти, за да се изложи на жадните сладострастни погледи на Курск и неговия екип от безделници. Юри я посрещна с кратка усмивка и думите:

— Александра, скъпа моя, изглеждаш прекрасно. Не мога да дочакам да видя изражението на мистър Карвър, когато те види!

Тя не можа да прикрие фалша в своя смях.

— Не се притеснявай — успокой я Юри, който прие реакцията ѝ като нежелание да има нещо общо с англичанина. — Знам как е трябвало да страдаш и ще го накарам да си плати. Първо ще вечеряме, а после ще го доведат. Тогава ще се позабавляваме.

Алекс седеше срещу Юри в трапезарията, когато чу пристигането на микробуса. Той мина през входната врата и след това пое по алеята за автомобили, която заобикаляше вилата и стигаше до подземния гараж. Някъде дълбоко под тях във вътрешността на къщата се чу блъскане на врати и тътрене на крака. Когато прислужниците сервираха, тя не можа да опита храната. Отлежалото шампанско ѝ се стори безвкусно и изветряло.

Най-сетне Юри каза на иконома, прислужницата и готвачката, че вече могат да си вървят по домовете. Той изчака, докато те излязоха от вилата, след това стана от масата, хвана Алекс за ръката и се върна с нея в дневната. Настани се на едно от креслата до огъня и потупа дебело тапицирания му подлакътник, подсказвайки ѝ, че трябва да седне там. Алекс се подчини. Дори се насили да му каже:

— Очаквам с нетърпение представлението.

Предполагаше, че Карвър ще влезе в помещението висок и горд, готов да преговаря с Юри като мъж с мъж. Обаче, когато го въведеха като животно, гол и с покрита глава, тя едва се сдържа да не заплаче. Насили се да остане бездушна и надменна, докато той страдаше от болки, които разрушаваха тялото му и пред очите ѝ смазваха духа му. И тогава най-сетне успя да избяга.

Успя да запази самообладание, докато излезе от стаята. Потискаше риданията си, докато не стигна в мраморното убежище на

своята баня и заключи вратата. Едва тогава заплака за своя мъж, за самата себе си и за любовта, която беше захвърлила.

Пусна водата, за да си вземе вана, както за да заглуши риданията си, така и за да оправдае отсъствието си. Мъжете приемаха за даденост, че жените изпитват безкрайна нужда да се киснат в пяна и ароматни соли. Между другото, Юри сигурно вече я беше забравил. Беше видяла отровата в очите му, докато гледаше Карвър, и знаеше какво означава това.

Алекс лежеше във ваната, вдишваше ароматизираната с „Шанел“ пара и гледаше как крайниците ѝ почервеняват като раци в горещата вода. Когато се изправи и се протегна към тежката памучна кърпа, вече знаеше какво трябва да направи. Каквото и да ѝ струваше това.

78.

Жуковски се обади по телефона. Секунди по-късно Курск, Титов и Руцев се появиха отново. Карвър беше по средата на процесия от петима души. Курск водеше с пистолет „Берета 92“ в ръка. Вървеше странично, насочил оръжието към Карвър. Руцев го беше стиснал яростно за лявото рамо. След него крачеше Титов, който държеше дистанционното. Жуковски оформяше ариергарда. Липсваше само Димитров.

Индианската нишка прекоси всекидневната и излезе във фойето. Курск даде знак на Карвър да спре. Отиде в далечния край на фойето и се насочи към съвсем обикновена на вид дървена врата, която затваряше някаква ниша под главното стълбище. Обаче невинният външен вид на вратата заблуждаваше. Пъшкането и усилията докато я отваряше, подсказваха, че става дума за по-тежка и здрава конструкция. Вратата бе изработена, за да служи за преграда и срещу хора, и срещу звуци. Курск кимна на Руцев да поведе Карвър към него. Отново подсигуряваха Карвър двойно: с пистолета отпред и с колана на кръста му.

Отворената врата водеше към голи бетонни стъпала, които се спускаха в мазето на вилата. Курск тръгна напред, стигна до дъното и се обърна с лице към стълбите. Едва тогава се провикна:

— Води го!

Останалите мъже започнаха да се спускат в мазето. Стъпалата завършваха в тесен коридор, който се осветяваше от примигваща гола флуоресцентна лампа.

Карвър усети бетон под стъпалата си. Можеше да подуши застоялата миризма на отработени газове. Гаражът на вилата вероятно беше тук долу. Но не това беше неговото местоназначение. Курск поведе групата през дебела стоманена врата към едно голо помещение без прозорци, с размери около шест квадратни метра. Стените му бяха блестящо бели, както пода и тавана, включително вътрешната страна на вратата. Карвър усети познатия мирис на прясна боя. Тук го бяха оставили преди с качулката на главата.

Той се огледа наоколо и видя, че е пропуснал една от най-характерните подробности. В единия ъгъл на тавана имаше камера за видеонаблюдение, насочена срещу единствената мебел в помещението. Метален стол с високо облегало, поставен в средата. Краката му бяха завинтени за пода. Към облегалката, подлакътниците и предните крака на стола бяха закрепени кожени колани, които можеха напълно да обездвижат човека, който седи на него. От стената излизаше черен кабел и се извиваше като змия до слушалките, които висяха на едната облегалка на стола. На другата беше закачена ролка сребристо тиксо. По стената имаше още флуоресцентни лампи. А точно срещу стола беше закрепен голям прожектор.

Помещението не беше по-топло от преди. Карвър чувстваше потта да изстива по кожата му. Усещаше се замаян, а мозъка си опържен от електрическите удари. Лицето му туптеше. Гърбът и глезените го боляха. Копнееше за глътка вода, но също толкова много и да се изпикае. Беше съсредоточил цялата си воля да не се подмокри, докато шоковете го разкъсваха. Сега мехурът му го подсещаше, като му промушваше червата. Трябваше да се стиска. Нямахте да позволи на Жуковски да го види как сам се замърсява.

Руцев избута Карвър до стола и го бутна в него. Върза го, като стегна гърдите му, кръста и бедрата. Закопчалките на ремъците се намираха отдолу под стола и подлакътниците. С ръце все още в белезници, Карвър нямаше никаква надежда да ги достигне. Главата му беше оставена свободна. Руцев свали оковите от краката му, за да завърже глезените му към краката на стола. Карвър копнееше да ритне дебелобузия руснак само заради удоволствието да му причини болка. Но електрошоковият колан беше още на кръста му, а дистанционното далече в ръцете на Титов. Курск ги държеше под прицел през цялото време. Нямахте причина да поеме този риск. Имаше много по-важна работа за вършене.

Руцев носеше часовник. Той показа на Карвър, че часът вече е 12:12. Засега това беше добре.

В помещението влезе и Димитров, който носеше компютърната чанта. Той я отвори, извади лаптопа и го подаде на Жуковски. Остави чантата на пода на няколко метра от стола на Карвър — беше недостижима за него. Сега цялата банда с изключение на Алекс беше в

помещението. Карвър предположи, че тя вероятно е горе и се приготвя за дълга, тежка и влажна вечер в кревата на своя шеф.

Жуковски се обърна към Карвър:

— Ще ти дам компютъра — каза той. — Няма да го отваряш, пускаш или да правиш каквото и да било, докато аз и моите хора не излезем от помещението и вратата не бъде затворена. Ако опиташ нещо, което да ни се види подозрително, ще бъдеш застрелян. Ние ще бъдем в друго помещение и ще те наблюдаваме с камерата. — Жуковски махна към обектива за видеонаблюдение, който стърчеше от тавана. — Когато пуснеш компютъра и вкараш паролата, вдигни ръка.

Курск отиде при вратата и застана там с насочен към Карвър пистолет, а останалите мъже се заизмъкваха един по един от помещението. Накрая и той излезе, крачейки заднишком, с насочен пистолет към Карвър до последния възможен момент. След това вратата се затвори с трясък. Карвър чу триенето на метал в метал, последвано от плъзгането и щракването на двете резета. Сега беше сам. Лаптопът бе у него. Вече можеше да започне.

Но най-напред трябваше да отвори проклетата машина. С ръце, закопчани в белезници, не можеше да държи хитачито с една ръка, а с другата да натисне ключалката. Затова смени захвата си, като вдигна машината почти отвесно и я опря в колана, който стягаше бедрата му. Натисна ключалката и капакът се отвори, което едва не изпрати лаптопа на пода. Карвър успя да го притисне с ръка и спря плъзгането му напред. Облегна се назад и изчака нивото на адреналина да спадне и пулсът му да се успокои. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, за да регулира дишането си, натисна бутона за включване и зачака да се появи правоъгълникът за паролата.

Главата му беше празна. Нямаше ни най-малка представа какво трябва да напише в тясната бяла кутийка на екрана. Многократните електрошокове сигурно бяха разбили мозъка му така, сякаш е участвал в боксов мач тежка категория. Електрическите му вериги бяха изгорели. Краткосрочната му памет беше изпържена. Затова нямаше какво да се чуди, че не можа да се сети къде е израснала Алекс.

Опита да потисне паниката. Противопостави се на стягането в гърлото, на свиването на стомаха и отчайващото чувство, че вече не може да контролира мозъка си. Налагаше се да се гмурне дълбоко в

най-отдалечените кътчета на своето съзнание. Информацията беше някъде там и той трябваше само да я намери.

Знаеше, че има някаква дума, свързана с изображение, имаше начин цифрите и буквите да придобият смисъл. Беше нещо свързано със злато. Но какво точно? Май ставаше дума за кафе. Или... не... да, определено за кафе. Някаква известна реклама. Какво ставаше в нея? Три... в едно... е злато?

Той се съсредоточи. Паролата трябваше да бъде от осем знака. Затвори очи и се опита да си припомни как изглеждаше. Чувстваше се като дете на изпит по писане. Добре. Беше почти сигурен, че я е възстановил с помощта на зрителната си памет. Заключените му една за друга ръце се поколебаха над клавиатурата, докато си повтаряше наум изречението. Три в едно е злато. Това беше.

Ами ако бъркаше? Ларсон каза, че разполага само с три опита да вкара правилната парола, иначе цялата информация на твърдия диск щеше да бъде изтрита. Поне това си спомняше. Добре, нямаше смисъл да чака цяла вечер. Десният му показалец закръжи над клавиатурата и после започна да чука по клавишите:

Т... р... 1... з... л... а... т... о.

На екрана се появи надпис: „Погрешна парола. Остават ви още 2 опита“.

Не! Карвър отново беше обхванат от страх и напрежение, които сега бяха по-силни. Къде беше сбъркал?

— Сигурен съм, че става дума за три в едно — промърмори той. И тогава изведнъж се сети, че е решил проблема. Изречението винаги започваше с главна буква. Това е!

Т... р... 1... з... л... а... т... о.

Незабавният отговор на машината беше смазващ.

„Погрешна парола. Остава ви още 1 опит.“ От нерви му се доповръща.

— Мисли, тъпако, напрегни си мозъка! — Сега започна да си говори на глас, заклати глава и залюля горната част на тялото си, доколкото позволяваха коланите.

Три в едно е злато. Нали така гласеше тъпата реклама? Така я пееха. Тогава какво й имаше на паролата? Определено това беше текстът! Не беше ли казал Ларсон нещо за главни букви? Да, изписа първата като главна. Тогава нещо му се мярна в главата.

Пое си дълбоко дъх и показалецът му за последен път закръжи над клавишите. После набра паролата.

Т... р... 1... з... л... а... т... О.

Нищо не се случи. За няколко инфарктни секунди екранът изведнъж потъмня напълно. Карвър заблъска трескаво по интервала. И тогава изскочи познатият екран на „Уиндоус“ и скоро се осея с иконки. А дълбоко в сивата пластмасова кутия на машината един малък предавател изпрати един-единствен сигнал.

Жуковски беше прав. Това беше капан, но опасността не се криеше в компютъра. Между тапицираните стени на компютърната чанта бяха вмъкнати два листа от взривното вещество d4 заедно с термичен ускорител на запалването, които бяха свързани с детонатор с часовников механизъм, задействан чрез радиосигнал. Току-що с натискането на интервала Карвър беше задействал часовниковия механизъм — тридесет минути закъснение за всяко натискане на интервала. Точно след четири часа той щеше да възпламени запалителна бомба, която мигновено щеше да изгори всички наоколо и да превърне вилата в купчина пепел и въглени.

Карвър вдигна глава към тавана и вдигна ръка.

Остана сам още няколко минути. Предположи, че Жуковски вероятно иска да изчака, за да се увери, че няма капан. След малко бялата врата се отвори и четиримата руснаци влязоха един по един в помещението. Както и преди малко, Курск държеше пистолета в ръка. От групата липсваше единствено Руцев.

Жуковски дойде при стола и вдигна хитачито от скута на Карвър.

— Благодаря, господин Карвър — каза той. — Направи ми услуга, а освен това ме разсмя. Много ми беше интересно да наблюдавам как се опитваш да измислиш отново рекламата.

Карвър се изкуши да каже на Жуковски, че скоро ще му мине желанието да се шегува. Бомбата щеше да се взриви в час, в който обитателите на вилата щяха да са дълбоко заспали. Телата им щяха да са отпуснати, а мозъците неспособни за бърза реакция дори ако се събудеха. Дотогава Карвър или щеше да е намерил начин да се измъкне от пленничеството, или щеше вече да е убит. Но той още не се беше предал, въпреки че обстоятелствата бяха срещу него. Чувстваше някаква странна смесица от смъртен ужас при мисълта, че му остават

само няколко часа живот, и много силно въодушевление. Поне щеше да умре, съпротивлявайки се. Поне щеше да ги накара да си платят.

— Защо не ми позволиш да ти помогна? — помоли Карвър. — Мога да вляза във файловете.

Жуковски го погледна със съжаление заради безграничната му глупост.

— Изобщо не ми пука за файловете — каза той. — А и ако изведнъж ме обземе любопитство, Москва разполага с най-добрите дешифровчици в света. Ако ти наистина си намерил някого, който да декодира файловете, в което се съмнявам, бъди сигурен, че и аз мога да го направя.

Той се наведе към стола и постави ръка върху коленете му, така че лицата им се оказаха на една височина.

— Нека ти кажа какво ме интересува — продължи Жуковски. — Искам да те гледам как страдаш. Искам да умреш колкото може побавно и болезнено. Ти изчука жена ми. Няма значение как или защо. Ако се разчуе, че си го направил и си останал жив, моите приятели и враговете ми, много от които са едни и същи хора, ще сметнат това за слабост от моя страна. Но ако из Русия започнат да се носят истории за мъченията ти, ако мъжете, седнали пред бутилка водка, заразказват ужасяващите неща, които са се случили на човека, който се е опитал да ме прецака, ако видят, че любовницата ми е по-робски отдадена от всякога... Да, тогава ще знаят, че Юри Жуковски не е човек, с когото да се ебаваш.

Той се обърна към Титов и даде поредица указания, които предизвикаха друга зловна усмивка върху съсухреното му лице на палач. Титов прибра дистанционното за електрошоковия колан в джоба на панталоните си, пристъпи напред и силно блъсна главата на Карвър в здравата метална облегалка. После прокара колан през челото му и го стегна толкова силно, че кожената ивица се вряза в кожата. Прокара втори колан върху устата му и го стегна така, че му отне способността да вика и едновременно му причини болка, защото натисна разклатените зъби и пукнатата кост на челюстта. Сега всяко от малкото движения, които англичанинът можеше да прави, се съпровождаше от мъчителна болка.

Карвър истински се уплаши. Когато се беше опитал да скочи на Жуковски, знаеше, че няма да успее. Просто се бе опитал да изгради

ситуация, в която да може да изиграе ролята на победен, молец за последна възможност да оцелее — компютъра. Беше готов да понесе всяко наказание, което би му наложил Жуковски, защото целта оправдаваше средствата. Но сега не играеше. Ужасът му беше напълно истински.

Веднъж Карвър гледа телевизионен филм за британски военнопленник, който се престорил на луд, за да го предадат германците на Червения кръст. Но когато най-сетне го освободили, симулацията се била превърнала в действителност. Той наистина бил мръднал. Сега Карвър беше като този затворник. Когато свалиха белезниците от китките му, той не направи никакъв опит за съпротива, докато връзваха ръцете му за подлакътниците на стола. Не искаше да даде и най-малкия повод на Жуковски или на някой от хората му да натиснат белия бутон, който го беше заробил и сломил напълно. Само мисълта, че ще се загърчи и заподскача от болка, притиснат от коланите, го накара да се облее в лепкава пот. Пристегнаха последните колани, без да го подложат на токови удари, и той едва не се разплака от благодарност.

В работата на Титов се забелязваше умиротворение и резултатност. Обичайната му нервност бе заменена от спокойствието на човек, който извлича дълбоко удовлетворение и радост от работата си. Но още не беше свършил. Първо се протегна към облегалката, взе слушалките и ги нахлузи на главата на англичанина. От тях не се чуваше звук, те просто заглушаваха шумовете около него, сякаш си беше запушил ушите с пръсти. След това Титов взе ролката тиксо, отлепи парче, дълго около осем сантиметра, и го откъсна със зъби. После се протегна напред и с пръст посочи клепащите на Карвър.

Щом разбра какво очаква Титов, той веднага затвори очи. Искеше неговият тъмничар да знае, че е готов да сътрудничи. Правеше всичко възможно, за да бъде добро момче.

Карвър почувства лепкавата хватка на тиксото върху десния си клепач, подръпване, когато беше издърпан нагоре, и второ стягане, когато Титов приглади с ръка другия край на лепенката върху челото му. Сега окото му беше широко отворено и той не можеше да примигва.

Щом Титов направи същото и с другото му око, отстъпи крачка назад от стола, застана точно пред очите на Карвър и извади

ужасяващото черно дистанционно от джоба на панталона. С лявата си ръка го вдигна до ухиленото си лице. Протегна дясната пред себе си и вдигна показалец. Обърна глава и загледа показалеца си. И намигна.

Карвър чу приглушен смях. С периферното си зрение можа да види как Димитров се сгъна на две. Но на Карвър не му пукаше за останалите. Цялото му внимание беше съсредоточено върху пръста на Титов, докато той бавно и преднамерено го въртеше из въздуха, кръжеше наляво-надясно, докато не се оказа на сантиметри от черното дистанционно и яркобелия бутон.

Очите на Карвър със залепените клепащи се ококориха още повече. От запушената му уста се изтръгна покъртително стенание. Потта му се стичаше по облегалката на стола. Титов го остави да се мъчи, наслаждавайки се на всяка секунда. После пъкна дистанционното в джоба си и се обърна да си върви.

Той напускаше помещението! Мъчението беше свършило!

Титов излезе извън полезрението на Карвър. Димитров вдигна черната компютърна чанта и също тръгна да излиза. Чу се как вратата се блъсва в рамката и резетата щракват. Няколко мига Карвър застина в студа и самотата на бялата си килия.

И тогава без никакво предупреждение от прожектора на стената срещу него избухна ослепителна бяла светлина, която изгори беззащитните му, широко отворени очи. В същия миг слушалките също оживяха и в ушите му избухна оглушителен бял шум, който наподобяваше статичните смущения, носещи се от радио, което не е на станция. Той избухна в черепа му с рев, който нямаше нито структура, нито значение, нищо, което съзнанието да схване или да разбере. Междувременно светлината го атакуваше като горелка и той не можеше да направи нищо.

Самюъл Карвър беше попаднал в адски капан. Шумът и светлината щяха да продължават безспир, а той не можеше да ги изключи. Не можеше да затвори очи, нито да запуши ушите си. Не можеше да помръдне, камо ли да чуе гласа си, докато виеше.

79.

Гстаад имаше славата на Сан Тропе сред ски курортите, красив дърен дом за парвенюта и новобогаташи, място, където парите се срещаха с младостта и красотата, за да сключат сделка, която устройва и двете страни. През седемдесетте години на миналия век въшливи от петродолари араби замениха пясъка на родните си пустини със снега на Гстаад. Сега бе дошъл редът на руснаците.

Най-умните хотелиери, които отчаяно се стремяха да запазят поне илюзията за класа и изключителност, се опитваха да изключат московските олигарси и бандити. Кършеха ръце, кланяха се извинително и обясняваха, че най-добрите апартаменти по време на сезона са запазени още отпреди месеци, а в някои случаи и години. Обаче нали някой трябваше да купува магнум бутилките отлежало шампанско „Кристал“ за по 7500 швейцарски франка в клуб „Грийн Го“ под хотел „Палас“? Трябваше да изпраца загърнатите си в самур любовници да обикалят бижутерските и антикварни магазини. И никои не го правеше с по-голяма готовност, по-пищно и откровено вулгарно от победителите в новата гангстерска икономика на Русия.

Но през септември дори руснаците предпочитаха да отидат някъде другаде. Много хотели затваряха за тримесечна ваканция от края на алпийското лято до първите обилни снеговалежи през зимата. Никои не идваше в Гстаад да гледа как листата пожълтяват. Затова пристигането на Жуковски не беше минало незабелязано.

Името му не фигурираше в нито един телефонен указател или имотен регистър. Но още във втория бар, където Тор Ларсон се отби вечерта, един брадат немски швейцарец в безупречно чист и хубаво изгладен работнически комбинезон чу въпроса му към бармана и изръмжа:

— Жуковски? Онзи руснак? Има голяма вила в Оберпорт в края на града и началото на гората по пътя към Турбах.

Това се беше случило преди три часа. Сега Ларсон седеше в своето „Волво“ и гледаше надолу към хвърлящата тъмни сенки вила в швейцарски стил. Приличаше на къщичката на Хайди^[1],

злоупотребила със стероиди. Четириетажна господарска сграда, гримирана така, че да прилича на планинска хижа. Измислицата се допълваше от резбованите дървени балкони, дървената облицовка на горните етажи и дебелите греди, подпиращи острия надвиснал покрив. Но въпреки грижливия грим от мъртво дърво сградата си оставаше железобетонна конструкция.

Къщата се издигаше върху склона на стръмен хълм. Главният ѝ вход беше откъм задната част и гледаше към близката гора. В това има логика, помисли си Ларсон. Минаваш през цялата вила, за да стигнеш до приемната с възхитителен изглед към долината, в която лежеше Гстаад.

Пред входа на вилата имаше голяма площадка и малък паркинг. Автомобилната алея влизаше в лявата част на имота и го заобикаляше, завършвайки пред подземен гараж. Така шофьорът можеше да остави работодателите си пред главния вход, а после да разкара колата, за да не се пречка. Ларсон беше сигурен, че така са вкарали и Карвър в къщата. Вероятно икономът не го беше чакал на вратата, за да му пожелае „добре дошъл“. И нямаше да го изпрати през главния вход отпред. Ларсон не виждаше начин той и Алекс да се сбогуват любезно с Юри Жуковски и да си тръгнат. Когато човек огледаше нещата от всички страни, веднага му ставаше ясно, че срещата им непременно ще се сговни.

Въпреки това Ларсон хранеше дълбока вяра в способността на Карвър да оцелява. Той се беше вкопчил в картината как англичанинът изскача от вилата с бълващ пламъци пистолет и се нуждае само от средство за бързо бягство. Когато това се случеше, Ларсон щеше да го чака с работещ двигател.

Минаваше полунощ и той седеше сам в мрака, очаквайки нещо да се случи, макар да не знаеше какво и кога. От стереото се носеше песен на „Грейтфул Дед“. За вечеря имаше парче ледена пица и още по-замръзнало кафе. Общо взето, все едно си беше вкъщи.

---

[1] Едноименен роман на швейцарската Йохана Спири за патилата на момиченце сираче. — Б.пр. ↑

Юри Жуковски не бързаше. Минаха три часа, преди Алекс да го чуе да се качва по стълбите и да тръгва по коридора. Беше слушала как мъжете долу пият, пеят мръсните казармени песни от дните на бившия Съветски съюз и се фукат. По едно време купонът приключи, чу се трополене на стъпки по застланото с теракота преддверие и малко покъсно някъде от недрата на къщата се понесе приглушено пукане. Пистолетни изстрели? Алекс се опита да се престори, че има и някакво друго обяснение, но не можеше да си затвори очите пред очевидното заключение: бяха застреляли Карвър. Тя затвори очи и започна да се моли.

Моля те, Господи, направи така, че да живее. Моля те, не ми го отнемай!

Мъжете се върнаха в дневната и залповете от смях станаха още по-силни от преди. Най-накрая забавлението свърши. Няколко мига покъсно вратата на спалнята се отвари със замах и Юри застана в касата на вратата, осветен от лампата в коридора. В едната си ръка носеше преносимия компютър.

Алекс потупа чаршафа до себе си. Тя беше там, празнично нагласена, за да му достави удоволствие. Лежеше в горния край на леглото, подпряна на снежнобели възглавници, в къса атлазена нощничка с цвета на кафе с мляко, украсена по краищата с дантели и срязана високо на бедрата. Беше прибрала единия си крак нагоре, а другия беше изпънат и показваше бикини със същия цвят като нощницата.

— Ела тук, скъпи — изчурулика тя. — Липсваше ми.

Юри остави черната чанта на пода, направи няколко крачки навътре в стаята и се спря неподвижно в средата на килима. Тя знаеше, че сигурно беше пил със своите хора, но когато й отговори, в гласа му не се усетиха никакви признаци на напиване:

— Не, ти ела тук и докажи на колене колко съм ти липсвал.

После тя му помогна да се съблече, притискаше се към него и покорно го възбуждаше, докато го водеше към леглото. Но сега, когато

физическите му щения бяха задоволени, той повече искаше да обсъждат болката, която беше причинил на англичанина.

— Оставихме го да седи така за около час — разказваше ѝ, докато се настаняваха под завивките. — После Курск и хората му нахлуха в помещението и го вдигнаха от стола. Беше изгубил всякаква ориентация. Очевидно не можеше и да вижда — нали толкова дълго беше гледал в прожектора. Махаше с ръце пред себе си като сляп просяк.

Алекс успя някак си да се изкикоти, сякаш развеселена от рухването на Карвър.

Юри почувства вдъхновение от окуражителния ѝ смях.

— Изведоха го от стаята в гаража. След това го бутнаха до стената, където той клекна като бито куче, ококорил големи, невиждащи очи. Трябва да кажа, че изпитах съжаление за доброто старо време. Най-смешното беше, че ръцете му бяха свободни. Би могъл да свали тиксото от клепачите си и да затвори за малко очи, но просто не се сети. Това ми хареса. Искях да види какво става. Да знае.

— Аз също исках да разбере — каза Алекс, гризна Юри по ухото и обгърна едното му бедро със своите.

— Наредих на Титов да свали тиксото, за да видя какво ще се случи. Карвър примигна няколко пъти и затвори очи. Когато отново ги отвори, плачеше доста жалостиво. Курск му удари няколко плесници и изглежда това го събуди. Изведнъж осъзна къде е. Стоеше с гръб към стената и четирима мъже бяха насочили пистолети към него. И тогава, това беше най-хубавият момент, се опита да се изправи и да умре като мъж, но не можа. Падна по лице. Едно от момчетата трябваше да го вдигне и да го подпре на стената...

Алекс се опитваше да не слуша. Страшно я болеше, затова ѝ трябваша няколко секунди, за да схване какво говори Юри. Той описваше смъртта на Карвър. Бог не беше отговорил на молитвите ѝ. Почувства се така, сякаш някой заби нож в сърцето ѝ. Дъхът ѝ направо спря и тя шумно си пое въздух.

— Добре ли си? — попита Юри.

Тя кимна и се усмихна извинително.

— Извинявай, нищо ми няма. Разкажи ми какво стана след това.

Той обхвана едната ѝ гърда с ръка и замилва замислено зърното ѝ с палец. Очите му бяха впити в лицето ѝ, докато тя не изстена тихичко.

— Тъкмо казвах — продължи той, — че пистолетите бяха заредени с халосни патрони. Изстреляха един залп по англичанина, той се смъкна надолу по стената и му трябваше известно време, за да осъзнае, че още е жив. И тогава се изпусна и направи локва като някакво животно. Затова го накарах да застане на колене и да пълзи из собствената си пикоч. Беше доста приятно.

Карвър беше жив! Единственото, което Алекс можеше да направи, е да се отпусне на леглото, направо съкрушена от облекчение. Обаче радостта ѝ бе примесена с горчивия привкус на гняв и срам заради мъченията, които е трябвало да понесе заради нея.

— Къде е сега? — попита тя, повдигайки глава от гърдите на Юри.

— Отново в любимия си железен стол.

Алекс знаеше какво значи това. Вчера Юри я беше завел да види стаята за мъчения, която се подготвяше. Това беше едновременно проверка на нейната вяръност и предупреждение срещу възможно предателство. Безмълвното послание беше очевидно: ти също можеш да попаднеш тук.

Тя се опита да си придаде безразличен тон:

— Ще издържи ли нощта?

Внезапно очите на Юри станаха студени и подозрителни и я загледаха с такава настойчивост, че в спалнята сякаш стана по-светло.

— Защо питаш? Изглеждаш доста загрижена за неговото благополучие?

Алекс някак си успя да се засмее.

— Разбира се! Нали не искам да умре още сега. Искам да поспя дълго и спокойно. Може би на сутринта ще закуся в леглото. След това ще си взема вана, после ще се облека... — Тя се облегна назад, за да може да шепне в ухото на Юри. — Ще си сложа най-съблазнителните дрехи... — Тя отново направи малка пауза. — И тогава ще сляза долу и ще го гледам как умира със собствените си очи. Пред мен. Искам да го гледам как страда.

Юри се изкикоти силно и рязко и здраво плесна Алекс по задника.

— Ти си едно много, много лошо момиче! — провикна се той. — Сигурно затова ме правиш толкова корав.

Въпреки че се мразеше за своето съучастие, Алекс му позволи да я чука и дори се преструваше, че ѝ харесва. След това остана да лежи неподвижна и мълчалива. Изпитваше голямо изкушение да убие Юри там, на място, да притисне голямата възглавница в самодоволната му мутра и да я държи, докато той не се задуши. Но имаше опасност да се събуди и да окаже съпротива, а тя не искаше да бъде победена още сега.

В нощното шкафче откъм страната на Юри имаше пистолет. Бавно, като едва си поемаше дъх и болезнено осъзнаваше всеки звук, Алекс отвори чекмеджето и извади оръжието. Беше „Зиг Зауер“ като този, който използваше Карвър. Между двамата мъже в нейния живот поне това беше общото.

Светещите зелени числа на циферблата на електронния часовник показваха 04:01.

В спалнята имаше гардероби за нея и за него, толкова големи, че в тях можеше да се влезе. В неговия намери чифт джинси и колан, които напъха в торба за пране и я преметна през рамото си. Панталоните щяха да станат на Карвър. Той и Юри бяха почти еднакво високи, макар че Карвър беше по-слаб. Но дали изобщо щеше да е способен психически и физически да се облече и да побегне? Щеше ли да може да се съпротивлява, ако ги откриеха? Алекс копнееше да го види и да го прегърне отново.

Но болезнената ѝ нетърпеливост беше подкопана от също толкова силен страх в какво състояние ще го намери. Част от нея копнееше да може просто да избяга и да се скрие от многобройните измами и угризенията на потиснатите чувства. Но нямаше начин просто да затвори очи и да си пожелае това да не се бе случвало. Животът беше такъв, какъвто беше. Оставаше ѝ единствено да се справи със случилото се.

Тя си наметна пенъоар и боса, на пръсти, пое към вратата на спалнята. Натисна дръжката много внимателно, като не отместваше поглед от леглото, отвори вратата няколко сантиметра, само колкото да надникне в коридора.

Май нямаше никого. Мъжете вероятно бяха на горния етаж. Курск в своята собствена малка стая, а останалите в спалното помещение на тавана. Сигурно не вярваха, че Карвър би могъл да избяга. Но дори да беше така, Курск със сигурност бе оставил някъде

човек на пост. Познаваше го добре. Въпреки суровата си грубост той беше много ефикасен и никога не проявяваше небрежност.

Приземният етаж беше празен, макар във въздуха все още да висеше вонята на застоял пушек и разлят алкохол. Ако дежуреше пазач, щеше да е долу, в претъпканото контролно помещение, което се намираше до стаята за разпити. Вътре имаше пулт с циферблати и копчета, които управляваха светлинните и звуковите ефекти, които използваше разпитващият, а на телевизионен екран можеше да се гледат кадрите, предавани от камерата високо под тавана на стаята за мъчения.

Застанала до тежката врата към мазето, Алекс се сети за обучението си по стрелба с пистолети отпреди цяло десетилетие. Тя провери пълнителя на оръжието и се увери, че в цевта има патрон. Свали предпазителя и започна да слиза по стъпалата, протегна пистолета напред и го стисна с двете си ръце, готова на мига да стреля.

В коридора на мазето нямаше никого. Тя безшумно пристъпи напред по голия бетонен под с босите си крака и стигна до вратата към контролното помещение. Сега прехвърли оръжието в едната си ръка, скри я зад гърба си, а с другата бавно отвори вратата. Ако вътре имаше някого, тя планираше да му каже, че е искала да види как страда англичанинът. Всички мъже знаеха, че отново е близка с Юри. Щяха да ѝ направят услуга, за да не го ядосат.

Вратата се отвори навътре. Алекс се промъкна след нея с рамото напред, опитвайки се да скрие пистолета. Но разбра, че не е било нужно да се тревожи. В стаята наистина имаше пазач, Руцев, но неговата кръгла свинска глава беше опряна в гърдите и единственият шум в помещението идваше от лекото му похъркване. В тихата стая, сигурен, че нищо не може да се случи, той се беше предал напълно на въздействието на водката, която беше изпил на празненството.

Алекс се запита какво да прави. Не можеше да позволи Руцев да се събуди и да вдигне тревога. Но в помещението нямаше нищо, с което да може да го върже и да му запуши устата. Нямаше друг начин. Щеше да се наложи да го застреля, както си спеше.

Тя насочи пистолета на по-малко от педя от главата му и го стискаше да не трепва, опитвайки се да събере воля да убие хладнокръвно друго човешко същество. Припомни си развратните му очички, които бяха опипвали тялото ѝ, ръцете, които ѝ беше пускал, о,

съвсем случайно, докосвайки циците и задника ѝ. Но това не беше достатъчно. И тогава, за пръв път откакто беше влязла в стаята, очите ѝ бяха привлечени от синята светлина на телевизионния монитор.

Тя обърна глава и видя Карвър с вързани крайници и тяло, устата и очите му широко отворени, нахлузените на ушите му слушалки. Най-много от всичко я шокира пълната му неподвижност. Той явно преживяваше неописуеми мъки. Бяха му отнели дори възможността да изрази своята болка.

Алекс не можеше да откъсне очите си от екрана. Въпреки ужаса в това да видиш такова ужасно мъчение в чистата му форма, имаше нещо омайващо. В продължение на десет дълги секунди тя стоя неподвижно, после откъсна очи от екрана, завъртя се и заби два куршума в черепа на Руцев без ни най-малко колебание. Той се пръсна като зряла диня. По голата сива стена плиснаха кръв, мозък и косми, тежки червени капки плът увиснаха на грапавата мазилка, преди да пльоснат на пода.

Алекс отново уби човек. Но този път не се сви на две от ужас. Сега дори не погледна останките на мъжа, преди да излезе от помещението. Съзнанието ѝ се бе устремило към един друг мъж. Секунди по-късно тя отваряше резетата на бялата врата на килията.

81.

Основният проблем с мъченията се крие в човешките същества, защото те нямат достатъчно големи способности да понасят болката. Дори най-добре обучените войници и агенти стигат до точка, когато са готови да кажат абсолютно всичко, само за да облекчат страданията си. Точно това прави събраната чрез мъчения информация фактически безполезна.

Разбира се, понякога събирането на информация не е основната цел. Понякога мъченията се прилагат самоцелно, като наказание или за забавление на мъчителя. Но тогава се появява друг проблем. Ако тялото бъде наказано отвъд определена граница, то просто изключва с изгубването на съзнание или със смърт. За да поддържаш болката и раните на нужното високо равнище, се изискват големи умения, а може би дори артистичност. Да не бъдат прекалено меки, защото тогава не са резултатни, но и да не са прекалено силни, защото водят до обратния резултат.

Съзнанието също реагира подобно на тялото. Много от техниките за измъчване разчитат на психологически, а не на физически стимули. Жертвата бива унижавана и трябва да се почувства като животно. Той или тя биват лишавани от сън, бомбардират ги с шумове и светлина или обратното, лишават ги от сетивни усещания. Никакви звуци, светлина, докосвания, миризми. И отново мъчителят трябва да намери точното равновесие. Ако искате вашата жертва да изгуби ориентация, да падне духом, да изгуби надежда, да не осъзнава колко време е минало, така че да усеща дните като миг, а секундите като вечност, не трябва да я довеждате до пълна психоза. Или поне не твърде рано.

Тук отново възниква въпросът за изключването. Съзнание, което вече не разбира света около себе си или не може да подреди информацията, която получава от него, в някакво ясно значение, най-накрая ще се откаже от тези опити и ще се оттегли вътре в себе си. На мястото на действителността се появяват халюцинациите. Паметта престава да работи. Самоличността на човека започва да избледнява.

Самюл Карвър беше изтощен и гладен още преди да стигне в Гстаад. Последователните удари, които бе преживял, откакто пристигна, го бяха отслабили до точката на рухване. Той не направи опит да се съпротивлява, когато го поведоха обратно към килията и го завързаха на стола за мъчения. Когато Титов му пусна един последен токов удар, просто заради удоволствието да му причини болка, спазмите, които разтърсиха неговото тяло, бяха странно безжизнени, сякаш той вече не осъзнаваше болката.

Карвър не почувства как изби зъбите си, щом главата му се замаята срещу коланите. Когато прожекторът и слушалките отново бяха включени, претовареният му мозък отхвърли баража от непонятни стимули и се отнесе в състояние на полусъзнание. Неговите замаяни и изсъхнали очи бяха все още широко отворени, но ослепителната белота бе заменена с образи от подсъзнанието му, отдавна забравени спомени за хора и места, които се сляха в един нов и само негов свят.

Виждаше две златисти жени, или поне той мислеше, че е така. Понякога те сякаш се сливаха в една, но техните тела и лица никога не бяха напълно еднакви. Тези жени сякаш го харесваха. Чувстваше телата им близо до себе си. Но когато се опитваше да ги докосне, се отдръпваха и той не можеше да разбере какво му казват, макар лицата им да бяха мили, а усмивките им да му подсказваха колко много се радват да го видят. Искаше да говори с тях, да им каже, че и той изпитва същото, но не можеше да говори. Независимо какви усилия полагаше, не можеше да продума. Устата му не искаше да помръдне.

Той крачеше по коридорите на някогашното си училище и оттам влезе право в столовата в Пул. Всичките му приятели бяха там. Имаше и един по-възрастен мъж. Как ли се казваше? Карвър го обичаше много, но той май му беше ядосан за нещо и изведнъж Карвър много се уплаши. Точно както в онези първи дни в пансиона, когато учителите му се караха, а той беше сам-самичък, далеч от дома и нямаше кой да го утеши.

Стоеше в някакъв тунел, една кола летеше срещу него със заслепяващи фарове, очните му ябълки сякаш пламтяха и той копнееше да бъде на безопасно и тъмно място. И докато се рееше назад в паметта си, стигна до едно напълно безопасно място. Той плуваше във вода, но това не беше обикновена вода, беше хранителна и сладка. После изведнъж го извадиха от това топло и безопасно място навън на

студа. Той се съпротивляваше, риташе, но това не помогна. Издърпаха го на открито. Той запищя, завика, но за миг всичко отново беше наред. Гушнаха го две топли ръце, притиснаха го в нещо прекрасно и меко и устата му отново се изпълни със сладост. Но скоро изгуби и това, грабнаха го други ръце и го отнесоха. Той пак зарева, защото искаше още да усеща тази мекота и сладост.

Изведнъж, като човек, който гледа от края на някакъв невероятно дълъг коридор, осъзна, че се случва нещо ново. Наоколо се беше спуснала благословена тъмнина, той усети нежни ръце, които милваха челото и бузите му. Бяха по-различни от онези в съня му. Направи му впечатление, че устата му отново се движи и се зачуди дали още може да говори.

— Кой си ти? — изграчи Карвър. — Кой е там?

82.

Андрей Димитров излезе от дълбоката, удавена във водка забрава, когато чу далечния пукот на пистолетни изстрели. Той се надигна на тънкия си дюшек, пълен с конски косми, и прокара ръка по измъчената си от махмурлук глава. Би могъл да се закълне, че някъде в далечината се бе разнесъл пистолетен изстрел. Но сега не чуваше нищо в утринната тишина.

Една мисъл го стресна и вътрешностите му се свиха като на търсач на силни усещания, който се вози на влакче на ужасите. Колко беше часът? Заопипва за часовника си и се втренчи в светещия циферблат, опитвайки са да разбере колко показва. Четири и десет. В четири трябваше да смени Руцев на поста. Ако Вася се ядосаше и кажеше на Курск, онзи щеше като нищо да го очисти.

Димитров се изгърколи от кревата и залази на четири крака, за да намери дрехите и обувките си. Същевременно се опитваше да не събуди Титов, който хъркаше и пърдеше на съседното легло. Автоматът му МАК беше в металния шкаф до леглото. Той го извади, но халоса големия пръст на крака си в леглото и добави още една болка към мъчението на тежкия махмурлук. Димитров тихо изстена. Вече беше твърде стар, за да пие толкова.

Той се промъкна на пръсти покрай спалнята на Курск и слезе към приземния етаж, без да бъде заловен. Бутна вратата към мазето и с все още замъглени очи започна да слиза по стълбите.

Първо до него стигна миризмата, която не можеше да сбърка. Парливата и остра миризма на барут и сладката, противна миризма на пролята кръв. Димитров се събуди изведнъж от прилива на адреналин, най-силния естествен лек срещу махмурлука.

— Руцев! — извика той. — Вася!

Не получи отговор.

Закрачи към контролното помещение. Вратата беше открената. Той я блъсна с крак, провесил автомата през рамо, готов да стреля. Видя кървавата каша, в която се беше превърнало лицето на неговия приятел и изпусна оръжието. Бог му беше свидетел, че Руцев бе гадно

садистично копеле и приятелството му с Игор Титов от ден на ден ставаше все по-перверзно, но беше воювал с него в Афганистан и Чечня, а после и по московските улици. Кой да си представи, че щяха да му издухат главата в някаква луксозна вила чак в Швейцарските Алпи?

Кой ли го беше застрелял? Димитров си заблъска главата дали някъде беше видял следи от влизане с взлом? Можеше да се закълне, че не. Но никой в къщата не би могъл да го направи. Шефът беше горе и чукаше високомерната курва Петрова. Титов беше мъртво пиян, а Курск нямаше никаква причина да напада Руцев. На купона не бе имало караници или някакви спорове.

Оставаше само англичанинът. Но той не беше в състояние да убие муха, камо ли Руцев. А и беше вързан за стола.

Нали така?

Андрей Димитров погледна към монитора, който показваше вътрешността на килията. Затвори очи, погледна отново и кръвта му се смрази.

Столтът беше празен.

83.

Докато прибираше пистолета в чантата на рамото си, Алекс заплака и се втурна през студената бяла стая към чудовищната жива картина в средата ѝ. Тя почти не можеше да вижда от сълзи, докато освобождаваше клепачите на Карвър от тиксото и плъзна длан по лицето му, за да ги затвори. Свали слушалките от главата му и се зае да разкопчава коланите, които го държаха вързан за стола.

Започна откъм главата, мястото, където страданието му беше най-силно. Кожената лента, която запушваше устата му, беше причинила поразии. Когато я дръпна, с нея изскочи буца съсирена кръв и един зъб, беше залепнал за парцала като неприлична украса. Алекс отклони поглед за миг, за да мине стягането в гърлото ѝ, преди отново да се заеме със задачата си.

Електрошоковият колан около кръста на Карвър бе заключен с катинарче, но батерията можеше да бъде свалена, а с нея и способността му да причинява болка. Когато свърши, тя коленичи и започна да целува кървящите рани, където коланите и белезниците бяха разкъсали кожата — ехо на неговите неотдавнашни целувки. Чувстваше това като изкупление.

Карвър не реагира и щом тя се изправи на крака, той си остана замръзнал с широко отворени очи и уста. Беше толкова неподвижен, че тя се уплаши да не е умрял. Но не, кожата му беше топла, гърдите още се издигаха от забързаното плитко дишане. Алекс се наведе и го прегърна.

Когато Карвър най-накрая проговори със скърцащ, несигурен глас и призна сляпата си безпомощност, Алекс се срина и заплака на рамото му. Никога досега не бе изпитвала истинско съчувствие. Когато мъжете рухваха в обятията ѝ, тя беше смятала това за победа. Сега усещаше безгранична отдаденост, копнеж да се грижи за този мъж, да го гледа и да го възстанови, независимо колко време щеше да ѝ е нужно.

Но най-напред трябваше да го вдигне от стола и да го скрие от ярката светлина на прожектора. Тя заговори в ухото му:

— Карвър, помогни ми. Искам да те преместя и ти трябва да ми помогнеш.

За първи път той обърна глава, за да я погледне. Примигна няколко пъти, опитвайки да възстанови зрението си, после присви очи и загледа напрегнато лицето ѝ, сякаш търсеше някакво указание.

— Аз съм — каза Алекс. — Дойдох за теб. Скъпи, толкова съжалявам. Бях жестока към теб, но не беше наистина. Трябва да ми повярваш. Обичам те. А сега, моля те от все сърце, опитай се да вървиш... разбираш ли?

Карвър отново се смръщи, примигна още няколко пъти и кимна преднамерено бавно.

— Можеш ли да вървиш?

Сух неразбираем звук се чу от пресъхналата му уста. Ръцете и краката му потрепериха, призовавайки енергията и цялата му воля за това огромно физическо усилие. Алекс направи крачка назад, за да му освободи място, когато той вдигна ръце до подлакътниците на стола и с цялата му останала сила се отблъсна нагоре. Бавно, сантиметър по сантиметър, с лице, което се свиваше в гримаси на върховно усилие и съсредоточаване, той се надигна и се изправи. Но бързо рухна в прегръдките на Алекс.

Тя опита отново.

— Хайде, скъпи, опитай се да ходиш. Заради мен. Една крачка... само една крачка.

Карвър кимна отново и протегна десния си крак толкова сковано, сякаш изпробва изкуствен крайник. Пренесе тежестта си напред.

— Добре се справи. Това беше чудесно. А сега хайде още веднъж.

Той направи още една крачка, премествайки левия си крак. Тогава разтърси рамо, отблъсна ръцете на Алекс и пристъпи неуверено още два пъти напред, преди отново да рухне в ръцете, които го очакваха.

— Уф — изпъшка Карвър под нос. Затвори очи, помисли малко и опита повторно: — Благодаря — успя да изтласка думата покрай подутия изгорял език и разклатените си зъби.

Алекс се засмя и ситно запримигва, за да прогони сълзите.

— Няма защо. А сега ела тук в ъгъла, за да се махнем от светлината.

Тя го поведе бавно в ъгъла под камерата за видеонаблюдение и го облегна на стената като метла с дълга дръжка.

— Добре ли си? — попита и свали ръцете му от раменете си, но беше готова да го хване веднага, ако политне.

— Аха.

Тя лепна една лека целувка на изсушените му напукани устни. После бръкна в чантата за дрехите. Когато извади джинсите, зиг заурът се показва заедно с тях.

— Пистолет... — каза Карвър, гледайки оръжието. — Добре. Имам нужда от...

Алекс не му обърна внимание, беше заета да вкара краката му в джинсите и да ги вдигне нагоре по бедрата и найлоновия колан, така че най-сетне да му върне поне някаква отсянка на достойнство. Трябваше да свърши още една последна и важна работа, но изведнъж почувства плахост. Не можеше да я проумее. След всичко, което бе вършила, след всички мъже, с които беше преспала, сега изпитваше неловкост да вдигне ципа на панталоните на Карвър. Защо това ѝ се струваше толкова по-интимно?

Той почувства нейното неудобство и се усмихна. За първи път тя видя в очите му слабо блещукане, незначителен знак, че истинският Самюъл Карвър е на път да се върне при нея.

— Мога сам — измърмори той.

Тя трябваше да насочи пръстите му, за да намери ципа. Той го дръпна, но успя да го вдигне само наполовина. Тя поклати глава заради собствената си глупост и довърши започнатото.

— Ти ме обичаш? — попита той, сякаш за него това беше напълно нова идея.

Алекс кимна и прехапа горната си устна.

— Наистина?

— Да — прошепна тя толкова тихо, че той едва успя да я чуе. После повтори, но малко по-високо: — Да, наистина.

Той кимна.

— Това е хубаво.

Тя го прегърна отново.

— Всичко е наред скъпи. Всичко ще се оправя.

Следващото, което усети, беше как Карвър я запраща с неочаквана сила на пода и помещението заеча от изстрели.

84.

Зрението на Карвър още беше замъглено и пред очите му играеха светли точки. Той виждаше света като на частично изгоряла филмова лента, картини, прогорени от снопове ярка бяла светлина. Но постепенно започваше да прави слаба връзка със заобикалящия го свят.

Знаеше, че жената с него се казва Алекс, и беше сигурен, че тя е едната от красивите жени със златисти коси, с които се бе опитвал да говори. Двете жени, които все се отдалечаваха. Тя изглеждаше много разстроена, сякаш го бе наранила, и докато размишляваше за това, той си спомни за някаква ужасна обида, за страшна болка в сърцето, но не се сещаше нито защо, нито кога е било това. Но това нямаше значение, защото тя каза, че го обича и че всичко ще се оправи. Беше му обещала.

И тогава видя Димитров да влиза през вратата. Веднага разбра, че той е много лош човек, от онези, които му причиняваха болка. И този зъл човек държеше автомат. Целеше се в тях двамата. Карвър не искаше този тип да застреля Алекс, от дълбините на душата му се надигна необуздан, всепоглъщащ гняв и той помете всичкия боклук, който беше засипал неговата самоличност.

Изпадна в някакво състояние на импулсивна лудост, сякаш друг човек пое юздите, сякаш нечий чужд дух се всели в тялото му и взриви съзнанието му. Тази друга личност запрати Алекс на пода, после залитна напред, без да обръща внимание на куршумите от автомата, вдигна зиг зауера, зае позиция за стрелба от приклекнал стоеж и наниза три куршума в гърдите на руснака.

Без да каже дума, Карвър се изправи на крака, отиде при Алекс и грубо я вдигна на крака. Тя го погледна в очите, учудена от тази неочаквана грубост и ужасена не видя никакви признаци, че той я разпознава.

— Да се махаме — каза той. — Гаражът. Кола.

Хвана я за ръката и я повлече навън от килията със сила и решителност, които я удивиха. Вече нямаше нищо общо с размазания човек, за когото допреди секунди се беше грижила.

Затичаха се по коридора към гаража.

На горния етаж в спалнята на Юри Жуковски зелените цифри на електронния будилник прескочиха 4:15. В същия миг будилникът бе заличен, защото бомбата в компютърната чанта се взриви с такава сила, че огненото ѝ кълбо се понесе със свръхзвукова скорост и вълна от налягане, която смаза всичко по пътя си, преди вакуумът да я засмуче обратно. Жуковски беше разкъсан на малки късчета, които изгоряха в огненото кълбо. Допреди миг беше милиардер и олигарх, ръководеше хиляди работници, а сега вече не съществуваше.

Бомбата беше малка. Взривът не причини особени щети на сградата извън рамките на господарската спалня, но огънят, който предизвика, скоро се разгоря така, че не подлежеше на овладяване.

Долу в мазето Карвър се спря, когато чу експлозията, и една жестока и победоносна усмивка се появи на лицето му.

— Пипнах те! — изсъска той.

Алекс го гледаше втренчено, сякаш не беше много сигурна кого вижда.

— Бомба — обяви той. — Грозен нещастен случай. Заслужи си го.

Той вдигна глава и се заслуша за други шумове.

— Трябва да изчезваме. — Повтори той. — Веднага!

Те се завтекоха по коридора към гаража. Вътре Карвър се заоглежда за контролния панел, който командваше вратите.

— Всичко е наред — провикна се Алекс. — Зная как става.

Тя натисна един бутон на стената и голямата метална врата се издигна нагоре и се сгъна под тавана.

Вече навън, погледнаха към вилата. От избитите черни дупки, където допреди малко бяха прозорците на спалнята, изскачаха дълги пламъци и се стрелкаха към нощното небе. Пушекът се носеше нагоре по хълма, а земята пред тях беше посипана със стъкла.

Карвър се затича по асфалтовата алея, която завиваше към главния вход на вилата. Алекс се поколеба за миг, но след това го

последва. Колкото и странно да се държеше, той все пак беше единствената ѝ гаранция за безопасност.

Когато заобиколи къщата, Карвър изостави алеята и потъна между храсталаците. Алекс едва не падна върху него, когато и тя се вмъкна зад големия храст. Той махна ядосано с ръка и ѝ нареди да отстъпи назад. Обърна се към нея със смръщено лице, постави пръст на устните си и изшътка, преди да се върне на първоначалната си позиция. Оттам наблюдаваше входната врата и чакаше да се появят оцелелите обитатели на вилата.

Първи изскочи Курск. Той изхвъркна през вратата и се изкашля три-четири пъти, за да изхвърли дима от дробовете си. След това се изправи и се огледа наоколо. Карвър забеляза, че той няма оръжие, и показва зъби като хищник, набелязал плячка.

Няколко секунди по-късно се появи и Титов. Той бе успял да спаси автомата си от пожара, но се беше натровил от пушека повече от Курск. Затова се преви на две и започна да буха и хрипти. Курск гневно размаха ръце в очакване онзи да му даде автомата, но Титов не беше много склонен да направи това.

Карвър се надигна и тръгна приведен през шубраците. Излезе на края на кръглата площадка и малкия паркинг пред къщата и тръгна към двамата мъже. По лицето и тялото му играеха червено-оранжевите отражения на пламъците, бушуващи из къщата.

Двамата руснаци бяха прекалено заети със спора си и последствията от вдишания пушек, за да забележат Карвър, докато той не се окажа на по-малко от пет метра от тях. Англичанинът застана неподвижно и зачака Григори Курск да го види, да го познае и да забележи пистолета в ръката му. Едва тогава заби два куршума в него. В стомаха и слабините. Карвър не искаше да го убие бързо и безболезнено. Стреляше така, че да причини колкото може повече болка.

Курск изкреця с писклив глас, съвсем неподходящ за масивното му телосложение. Той се сгърчи на земята и ръцете му заопипваха разкъсаните му вътрешности.

При трясъка от изстрелите на Карвър Титов вдигна глава. Третият изстрел изби автомата от ръката му. Четвъртият разби дясното му коляно. Сега той също лежеше на земята и виеше от болка.

Алекс отмести очи, ужасена от този неочакван садизъм. Карвър повтаряше мъченията, които сам беше изтърпял.

Изправи се над Титов и отново стреля, но този път в бедрото му — черна на фона на беснеещите пламъци кръв бликна от бедрената артерия. После Карвър се обърна към Курск, ритна го така, че да се претърколи по гръб, и простреля левия му дроб.

Курск беше още жив, макар крясъците му да се бяха превърнали в шепот. Карвър стреля още два пъти.

— Спри! — изкрещя Алекс. — За бога, престани!

Звукът на нейния глас накара Карвър да се изправи и да се огледа с учудено изражение. Бурята, която бушуваше в него, неочаквано утихна. Ръката, която стискаше пистолета, се отпусна надолу. Той погледна към двамата мъже в краката си, сякаш не можеше да разбере кои са те и как са се озовали там.

Алекс прекоси алеята и взе пистолета от ръката му.

— Хайде — тихичко каза тя, — всичко свърши.

Той кимна безмълвно и ѝ позволи да го поведе по алеята към вратата в оградата. Алекс натисна един бутон и големите врати се отвориха. Двамата излязоха на улицата и щом стъпиха на асфалта, чуха, че заработи двигател на кола, а срещу тях светнаха фарове.

Карвър гледаше право натам и когато светлината на фаровете го заля, той се приведе, притисна ръце в лицето си и тихичко изстена.

Вратата на колата се отвори и отвътре се показа върлинеста фигура. Алекс заслони очи с лявата ръка, а с дясната вдигна пистолета.

— Не мърдай! — извика тя.

— Спокойно, аз съм.

Тя се отпусна, когато позна гласа на Тор Ларсон.

Дългият норвежец се приближи с нехайна походка към мястото, където стоеше Алекс и се опитваше да успокои Карвър, който изглежда се беше върнал към самотата и неразбирането от първия си път в стола за мъчения.

— Бях започнал да се тревожа за вас — ухили се Ларсон.

После погледна надолу към Карвър.

— Какво, по дяволите, е станало с него?

6 СЕПТЕМВРИ, СЪБОТА

85.

В края на лятото слънчевите лъчи се гмуркаха в Женевското езеро и запращаха танцуващи светли петна по тавана във всекидневната на санаториума. Тя беше голямо открито помещение, но в това съботно пладне вътре имаше само един самотен пациент.

Седеше в инвалидна количка на метър и половина от телевизора. Изглеждаше потънал в някакъв свой свят. Мърмореше си нещо, докато тялото му изглежда изпълняваше свой собствен ритуал от натрапчиви гърчове и тръпки. Човекът не обръщаше никакво внимание на сменящите се на екрана картини.

Осем млади войници в аленочервени куртки носеха ковчег, загърнат в славно хералдическо знаме и отрупан с венци от бели цветя, по прохода между седалките в огромна стара черква. Ковчегът напредваше към олтара и богомолците запяха бавно, като погребална песен, началото на британския химн. Когато мелодията стигна до своя апогей по средата на първия стих с тържествения вик „Направи я победоносна!“, пациентът внезапно престана да си говори сам, седна изправен и заби очи в екрана.

Челото му се смръщи. Той се вторачи в екрана, на който сега се виждаха възрастна двойка, мъж на средна възраст и две подрастващи момчета в официални черни костюми и вратовръзки. Тогава стисна очи и започна да се чеше с две ръце по главата. В движенията му имаше нещо маниакално. Също и в резкостта, с която спряха, последвани от повторно вторачване в телевизора, за да започнат отново, когато болният пак потъна в своя свят.

Мъжът беше сравнително млад и не показваше никакви признаци на физически заболявания или недохранване. Носеше долнище от памучна пижама и бяла тениска. Виждаше се, че беше слаб, мускулест и в относително добра форма. Около китките и глезените имаше червени белези — следи от порезни рани, ожулвания и натъртвания, които подсказваха, че е бил връзван. Лицето му беше подуто и безцветно като на пострадалите от побой.

Но това бяха само повърхностни наранявания, от които мъж на неговата възраст и в неговото физическо състояние скоро щеше да се възстанови. Повече тревога будеха очите му. В погледа му имаше някаква празнота, сякаш му беше трудно да се съсредоточи върху света наоколо и още по-трудно да разбере това, което вижда.

Сестрата го наричаше Самюъл.

Алекс Петрова трябваше да спре за кратка проверка, преди да влезе в санаториума. Тя идваше на свиждане при Карвър сутрин и вечер, откакто заедно с Тор Ларсон го бяха докарали в това частно, много дискретно и заради това още по-скъпо лечебно заведение преди два дни. Все още трябваше да събира сили, за да се изправи срещу това, което я очакваше вътре.

Сестрата на рецепцията я насочи към всекидневната. Друга я срещна, когато мина през стъклената врата и влезе в просторното помещение. На табелката на престилката ѝ пишеше Корин Жюно.

— Как е Самюъл? — попита Алекс.

— Малко по-добре — отговори сестра Жюно. — Станахме, но все още сме ужасно объркани. Горкият човек. Ето, гледа погребението, но не смятам, че разбира какво става. Бог да го пази. — Тя се загледа в пациента. — Толкова се страхува... — Облак помрачи милото ѝ загрижено лице. — Как е възможно друго човешко същество да му причини това?

Сестрата я поведе към инвалидната количка.

— Почакайте тук — нареди тя, щом стигнаха на няколко метра от него. Тя продължи сама напред. Телевизионният приемник беше монтиран на стената и се контролираше с дистанционно, оставено на поставката. Сестра Жюно го взе и намали звука. Когато човек говореше със Самюъл, трябваше да го прави тихо и колкото може по-спокойно. Всеки по-силен шум го плашеше.

Щом църковната музика заглъхна, сестра Жюно се обърна, за да погледне пациента си. Тя все още държеше дистанционното в ръка.

— Здравей! — каза му с най-милата си усмивка. — Твоята приятелка...

Не можа да продължи по-нататък. Самюъл гледаше към нея със зинала уста и широко разтворени очи. Посочи я с пръст и започна да се

моли:

— Не, не! — Тя направи крачка напред и той затрепери и се сви в инвалидната количка. — Не ме наранявайте! Ще говоря!

Професионалното самообладание на сестра Жюно рухна пред този всеобземащ страх. Тя застина на мястото си и се заоглежда, за да открие какво е предизвикало този ужас. Алекс изтича при нея, взе дистанционното и го остави на поставката. После положи успокоително ръка върху рамото на сестра Жюно, сякаш тя беше сестрата, а не посетителка.

— Всичко е наред — каза тя. — Не сте виновна вие. Не се притеснявайте. Сега аз ще се погрижа за него.

Сестра Жюно тръгна забързана към най-далечния край на помещението, като погледна няколко пъти нервно през рамо, докато се отдалечаваше.

Самюъл гледаше към жената през пръстите си. Очите му все още бяха широко отворени и вторачени, но сега сякаш вече не беше толкова уплашен.

Алекс клекна до инвалидната количка, защото не искаше да се извисява над него.

— Всичко е наред — прошепна тя, — сега си в безопасност. Никой не може да ти причини болка. Аз ще се погрижа за това.

Докато му говореше, тя нежно го галеше по ръцете. Той не показа с нищо, че я е разбрал. Но успокоителният ѝ тон и нежното докосване на пръстите ѝ го накараха да се отпусне. Постепенно седна нормално на количката. Алекс продължи да му говори тихичко, като използваше прости изречения:

— Всичко ще бъде наред. Ето, аз съм тук...

Сега Самюъл изглеждаше по-доволен. Вниманието му се върна към телевизионния екран. Известно време той гледа в мълчание, като продължаваше да се мръщи, да потреперва и да се чеше, изгубен в своя мрачен свят.

Тогава посочи към екрана.

— Какво е това? — изломоти с разбитата си уста. Гласът му звучеше равен и безчувствен. — Какво става? — И после неочаквано с глас, който можеше да се сбърка с този на напълно здрав човек, продължи: — Кой е умрял? — Челото му се смръщи, когато се опита

да разбере това, което виждаше. — Умрял ли е някой? — попита той отново, но сега в гласа му пак се прокрадна безпокойство.

Алекс прехапа устни и стисна очи.

След това прошепна:

— Да, тя беше принцеса. Стана жертва на катастрофа.

Самюъл обмисли думите ѝ и отново насочи вниманието си към телевизора.

Алекс придърпа един стол до инвалидната количка и двамата загледаха в мълчание.

По-късно Самюъл Карвър гледаше върволицата черни автомобили, които пътуваха по празна улица. Хората стояха на надлезите над пътя и покрай него. Щом колите минаваха отдолу, те започваха да хвърлят по тях цветя. Някои падаха върху колата, но повечето се хлъзгаха на пътя, освежавайки го с живи, ярки цветове на фона на черния асфалт.

Той протегна ръка на Алекс. Тя нежно я стисна, даде му знак, че го обича. Тогава Самюъл Карвър я погледна, в очите му трепна разбиране и той ѝ се усмихна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изразявам сърдечната си и искрена благодарност на многото хора, без чиято помощ тази книга нямаше да бъде написана и издадена.

На Чарли Брокит, чийто несекващ интерес към събитията от 31 август 1997 г. ѝ качествата му на отличен разказвач събудиха моя интерес и ме подтикнаха да напиша романа.

На екипа на моя литературен агент Лукас Александър Уайтли в Лондон и специално на Джулиан Александър, без чиято вяра, постоянство и творчески импулси в течение на над две години нищо нямаше да се получи. На Марк Лукас, чийто отговор на първите ми неуверени опити може да се опише като „творческо унищожение“ (Жестоко, но изключително резултатно!). На Пита Найтингейл, чийто анализ на всеки ред от ранните чернови ми помогна толкова много.

На Сали Гаминара и Саймън Търогуд от издателство „Трансуърлд Пъблишърс“, че имаха достатъчно вяра, за да се гмурнат в този проект с невероятна бързина и всеотдайност, както направиха Клеър Фераро и Джошуа Кендал от издателство „Вайкинг“ в Ню Йорк. Те ми дадоха нужната доза кураж, за която много автори могат само да мечтаят.

Найджъл Паркър както обикновено ми предоставяше мъдрите си съвети, а Майкъл Саймънс не само беше търпелив и многострадален слушател, но ми помогна с едно много важно предложение в особено ключов момент.

На ръководството и пилотите от „Елит Хеликоптерс“, Гудуд, Уест Съсекс, които ми дадоха безценна информация за хеликоптерите. На д-р Майкъл Перинг от „Оптимал Хелт“, който състави лекарството на мосю Леклерк, и на Гизела Грубер от „Голд Еър Интернешънъл“, която състави летателния план и вероятната сметка за полета с частен самолет от Нортхолт до Сион и оттам с хеликоптер до Гстаад. Тревър Клифтън ми даде информацията как може да преплаваш Ламанша с яхта „Ръстлер“ 36 и да избегнеш сблъсък с контейнеровоз. А Джон Смайти ме изведе в открито море на собствената си яхта.

И накрая, но не по значение, както обикновено, аз дължа всичко на своето семейство. На Фред, без когото може би щях да се изкуша да гледам леко на нещата. На Холи и Люси, чиито критики срещу техния баща бяха (този път!) желани и много полезни. И разбира се, на Клеър. Както винаги, вие сте началото и краят на всичко, което правя.

Издание:

Автор: Том Кейн

Заглавие: Специалист по злополуките

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: Роман

Националност: Английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 02.06.2008

ISBN: 978-954-585-913-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2387>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.